SOPHIE HANNAH
B.A. PARIS
CLARE MACKINTOSH
HOLLY BROWN

Dublura

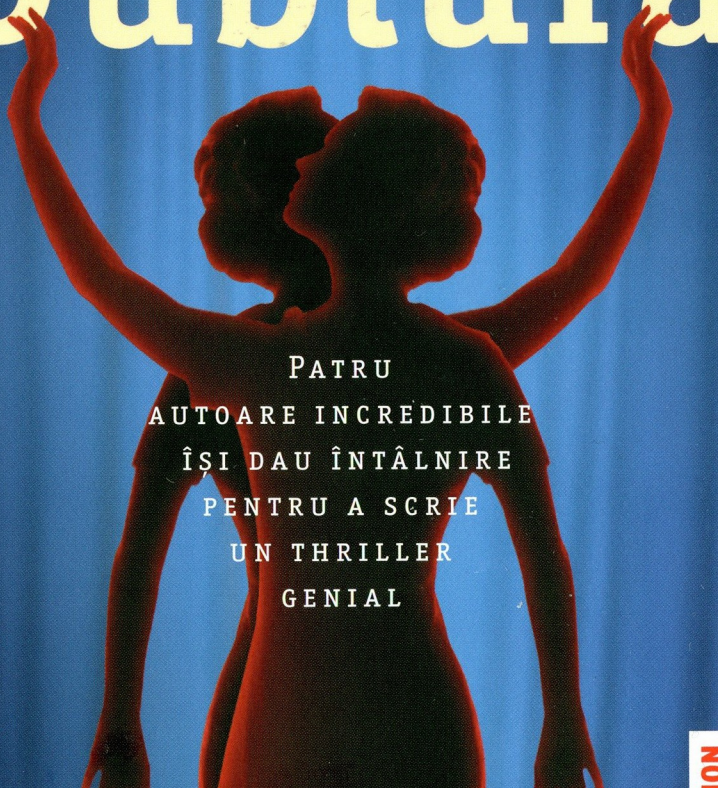

Patru
autoare incredibile
își dau întâlnire
pentru a scrie
un thriller
genial

Sophie Hannah, B.A. Paris, Clare Mackintosh, Holly Brown

Dublura

Original: *The Understudy* (2019)
Traducere din limba engleză şi note
de Alexandra Fusoi

virtual-project.eu

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 1
Cutia muzicală
Holly Brown, Sophie Hannah, Clare Mackintosh şi B. A. Paris

KENDALL (Mama lui Ruby)

O clipă, nu vezi decât frumuseţe. Se întâmplă pentru că ochiul se duce unde vrea el, unde e atras: către chipul

fără cusur, părul auriu prins în coc, braţul întins cu graţie, trupul suplu al dansatoarei pe punctul de a-şi lua zborul. Numai că se învârte încet, către tine, şi apoi îţi dai seama... costumul mulat de dans, bleu, e împroşcat cu sânge. Îi lipseşte un braţ, iar piciorul din partea opusă e răsucit grotesc, într-un fel care arată violenţă. O balerină care chiar şi-a rupt un picior, dar cu siguranţă n-a fost ghinion.

Ştiu un loc unde nu se rătăceşte nimeni... Ştiu un loc unde nu plânge nimeni...

Vocea e stăruitoare şi minunată. Sigur că da; este vocea lui Jess Mordue. E incredibil de talentată, poate chiar la fel de talentată ca fiica mea, Ruby, numai că e mult mai frumoasă. Nu i-aş spune niciodată aşa ceva lui Ruby, dar cu greu ar putea să nu remarce. Jess e uluitoare.

Chiar în clipa asta, suntem toate – cele patru mame – reduse la tăcere în biroul directorului. Simt cum mă străpung privirile lui Carolyn, mama lui Jess. Nu vreau să mă uit nici la ea, nici la cutia muzicală diabolică de pe biroul din faţa noastră, şi nu vreau să cobor privirea ca şi cum eu sau Ruby am fi vinovate. Nu se poate să fi făcut ea asta, nu e stilul ei.

Celelalte mame nu ştiu toată povestea despre Ruby sau despre mine, ori cum ne înţelegem noi două. Sunt toate britanice, poate că n-au încercat să-şi închipuie ce greu e să te muţi de la LA la Londra, lăsându-ţi acolo soţul şi asumându-ţi singură responsabilitatea pentru creşterea unui copil atât de greu de stăpânit ca Ruby.

Visul ei este să intre într-o lume – o afacere – unde e venerată frumuseţea, unde Jess are şanse să fie tratată preferenţial, iar Ruby n-o să aibă niciodată parte de asta. Uneori, e copleşită de nesiguranţă. Alteori, scapă totul de sub control şi apoi regretă. Ştiu că aşa e.

În timp ce arcul se destinde, notele metalice ale pianului devin întâi neregulate şi apoi încetează, iar mişcările balerinei sunt tot mai smucite, până când, din fericire, rămâne nemişcată. Adam Racki şopteşte, mai mult pentru el decât pentru oricare dintre noi:
— Veşti ce pomenesc de fapte nefireşti.
Apoi, pentru noi, spune şi sursa:
— *Macbeth.*
Carolyn clatină din cap într-o totală sfidare a directorului.
— Vă daţi seama ce e cântecul ăsta, nu? întreabă ea. Are o statură impunătoare, e la fel de înaltă ca Jess, dar mai degrabă solidă decât mlădioasă şi nu e genul care să-şi îmblânzească trăsăturile cu machiaj. Se lasă în faţă pe scaun, arătând cu degetul spre cutia muzicală – şi spre domnul Racki –, însă am senzaţia că gestul e îndreptat direct către mine, care stau la două scaune mai la stânga ei.
— E *Castelul din nori.* E Jess, cântând *Castelul din nori.* Cântecul ei pentru audiţie. Înţelegeţi toţi ce-nseamnă asta.
— Încă nu ştie niciunul dintre noi ce înseamnă, spune domnul Racki, cu glasul lui răsunător.
Nu e arătos, dar este o prezenţă care nu poate fi ignorată, ceea ce e logic ţinând cont de succesul pe care l-a avut în trecut în West End. Pe pereţi sunt fotografii cu el pe scenă, cu machiaj, alături de personalităţi ca... mă rog, nu-i ştiu pe greii teatrului britanic, dar sunt acolo. Şi îmi place obiceiul lui de a cita din piese de teatru, deşi uneori citatele în latină sunt puţin exagerate.
— Nu ştim cine a lăsat asta în dulapul lui Jess.
N-o să sugerez eu că una dintre celelalte fete din grupul de prietene, deşi merită remarcat că au fost chemate la această întâlnire şi mamele lor, Bronnie şi Elise. Bronnie stă ca un tampon între mine şi Carolyn, iar Elise e aşezată

de cealaltă parte a lui Carolyn. Fetele noastre studiază toate patru teatrul muzical la Academia Oria Flynn. Noi, „mamele”, am face orice să le apărăm, iar asta ne aduce în conflict unele cu altele. Se pot face şi desface alianţe cât ai clipi. Câteodată nu suntem foarte diferite nici noi de un grup de fete de 16 şi 17 ani.

Deşi Ruby şi-a asumat întreaga responsabilitate pentru *evenimentele* de anul trecut, a fost primită de fete înapoi în grup (slavă Domnului!), dar Carolyn n-a iertat-o niciodată. Probabil că nici pe mine nu m-a iertat. Toată povestea i-a tulburat simţul dreptăţii. La urma urmelor, e profesor de Drept. Nu i s-a părut că Ruby a plătit suficient.

Nu că asta ar scuza comportamentul lui Ruby de anul trecut, dar ideea de agresori şi victime minimalizează şi simplifică prea mult lucrurile ca să se potrivească în orice situaţie.

Îi arunc o privire lui Bronnie şi-i simt sprijinul tăcut. Din tot grupul de mame, e cea mai blândă, deşi nu e genul care să ia atitudine atât de devreme. Fiica ei, Annabel, e dulce şi drăguţă şi evită şi ea să ia partea cuiva.

N-are niciun rost să mă uit la Elise, dinspre care simt venind valuri de nerăbdare. Se aude cum bate din picior, părul ei roşcat cu un bob impecabil mişcându-se ritmat, ca un metronom exasperant. Ar prefera să nu fie aici şi să-şi vadă de făcut milioanele ei. E o pragmatică şi muncitoare, exact ca fiica ei, Sadie.

Oare e posibil ca anul trecut să fi fost şi noi un grup de patru, cum sunt fetele noastre? Suntem toate foarte diferite, dar mă bazam pe ele. Mi-e dor de ele.

— Ruby a făcut-o, spune Carolyn cu fermitate.

Ce s-a întâmplat cu „nevinovat până la proba contrarie”? Se aplică doar în America?

— Aici, la Academie, tratăm cu foarte multă seriozitate orice ameninţare, zice domnul Racki. Siguranţa elevilor noştri este crucială. Dar, fără martori şi fără o mărturisire, trebuie să procedăm cu prudenţă.
Carolyn râde nervos. Apoi se ridică şi începe să se plimbe prin spatele scaunelor celorlalte mame. Mă descumpăneşte, dar n-o să mă trădez.
— Îmi pare foarte rău pentru ce a păţit Jess...
Vocea domnului Racki se pierde când Carolyn se opreşte şi se uită urât la el. Se hotărăşte să facă apel la toată lumea, cuprinzându-le cu privirea pe toate mamele.
— Motivul pentru care v-am chemat pe toate patru azi este că trebuie să ne concentrăm să creăm un mediu propice educaţiei şi empatiei, astfel încât oricine ar fi făcut-o să înţeleagă...
— *Empatie?!* izbucneşte Carolyn. Cineva ameninţă să-mi schilodească fata!
— Am stat de vorbă cu toate fetele. Ruby a negat orice implicare şi nimeni n-a văzut nimic.
Privirea i se mută repede de la Carolyn. Încă mai sunt uimită că n-a cedat presiunilor ei, care trebuie să fi fost însemnate, şi n-a exmatriculat-o pe Ruby anul trecut.
Ruby e încă aici. Ca şi mine. Îmi îndrept puţin spatele. Carolyn nu e singura dispusă să lupte pentru fiica ei. Întâmplător, eu am alte arme. Mă aplec pe scaun şi mă adresez domnului Racki – Adam – cu glas scăzut, în contrast deliberat cu tonul plângăcios al lui Carolyn. Pentru o clipă, îmi doresc să mai fi avut încă părul blond lung, ca să-l pot arunca pe spate, îmi doresc să fi fost îmbrăcată cu ceva mai decoltat, dar după lumpectomie şi chimioterapie părul mi-a crescut într-un ritm de melc, nu-mi ajunge decât până la umeri şi are aceeaşi nuanţă de castaniu ca al lui Ruby.

— Ruby n-are niciun motiv s-o amenințe pe Jess, îi spun. Carolyn vine lângă mine.
— E un bis! aproape că-mi zbiară în față.
Încerc să nu tresar. Să nu dau dovadă de frică.
— Carolyn, te rog stai jos, spune domnul Racki pe un ton autoritar, pe care probabil îl folosește cu elevele.
Văzând că domnul Racki nu are de gând să continue până nu se conformează, Carolyn se așază cu un pufnet sonor. Îl răsplătesc pe director cu un zâmbet.
— Cu siguranță că voi face anchete suplimentare și o să sporesc măsurile de siguranță, dar toată lumea din această încăpere trebuie să-și facă treaba. Până la urmă, toată lumea e o scenă și trebuie să dăm un exemplu pentru fete. Trimestrul n-a început decât de câteva săptămâni. Nu vrem să se repete anul trecut, nu-i așa?
Bronnie încuviințează încruntată, dar bătaia piciorului lui Elise se accelerează.
— Sadie n-are nimic de-a face cu aiureala de anul trecut și n-are nimic de-a face nici cu cutia asta muzicală. Îi dau un exemplu foarte bun fiicei mele.
— Ce s-a întâmplat anul trecut le-a afectat grupul și a amenințat să contamineze toată școala, spune domnul Racki. Când e vorba de adolescente, totul se reduce la dinamică. Toată lumea joacă un rol.
— Nu, răspunde Carolyn, aici e vorba de Ruby. Ar fi trebuit să fie deja exmatriculată, dar o să mă mulțumesc și dacă se întâmplă în clipa asta.
— N-a fost Ruby, îi spun domnului Racki.
În ultima vreme, Ruby a fost mult mai cu picioarele pe pământ; nu lasă nimic s-o distragă de la obiectivul real, pe care îl are de la patru ani: să devină un star.
Îmi fac griji că o parte din ce s-a întâmplat este din vina mea. Ruby a fost foarte afectată de cancerul meu și s-a purtat urât, numeroși terapeuți din LA au spus că nu e

neobişnuit. Aş vrea să fi reacţionat altfel la vremea aceea, dar nu pot şterge trecutul. Londra ar fi trebuit să fie un nou început pentru noi, la distanţă de un ocean.
Dar asta n-a fost mâna lui Ruby. A promis.
— În sufletul ei, Ruby e o fată adorabilă, spune Bronnie. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Bronnie.
— *Adorabilă?*
Carolyn se întoarce către Bronnie, dar nu se poate întoarce *împotriva* lui Bronnie. Nici chiar Carolyn nu-i poate tăia capul lui Bambi.
— Adam, treaba asta poartă semnătura lui Ruby de sus până jos.
Faptul că-i foloseşte prenumele e o provocare la fel de mare ca uitătura ei. Domnul Racki îi evită privirea. Ei bine, sunt mama lui Ruby, fir-ar să fie.
— Nu e deloc modul de operare al lui Ruby.
Carolyn se bucură în mod evident de exprimarea mea.
— Deci are un mod de operare, ca un infractor, nu?
Nu o bag în seamă. Ţinta mea e domnul Racki.
— Când e pusă în faţa faptelor, Ruby recunoaşte ce a făcut şi are remuscări.
— Vrei să spui că plânge, ripostează Carolyn. Nu-i acelaşi lucru cu remuscările. La urma urmelor, e actrită.
— Toate sunt actriţe, spune Bronnie.
Nu ştiu dacă se referă doar la cele patru fete ale noastre sau la adolescente în general. Secretomania şi minciunile vin la pachet.
— I-a spus directorului că n-a făcut-o ea şi eu o cred.
Vorbesc pe un ton ferm, poate că ascund şi eu o mică actriţă. Pentru că, deşi tind s-o cred pe Ruby, îmi pun unele întrebări. Dar nu pot să mă trădez, nu pot s-o las pe Carolyn să simtă mirosul sângelui.

Adevărul este că mi-e teamă. Sunt singura de-aici care ştie cât de rău o pot lua razna lucrurile când Ruby îşi pierde controlul.
— Te manipulează, spune Carolyn categoric. Şi acum ridică miza. Nu vede nimeni altcineva cât de periculos e?
Elise se ridică brusc.
— Sigur, e foarte neplăcut, îmi pare rău pentru Jess şi habar n-am dacă Ruby a făcut-o, dar n-are nicio legătură cu Sadie sau cu mine.
Se îndreaptă spre uşă şi apoi spune peste umăr:
— Bronnie, vii? N-are de-a face nici cu Bel.
Bronnie pare nehotărâtă. Ezită doar o clipă prea mult pentru gustul lui Elise, care deja a deschis uşa.
— Ne vedem mai încolo, spune ea, după care iese.
Domnul Racki pare să piardă controlul asupra întâlnirii. Este foarte ineficient, ceea ce a fost în avantajul meu şi al lui Ruby când fata a fost primită la şcoală fără prea multe întrebări. Sunt sigură că n-a stricat nici că Nick a donat banii cu care să fie finanţate două locuri pentru elevi defavorizaţi. Carolyn probabil anticipează că n-o să ezit să joc pe cartea cancerului sau pe cea a domniţei la ananghie, departe de casă. Poate că de-asta are draci. Nu suportă să piardă, iar perspectiva de a fi învinsă din nou de un intelect inferior ca al meu... mă rog, probabil că e mai mult decât poate suporta.
Sau poate că doar o iubeşte pe fiica ei şi nu vrea s-o vadă iar hărţuită. Asta pot să înţeleg. Dacă o cutie muzicală ca asta ar fi apărut în dulapul lui Ruby... în fine, nu-mi place nici măcar să mă gândesc la asta.
— Astea-s aiureli, izbucneşte Carolyn. Găsiţi-mi un alt vinovat. Să fie al naibii, vă provoc să-l găsiţi!
Mă uit rugător la domnul Racki, susţinându-mi cauza.
— Obsesia asta pe care o are Carolyn cu Ruby...

— Aş zice că e invers! Ruby e obsedată de Jess! Şi să fiu a naibii dacă nu mi-a ajuns!
— Persoana care înjură mai mult obţine ce vrea? întreb.
Domnul Racki pare un pic încolţit, probabil în căutarea unui citat din teatru care să ne aducă împreună. Apoi îşi strânge mâinile una într-alta şi ne zâmbeşte tuturor. L-am mai văzut făcând asta, toate l-am văzut, când se hotărăşte brusc că lumea are nevoie de dragoste, de dragoste minunată. Da, poate fi greţos de sentimental, dar inimos şi, repet, asta e de multe ori în avantajul lui Ruby, înseamnă că e întotdeauna dispus să vadă tot ce-i mai bun în ea şi să-i mai acorde o şansă. Mă uit la el cu ochi mari, plini de curiozitate şi aprobare, în timp ce simt cum Carolyn se încordează, în pragul unei noi izbucniri. Poate că n-ar trebui să-mi facă plăcere reacţia ei, nu într-un astfel de moment, dar cancerul m-a învătat că trebuie să-ţi trăieşti viaţa la maximum, pentru că nu se ştie niciodată.
— S-a ivit o ocazie, spune el. Avem o elevă nouă, care a început azi-dimineaţă cursurile la AOF. O cheamă Imogen Curwood şi nu ştie nimic despre fete sau despre povestea lor. Nu ştie nimic despre nicio cutie muzicală. Şi introducerea cuiva nou poate schimba radical dinamica, s-ar putea să fie exact ce le trebuie fetelor.
— Tu vorbeşti serios? întreabă Carolyn.
— Foarte serios, răspunde domnul Racki pe un ton voios.
E evident că îşi imaginează că a dat peste soluţia perfectă.
— Venirea lui Imogen poate fi un nou început pentru toată lumea.
Un nou început – una dintre expresiile mele favorite. Nici că se putea mai bine.

— E o ocazie pentru fete să rezolve orice diferende ar avea întâmpinând o nouă prietenă şi, ca adulţi, noi putem să le oferim încurajările corespunzătoare.
Îi zâmbesc ca şi cum ar fi o idee minunată, chiar este, pentru că Ruby n-o să fie exmatriculată. Înseamnă şi înfrângerea lui Carolyn.
Şi Bronnie zâmbeşte. La urma urmelor, domnul Racki e şeful ei, nu prea are de ales. E într-o situaţie delicată, fiind şi angajată, şi mama unei eleve.
Fără niciun cuvânt, Carolyn pleacă valvârtej.
Unii nu sunt niciodată fericiţi. Cui nu-i place un nou început?

CAROLYN (mama lui Jess)

Trântesc uşa maşinii şi stau pe scaunul şoferului cu ochii închişi, numărând.
Unu, doi, trei...
De ce numără oamenii când sunt nervoşi? Oare numerele sunt calmante în sine? Hai să vedem.
Patru, cinci, şase...
Nu, nu sunt. E doar o aiureală: meditează, numără până la zece, zugrăveşte-ţi în alb pereţii dormitorului şi pulverizează spray de lavandă pe pernă. N-ai decât să faci toate astea, lumea reală va rămâne la locul ei.
Şapte, opt, naiba s-o ia pe Ruby Donovan. Te rog, fă să fie strivită pe pavaj de un hipopotam obez care cade de la balconul etajului 14.
Lumea reală e tot acolo, iar tu n-o să reuşeşti să dormi la noapte pentru că o javră de adolescentă, alunecoasă ca naiba, îţi persecută în continuare fata.
Uşa pasagerului se închide cu un pocnet zdravăn, dar nu foarte puternic. Sunt sigură că Jess nu încearcă să

impresioneze pe nimeni demonstrând că abordarea ei în privinţa închiderii-uşii-în-momente-de-stres e mai matură decât a mea, dar aşa pare.

Nouă, fir-ai a naibii, Ruby Donovan, zece, fir-ar a naibii Academia de doi bani Oria Flynn.

Ar fi trebuit să insist pentru o întâlnire între patru ochi cu Adam Racki. De ce ne-a convocat pe toate? Nu era nevoie să fie şi Bronnie şi Elise acolo, doar dacă n-a crezut că Bel sau Sadie ar fi putut pune monstruozitatea aia în dulapul lui Jess, şi nu crede nimeni. Ştim cu toţii că Ruby a făcut-o – în adâncul sufletului, ştie până şi Kendall.

Pot să bănuiesc de ce a vrut să fim toate patru acolo, vierme viclean ce e. A vrut să dilueze efectul Carolyn. („Cine ar putea să-l acuze?”, ar spune oricare dintre membrii familiei mele. Ba chiar s-ar aştepta să mi se pară şi mie amuzant.)

Previzibil, nici Bronnie, nici Elise n-au luat atitudine: Bronnie pentru că e la fel de utilă ca o umbrelă nevorbitoare, iar Elise pentru că nu-i pasă. Ceea ce a fost convenabil pentru Racki.

Voiam s-o văd pe Kendall, aşadar am fost de acord cu întâlnirea de grup. Sufăr de un optimism naiv care n-o să moară niciodată. Speram că de data asta o să fie altfel, că poate Kendall o să-şi asume în cele din urmă responsabilitatea pentru fiica ei detestabilă, în loc să-i găsească scuze. Dacă povestea asta înfiorătoare cu cutia muzicală nu-i de-ajuns s-o facă să spună „îmi pare *tare* rău şi o să-i trag lui Ruby o săpuneală de n-o s-o uite”, atunci ce-ar putea s-o mişte suficient?

— Mami? spune Jess, vocea ei întrerupându-mi şirul gândurilor. Te rog, spune-mi că n-ai făcut urât azi-dimineaţă, n-ai acuzat-o pe Ruby şi n-ai încercat să-i faci s-o exmatriculeze.

Nu spun nimic.

— Aşa ai făcut, nu? Fără să discuţi cu mine înainte. Mami! Poate că Jess pare severă şi autoritară, dar eu ştiu ce e dedesubt: anxietate. Teamă. Fiicei mele nu-i place să arate nicio slăbiciune – o trăsătură pe care a moştenit-o de la maică-sa. Anul trecut, când mizeriile lui Ruby au ajuns să fie prea mult pentru ea, n-a plâns şi nici nu s-a plâns. În schimb, a dispărut: de acasă şi de la şcoală. Cu ajutorul unor imagini criptice postate pe Instagram, am găsit-o după trei zile, la Manchester. Dormise pe o bancă două nopţi. Când, împreună cu Dan, am găsit-o, avea faţa acoperită cu o pojghiţă de funingine. Ne-a zâmbit şi a zis „N-arăt ca o vagaboandă adevărată?" Când am întrebat-o de ce-a făcut-o, a spus „Aveam nevoie să stau departe de Ruby. Şi, înainte să ziceţi că nu e cazul să mă mai apropii niciodată de ea dacă nu vreau… nu. N-o s-o las să mă gonească din şcoală. Acum pot să supravieţuiesc oricărei mizerii."

Adam Racki a părut destul de panicat de toată povestea, deşi cine poate şti dacă era îngrijorat pentru siguranţa lui Jess sau pentru reputaţia şcolii, dar nici chiar atunci n-a pedepsit-o adecvat pe Ruby. A părut să decidă că mica incursiune a lui Jess în viaţa de vagabond în Manchester a fost un fel de exerciţiu actoricesc. Şi eu n-am putut-o obliga pe Jess să schimbe şcoala, când ea era hotărâtă să demonstreze cât de dură e aici.

— Mami! Fir-ar al naibii!

Alte mame ar zice Nu înjura de faţă cu mine. *Alte mame şi-ar feri fetele de orice rele, în ciuda protestelor lor.*

Parcă aud glasul lui Adam: *E o ocazie pentru fete să rezolve orice diferende ar avea întâmpinând o nouă prietenă.* A fost o încercare de manipulare jalnică, de nivel de şcoală primară. Poţi să spui unui grup de copii de cinci ani cine o să fiu noul lor prieten, dar nu poţi să faci

la fel cu nişte adolescente. Era o încercare de ispăşire pentru Ruby, după anul trecut?
Jess a fost cândva noua prietenă a lui Ruby. Răutatea se bucură să-şi facă prieteni noi. Îşi freacă mâinile şi spune: *Aah, ce drăguţ! încă o victimă.*
— N-a fost Ruby, mami.
— Poftim?
Mă şochează şi-mi deschide ochii. Jess şi cu mine nu suntem întotdeauna de acord, dar până acum am fost în privinţa lui Ruby.
— Cutia muzicală. A fost cu mine toată dimineaţa. Eram împreună când am găsit-o şi a fost la fel de şocată ca mine. A început să plângă. Eu eram ceva de genul „Ce mama dracului?”.
— E logic. Când a văzut prin ochii *tăi,* a întrezărit câteva clipe în propria ei minte sucită. Nu mă mir că a plâns. Cea mai mare parte a anului trecut a plâns şi a cerut scuze, dar n-a încetat să te chinuie.
— Interesant, spune Jess indiferentă, răsucind oglinda retrovizoare ca să-şi verifice machiajul. Credeam că o să mergi mai degrabă pe ideea evidentă „a trebuit să se prefacă necăjită ca să pară nevinovată”.
— Nu mi-ar plăcea să fiu previzibilă, mormăi eu.
— Nimic din ce spun despre cum funcţionează mintea lui Ruby...
— Funcţionează ca o armă chimică, doar că are înfăţişarea unei adolescente.
— ...n-o să te convingă, chiar dacă povestea asta *nu* e deloc stilul ei. Îţi tot spun, deşi nu asculţi niciodată – Ruby şi cu mine ne-am împăcat. Faza cu dispariţia mea de anul trecut a înnebunit-o, cred. Ştie că toată lumea ar fi dat vina pe ea dacă aş fi fost găsită moartă în vreun şanţ.

N-are rost să-i spun să nu mai glumească despre ceva atât de îngrozitor. Ar zice doar că şi eu sunt scandalos de directă când îmi convine, şi ar avea dreptate.
— Şi dacă n-a fost Ruby, cine ar fi putut fi? Bel? Sadie?
— Nu şi nu. De parcă ar putea vreuna dintre ele!
Sunt de acord.
— Nu cred că ele au fost. Dar nici nu mă convingi că într-o şcoală se pot afla mai mulţi psihopaţi capabili de porcării de un asemenea nivel – să-i zicem nivelul Ruby Donovan.
Fac o pauză şi mă gândesc.
— Cine ştie codul de la dulapul tău?
— Ruby, Bel, Sadie. Dar… există un cod master cu care se deschid toate dulapurile. Elevii intră şi ies din birou toată ziua – oricare dintre ei ar fi putut deschide un sertar şi l-ar fi aflat. Ce? Poţi să spui cu voce tare. Oricum, tot se aude şi dacă nu spui nimic.
Nu-mi pasă dacă Ruby a stat lipită de tine toată ziua. Ea a făcut-o. Cumva.
— Cum de nu eşti mai supărată? o întreb.
— Aha! Bună întrebare.
— Mulţumesc.
Pornesc maşina, disperată dintr-odată să plec naibii de-aici.
— Oricât de ciudat ar părea, datorită lui Ruby nu sunt complet traumatizată, spune Jess. Chiar a avut grijă de mine, pe bune. Ca şi Bel şi Sadie. Anul trecut, totul ajunsese atât de îngrozitor, grupul nostru aproape că se destrămase şi acum… nu ştiu. Am senzaţia că suntem iar în regulă. Ba chiar a zis: „Tocmai tu nu meriţi asta, după ce ţi-am făcut anul trecut. *Eu* aş merita”.
— Bună idee. Imediat ce ajungem acasă, fac o cutie muzicală cu o păpuşă Ruby mutilată care să se zvârcolească.

— Nu, nu faci nimic. Te rog, nu face şi nu spune *nimic.* Nimic care să aibă legătură cu prietenele mele. Lasă-mă *pe mine* să rezolv. Mami? Să fiu a naibii, dacă pronunţi cuvântul „broşură”

Zâmbesc. Acum, că am ieşit din parcarea Academiei şi suntem pe drumul spre casă, mă simt mai bine. E posibilă alergia la şcoala copilului tău? Oare sunt primul părinte care şi-a pus vreodată întrebarea asta? Cu cel mai convingător glas de compromis al meu, spun:

— N-o să cer *astăzi* broşuri de la alte scoli. Dar nici nu te las într-un loc unde nişte descreieraţi pun obiecte cu mesaje ameninţătoare, artistic lucrate, în dulapul tău. Cred că punctul meu de vedere nu e… ilogic.

— N-a fost o ameninţare, mami. A fost un banc prost. Şi o să mă laşi aici, pentru că vreau să rămân.

Şi atunci am o revelaţie: Jess ezită mai mult să-şi părăsească prietenele cele mai bune, până şi pe cea care a chinuit-o psihologic un an, decât să plece de la cea mai bună şcoală de arte ale spectacolului din Londra. E extraordinar de talentată, dar teatrul muzical nu apare în visurile ei ca într-ale mele. Dacă toate prietenele ei s-ar muta la o şcoală normală, probabil că ar alege să meargă cu ele.

— Câtă vreme nu se mai întâmplă nimic, spun eu cu glas stăpânit.

Nu accept înfrângerea definitiv. Doar deocamdată. Dacă mai insist, Jess o să înceapă să pară că îi ia partea lui Ruby în faţa mea şi asta nu pot să suport. Nu azi.

— Hei, tati!

Face semn cu mâna spre magazinul de biciclete al lui Dan când trecem pe Archway Road.

— Nu cred că-i aici. Pare închis.

— E acasă. A dus-o pe Lottie la dentist la prânz.

Şi a hotărât că nu merită să se mai întoarcă la atelier după-masă pentru doar câteva ore. Trebuie să încerc să nu mă gândesc la asta la noapte, când o să dau pe gât cafea la ora 1, încercând să rămân trează suficient cât să avansez măcar un pic în lista cu Treburi Urgente.
Ceva mai util la care să mă gândesc ar fi: cine a făcut şi a plasat cutia muzicală? Dacă nu Ruby, care a fost cu Jess toată dimineaţa, atunci cine? Trebuie să le fi convins pe Bel, pe Sadie sau pe amândouă. Sau chiar cineva din afara grupului lor.
Nu pot lăsa lucrurile aşa, nu pot lăsa porcăriile lui Ruby să continue. Dacă n-o să facă nimeni nimic – şi e clar că Racki n-o să facă –, atunci o să fac eu.

BRONNIE (mama lui Bel)

Rămân mult în urmă când fetele dau năvală în vestiar, cu obrajii îmbujoraţi de efort, apoi stau pe-aproape când îşi scot rochiile, pregătită să le pun la loc. Mă bucur să văd că au tinut seama de cererea lui Adam de a o include pe fata cea nouă – Imogen – în grupul lor. Stă cu ele, cu spatele spre Bel, care îi deschide fermoarul. O cercetez o clipă, întrebându-mă dacă o să-şi găsească locul în grup. Din experienţa mea, numerele impare sunt mai dificile decât cele pare, evident că dinamica o să se schimbe. Pare destul de drăguţă – păr lung, blond, aproape alb; ochi albaştri mari, uşor bulbucaţi; nu la fel de înaltă ca Jess sau Sadie, dar mai înaltă decât Bel şi Ruby. Pălăvrăgeala lor e doar despre ce o să aleagă Adam pentru spectacolul de la sfârşitul trimestrului – *Poveste din Cartierul de Vest,* pe care tocmai au repetat-o, sau *My Fair Lady?* Azi a fost rândul lui Jess să joace rolul Mariei

şi a fost atât de bună, încât cred că o să primească rolul. Oricât de mult mi-aş dori, nu cred că o să-l primească Bel, deşi, din punct de vedere fizic, cu părul ei lung şi negru, e cea mai potrivită pentru rolul Mariei. Şi chiar are o voce minunată.

Sinceră să fiu, dacă n-ar fi fost profesoara ei de teatru din şcoală, Bel n-ar fi aici. I-a plăcut să joace în toate piesele şcolare, dar n-a avut niciodată vreo ambiţie să ajungă pe scenă. Şi, deşi a primit de multe ori rolul principal – a fost minunată în rolul Matildei –, nici mie, nici lui Cari nu ne-a trecut vreodată prin cap că ar putea avea un viitor ca actrită. Când doamna Carter ne-a luat deoparte şi a sugerat ca Bel să dea o probă pentru şcoala de teatru, am fost foarte surprinşi.

Cari n-a fost entuziasmat de ideea audiţiei. El e tradiţionalist şi crede că Bel ar trebui să studieze contabilitate. Zice că e o meserie plăcută pentru o fată şi că o să-şi găsească întotdeauna de lucru. Nici eu n-am fost convinsă la început. Nu cred neapărat că Bel ar trebui să facă studii de contabilitate, dar profesia de actor e grea, cu nesiguranţa şi dezamăgirile ei, fără un program regulat, cu mâncat Dumnezeu ştie ce şi când şi dormit pe apucate. Îmi închipui că trebuie să ai obrazul destul de gros ca să supravieţuieşti şi nu sunt sigură că Bel e aşa. Dar a vrut să dea proba, am fost de acord spunându-ne că probabil n-o să intre. Atunci am aflat despre *prezenţă scenică.* Se pare că Bel o are.

Mă aplec să iau rochia lui Ruby de unde a lăsat-o pe podea, întrebându-mă dacă la fel face şi acasă. Mă uit spre locul unde stă cu celelalte, încercând să-i prind privirea şi să-i fac o mică observaţie, nu pentru mine, ci să ştie că ar trebui să aibă mai multă grijă de costume. Celelalte fete reuşesc măcar să şi le atârne în cui, iar Bel, binecuvântată fie, şi-l pune întotdeauna pe umeraş, ca să

am eu mai puţină treabă. Însă Ruby e în stare să aibă comportament de divă. A fost îngrozitoare cu Jess anul trecut. Nu mi-a plăcut că Bel a părut să accepte ideea, dar era intimidată de Ruby.

Simt ceva tare în buzunarul rochiei lui Ruby – e o bucăţică de plastic roz răsucită, braţul lipsă al balerinei mutilate. Îl strecor în tăcere în buzunar. Nu sunt sigură dacă ar trebui să i-l arăt lui Adam acum; s-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment. Dacă ne convoacă iar pe toate în biroul lui? îmi închipui reacţia lui Elise dacă trebuie să vină iar.

Chiar m-a pus într-o situaţie dificilă când a încercat să mă facă să plec cu ea zilele trecute. Ce-ar fi crezut Adam dacă aş fi plecat? Ai zice că Elise poate să înţeleagă că sunt într-o poziţie neplăcută, fiind şi părinte, şi membru al personalului. Dar nu sunt sigură că Elise măcar se gândeşte, dacă nu e vorba despre ea şi cariera ei. Ştiu că e o prostie, dar, când mi s-a oferit postul, am sperat că ea şi Carolyn mă vor respecta un pic. La urma urmelor, nu-i simplu să te întorci la muncă după 22 de ani în care ai fost casnică şi ai avut grijă de copii. Nici nu mi-ar păsa când Carolyn mi-ar spune *garderobieră* dacă n-aş crede că o face special, ca să mă umilească. Însă în contractul meu scrie *designer de costume şi cusătoreasă,* asta le spun tuturor că sunt. Uneori aş vrea să-i spun lui Carolyn cât de utilă îi sunt lui Adam şi în alte moduri. Dar nu pot să o fac, aş pune în pericol tot ce mi-e drag.

Da, înseamnă şi să culeg nişte haine de pe podea şi să fac o grămadă de reparaţii, dar nu mă deranjează, îmi place slujba mea şi-i sunt recunoscătoare lui Adam că mi-a oferit-o. După spectacolul de sfârşit de trimestru de anul trecut – *Şapte mirese pentru şapte fraţi*– m-am oferit să ajut cu costumele, pentru că mă pricep la cusut şi Bel îmi spusese că Eileen, designerul-şef de costume, era

copleşită de câte rochii trebuia să facă. Dacă ar fi fost trei mirese, ar fi fost în regulă, dar şapte erau prea multe. Până la urmă, am ajuns să fac nu doar rochiile cadrilate ale fetelor pentru dansul din hambar, ci şi pe cele pentru scena nunţii din final. Când s-a terminat spectacolul, Eileen şi-a dat preavizul – cred că era extenuată, amărâta –, iar Adam mi-a oferit mie postul.

Mă bucur foarte tare că a făcut-o. Altfel, acum aş muri, ţinând cont că Bel face 18 ani. La anul s-ar putea să fie oriunde, la universitate sau în turneu cu vreo trupă de teatru, în funcţie de cum merg audiţiile de final; aş rămâne doar cu Toby acasă. Şi în trei ani, dacă şi el o ia pe urmele fraţilor şi se duce la facultate, toţi puii mei vor fi plecat din cuib. Ce aş face atunci, dacă n-aş avea postul ăsta?

Cari n-a putut să înţeleagă de ce am vrut să stau atât de mult la şcoală. Când i-am spus că aveam nevoie de ceva de făcut acum, când copiii creşteau, a zis că aş putea ţine contabilitatea pentru firma lui şi ar scăpa de angajat un contabil. Dar, cum i-am atras atenţia, asta ar fi muncă neplătită şi, cu Lucas şi Jon la facultate, ne-ar prinde bine nişte bani în plus. Şi am două după-amiezi pe săptămână libere, marţea şi joia, e perfect.

— Mamă!

Bel vine în fugă şi îmi îndrept repede puloverul, ca să nu vadă umflătura din buzunar.

— Sadie face petrecere în pijamale vineri, pot să mă duc?

E unul dintre momentele alea în care nu prea ştiu ce să zic. Nu-mi place să fiu rea, dar n-am o părere prea bună despre talentele de părinte ale lui Elise. După părerea mea, îi dă prea multă libertate lui Sadie. Am remarcat de curând cearcăne negre sub ochii lui Sadie şi, când i-am pomenit de asta lui Bel, a mormăit că Sadie are voie să se culce când vrea ea. A părut că vrea să-mi mai spună şi

altceva, dar n-am insistat. Dacă e ceva ce-o îngrijorează, Bel o să-mi spună când simte ea că e cazul.
Nu e singurul motiv pentru care şovăi în privinţa dormitului la Sadie. Deşi Bel mă priveşte cu nerăbdare, aşteptând să-i răspund, ştiu că de fapt nu-i place să stea departe de casă. Nu c-ar fi lipită de mine, doar că preferă să doarmă în patul ei, ca multă lume, de altfel.
— De ce nu le inviţi la noi? Aş putea să fac lasagna.
Bel clatină din cap.
— Nu pot, mamă. Sadie a propus deja.
— Atunci, sigur că poţi să te duci, îi spun, simţind un mic junghi, pentru că vinerea ne uităm de obicei împreună la un film, cât Cari îl duce pe Toby la karate.
Îmi pun în minte să nu uit să duc acasă câteva dintre costumele care trebuie reparate, ca să-mi umplu timpul cu ceva.
Bel se întinde şi mă pupă pe obraz.
— Mersi, mamă, eşti cea mai bună.
O privesc cu drag cum fuge înapoi la prietenele ei.
— Mama zice că e în regulă cu dormitul la tine, îi spune lui Sadie.
— E o petrecere în pijamale?
Imogen o priveşte cu speranţă pe Sadie.
— Minunat, când?
Urmează o scurtă tăcere şi, când le văd pe Ruby şi Jess uitându-se una la alta, îmi dau seama că Sadie nu avusese de gând s-o invite şi pe Imogen. Văd cum se duce o luptă în ea, pentru că are un suflet bun şi nu vrea să supere pe nimeni. Când tăcerea se prelungeşte un pic prea mult şi mă întreb dacă va trebui să intervin diplomatic, ridică din umeri.
— Vineri, spune.
Imogen îşi aruncă braţele în jurul ei şi, dacă e să mă iau după expresia lui Sadie, nu e un gest agreabil.

— Poate că o să puteţi să-mi daţi câteva sfaturi, spune mai departe Imogen, uitându-se la celelalte. Ruby, tu dansezi tare bine şi tu, Bel, ai o voce minunată.

Exuberanţa ei nu pare tocmai convingătoare şi, când o zăresc pe Jess încruntându-se, îmi dau seama că nici ea nu crede că Imogen e sinceră.

— Pot să iau costumul, Imogen? întreb eu, vrând să întrerup o situaţie care devine rapid jenantă.

Îşi ia costumul din cui şi-l lasă să cadă în mâna mea întinsă, uitându-se urât la mine ca să-mi dea de înţeles că ştie că am întrerupt-o intenţionat. Privirea îmi dă fiori reci.

Propunerea lui Adam ca fetele s-o includă în grupul lor m-a nedumerit un pic. Aş fi preferat să fi vorbit cu mine înainte să ne-o prezinte tuturor. Dacă am fi discutat, aş fi încercat să-l fac să se răzgândească. De obicei mă ascultă, deşi aş zice că în timpul episodului de anul trecut cu Ruby şi Jess a fost un pic distant. O persoană care apare şi riscă s-o eclipseze pe Bel e o complicaţie de care n-am nevoie. Poate că mă stresez degeaba; fetelor n-o să le fie uşor s-o accepte pe Imogen, când au fost mereu doar ele patru.

Şi noi, mamele, eram tot patru pe vremuri. Însă Kendall şi Carolyn nici măcar nu-şi mai vorbeau la sfârşitul trimestrului din primăvară. Îmi vine în cap cutia muzicală. Carolyn n-ar fi trebuit să se exprime aşa şi s-o atace direct pe Ruby, fără nicio dovadă. Poate că ar fi trebuit să intervin, să liniştesc puţin lucrurile. E drept că Ruby e invidioasă pe Jess, asta ştiu de la Bel. Şi că vrea cu disperare să fie actriţă, mai mult decât oricare dintre ele. Detest să mă gândesc ce o să se întâmple când Jess o să primească rolul principal în piesa de la sfârşitul trimestrului, iar Ruby o să fie dublura. Mă îndoiesc că Bel o să fie în competiţie. Nu că o să-i pese; uneori am impresia că, dacă i s-ar fi spus că nu poate deveni actriţă,

ar fi ridicat din umeri şi ar fi zis că nu contează. Nu-i chiar atât de ambiţioasă şi nici eu nu sunt, spre deosebire de unele dintre mamele băgăreţe de la Academie. Kendall şi Carolyn categoric intră în categoria asta, dar eu prefer să lucrez în culise ca s-o ajut pe Bel să-şi împlinească visurile.

Sună de intrare la ora următoare şi fetele pleacă, Ruby şi Jess ţinându-se de braţ, de parcă ziua de luni (şi tot trimestrul trecut) n-ar fi existat niciodată. Ar fi drăguţ dacă şi Kendall şi Carolyn ar urma exemplul fiicelor lor. Poate că ar trebui să le invit pe toate la ceai săptămâna viitoare. Trebuie să-mi aduc aminte să folosesc căni de data asta. Ultima oară când au venit la ceai, demult, în aprilie, le-am servit în ceşcuţe frumoase, cu farfurii, şi m-am ales cu sprâncene ridicate şi un „ce şarmant!" din partea lui Carolyn. Ceea ce n-a împiedicat-o să-mi mănânce gogoşile, deşi cam speram să se înece cu ele. Nu ştiu de ce trebuie să fie atât de dispreţuitoare. De ce nu poate să fie pur şi simplu amabilă?

Scot micul braţ de plastic şi mă uit iar la el. Poate că ar trebui să mă duc să vorbesc cu Adam, până la urmă. Mă întorc să ies din garderobă şi-l strecor la loc în buzunar, dar sufăr şocul vieţii mele, pentru că Imogen stă în prag şi se uită drept la mine.

— Imogen!

Am mâna dreaptă încă în buzunar, o duc pe stânga la piept.

— M-ai speriat!

Nu spune nimic, stă acolo şi se uită la mine, cu ochii ăia albaştri ai ei care nici nu clipesc, iar inima mea, care deja o luase razna, începe să bată şi mai tare. O aştept să spună ceva – dar nu spune şi, cât tăcerea se prelungeşte între noi, încerc să-mi dau seama de când stă acolo şi dacă a văzut ce aveam în mână.

— Voiai ceva? o întreb.
În colţul gurii îi răsare un început de zâmbet.
— Nu, nu mai vreau.
Sunt cât pe ce s-o întreb ce vrea să spună, apoi mă răzgândesc.
— N-ar trebui să fii la vreo oră? întreb, cu braţul balerinei intrându-mi în palma transpirată.
— Ai dreptate.
Se întoarce.
— La revedere, doamnă Richardson.
Îmi scot mâna din buzunar şi trag aer în piept. Zona asta din culise – garderobele şi aripile – formează micul meu regat. Însă cuvintele schimbate cu Imogen mi-au lăsat cea mai bizară senzaţie; parcă între noi s-ar da un fel de luptă pentru putere.

ELISE

Mă încrunt la mulţimea de pantofi din hol, deschizând uşa dulapului şi schimbându-mi pantofii cu toc cu o pereche de papuci Mahabi. Îmi mişc degetele de la picioare, înghesuite toată ziua într-o pereche de Louboutin care n-a fost gândită pentru coridoarele de spital.
— Yuliya?
O găsesc pe menajeră în bucătărie.
— Sunt câteva perechi de pantofi lângă uşa din faţă.
— Da, doamnă Bond.
Dispare, iar eu îmi torn un pahar mare de chablis. Zilele pe teren – cum insistă să le spună departamentul de cercetare şi dezvoltare, de parcă am fi elevi de gimnaziu într-o excursie de orientare – te umplu în egală măsură de satisfacţii şi de frustrări. Satisfacţia să văd echipamente

care salvează vieţi, proiectate de echipa mea, frustrarea că o zi în care nu sunt la birou înseamnă două zile în care va trebui să recuperez.
— Totul în ordine, doamnă Bond. Vă iau rochia de la curăţătorie – v-au reparat fermoarul.
Yuliya îşi scoate şorţul şi-l pune în dulapul de lângă cuptor. Suprafeţele de lucru lustruite sunt imaculate.
— Mulţumesc, Yuliya.
— În cuptor e tocană de pui, iar pentru fete fac pizza.
— Fete?
Yuliya pare nesigură.
— Prietenele lui Sadie? A zis că aţi spus că e în regulă?
Cu o senzaţie de leşin, îmi aduc aminte vag că Sadie a întrebat dacă poate să-şi invite prietenele să rămână la noi peste noapte. Eram ocupată; era mai uşor de spus da decât nu.
— Asta-i tot, mulţumesc, Yuliya.
Îşi schimbă pantofii de interior cu o pereche de bocanci maro urâţi şi când dă să iasă se întoarce, cu fata schimonosită de nelinişte.
Oftez.
— Ce-ai spart, Yuliya?
— Nu, am...
Îşi frânge mâinile, aparent luptându-se cu ce are de spus. Sper că n-o să-mi dea preaviz. Yuliya se ocupă impecabil de familia noastră, pentru un salariu care e – sincer – insuficient.
— E vorba despre bani? Pentru că...
— Bani? Nu, e vorba de fata cea nouă.
Vorbeşte pe un ton scăzut şi insistent şi vine spre mine, prinzându-mă de braţe.
— Ce fată nouă? Ce vrei să spui?
— Aveţi grijă cu ea în preajma familiei.

Şoapta îi devine şuierat şi se apropie şi mai tare de mine. Îmi simt inima ca o tobă în pieptul devenit neîncăpător.
— Îl are pe necuratul în ea.
Şi apoi îmi dă drumul şi-şi încheie haina.
— Ne vedem mâine, doamnă Bond.
Şocată, sorb o gură de vin. Yuliya e înclinată să fie superstiţioasă. Bate în lemn să alunge deochiul şi-şi face cruce dacă varsă sare. Dar asta-i ceva nou. Sper că n-are vreun soi de cădere nervoasă – abia a ajuns la jumătatea curăţeniei în cămară.
Urc şi bat la uşa lui Sadie.
— Dumnezeule, la mine acasă lumea dă năvală oricând îi vine, se aude de dincolo de uşă glasul strident al lui Jess.
— Intră!
Canapeaua extensibilă e desfăcută, iar între patul dublu al lui Sadie şi perete e înghesuită salteaua pneumatică de o persoană. Peste tot sunt împrăştiate haine.
— Petrecere în pijamale?
Sadie oftează.
— Am discutat săptămâna asta? Mai pe la început?
— Dacă nu-i în calendar...
Bat cu degetul în telefon, iar ea îşi dă ochii peste cap. Serios acum – ştie că toate obligaţiile sociale ale tuturor trebuie incluse în calendarul comun, pentru că altfel cum ar putea funcţiona o familie?
— Bună, doamnă Bond.
Îmi trebuie o clipă până s-o identific pe blonda care stă pe salteaua pneumatică, ţinând o placă de îndreptat părul în mână.
Fata nouă...
— Imogen, îmi aduc aminte. Spune-mi Elise – aşa-mi spune toată lumea.
Imogen zâmbeşte, destul de dulce. Mă întreb dacă Yuliya a dat iama în dulapul meu cu băutură.

— Aveţi o casă uluitoare.
— Mulţumesc.
Imogen e o elevă de 17 ani la actorie, nu ziarist la *Beautiuful Homes,* dar tot mă simt măgulită. N-am muncit decât pentru casă. Îmi aduc aminte cum stăteam în stradă, cu planurile în mână, uitându-mă cum dărâmau buldozerele vechea casă oribilă cu un etaj şi gândindu-mă *Asta-i – pentru asta e totul.*
— Am nişte treabă, le spun fetelor când îmi bâzâie telefonul, dar Yuliya a făcut pizza şi în frigider e cidru.
— Mersi, Elise, spune Sadie.
— Cidru! spune Imogen şi începe să sară pe patul gonflabil, în timp ce Ruby şi Jess se uită încântate una la alta.
— Eu n-am voie să beau, o aud pe Bel spunând când închid uşa.
Quelle surprise. E legată cu cordonul şorţului lui Bronnie Richardson mai strâns decât e ancorată o corabie în furtună. Personal, cred că vreo câteva pahare de cidru le-ar relaxa pe *amândouă,* dar am lucruri mai importante decât prietenele lui Sadie pentru care să-mi fac griji. BONDical Ltd. Este la doar un pas de a obţine un contract cu una dintre cele mai mari firme medicale private din ţară şi, deşi am o echipă desemnată să lucreze la ofertă, sunt sigură că n-o să aibă nimic împotrivă s-o verific şi eu. Sunt cufundată în muncă în momentul în care se aude o bătaie şovăitoare la uşă, urmată de tăcere. Aştept; uneori, Sadie pleacă dacă sunt ocupată. Mijesc ochii obosiţi la monitor. Cifrele sunt corecte, dar oferta trebuie să facă o impresie mai bună…
Încă un ciocănit. Oftez.
— Da?
— Imogen nu se mai opreşte din plâns.
Sadie are o mască de cărbune întinsă pe faţă.

— De ce?
Masca se încreţeşte când Sadie se strâmbă.
— Nu vrea să spună.
Îmi zvâcnesc degetele pe tastatură.
— Vin imediat.
Asigurând un serviciu de calitate, viabil... mormăi, încercând să găsesc formularea perfectă...
— Mami.
Mami? Mă ridic.
Imogen are capul ascuns după genunchii traşi la piept, de parcă ar încerca să fie cât mai mică. I se aud suspinele înăbuşite. Ruby, Bel şi Jess stau pe patul lui Sadie şi se uită la *Breaking Bad.* Jess dă sonorul mai tare, demonstrativ. Sadie se foieşte între Imogen şi prietenele ei.
M-aş descurca foarte bine astă-seară şi fără cabotinisme de adolescentă. Uneori, câte cineva ne spune, lui Nick şi mie, că avem noroc cu o fată cu atâta bun-simt, care nu face scene şi n-are schimbări de dispoziţie. Reacţionez violent. Nu-i spui cuiva cu un câine bine-crescut că „are noroc” când câinele răspunde la comenzi, nu?
— Care-i problema?
Mă aşez pe vine şi pun stângaci mâna pe umărul lui Imogen. Ca şi celelalte, e îmbrăcată în pijama, deşi a ei are un model cu desene animate – genul pe care-l purta Sadie când avea 14 ani. Suspinele se înteţesc.
— Ce s-a întâmplat, Imogen?
Apare, încet, cu faţa roşie şi plină de pete, de parcă şi-ar fi frecat-o până acum. Sunt uluită de pungile de sub ochi. Imogen pare mai extenuată decât ar trebui să fie vreodată o fată de 17 ani – un contrast puternic cu chipurile odihnite ale lui Sadie şi ale prietenelor ei, care ţin prea mult la înfăţişarea lor ca să nu doarmă cât trebuie.
Scoate un suspin puternic şi sufocat.

— N-n-nimic.
— Dacă nu-mi spui, n-am cum să te ajut.
Ruby îşi învârte un deget în jurul urechii.
— Dili-dili… spune *sotto voce.*
Mă uit urât la ea.
Lui Imogen îi tremură buza de jos.
— Nu vreau să dorm pe patul pneumatic.
— Atunci fă schimb cu una din fete şi dormi pe canapea, spun, dar Imogen clatină din cap.
Îşi trage în jos mâneca – dar nu înainte să zăresc plasturele din jurul încheieturii stângi. Încerca să-l ascundă?
— Nu pot să dorm nici acolo.
Se ridică greoi, cu pumnii strânşi şi spatele lipit de perete. Vorbeşte pe un ton piţigăiat, de parcă ar avea cu zece ani mai puţin decât celelalte, iar contrastul cu înfăţişarea ei altfel matură e ciudat de neliniştitor.
Îl are pe necuratul în ea…
Alung din minte cuvintele Yuliyei.
— De ce nu?
Cască ochii şi vorbeşte şoptit şi speriat.
— Sunt nişte lucruri sub pat. Monştri.
Ruby ţipă, iar Jess îi trage una.
— Tâmpito… m-ai speriat.
— N-am fost eu, spune Ruby, ridicând ambele braţe şi ţinând degetele încârligate. A fost… UN MONSTRU!
Încep să chicotească.
Când mă uit din nou la Imogen, le fixează pe Ruby şi pe Jess cu o furie pe care nu şi-o ascunde. Îmi trece un fior pe ceafă.
Imogen se ridică în picioare şi zâmbeşte politicos, fără nicio urmă a fetiţei speriate de adineauri.
— Pot să mă duc în patul mare, între Sadie şi Ruby, doamnă Bond?

Acum vorbeşte ca un adult şi e straniu din partea unei adolescente în pijama cu desene animate.
Una dintre fete scoate o exclamaţie tăioasă. Ruby, probabil, sau Jess. În sinea mea, nu le acuz.
— Altfel, n-o să pun geană pe geană.
Geană pe geană. Din nou, o întorsătură de frază curios de matură. *Matură?,* mă gândesc înainte să mă pot opri, *sau nepământească?*
Îl are pe necuratul în ea.
A naibii Yuliya, cum îmi bagă tâmpenii în cap. Sunt om de ştiinţă. Imogen e practic un *copil.* Şi ce dacă încă îi mai e frică de monştri?
— Bine… atunci dormi în patul lui Sadie.
— Dar nu e… începe Jess, uitându-se la mine cu gura căscată.
— Ah, *Dumnezeule!,* spune Ruby, uitându-se la Sadie în căutare de sprijin. Sadie, spune-i!
Sadie ştie bine că nu e cazul să încerce să mă facă să mă răzgândesc, odată ce am hotărât ceva.
— A, bine, atunci. Imogen, dormi între mine şi Rubes.
— Ce mama naibii, Sades?
N-am mai auzit-o niciodată atât de supărată pe Ruby. E geloasă? îşi face griji pentru locul ei în grup după ce a apărut cineva nou cu care să concureze?
— Vezi cum vorbeşti, Ruby, spun, deşi mă doare undeva de cum vorbeşte copilul altcuiva. S-a rezolvat deci.
— Ura!
Imogen se ridică, sărind în pat şi aşezându-se turceşte, cu o pernă în braţe. E toată numai zâmbet, de parcă ultima jumătate de oră nici n-ar fi existat; ca un căţeluş care-şi pierde mingea şi după aia găseşte alta. Mă ridic, cu gândul să mă întorc la lucru, dar în trecere văd cutia mea Crème de la Mer, aruncată într-un morman de cosmetice ieftine. Nu mă deranjează să-mi folosească Sadie lucrurile

– nu-i niciodată prea devreme să investeşti într-o piele sănătoasă –, dar a naibii să fiu dacă prietenele ei o să se bălăcească în crema mea de fată de 400 de lire.

Blatul de la baie e un talmes-balmes de măşti şi tratamente pentru acnee, creioane de contur şi luciu de buze. Patru truse de toaletă revarsă un talmeş-balmeş de cosmetice. A lui Ruby trebuie să fie cea roz, pe care scrie cu litere albe *Selfie Kit* pe o parte, ceea ce înseamnă că aia trandafiriu-aurie plină de produse MAC şi Benefit e a lui Jess, iar cea Cath Kindston, pe jumătate golită, cu un prosopel şi un şampon Body Shop e a lui Bel. De unde rezultă...

Arunc o privire în spate, dar fetele şuşotesc însufleţite între ele, fără să mă ia în seamă. Trusa lui Imogen e neagră şi pe partea de sus scrie *Ted Baker.* Intru în baie şi, încet, deschid fermoarul. Îţi dai seama de o grămadă de lucruri despre cineva dacă-i vezi trusa de toaletă. Curăţare, tonifiere şi hidratare? Sau o punguţă cu şerveţele pentru copii şi speranţa că totul o să fie bine? Aţă dentară sau o periuţă de dinţi tocită şi amărâtă?

Înăuntru nu-i mare lucru. O periuţă de dinţi, nişte farduri şi un aparat de ras. Îmi aduc aminte cum şi-a tras Imogen mâneca. Automutilare? Caută atenţie? Slavă Domnului că Sadie e prea echilibrată ca să fie influenţată de moda emo.

Mi se lipeşte mâna de o cutiuţă cu pastile. O scot, aşteptându-mă să fie paracetamol, dar văd în schimb eticheta familiară a unui medicament cu prescripţie medicală. O ridic mai aproape de ochi, prea dependentă acum de ochelarii mei de citit, şi văd un cuvânt cunoscut. *Olanzapină.*

Poate că nu sunt doctor, dar nu sunt multe pe care să nu le ştiu despre echipamente medicale şi medicamente: Ce naiba face o fată de 17 ani cu antipsihotice? Citesc

eticheta – *10 mg alprazolam, o dată pe zi* –, apoi rămân nemişcată.
Numele pacientului nu este Imogen Curwood. E Lisa cumva, Lisa D... Dais-ceva. Şterg petele de machiaj care acoperă scrisul. Oare sunt furate?
Nu ştiu ce mă face să ridic privirea. Ştiu doar că, atunci când mă uit, tot ce pot să fac este să nu urlu. Privirea pe care o întâlnesc în oglinda de la baie aparţine cuiva mult mai matur decât Imogen Curwood.
Cineva mult mai periculos.
— Cred că o să vezi că sunt ale mele.
Încremenesc, de parcă eu aş fi copilul, iar Imogen, adultul care m-a prins. Vâr cutia cu pastile înapoi în trusa de toaletă şi o las să cadă pe blat.
— Făceam doar un pic de ordine! spun, mai sigură de mine decât sunt în realitate.
Dacă ar fi fost vreuna dintre celelalte fete – Ruby sau Jess sau Bel –, aş fi întrebat ce face cu medicamentele, de unde le are. Dar privirea lui Imogen mă străpunge. Am gura uscată şi simt în piept un nod de spaimă.
Pe chipul lui Imogen se înfiripă un zâmbet nemilos.
— Ar trebui să fii atentă, spune ea încet. Ştiai că acasă se întâmplă mai multe accidente decât oriunde altundeva?
Îmi susţine privirea şi, deşi ştiu că e doar un copil şi că nu-l are pe necuratul în ea, simt cum mi se scurge sângele din obraji.
Abia când ajung înapoi în siguranţa biroului reuşesc să respir din nou. Ruby a nimerit-o: Imogen Curwood e dili-dili.

***

— Şi atunci, ce caută la noi acasă? întreabă Nick.

Îşi ţine laptopul înclinat, văd pe Skype mai mult placa de la căpătâiul unui pat de hotel şi mai puţin un soţ. Îmi împing deoparte paharul de vin, ca să nu se vadă, înainte să facă el vreun comentariu.
— Pentru că Sadie n-a vrut să se simtă exclusă.
Expresia i se îmblânzeşte.
— Fată bună! Ştiai că actorii au niveluri de empatie mai ridicate decât oricine altcineva? Am citit un studiu pe tema asta.
— Minunat, poate să-şi scrie şi asta în CV, spun sec. O să compenseze lipsa notelor mari.
Nick stă pe patul din camera de hotel; eu sunt deja sub plapumă. Aici e aproape miezul nopţii şi se face ora 19 în Connecticut, unde se află Nick până săptămâna viitoare.
Îmi aruncă Privirea.
— Am discutat chestia asta de un milion de ori. Lui Sadie îi place la AOF.
Sadie a avut numai note de 10 la testele din liceu. Diriginta ei aproape că a plâns când a auzit că eleva ei vedetă n-o să rămână mai departe în şcoală. Şi eu, la fel.
— E fericită acolo. Mai fericită decât la fosta scoală.
— Pentru că are mai puţin de învăţat...
— Pentru că e mai puţină *presiune...* mă întrerupe Nick.
N-o să fim niciodată de acord. De ce să continui cu ceva la care n-ai şanse să câştigi?
— Mai bine închid – am o întâlnire la micul dejun cu Wellfort.
— Sper să meargă bine. Te iubesc.
Aşa zice el.
— Şi eu te iubesc.
Faţa lui Nick rămâne nemişcată o clipă înainte să dispară, iar eu îmi privesc chipul reflectat în ecranul negru. Ochii sunt obosiţi şi injectaţi. Împing laptopul pe locul liber din pat, ca să-mi fie la îndemână dacă mă trezesc. Am

renunţat de ani buni să mă mai împotrivesc insomniei şi o consider mai degrabă o ocazie să lucrez mai mult. Dau pe gât restul de vin, oferindu-mi ceva care să mă ajute să dorm.
Când mă trezesc, e din cauza unui urlet care mă face să sar în picioare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Am avut oare un coşmar? Dar, nu, se aud picioare care aleargă, ţipete, plânsete, *ce naiba se întâmplă?* Ameţită de lipsa de somn, clipesc când ies pe palierul luminat din plin şi mă grăbesc spre fete.
În capul scărilor, Sadie, Jess şi Bel stau strânse una într-alta, uitându-se îngrozite la ceva ce eu nu pot să văd. Bel plânge, iar Jess are ambele mâini la gură, de parcă ar fi cât pe ce să ţipe sau i-ar veni să verse.
— Mami!
— Ce s-a întâmplat?
Am cea mai bizară senzaţie că în viaţa noastră a intrat răul; că în seara asta s-a schimbat ceva chiar în *aer.*
Lipsă de somn, îmi spun. *Lipsă de somn şi drame adolescentine.* Sadie e atât de palidă, că are pielea aproape străvezie. Întinde o mână care tremură, arătând în josul scărilor. Bel începe iar să hohotească şi se agaţă şi mai strâns de Jess.
Simt o furnicătură neliniştitoare coborându-mi pe spate. Mai fac trei paşi până să pot să văd, pe deasupra balustradei de sticlă, în holul de jos.
Îmi duc mâinile la gură, iar panica îmi încleştează gâtul. De la baza scărilor, Ruby se uită în sus la mine, cu un amestec de spaimă şi sfidare întipărit pe faţă.
Dar eu nu la Ruby mă uit. Ci la Imogen, care zace nemişcată la picioarele lui Ruby, cu părul răsfirat ca un halo şi membrele răsucite în poziţii care mă fac să dau înapoi. Exact ca balerina mutilată pe care a găsit-o Jess în dulap.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 2
Să înceapă spectacolul
B.A. Paris

SNAPCHAT: CELE PATRU FANTASTICE

Ruby: Bună.
Sadie: Eşti bine?
Ruby: Scuze că am plecat. V-aţi distrat?
Bel: Nu ca atunci când erai şi tu.
Ruby: (inimioară)
Jess: Ce-ţi veni, Rubes?
Ruby: Am crezut că e moartă
Jess: Nu cu căcatul ăla de zgomot
Sadie: Cabotin?
Jess: Clar!
Ruby: Mi-aş dori să nu fie nevoie să stăm cu ea
Jess: Hai să-i zicem să se care
Bel: Nu se poate, după ce a zis Racki

Jess: Dă-l naibii pe Racki
Ruby: Nu, mersi!
Bel: Ar trebui să-i dăm o şansă
Sadie: Da’ e ciudată, nu?
Jess: Curvă nebună!

SNAPCHAT: JESS, BEL SADIE

Jess: Hei, ce-a fost toată nebunia aia cu Ruby azi-noapte? Chiar a luat-o razna
Bel: S-a speriat de căzătura lui Imo, bănuiesc
Jess: Neah, nu-i doar atât
Sadie: Cum adică?
Jess: Nu’ş... credeţi că a împins-o?
Bel: Era în bucătărie
Jess: Aşa zice
Sadie: Sincer, şi Imo zice
Bel: Ciudat totuşi
Jess: Ambele al naibii de ciudate, zic

BRONNIE

Nu-mi vine să cred că am reuşit să fac cumva să fim toate patru la un loc. După ce s-a întâmplat săptămâna trecută cu cutia muzicală, mă aşteptam din partea lui Carolyn să-mi spună că, dacă vine Kendall, nu vine ea, şi invers. Dar au părut amândouă foarte mulţumite când am sunat să propun întâlnirea.

Elise a zis că nu poate să vină decât dacă ne vedem la un hotel pe lângă ea, pentru că are programul foarte încărcat. Şi trebuia să fie azi, vineri, nu în altă zi, ceea ce pentru mine e perfect, pentru că lucrez vineri după-masă şi pot să mă duc direct la Academie după ce terminăm. Pe de altă parte, dacă n-ar fi trebuit să lucrez după-masă, aş fi putut să rămân aici şi să comand cafea după cafea, doar pentru bucuria de a sta într-un loc atât de luxos. N-am mai fost niciodată într-un hotel aşa de frumos, cu pardoseală din marmură roz şi canapele de catifea adunate pe lângă măsuţe aurii cu blaturi de sticlă. Şi candelabrele! E unul imens care sclipeşte chiar deasupra noastră şi primul meu gând, când am ridicat privirea şi l-am văzut, a fost că dacă o să cadă aproape sigur ne omoară, nu doar din cauza greutăţii, ci şi a cristalelor şlefuite care ar tăia ca o mie de cuţite ascuţite. Asta-i problema cu ceva care cade de deasupra ta: nu te aştepţi niciodată.

— Nu arată delicios prăjiturile astea? spun eu, încercând să pun capăt discuţiei despre ce o să aleagă Adam pentru spectacolul de la sfârşitul trimestrului – *Poveste din Cartierul de Vest* sau *My Fair Lady.*

Kendall îmi zâmbeşte de peste masă.

— Arată, dar probabil că nu-s la fel de bune ca ale tale. Mă uit tânjind la brioşa mea Red Velvet.

— Nu există decât o singură cale să aflăm.

— Haide, Bronnie, dă-i bătaie, spune Carolyn, după care tace, iar eu aştept înţepătura. Nu ţine seama de noi.

Nu pot opri roşeaţa care-mi urcă în obraji. Nici nu vreau să mă gândesc ce reacţie ar fi avut dacă mi-aş fi luat o felie din prăjitura cu ciocolată care m-a atras prima şi care arăta dumnezeieşte. Am ales brioşa pentru că nu părea chiar o dovadă de lăcomie. Când ai câteva

kilograme în plus ca mine, eşti conştientă de chestiile astea.
Nu ştiu de ce-i permit lui Carolyn să mă necăjească aşa de tare. Cari spune că, în sinea ei, e geloasă pe mine.
La început, nu l-am crezut; m-am gândit că încearcă doar să mă facă să mă simt mai bine, cum face el întotdeauna. Însă Cari n-ar fi zis-o dacă n-ar fi crezut că e şi ceva adevăr la mijloc. Drept ripostă, arunc o privire plină de înţeles la blugii şi tricoul lălâu al lui Carolyn, dorindu-mi să am tupeul să-i comentez ţinuta pe care a ales-o pentru un hotel de cinci stele. În loc de asta, îmi netezesc fusta înflorată de mătase şi mă bucur că soţul meu n-o să afle niciodată cât am dat pe ea. Bine că am insistat să-mi deschid un cont separat când am început să lucrez la Academie, pentru că nu poate să vadă ce fac cu banii. Simt cum mă cuprinde îngrijorarea, dar o alung în străfundul minţii, ştiind că n-o să treacă mult până o să se întoarcă să mă bântuie. Deocamdată refuz să las orice să tulbure această minunată cafea de dimineaţă.
— Când făceam tratamentul pentru cancer... spune Kendall, iar eu întind mâna după farfurie, recunoscătoare că pot să-mi abat atenţia câteva minute.
Nu-s răutăcioasă; sunt totdeauna dispusă să ascult un prieten. Dar am petrecut mult timp cu Kendall anul trecut, ascultând poveştile ei despre cancer şi, după o vreme, n-am mai fost disponibilă. Totuşi chiar îmi place Kendall. E singura cu care simt că am ceva în comun. Nu sunt de acord cu felul în care Carolyn priveşte de sus pe toată lumea şi, deşi Elise e uimitoare, cu viaţa ei fascinantă şi jobul minunat, n-avem absolut nimic în comun. Suntem atât de diferite, că n-am putea să facem un compromis nici dacă am vrea. Mai să cad de pe scaun mai devreme, când a comandat un pahar de şampanie la cafea. Vreau să zic că e ora 10:30! Nici chiar faptul că

niciuna dintre noi n-a vrut să bea n-a descurajat-o – a mers înainte, de una singură.
Ah, Carolyn a pomenit de cutia muzicală, e momentul să mă reconectez. Dacă a decis să atingă un subiect atât de delicat, nu poate avea alt motiv decât că vrea să pună capăt „parcursului" lui Kendall.
— Ridicol, spune, aruncându-şi pe spate părul prea lung şi prea blond. Până şi eu îmi dau seama acum că Ruby n-ar face asta.
Kendall îi aruncă un zâmbet recunoscător.
— Frumos din partea ta să spui aşa ceva.
— Ruby n-ar fi acţionat niciodată făţiş, urmează Carolyn, ceea ce – din punctul meu de vedere – e un fel de-a spune că Ruby face lucrurile mai pe ascuns.
Carolyn, cea care condamnă lăudând.
— Şi atunci, cine a fost? întreb. Şi de ce? De ce să strice cineva o cutie muzicală şi s-o pună în dulapul lui Jess?
— Habar n-am, răspunde Kendall. Dar, bineînţeles, principalul suspect trebuia să fie Ruby.
— Nu-ţi face griji, o să descopere Adam, spun eu, vrând s-o liniştesc.
— Îh, spune Carolyn clătinând dezgustată din cap. Adam e la fel de eficient ca un popă într-un bordel.
Kendall râde, bucuroasă că de data asta Carolyn e de partea ei. Elise zâmbeşte şi eu tresar... mă rog, e un pic vulgar.
— Şi cum o să fie de ajutor că le-o bagă pe gât fetelor pe Imogen?
— Cred că a făcut ce trebuia când le-a cerut să fie responsabile pentru Imogen, spun. Poate că dacă au pe cineva nou în grup o să mai atenueze tensiunea. Asta nu înseamnă că nu acţionează în culise ca să afle cine a fost în spatele poveştii cu cutia muzicală.
— Poate că a fost Imogen.

Ne întoarcem toate şi ne uităm la Elise. Ridică puţin din umerii frumos modelaţi de yoga.
— Nu fac decât să subliniez că s-a întâmplat în ziua în care a venit.
— Dar de ce s-o ia în vizor pe Jess? întreabă Carolyn.
— Din pură întâmplare, răspunde Kendall, agăţându-se de ideea unui alt potenţial suspect.
— N-ar fi avut cum. Aduceţi-vă aminte, oricine a fost şi-a bătut capul să descarce cântecul lui Jess şi să-l aranjeze ca să cânte când era deschisă cutia. Nu, clar era pentru Jess.
— Ce s-a întâmplat la petrecerea în pijamale, Elise? întreb eu, într-un efort de a schimba subiectul şi de a afla adevărul, pentru că tot ce-am scos de la Bel a fost că Imogen a căzut pe scări.
— Imogen a căzut pe scări, spune Elise.
Pare atât de impasibilă când dă pe gât restul de şampanie, că-mi vine s-o scutur.
— Ai chemat un doctor?
Ştiu că n-a chemat, dar vreau să-şi dea seama că ar fi trebuit.
— Nu, a zis că e bine.
— Dar s-a lovit la cap?
Elise ridică iar un pic din umeri, enervându-mă cu lipsa ei de interes.
— Nu cred. N-a zis că s-ar fi lovit.
— Ce s-a întâmplat, mai exact? întreabă Carolyn. N-am scos multe de la Jess, pentru că dormea când s-a întâmplat.
Elise îşi întinde picioarele lungi, îmbrăcate cu nişte pantaloni negri frumos croiţi, şi îşi încrucişează gleznele.
— Primul lucru pe care-l ştiu e că Sadie a intrat în dormitor şi m-a trezit să-mi spună că Imogen a căzut pe scări. Se pare că Imogen şi Ruby s-au dus jos să-şi

prepare ciocolată caldă şi Imogen a alunecat pe o treaptă şi a căzut.
Carolyn arată ca o mâţă care pândeşte şoricelul.
— Unde era Ruby când a căzut Imogen?
Exact asta vreau şi eu să ştiu, numai că n-am întrebat, pentru că nu voiam să se uite Kendall la mine cum se uită acum la Carolyn. Să zicem aşa – dacă am putea ucide din priviri, Carolyn ar fi moartă.
— În bucătărie, răspunde Elise. Imogen a zis că Ruby o luase înainte. Până am ajuns eu jos, Imogen stătea în fund pe podea, plângând şi masându-şi gambele. Bel era lângă ea – scandalul pe care-l făcea Imogen le trezise pe ea, pe Jess şi pe Sadie. Făcea mult zgomot pentru nimic, dacă mă întrebaţi pe mine.
— Dacă plângea, înseamnă că se lovise, îi atrag atenţia.
— Doar că am avut senzaţia că erau lacrimi de crocodil.
— Dar avea nişte vânătăi. I le-a arătat lui Bel a doua zi dimineaţă.
Elise execută ridicarea din umeri numărul trei.
— Mi-a zis că e în regulă. Nici măcar n-a vrut punga cu gheaţă pe care i-o pregătise Bel.
Nu-i trece prin cap că Bel a făcut mai multe decât ea pentru Imogen.
— Mi-am făcut mai multe griji pentru Ruby – era isterică.
Carolyn ciuleşte urechile.
— Ruby?
Kendall roşeşte.
— Era necăjită, atâta tot. S-a întors în fugă în hol imediat ce a auzit-o pe Imogen plângând şi, când a văzut-o pe jos... mă rog, i-a fost teamă de ce era mai rău. I-ar fi fost oricui, adaugă ea defensiv, întinzând mâna după ceaşca de cafea.

— A fost imposibil s-o potolesc, urmează Elise, adresându-i-se acum direct lui Carolyn. A insistat să se ducă acasă. A trebuit s-o sun pe Kendall să vină s-o ia.
— Serios?
Cuvântul e încărcat de înţelesuri ascunse. Nu sunt singură unde bate Carolyn, însă Kendall nu se bucură, îşi trânteşte ceaşca pe farfurioară, făcându-mă să tresar, împreună cu celelalte.
— Poate a crezut că o să fie acuzată pentru căzătura lui Imogen, chiar dacă era în bucătărie în momentul ăla, se răsteşte Kendall. De obicei ajunge să fie acuzată pentru orice, indiferent dacă e sau nu vina ei.
— Revenind la Imogen... spune Elise diplomatic. E puţin cam ciudată. Aţi auzit de scandalul pe care l-a făcut apropo de pat?
— Dacă mă întrebi pe mine, e o chestie de putere.
Carolyn are păreri despre orice.
— A vrut să fie ca ea şi asta a obţinut.
Întinde mâna după farfurie şi înfige furculiţa în tarta cu lămâie.
— E genul care face probleme, ştiu eu. Am face bine să n-o scăpăm din ochi.
Mă uitam la imaginea fascinantă a lui Kendall încercând să se calmeze – ochii închişi, câteva răsuflări adânci, degetul mare şi arătătorul apăsate pe furiş –, dar cuvintele lui Carolyn îmi aduc aminte de ceva.
— Apropo de scăpat din ochi, spun. Aţi văzut e-mailul lui Adam? Despre drogurile de la Academie?
— Dacă te referi la cel în care le cere părinţilor să facă poliţie, spune Carolyn, e, într-un cuvânt, jalnic.
— Nu asta a spus, protestez eu. A cerut părinţilor să fie atenţi când lasă copiii la şcoală şi când îi iau, atâta tot. Şi are dreptate, ar fi o prostie să credem că niciunul dintre elevi nu ia droguri.

— Da, dar n-a zis ce măsuri o să ia, nu?
Nu, n-a zis, ceea ce m-a sâcâit şi pe mine, ţinând cont că trimestrul trecut au fost găsiţi doi elevi care foloseau droguri în incintă. Pentru că erau în ultimul an şi mai aveau puţin până să plece, totul a fost trecut sub tăcere. Dar asta nu înseamnă că nu sunt implicaţi şi alţii, şi de aceea i-am cerut lui Adam să se gândească la ce măsuri am putea lua ca să evităm o problemă cu droguri la Academie.
A trebuit să insist serios ca să trimită un e-mail în care să le atragă atenţia părinţilor şi eram la fel de frustrată ca şi Carolyn de conţinutul mesajului. Dar n-am de gând să-i spun şi ei.
Elise, aparent plictisită de discuţie, ridică mâna ca să se uite la ceasul ei Apple. Îngrijorată că s-ar putea să plece înainte să apuc să pomenesc de strângerea de fonduri pe care trebuie s-o organizăm ca să reparăm acoperişul şcolii, caut o modalitate să aduc vorba fără să le fac pe celelalte să-şi înăbuşe un oftat din categoria iar-o-luăm-de-la-capăt.
— O să organizez o strângere de fonduri, spun.
Se aude un oftat colectiv, înăbuşit, din categoria iar-o-luăm-de-la-capăt.
— Ce mai e de data asta? întreabă resemnată Kendall.
— Droguri? glumeşte Carolyn.
— Acoperişul. Adam l-a rugat pe Cari să arunce o privire astă-vară şi a găsit o mulţime de ţigle dislocate după furtuna de anul trecut. Academia poate să suporte cea mai mare parte a costului pentru reparaţii, dar nu pe tot. I-am zis lui Adam că o să organizez o strângere de fonduri.
— Şi vrei să participăm şi noi.

— Vreau să participe toată lumea, spun hotărât. Ţiglele dislocate sunt un pericol şi situaţia trebuie rezolvată urgent.
— Fac cu drag o donaţie, spune Elise, cum mă aşteptam, pentru că ea nu participă niciodată, doar transferă fonduri.
Cum donaţia ei depăşeşte de obicei tot ce reuşim noi să strângem, n-am de gând să mă plâng.
— O să fac nişte prăjituri tradiţionale americane, propune Kendall. Şi pot să fac orice vrei tu, dacă nu-i ceva prea creativ.
— Poţi să cânţi?
— Da, am voce destul de bună.
— Bine.
Scotocesc în geantă şi scot o broşură de teatru.
— Sâmbătă i-am dus pe Bel şi pe Toby să vadă *Mamma Mia* la teatrul de lângă noi. Mă gândeam că am putea pune în scenă o piesă, cu taxă de intrare. Cântăm câteva melodii ABBA, chestii de genul ăsta.
Elise întinde mâna să ia programul şi sper să spună că e o idee grozavă. Se încruntă uşor.
— De ce ai biletele capsate pe copertă?
— Ah, spun şi roşesc deja, pentru că ştiu că o să sune prosteşte. Păstrez totdeauna programele de la spectacolele la care mergem. Încă de când erau copiii mici.
— Uau! zice Carolyn.
Uau-l e încărcat, dar nu de admiraţie.
— De ce, tu nu le păstrezi? întreabă Kendall, venindu-mi în ajutor. Eu le ţin întotdeauna. Programele costă foarte mult şi e păcat să le arunci.
— Dar şi biletele? continuă Carolyn, fără să-şi poată ascunde amuzamentul din voce.
— Uneori.

— Să fac transferul acum? întreabă Elise, înapoindu-mi programul.
— Nu, nu încă. Poate că ai putea să dai o mână de ajutor la standul cu prăjituri, Elise. Sunt convinsă că lui Sadie i-ar face plăcere să te vadă acolo. Te anunţ eu dinainte, să ai timp să treci data în agendă.
— De ce nu? răspunde ea, aruncându-mi unul dintre rarele ei zâmbete – nu că ar fi o persoană nefericită, dar de obicei e prea ocupată ca să zâmbească. Ai dreptate, i-ar plăcea lui Sadie.
Mă simt un pic mai optimistă – de data asta, o să fie şi mama lui Sadie acolo. Dar tot sunt necăjită că nimeni nu pare interesat de ideea mea de spectacol. Pun programul la loc în geantă. Mie îmi convine. Singurul lucru pe care pot să-l fac bine e să cânt – eram talentată şi la actorie – şi, dacă e să fiu sinceră, speram să le impresionez pe celelalte cu vocea mea. Toată lumea o ridică în slăvi pe Bel pentru vocea ei frumoasă, dar nimeni nu întreabă dacă mă moşteneşte pe mine sau pe Cari. Mi-ar plăcea să ştie şi celelalte că am voce frumoasă, dar n-am cum să mă ridic într-o bună zi şi să mă apuc să cânt. Ar zice că sunt nebună. *Mai* nebună, şopteşte vocea lui Carolyn, şi mă bucur că nu poate să vadă cufărul uriaş pe care-l am acasă, ticsit cu programe de teatru de la toate spectacolele la care am fost vreodată.
— Să-mi zici cu ce poţi să contribui, Carolyn, îi spun direct, pentru că n-a propus nimic. Sunt convinsă că o să vrei să faci cât de multe poţi pentru Academie, mai ales dacă se înscrie şi Lottie la anul – sigur, dacă intră.
Îmi aruncă o privire tăioasă, de parcă tocmai i-a trecut prin cap că aş avea un cuvânt de spus în legătură cu cine intră şi cine nu. Apoi, după ce se convinge că n-am, îmi adresează unul dintre zâmbetele ei superioare. Detest că mă subestimează. E drept că n-am o asemenea influentă,

dar, dacă aş vrea să modific rezultatul unei audiţii, sunt sigură că aş putea.
Elise se uită iar la ceas şi întinde mâna după poşeta Hermès.
— Trebuie să plec, anunţă ea, ridicându-se.
— Şi eu, spun şi-mi iau geanta Marks Spencer de sub masă.
— Deja? întreabă Kendall surprinsă. Credeam că începi abia la 13.
— De obicei, da, dar trebuie să ajung mai devreme astăzi. Ştiu că roşesc, mi se întâmplă mereu când mint. Dar mi-a ajuns. Oricum, fără mine şi Elise prin preajmă, le las ei şi lui Carolyn timp să se reconecteze. Sau să se omoare una pe alta. De data asta nu-mi pasă ce fac.

***

Abia când ajung la Academie reuşesc să mă relaxez. Nu regret că m-am văzut cu celelalte, dar nu-mi place cum mă fac să mă simt. Ştiu că mă cred plicticoasă, pentru că vorbesc întruna de strângeri de fonduri, probabil chiar sunt. Însă cineva trebuie să le organizeze. Şi reparaţiile la acoperiş sunt importante, deşi ele n-o să înţeleagă decât dacă s-ar întâmpla ceva şi atunci ar zice *Acoperişul şcolii ar fi trebuit să fie o prioritate.* Şi mai cred că eu nu-s în stare de mare lucru, ceea ce mă întărâtă să le dovedesc că se însală.
Mă duc spre atelierul meu, care e în culise, chiar lângă garderobă. Coridorul e pustiu; elevii sunt încă în pauza de prânz în curtea interioară şi singurul zgomot e cel făcut de sandalele mele pe gresie. Îmi atrage atenţia o mişcare bruscă, o strălufgerare de păr blond dispărând în toaleta din faţa mea. Mă opresc încercând să mă dumiresc, pentru că eram singură pe coridor şi nu e nicio uşă pe

unde ar fi putut intra cineva. Ridic din umeri; probabil că a fost o iluzie optică. Pornesc din nou pe coridor, dar nu ajung foarte departe când aud un vaier straniu. Simt un fior pe şira spinării şi, deşi instinctul meu e să fug, sunetul mă atrage înainte, spre toaletă, până deschid uşa, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, aproape îngrozită de ce o să găsesc. După coridorul puternic luminat, am nevoie de o clipă ca să mă obişnuiesc cu interiorul întunecat şi, când reuşesc, îmi dau seama că sunetul vine de la Imogen.

— Imogen, ce s-a întâmplat? strig eu, lăsând să-mi cadă geanta şi apropiindu-mă de ea, sprijinită de perete, plângând de mama focului.

— Nu... nu pot să-ţi spun, se bâlbâie ea, iar eu trebuie să mă abţin să întind mâna şi să-i iau palmele de pe faţă, pentru că totul sună puţin... mă rog, teatral.

— Păi, dacă nu-mi spui, n-o să te pot ajuta.

Suspinele încep să se potolească şi în cele din urmă se opresc cu câteva sughiţuri. Îşi dă deoparte mâinile de pe faţă şi-şi caută un şerveţel într-una dintre mâneci. În timp ce-şi şterge ochii şi-şi suflă nasul, mă simt vinovată că m-am îndoit că lacrimile sunt sincere, pentru că e evident că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Nu vreau să fac probleme nimănui, spune cu glas tremurat. De-asta n-am spus nimic.

Ridică spre mine ochii înroşiţi şi mă priveşte disperată.

— Dar nu sunt sigură că pot să mai ţin doar pentru mine.

— De ce nu-mi spui mie? îi propun.

Nu zice nimic, nu face decât să mă privească şi sunt uluită de cât de spălăciţi îi sunt ochii, aproape lipsiţi de culoare.

— N-o să mai spun nimănui, dacă nu vrei, continui eu, întrebându-mă dacă asta aşteaptă.

— Promiti?

— Promit, îi răspund hotărât.
Răsuflă întretăiat.
— Ţi-a zis Bel că am căzut pe scări la Sadie?
Încuviinţez:
— Da.
— Ei bine, a fost Ruby.
— Ruby te-a găsit? Da, se pare că e foarte necăjită.
— M-a împins.
Vorbeşte foarte încet, încât am senzaţia că n-am auzit bine.
— Poftim?
— Ruby m-a împins, repetă ea.
— Dar… spun eu nedumerită. Eşti sigură?
— Bineînţeles că sunt sigură!
Are glasul atât de strident, că tresar.
— Îmi pare rău, spune ea.
Mototoleşte întruna batista în mână.
— Ştiam că n-o să mă creadă nimeni.
Pare aşa de nefericită, că mi se face milă de ea.
— Nu-i vorba că nu te cred, îi explic, aşezându-mă mai comod, pentru că stau încă aplecată în faţa ei. Doar că toată lumea a spus că Ruby era în bucătărie când s-a întâmplat. Chiar şi tu, cred.
— Ştiu, dar m-am lovit la cap când am căzut, mă durea piciorul foarte tare, plângeam şi am zis şi eu ca ea, mi se făcuse foarte frică de ce-mi făcuse. Am crezut că poate m-a împins din greşeală… era în spatele meu pe scări. Dar după aia mi-am adus aminte că a trecut peste mine şi a dat fuga în bucătărie; întâi am crezut că s-a dus să ia nişte gheaţă sau ceva, dar s-a întors şi a început să plângă isteric, zicând „Of, Doamne, Imogen, ce s-a întâmplat, ai căzut?”, şi atunci au venit Bel, Sadie şi Jess, iar ea le spunea cum era în bucătărie când s-a întâmplat… şi n-am ştiut ce să zic.

Se opreşte să respire adânc.
— Adică, sunt prietenele ei şi eu sunt fata nouă şi ştiam că o să dea rău dacă începeam s-o acuz, mai ales după povestea cu cutia muzicală, pentru că ştiu că unii cred că ea a fost. Dar acum mi-e frică.
Vocea îi tremură.
— Dacă m-ar fi împins mai de sus, aş fi putut să mă lovesc rău. Poate de-asta a aşteptat până am ajuns mai jos, poate că a vrut să fie un soi de avertisment.
Se uită la mine dezorientată.
— Nu înţeleg de ce a făcut asta. Nu i-am făcut nimic. Doar dacă n-a fost pentru că am vrut să dorm în pat cu ea şi cu Sadie. Poate că n-ar fi trebuit să fac atât tam-tam, dar mă simţeam exclusă dormind pe saltea.
În agitaţia ei, începe să rupă şerveţelul în bucăţele şi trebuie să-mi mut privirea de la unghiile ei negre de murdărie sau poate de ojă.
— Va trebui să-i spunem directorului, îi zic şi deja simt o strângere de inimă, pentru că, dacă are dreptate, o să fie îngrozitor.
— Nu, nu poţi, ai promis! O să fie prea multe probleme şi nu pot să mai fac faţă.
I se umplu ochii de lacrimi.
— E vorba de tata. E bolnav, foarte bolnav.
— Imogen, îmi pare tare rău. Ce-a păţit?
— E la azil.
O ţintuiesc cu privirea.
— Azil?
— Da, spune şi i se frânge vocea. Mai are doar câteva săptămâni de trăit. De-asta am venit aici, la şcoala asta, ca să fiu lângă el.
— Dar... zic eu, nedumerită pe moment, pentru că Adam ar fi trebuit să-i anunţe pe membrii personalului.
Doar dacă...

— Domnul Racki ştie?
— Nu, răspunde ea clătinând din cap şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu vreau să ştie nimeni, nu vreau să le fie milă de mine. De-asta am plecat de la cealaltă şcoală. Nu-mi plăcea să ştie toată lumea despre tata. Nu făceau decât să încerce să fie drăguţi, dar asta mă întrista. Nu vreau să se întâmple la fel şi aici.
— Asta pot să înţeleg, îi zic blând. Totuşi cred că domnul Racki trebuie să afle despre tatăl tău.
— Te rog, nu-i spune. Poate... ştii tu... când se mai apropie momentul. Dar nu încă.
Mi-e greu, se uită implorator la mine. Când mă gândesc la tot ce are de îndurat, nu vreau s-o fac să sufere şi mai mult dacă nu-i promit.
— Bine. N-o să spun nimic deocamdată. Dar, dacă tatăl tău e la azil, tu unde stai? Mama ta nu stă în apropiere, nu?
Clatină din cap.
— Stau la bunici. Ei locuiesc lângă azil şi pot să-l văd pe tata în fiecare zi.
— E bine că-i ai pe bunici. Dar trebuie să fie greu şi pentru ei.
— Este, mai ales că nici ei nu se simt foarte bine.
— Ai pe cineva care să te ajute?
— Nu, bunicii nu vor pe nimeni în afară de mine.
— Pot să fac ceva ca să te ajut?
— Nu, mulţumesc. Nu deocamdată. Poate mai încolo.
Nici nu pot să-mi închipui cum trebuie să fie pentru ea să se descurce cu bunicii în vârstă şi cu tatăl grav bolnav. Însă dacă nu mă lasă s-o ajut, nu prea am ce face; doar să fiu cu ochii pe ea.
— Păi, dacă apare vreodată ceva, promiţi că-mi spui? încuviinţează.
— Şi o să-mi spui cum se mai simte tatăl tău?

— Da. Mulţumesc, doamnă Richardson. Mă simt mult mai bine acum, că am spus cuiva.
Se uită îngrijorată la mine.
— Dar n-o să vorbiţi, nu? N-o să spuneţi nimănui că Ruby m-a împins pe scări?
Îmi simte ezitarea.
— Aţi promis, îmi aduce ea aminte.
Dacă nu spun nimic despre boala tatălui, nu-i niciun pericol, decât pentru liniştea mea sufletească. Dar să nu spun că Ruby a împins-o pe scări… cum aş putea să ţin asta pentru mine? Dacă se mai întâmplă şi altceva?
Privirea îi alunecă spre mine.
— S-ar putea să nu fi fost numai vina lui Ruby că am căzut pe scări.
— Ce vrei să spui? întreb încruntându-mă.
Fie a împins-o, fie n-a împins-o.
— Păi, băuserăm ceva alcool.
— Alcool?
Până şi eu îmi dau seama că tonul mi se ridică periculos de mult. Însă de când Lucas avea 15 ani şi s-a îmbătat acasă la un prieten, fiind aproape călcat de o maşină de poliţie în drum spre casă, minorii care consumă alcool au fost o problemă uriaşă în familia mea. Încă mai am proaspătă în minte, chiar şi după şase ani, imaginea lui adus la uşă de doi poliţişti zdraveni.
— Da, mama lui Sadie ne-a dat cidru şi poate că Ruby a băut mai mult. Am avut voie să bem cât vrem, adaugă ea, bătând un cui în coşciugul pe care i-l construisem mental lui Elise.
— Păi, asta explică totul, e clar c-a fost un accident, spun uşurată că am găsit un motiv.
— Ce anume?

— Căzătura ta. Dacă Ruby a băut mult cidru, poate că nu era sigură pe picioare şi când a coborât scările şi-a pierdut echilibrul şi a intrat în tine.
— Atunci, de ce n-a zis că asta s-a întâmplat? De ce-a fugit în bucătărie şi s-a prefăcut că ajunsese deja acolo când am căzut?
Asta-i o întrebare bună.
— Poate că s-a panicat, sugerez eu.
— Nu, spune Imogen scuturând vehement din cap. Lovitura în spate n-a fost deloc accidentală. Trebuie să mă credeţi, doamnă Richardson.
Glasul i se ridică o octavă.
— Aş fi putut să mor!
— Sunt sigură că nu s-ar fi ajuns la aşa ceva, o liniştesc eu. Dar nu văd ce pot face dacă nu mă laşi să spun nimănui.
Aşteaptă, însă încep să mă simt extenuată de permanentele ei schimbări de dispoziţie. Ştiu că e supărată, dar e greu de ţinut pasul cu ea. Acum o acuză pe Ruby, iar în clipa următoare îi găseşte scuze.
Are un plasture pe încheietură şi, observând că e la fel de murdar ca unghiile, o prind de mână, sperând că un pic de atenţie afectuoasă o să fie de ajutor.
— Ce-ar fi să mă duc să aduc un plasture curat? îi propun.
— Nu!
Îşi smulge mâna de parcă aş fi ars-o.
— Nu vreau să-l atingă nimeni!
— E în regulă, îi spun blând.
Mă întreb dacă să-i spun să-şi cureţe unghiile, dar renunţ. Mă uit la ceas şi mă ridic în picioare, cu genunchii înţepeniţi.
— Mai ai 20 de minute până la ora următoare. Vrei să rămâi aici sau preferi să vii şi să stai un pic cu mine?
— Mai bine stau aici.

Ridică privirea, cu ochii strălucind de recunoştinţă.
— Mulţumesc că aţi fost bună cu mine. Nu mai e nimeni căruia să mă pot destăinui şi în care să am încredere că n-o să spună nimic.
Valul de plăcere pe care-l simt la prima parte a frazei e alungat rapid când vorbeşte despre încredere. Chiar şi după ce a spus că Ruby ar fi putut fi sub influenţa alcoolului, tot va trebui să vorbesc cu Adam.
— Dacă ai vreodată nevoie să vorbeşti, vino la mine, îi spun.
— Credeţi că...
Se opreşte, părând că nu e sigură dacă e cazul să continue.
— Ce anume?
— Ştiu că Ruby s-a purtat îngrozitor cu Jess anul trecut. Dacă anul ăsta e rândul meu? Dacă o să înceapă să mă hărţuiască?
În glasul ei se simte o panică autentică.
— Mi-e frică, doamnă Richardson, chiar mi-e frică.

***

Adâncită în gânduri, mă îndrept spre biroul lui Adam. Ar putea fi momentul potrivit să-i arăt braţul rupt al balerinei. Dacă-i spun că l-am găsit în buzunarul rochiei lui Ruby după repetiţia de săptămâna trecută şi-i povestesc ce tocmai mi-a spus Imogen, va trebui să ia nişte măsuri împotriva lui Ruby.
Biata Kendall. Mi-aş dori s-o pot scuti. Din nefericire, nu pot.
— Nu sunt sigur ce dovedeşte asta, spune Adam, ţinând bucăţica răsucită de plastic roz între degete şi cercetând-o de parcă ar fi vreo insectă ciudată.

Azi poartă o eşarfă portocalie cu model paisley, drapată peste obişnuita lui maletă neagră. Eşarfele lui au tendinţa să i se asorteze cu dispoziţia – portocaliu e bun, galben e şi mai bun, cenuşiu e rău –, iar când nu poartă deloc eşarfă e mai bine să nu-i stai în cale. Poate faptul că am adus eu în discuţie cutia muzicală îl face să se încrunte.
— Unde zici că l-ai găsit?
— În buzunarul rochiei pe care a purtat-o Ruby la repetiţia de săptămâna trecută, îi spun din nou. A lăsat-o pe podea, eu am ridicat-o ca s-o pun pe umeraş şi o netezeam când am simţit ceva în buzunar.
— Deci putea să fi fost deja pe podea. Şi a ajuns cumva în buzunarul rochiei lui Ruby.
N-o să fie aşa de uşor cum am crezut. Îmi vine să-i spun că bineînţeles că braţul n-avea cum să fi ajuns „cumva”, de unul singur, de pe podea în buzunarul rochiei lui Ruby, dar trebuie să mă port prudent. Nu e doar directorul, e şi cel care m-a angajat.
— Păi, da, presupun că da, răspund, întrebându-mă de ce e atât de refractar. Totuşi mai e ceva.
Încep să mă pricep să recunosc sunetul oftaturilor înăbuşite.
— Da?
— Tocmai am găsit-o pe Imogen plângând la toaletă. Nu ştiu dacă ai aflat, vinerea trecută fetele au făcut o petrecere în pijamale la Sadie, iar Imogen a căzut pe scări. Atunci a zis că a fost un accident, acum spune că a împins-o Ruby.
Fac o pauză, ca să-i dau timp să digere ultimele informaţii.
— Mi-a cerut să nu spun nimănui, dar nu mi s-a părut ceva ce să pot ţine doar pentru mine.
Încă o încruntătură.

— Imogen s-a lovit? Nu-mi aduc aminte să fi fost informat că a avut un accident.
— Nu, nu s-a lovit, a avut doar câteva vânătăi. Dar nu asta-i ideea, ci că ar fi putut fi rănită.
— Bineînţeles că ai dreptate. Însă dacă Imogen nu vrea să ştie nimeni – inclusiv eu –, nu prea pot face mare lucru. Poate că a decis s-o ia ca atare.
Îşi trece mâna prin părul negru şi des şi ştiu că urmează un citat.
— Urzeala vieţii noastre e umplută cu fire amestecate: laolaltă-s şi binele, şi răul.
— Aşa o fi, spun eu acru. Dar să împingi pe cineva pe scară e cam mult rău.
Îmi aruncă o privire curioasă, pentru că de obicei nu contest nici ce spune, nici citatele, dar nu-mi vine să cred că nu ia lucrurile mai în serios.
— Nu crezi că ar trebui să vorbim cu poliţia?
— Categoric, nu.
Adam loveşte cu palma în birou, făcându-mă să tresar.
— Imogen n-a căzut în incinta şcolii sau în timpul orelor. Dacă stai să te gândeşti, n-are nicio legătură cu mine sau cu şcoala.
— Dar dacă ăsta-i doar începutul? insist eu. Dacă situaţia se agravează? întâi, cutia muzicală, apoi căzătura pe scări.
— Bronnie.
Adam se ridică de la birou, vine spre mine şi-mi pune o mână pe braţ.
— Tu chiar vrei să vină poliţia la şcoală?
Când mă atinge, simt un val de căldură urcându-mi în obraji.
— Doar nu vrei să afle despre noi, nu? mă întreabă cu glas scăzut.
Clatin repede din cap.

— Lasă asta pe seama mea, Bronnie. O să discut cu toţi cei implicaţi şi după aceea, dacă o să consider că e necesară vreo măsură, o să te anunţ.
Mă strânge uşor de mână, se întoarce la birou, deschide sertarul şi dă drumul înăuntru braţului de plastic. Se aşază şi-şi trage tastatura mai aproape, felul lui de a-mi spune că discuţia s-a încheiat. Nu-mi place cum o face, dându-mă afară ca pe unul dintre elevii lui, când ştim amândoi că sunt mult mai mult de-atât. Simt cum îmi clocoteşte sângele şi mă îndrept spre uşă.
— Bronnie?
Mă întorc, crezând că o să-mi ceară să mă duc s-o aduc pe Ruby.
— Ştiu că pot să mă bazez pe discreţia ta, mai ales că Imogen ţi-a cerut să nu spui nimănui.
Fac un efort să nu trântesc uşa în urma mea. Oare tocmai mi-a făcut observaţie că mi-am încălcat promisiunea făcută unei eleve? întotdeauna l-am apărat în faţa lui Carolyn, dar acum înţeleg frustrările ei. Cum poate fi atât de senin după tot ce i-am spus? Ce trebuie să se întâmple ca să-şi dea seama cât de rău o pot lua lucrurile razna?
— E totul în regulă, doamnă Richardson?
Ridic privirea şi o văd pe Jess sprijinită de perete, cu o expresie amuzată.
— Da, mulţumesc, Jess, totul e în regulă.
— Aveţi părul ciufulit.
Înainte să apuc să mă controlez, duc mâna la cap şi-mi netezesc părul. Mie mi se pare în regulă şi bănuiesc că Jess îşi bate joc de mine, încercând să mă facă să mă simt şi mai jenată. *Aşa mamă, aşa fiică,* îmi zic îmbufnată, dorindu-mi să-i şterg zâmbetul ăla batjocoritor.
— Ai nevoie de ceva? o întreb, fără nicio urmă din amabilitatea mea obişnuită.

Dintre prietenele lui Bel, Jess îmi place cel mai puţin, probabil din cauză că văd în ea prea mult din Carolyn, în special limba prea ascuţită.
Ridică un dosar.
— Trebuie să-i dau ăsta lui Adam.
E singura dintre elevele noastre care are tupeul să-i spună pe nume în faţa unui membru al personalului – dar poate, ca mama ei, consideră că eu nu sunt decât garderobiera.
— Numai că n-am vrut să vă deranjez, adaugă ea, iar eu mă întreb cum poate pune atât de multe înţelesuri în atât de puţine cuvinte.
Mă îndepărtez de uşă.
— Atunci intră.
Se dezlipeşte de lângă perete.
— Ce eşarfă poartă azi?
Întrebarea ei ar putea fi nevinovată; elevii mă întreabă de multe ori ce culoare poartă directorul înainte să intre la el. Toţi se roagă pentru galben, mai ales dacă urmează să fie pedepsiţi. Dar în tonul ei se citeşte o ironie care nu-mi place absolut deloc.
— Nu ştiu, n-am băgat de seamă, îi răspund şi plec înainte să fac ceva ce să regret după aia.

***

Mai e un sfert de oră din pauza de prânz şi, cu gândul la Imogen, mă îndrept spre curtea interioară. O zăresc pe Bel stând pe banca de piatră cu Ruby şi Sadie şi, când mă vede şi ea, sare şi vine în fugă, cu părul negru lung fluturând.
— Bună, mamă, îmi spune şi mă pupă pe obraz. Care-i treaba?

— Am văzut-o adineauri pe Imogen şi părea un pic cam dărâmată. Poate că ai putea s-o inviţi la Costa la un milkshake după ore, s-o mai înveseleşti.
— Ce... azi?
— Da.
Se strâmbă.
— Îh, mamă, chiar trebuie?
— Nu, nu trebuie. Dar ar fi drăguţ din partea ta. Pot să te iau la 17:30, n-ar fi decât o oră.
Se gândeşte o clipă.
— Pot să le invit şi pe celelalte? Dacă sunt şi ele, nu mă deranjează. Doar că n-o ştiu prea bine pe Imogen.
— Atunci o să ai ocazia s-o cunoşti mai bine. Adam a zis că vrea s-o includeţi în grupul vostru, îi amintesc eu.
— Încercăm, dar nu-i uşor. E puţin cam ciudată, mamă.
Oricine ar fi ciudat dacă ar avea tatăl pe moarte, dar nu pot să-i spun lui Bel.
— Trebuie să fie dificil să vii la o şcoală nouă direct în ultimul an, zic.
— Aşa e.
— Atunci, înseamnă da?
— Dacă pot veni şi celelalte. Mă duc să le întreb acum.
— Mersi, Bel, îi spun recunoscătoare. Ştii că eşti cea mai bună fiică din lume, nu?
— Şi tu eşti cea mai bună mamă! strigă ea, deja îndreptându-se către prietenele ei.
Nu pot să nu zâmbesc. Lumea e de multe ori uluită când spun că noi nu ne certăm niciodată cu copiii, dar asta se întâmplă pentru că ei nu ne cer niciodată ceva cu care ştiu că n-am fi de acord. Şi, dacă trebuie să-i punem să facă ceva, cum e cazul acum cu Bel, le prezentăm situaţia într-un mod care-i face să creadă că pot alege dacă să facă sau nu. Când, de fapt, n-au de ales.

Rămân pe loc o clipă, uitându-mă la elevii care se foiesc prin curte şi gândindu-mă la Lucas şi Jon, fraţii mai mari ai lui Bel, care sunt amândoi la facultate. Ştiu că nu sunt nişte îngeraşi când sunt departe de casă. Sunt sigură că s-au îmbătat de cel puţin câteva ori şi le-am găsit brichete prin buzunare când le spălam rufele, ştiu că fumează. Ideea e că ne respectă suficient de mult cât să nu facă asta acasă. Nici măcar nu întreabă dacă pot fuma în casă, pentru că n-ar vrea să ne pună în situaţia să spunem nu. Sper doar că nu s-au apucat să ia droguri –, discuţiile pe care le-am avut Cari şi cu mine cu ei despre riscurile dependenţei au fost suficiente să-i descurajeze. Comunicarea e cheia în familia noastră; discutăm despre orice şi, indiferent ce ar crede Carolyn, nu sunt o mironosiţă. Când Lucas şi Jon îşi aduc iubitele acasă în weekend, nu-i pun să doarmă în camere separate, cum m-a întrebat ea odată. Câtă vreme băieţii au sentimente sincere faţă de iubitele lor, n-am nicio problemă dacă dorm împreună. Şi, când va veni vremea, la fel o să fie şi pentru Bel.

Curtea nu e foarte însorită în perioada asta a anului şi, pentru că mi-e un pic frig, mă duc spre zona unde bate soarele pe zidurile din colţul cel mai îndepărtat, bucurându-mă să-i aud pe copii spunându-mi „Bună, doamnă Richardson!” când trec pe lângă ei. E uşor să te simţi invizibil când lucrezi în culise, ca mine, aşadar e plăcut să fii recunoscut. Ştiu despre fiecare elev mai multe decât le-ar plăcea lor probabil, nu pentru că am acces la informaţii intime despre ei, ci pentru că-i observ la garderobă înainte şi după repetiţii, când se poartă firesc. Mai şi aud o mulţime de lucruri, pe care elevii au încredere că n-o să le spun mai departe – şi nici n-aş face-o, decât dacă ar fi ceva de viaţă şi de moarte. *Viaţă şi moarte.* Acum sunt din nou îngrijorată din cauza lui Ruby,

întrebându-mă dacă într-adevăr a împins-o pe Imogen pe scări. Şi ce-a fost în capul lui Elise, să le dea alcool? Mă mir că nu mi-a spus Bel; de obicei îmi spune totul. Deşi a fost puţin cam rezervată în ultima vreme. Ca zilele trecute, când îmi povestea că o să cânte un duet cu Sadie.
— Sadie e bine? am întrebat, amintindu-mi cearcănele pe care i le văzusem pe faţă. Pare obosită în ultima vreme.
— Da, e în regulă, a răspuns Bel repede – un pic prea repede.
Am aşteptat, pentru că îmi dădeam seama că încearcă să se hotărască dacă să-mi mai spună şi altceva.
— Cred că e puţin stresată.
— Cum adică? am întrebat.
Bel nu prea avea tragere de inimă să-mi mai spună şi altceva.
— Învaţă prea mult?
S-a agăţat de idee.
— Probabil.
Mi-am dat seama că n-o să-mi povestească mai multe, cel puţin nu atunci. Dar n-am insistat. Dacă Bel vrea să-mi spună, o s-o facă. Sau poate că ar vrea, dar i-a promis lui Sadie că n-o să-i dezvăluie secretul, cum am făcut şi eu cu Imogen.
Poate că Bel nu mi-a pomenit despre alcoolul de la petrecere pentru că-şi făcea griji că n-o s-o mai las să rămână peste noapte la Sadie. Mă întreb dacă a băut ceva, dacă a cedat presiunii grupului sau s-a ţinut de ce i-am zis noi despre consumul de alcool în cazul minorilor. Stai să-i spun lui Cari că Elise i-a făcut cunoştinţă fiicei noastre cu alcoolul. Nici nu pot să-mi închipui reacţia lui!
Dintr-odată, ştiu exact ce o să spună: *Bronnie, a fost cidru, nu tequila. Poate a băut şi Bel un pic, poate nu. Nu face din ţânţar armăsar. Vorbeşte cu Elise, dacă vrei, dar atâta tot.*

Mă simt imediat mai bine. Asta o să fac. O să trec luni pe la Elise şi o să-i zic vreo două, fără să fiu prea critică. Da, categoric, asta am de făcut.
M-am îndepărtat de zona însorită de lângă zid şi sunt cât pe ce să plec din curte, când o văd pe Imogen ieşind din clădire. Se uită o clipă în jur, apoi o ia la fugă spre banca unde stau cele trei fete şi îşi aruncă braţele în jurul lor. Sadie se trage înapoi, Imogen îi dă drumul şi lui Bel, dar o îmbrăţişează în continuare pe Ruby. După ce tocmai mi-a spus, comportamentul ei pare puţin exagerat. Sau poate că încearcă doar să-şi ţină duşmanul aproape. Apoi vine şi Jess-limbă-otrăvită şi flecăresc toate cinci o vreme, prostindu-se şi dându-şi ghionturi. Dintr-odată Imogen nu mai e lângă Ruby, ci în cealaltă parte, lângă Sadie, nu sunt sigură cum a ajuns acolo. M-am uitat tot timpul şi n-am văzut-o mişcându-se. Ciudat. O ţintuiesc cu privirea, provocând-o să apară brusc lângă altcineva, însă după o clipă îi şopteşte ceva lui Sadie şi pleacă împreună, discutând. Despre ce oare? Imogen îi spune lui Sadie ce mi-a zis mie, despre cum a împins-o Ruby pe scări? N-are cum, nu după ce mi-a cerut să ţin secretul.
Sună de intrare pentru orele de după-amiază şi mă îndrept spre garderobă, straniu de neliniştită. Petrec câteva ore alegând costumele pentru următoarea repetiţie. Carolyn e singura care speră că Adam va alege *My Fair Lady* pentru spectacolul de Crăciun de la sfârşitul trimestrului, pentru că e convinsă că Jess o să primească rolul principal. Cu doar două personaje centrale în spectacol, doar fata ei va străluci. Majoritatea elevilor vor trebui să se mulţumească doar cu roluri în culise, ceea ce nu-i neapărat un lucru rău. Important e să-şi dea seama că în teatrul muzical nu-i cel mai important să fii star, pot face parte din această lume şi dacă nu reuşesc să devină actori. Sadie, de exemplu, este atât de minunat de calmă

şi de organizată, încât ar fi un regizor extraordinar. Jess *va fi* un star, sunt convinsă, şi e păcat, pentru că o va face mai mult pentru maică-sa decât pentru ea. Ruby o să fie de cele mai multe ori dublura, căreia i se va permite să strălucească din când în când, dar nu va fi suficient de bună să joace tot timpul rolul principal. Cât despre Bel, poate să fie vedetă şi, dacă asta vrea, o să fac tot ce-mi stă în puteri s-o ajut să devină.
După ce verific costumele şi le aleg pe cele care au nevoie de retuşuri, mă duc în magazie să verific şi rezervele de vopsele. Nu prea e treaba mea, însă Bob, scenograful, nu tine evidenta cum ar trebui, iar elevii rămân de multe ori fără câte o culoare când zugrăvesc fundalul. Şi bine fac că mă hotărăsc să arunc o privire, pentru că se pare că o să rămânem curând fără negru. Îmi notez, ca să-l anunţ discret pe vreunul dintre tehnicieni. N-ar merge să-i dau bileţelul direct lui Bob; ne înţelegem bine, dar n-aş vrea să ştie că mi-am băgat nasul prin depozit.
Având grijă să nu profit prea mult de bunăvoinţa lui Bel, mă grăbesc spre Costa şi ajung cu un sfert de oră mai devreme. Fetele sunt cufundate în discuţie şi nu mă văd când intru. Pentru că nu vreau să le stric dispoziţia, mă strecor pe o banchetă din spatele lor şi-mi scot cartea din geantă, ca să citesc cât aştept. N-am de gând să ascult ce-şi spun şi nici n-aş fi putut auzi nimic dacă Imogen n-ar vorbi atât de tare. Însă e clar că se bucură să fie în centrul atenţiei şi nu pot să nu mă simt mulţumită că planul meu a funcţionat.
— Tata mă duce curând să văd *Hamilton,* spune ea, iar eu ciulesc urechile pentru că, după ce mi-a spus că e grav bolnav, ştiu că n-are cum să fie adevărat.
— Uau, ce mişto, spune Bel. Aş vrea şi eu să merg, dar e greu să faci rost de bilete. Probabil că tatăl tău le-a luat acum un secol. Când mergeţi?

— Nu ştiu sigur, luna viitoare, răspunde Imogen vag şi atunci înţeleg.
Nu se duce să vadă *Hamilton* – taică-su nu are bilete, dar ea are nevoie să se prefacă, fie şi numai pentru scurt timp, că viaţa ei e la fel ca a oricui altcuiva.
— L-am văzut anul trecut, e SU-PERB! spune Jess.
— Noi am fost la *Mamma Mia* în weekend. A fost foarte bun, spune Bel.
— Nu la fel de bun ca *Hamilton* totuşi.
Jess face o pauză, exact cum face şi Carolyn înainte să spună ceva tăios.
— E adevărat că maică-ta păstrează biletele şi programele de la toate spectacolele la care mergeţi?
— Da, spune Bel veselă.
— Dar n-o să vă mai uitaţi niciodată la ele.
— Poate că da, când mama şi tata o să fie foarte bătrâni ori dacă o să facă Alzheimer sau aşa ceva. N-aş vrea să uite toate momentele minunate, o să folosesc programele ca să le trezesc amintirile.
— Foarte bine, ai câştigat, spune Jess. Dar numai pentru că eşti o persoană foarte drăguţă.
De fapt, pare că şi crede ce spune.
— Ai noroc, intervine Sadie. Dacă mama face Alzheimer, n-aş avea nimic cu care să-i trezesc amintirile. Poate doar vreun bilanţ contabil.
Pare atât de tristă, că-mi vine s-o iau în braţe.
Aştept să intervină şi Ruby, până acum a tăcut. Însă nu se aud decât sorbituri. Mă duc spre masa lor, ca şi cum abia aş fi ajuns.
Bel ridică privirea.
— Bună, mamă.
— Bună, fetelor.
Mă uit de jur-împrejurul mesei.
— Unde-i Ruby? întreb, observând că lipseşte.

Bel şi Sadie se foiesc stânjenite pe scaune.
— Nu-i aici, spune Jess tărăgănat, plictisită.
E uluitor ce tare seamănă cu maică-sa.
— Bel?
— Am plecat puţin înaintea ei, recunoaşte Bel.
— Cu cât timp?
— Cam jumătate de oră.
— Dacă aţi plecat la 16:30, trebuie să fi plecat şi ea la 17. Atunci, de ce nu-i aici?
— Of, Doamne, probabil că încă ne aşteaptă, spune Jess făcând o grimasă, ceea ce mă face să-mi doresc să-i trag una, mai ales când începe şi Imogen să se strâmbe.
— Unde? le întreb.
— Pe banca din curtea interioară.
Sadie se uită la mine uşor îmbujorată şi iar văd cearcănele vineţii de sub ochi.
— Cred că ne-am gândit că o să-şi dea seama şi o să vină aici.
— Bine, toată lumea sus, spun hotărât. Veniţi cu mine.
— Unde? întreabă Jess.
— S-o găsim pe Ruby.
— Cum?!
— Aşa e corect.
Ignor privirile tăioase pe care mi le aruncă Imogen şi mă uit cu asprime la toate patru.
— Ce-aţi făcut voi nu-i bine. Nu puteţi s-o excludeţi pe Ruby.
— De ce nu? Ea m-a exclus pe mine anul trecut, spune Jess pe ton de harţă.
— Ştiu, n-a fost corect. Dar două lucruri greşite nu fac un lucru corect. Haideţi, strângeţi-vă lucrurile.
— Nu mi-am terminat milkshake-ul, se strâmbă Jess.

Mă uit drept la paharul ei gol, iar ea se reazemă de spătar şi-şi încrucişează braţele în faţă, într-un gest care spune *eu rămân aici.*
— Eu rămân aici, spune Imogen, prinzând repede ideea.
— Bine. Dar Jess, Bel şi Sadie vin cu mine.
Jess deschide gura să protesteze, dar îi susţin privirea, provocând-o să mă sfideze. Când mă duc la casă să plătesc, le aud pe ea şi pe Imogen mormăind şi mi-e un pic milă de Bel.
— Mulţumim de trataţie, spune Sadie când mă întorc.
— Da, mulţumesc, spun în cor Imogen şi Jess, care par să se fi răzgândit şi sunt acum în picioare.
Bel trebuie să alerge ca să ţină pasul cu mine în drum spre Academie, dar detest ideea că Ruby aşteaptă în van să apară celelalte. Îmi pare rău şi pentru Kendall; dacă află că Ruby a fost lăsată special pe dinafară, o să se simtă îngrozitor. Ştiu că Ruby a făcut la fel cu Jess anul trecut şi că Imogen a acuzat-o pe Ruby că a împins-o pe scări, dar detest bullyingul de orice fel, indiferent cine e victima.
— Şi cum se face că a rămas Ruby de izbelişte? o întreb pe Bel, supărată de toată povestea.
— Imogen a fost de vină. Nu voia să vină şi Ruby; a zis că, dacă vine Ruby la Costa, nu mai vine ea şi că trebuia să alegem între ele. Jess a ales-o pe Imogen şi tu ai zis că trebuie să fiu drăguţă cu Imogen, am ales-o şi eu tot pe ea. Şi Sadie la fel, pentru că nu prea avea ce face.
Şovăie o clipă.
— Mi-a părut rău pentru Ruby, dar niciuna dintre noi nu prea mai ştie ce să creadă. E foarte greu pentru Sadie şi pentru mine, suntem prinse la mijloc. Nu vrem să luăm partea nimănui, dar uneori... mă rog, trebuie.

Am ajuns în faţa curţii, încetinesc pasul, ca să ne poată ajunge şi celelalte din urmă. Îmi dau seama că e momentul ideal să încerc să aflu ce se întâmplă cu Sadie.
— Ştiu că trebuie să fie greu, spun compătimitor. Asta o necăjeşte pe Sadie?
— Ce vrei să zici?
— Pare puţin apatică acum, nu pare chiar în apele ei.
— Probabil că nu doarme suficient, spune Bel vag. Ştii cum sunt ai ei. Nu verifică niciodată când se duce la culcare, probabil că ea stă toată noaptea şi se uită la seriale.
— Nu-i bine, spun eu încruntându-mă.
Sunt cât pe ce s-o întreb dacă ar trebui să discut cu Elise, când auzim nişte suspine puternice.
— Cine e? întreabă Bel, cu o expresie alarmată.
— Ce naiba? zice şi Jess, venind din spate.
Arunc o privire în curte şi văd o siluetă singuratică stând lângă bancă şi plângând de mama focului.
— Oh, Doamnee! mormăi. Haideţi, toate!
Ne îndreptăm în grabă spre Ruby şi-mi pun braţul peste umerii care se zgâlţâie.
— A fost o neînţelegere, îi spun.
— Da, te-am căutat şi nu te-am găsit, spune Bel. Te-ai dus la toaletă sau în altă parte?
Ruby clatină din cap cu furie.
— Mă rog, n-am reuşit să te găsim, repetă Bel, ne-am dus la Costa, crezând că ai luat-o înainte. Şi te-am tot aşteptat.
Ruby nu se poate opri şi tot clatină din cap, aşa că încerc s-o fac să se aşeze pe bancă. Dar se răsuceşte de parcă i-aş fi cerut să se aşeze pe un muşuroi de furnici roşii.
— U-uite, spune ea, făcând semn cu un deget care îi tremură la fel de tare ca şi capul.

Pe bancă, scrise artistic cu vopsea neagră metalică, se văd cuvintele *Aici zace Ruby Donovan.*
Se aud icnete dinspre Bel şi Sadie şi un *Futu-i!* gâfâit dinspre Jess. Întorc capul către Imogen şi văd o expresie pe care n-o pot descrie decât ca răutate pură. Simţindu-mi privirea, îşi cască şocată ochii. O mână ridicată la gură, cu unghiile murdare complet expuse, completează expresia de surprindere pe care a construit-o special pentru mine. Simt ceva ca un cutremur în minte; mă uit iar la înscrisul de pe bancă, apoi din nou la unghiile lui Imogen, apoi iar la bancă.
O împing uşor pe Ruby, încă suspinând nefericită, în braţele lui Bel, pentru că trebuie să mă gândesc. Se înghesuie în jurul ei – *E în regulă, Rubes, o să aflăm cine a făcut asta.* E posibil să fi fost Imogen...? Mă întrerup în mijlocul întrebării – nu, sigur că nu, decât dacă poate să fie în două locuri în acelaşi timp, pentru că, dacă ar întreba cineva, ar trebui să spun că banca era curată când am trecut prin curte spre Costa. Mă uit la Imogen şi îmi susţine total privirea, iar ochii spălăciţi nu ezită nicio clipă. Nu ştiu ce, dar categorie e ceva ciudat cu Imogen. Oamenii ciudaţi sunt acuzaţi de tot felul de lucruri, indiferent dacă sunt vinovaţi sau nu.
Îmi aduc aminte cum m-am trezit brusc cu ea în faţa mea în culise zilele trecute şi cum s-a materializat înaintea mea mai devreme, strecurându-se în toaletă de pe coridorul pustiu... şi apoi a apărut lângă Sadie fără să pară să se fi mişcat... şi simt un fior rece pe şira spinării.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 3
Pe urmele adevărului
Clare Mackintosh

ELISE

E frig, dar uscat şi aerul miroase a toamnă. Mă mut din poziţia Câinele cu faţa la sol în poziţia Delfinului, îmi aşez antebraţele întinse pe covoraşul de yoga şi ridic fundul. *Zece, unsprezece, doisprezece...* îmi încordez trunchiul şi simt cum se tensionează şi muşchii pulpelor. *Paisprezece, cincisprezece, şaisprezece...* Am amenajat grădina imediat ce a fost ridicată casa, dar toate pisicile jigărite din cartier au folosit-o pe post de toaletă, aşa că după şase luni i-am pus să scoată iar totul. *Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte...* Acum avem un strat îngrijit de verdeaţă de plastic, o zonă pătrată de stat în jurul unei vetre cu gaze şi fâşia asta de iarbă artificială. *Treizeci.* E mult mai bine să faci yoga în natură, în loc de o sală aglomerată.
Sunt în poziţia Nodului când se aude soneria. N-o bag în seamă – *şase, şapte, opt—*, apoi îmi aduc aminte că Yuliya refuză să mai lucreze sâmbăta, iar Sadie e încă în pat, fără nicio legătură cu restul lumii. Îmi eliberez mâinile şi mă ridic.

— Ah… bună, Elise.
Bronnie pare nedumerită, de parcă *eu* aş fi apărut la uşă neanuntată. Se uită la costumaţia mea.
— Scuză-mă, făceai gimnastică şi te-am întrerupt?
Bronnie e îmbrăcată cu colanti şi o rochie lălâie de in albastru, cu buzunare mari. Unghiile de la picioare, fără ojă, se iţesc din sandale.
— Nicio problemă, termin mai încolo.
O conduc în bucătărie. Uşile duble sunt deschise către grădină, lăsând să pătrundă o adiere uşoară.
— Doar dacă nu vrei să mi te alături.
Bronnie rămâne mască, de parcă tocmai i-aş fi sugerat să piloteze un avion, iar eu zâmbesc.
— Atunci, doar cafea?
— Ar fi minunat.
Ne aşezăm la insula din bucătărie, cu căni de cafea proaspăt făcută la espressorul strălucitor pe care Nick şi cu mine l-am adus din State. Bronnie ar scoate acum o prăjitură, îmi zic în timp ce caut nişte biscuiţi în dulap. Simt o urmă de nesiguranţă, foarte familiară după ce născusem, când toate celelalte făceau fursecuri şi se jucau cu plastilină de parcă ar fi fost simplu ca bună ziua – de parcă ar fi avut o genă care mie-mi lipsea. Compania mea era pe atunci abia la începuturi, cu o echipă micuţă care depindea numai şi numai de mine, deci am găsit o dădacă dotată cu gena plastilinei şi m-am întors la serviciu când Sadie n-avea decât câteva săptămâni. Am rămas o vreme în grupul postnatal, intervenind cu e-mailuri şi câteodată mergând la întâlniri la o cafea, până a devenit limpede că n-aveam nimic în comun, în afară de copii.
Mă duc la dulap după o tabletă de ciocolată Lindt 99.

— Mult mai bună pentru tine decât zahărul ăla rafinat, îi spun, deşi numai gândul la pandişpanul cu gem al lui Bronnie îmi face să chiorăie burta.
Înainte să închid dulapul, deschid un flacon care stă pe raftul de sus şi iau o tabletă.
— Suplimente de wellness, spun. Gwyneth Paltrow pune mâna în foc pentru ele.
O înghit fără apă, apoi mă aşez la loc.
— Şi... cărui fapt datorez această plăcere neaşteptată? întreb când văd că Bronnie încearcă să spună ceva, dar nu-i iese.
E limpede că are ceva în cap.
— Sunt foarte îngrijorată!
Cuvintele răbufnesc din ea ca apa dintr-un baraj rupt.
— De ce?
Îmi trec prin cap o sută de posibilităţi. E bolnavă? Are probleme în căsnicie? Au datorii? Mi se înmoaie inima. Dacă fetele noastre n-ar fi prietene, mă îndoiesc că ni s-ar fi intersectat drumurile, dar e o femeie drăguţă şi, după câteva pahare de vin, poate fi o persoană chiar antrenantă la o ieşire în oraş. Doamne, sper că nu-i cancer...
Bronnie se uită la mine, încruntându-se nedumerită.
— Din cauza fetelor, bineînţeles.
Pauză de o clipă.
— Tu nu eşti îngrijorată?
Uşurarea că nu e nimic grav e temperată de uluirea în faţa reacţiei exagerate a lui Bronnie.
— Spectacolul de revistă, vrei să zici?
Personal, cred că decizia lui Adam de a folosi următorul spectacol pe post de audiţie pentru piesa anuală nu e numai o măsură foarte eficientă, ci şi un plus de presiune foarte necesar. Dacă fetele astea iau în serios ideea unei cariere în artele spectacolului, trebuie să facă nişte eforturi.

— Nu, cutia muzicală, bineînţeles!
— Ah... asta era!
Nu pot să înţeleg de ce e Bronnie atât de îngrijorată – din câte îmi dau eu seama, nimeni n-o arată cu degetul pe Bel. Poate că slujba ei de la şcoală înseamnă că e mai implicată decât restul părinţilor. Rup un pătrăţel de ciocolată şi-l las să se topească pe limbă.
— Piciorul ăla răsucit, rupt... nu pot să nu mă tot gândesc la el.
Bronnie mai are puţin şi începe să plângă.
— Şi chestia aia îngrozitoare pe care a scris-o ieri cineva pe banca de la scoală.
— Ce chestie îngrozitoare?
— Nu ţi-a zis Sadie?
Rememorez în minte ultimele 12 ore. Sadie a avut lecţii de violoncel, iar eu am lucrat până târziu. Yuliya a făcut o fiertură sud-americană mult prea mult fiartă – trebuie să discut cu ea despre entuziasmul ei pentru chili...
— Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus nimic despre vreo bancă.
— Ah!
Bronnie pare năucită.
— Nu discuţi cu Sadie despre ce se întâmplă la şcoală?
— Sigur că discutăm! mă răstesc eu. Nu toate familiile stau claie peste grămadă, să ştii.
Urmează o tăcere dureroasă. Ar trebui să-i cer scuze, dar eu sunt prima care recunoaşte că nu-i punctul meu forte. În plus, nu iau lecţii de parenting de la o femeie care încă le mai spală rufele băieţilor ei, care stau la facultate tot trimestrul.
— Am găsit braţul lipsă al balerinei în costumul lui Ruby, spune Bronnie.
Asta-i ceva nou, dar îmi ascund surpriza – fără îndoială că ar fi trebuit s-o întreb şi despre asta pe Sadie. Totuşi e o

întorsătură interesantă şi o dovadă în plus – dacă era nevoie de dovezi – că Ruby a pus cutia muzicală în dulapul lui Jess.
— Şi acum Imogen spune că Ruby a împins-o pe scări...
— Ruby a împins-o? o întrerup. Nu. Sadie e de neclintit când spune că nu s-a întâmplat aşa. Imogen a căzut. Sau s-a aruncat singură.
Ridic din umeri.
— Nu m-ar mira – clar e ceva în neregulă cu fata aia. Mă neliniştеşte.
Bronnie deschide gura de parcă ar fi pe punctul să-i ia apărarea lui Imogen, dar îşi schimbă expresia şi e clar că s-a răzgândit.
— E doar un copil, Elise.
Îmi amintesc cum a apărut în oglinda de la baie, cu o privire mai matură decât ar trebui să aibă la vârsta ei. *Acasă se întâmplă mai multe accidente decât oriunde altundeva...* Simt un tremur involuntar pe şira spinării. Alprazolamul dă o senzaţie de dezorientare şi somnolenţă – ar fi putut oare să-i provoace căderea lui Imogen? Poate că mai ia şi alt medicament? îmi aduc aminte de un articol pe care l-am citit cu ani în urmă, despre un băiat care lua LSD; convins că poate să zboare, s-a aruncat de la balconul apartamentului lui dintr-un bloc-turn...
— Tatăl lui Imogen e pe moarte, spune Bronnie. Are nevoie de sprijin, nu de critici.
Parcă văd ochii albaştri sticloşi ai lui Imogen. Deprimată sau drogată? Tristă sau nebună? Oricare variantă ar fi adevărată, n-o mai primesc în casa mea.
— Totuşi Bel n-a păţit nimic, nu?
Mă întreb de ce e aşa pornită – *obsedată* – Bronnie de povestea asta.
— Nu încă, dar dacă ea e următoarea?

Tonul lui Bronnie se mai ridică un pic. N-am văzut-o niciodată atât de agitată. În mod normal e foarte supusă, foarte… insipidă.
— Întâi Jess, cu cutia muzicală, apoi Imogen, care cade pe scări, şi mesajul de pe bancă… *Aici zace Ruby Donovan.*
Vorbeşte precipitat, strângând cana de cafea, încât mă aştept s-o spargă.
— Cine o să urmeze?
Glasul ei tare şi ascuţit răsună în bucătărie.
Rostesc intenţionat cuvintele rar, sperând că tonul meu va avea efect calmant:
— Cred că trebuie să păstrăm proporţiile.
Lui Bronnie îi tremură mâinile şi strânge cana până i se albesc încheieturile degetelor. Întind mâna după cană.
— Pot s-o iau?
E un Villeroy Boch şi modelul ăsta nu se mai produce – n-aş vrea să rămân fără una dintre căni.
— Cum spui şi tu, sunt doar copii, adaug pe ton liniştitor.
Mă întreb dacă nu cumva Bronnie are o cădere nervoasă.
— Exact!
Bronnie loveşte cu pumnul în blatul de bucătărie, iar eu răsuflu uşurată că în momentul ăsta cana Villeroy Boch e în afara pericolului.
— Copii! Copii vulnerabili, care au nevoie de protecţie, iar ţie nici măcar nu-ţi pasă!
Oftez. Cum să-i explic că e doar unul dintre cele un milion de lucruri de care-mi pasă? Cum sunt Brexitul, Donald Trump, nivelul colesterolului şi ce slujbă o să aibă Sadie după ce-şi scoate din cap chestiile astea cu teatrul muzical.
— Sigur că-mi pasă.
Încerc să văd lucrurile prin ochii lui Bronnie. E casnică şi îşi câştigă banii de buzunar făcând costume. Nu are 100 de angajaţi, şedinţe de management, nu negociază

acorduri, nu trebuie să rezolve de urgenţă problemele care apar în urma deciziilor altora. A ieşit mult în afara zonei ei de confort şi are nevoie de îndrumare.
— Se bazează pe noi ca să-i protejăm, iar noi îi lăsăm baltă!
Acum ţipă, tremurând de parcă se sperie de forţa propriilor cuvinte. Biata femeie! Chiar e trist. Întind mâna să-i ating braţul, dar se smuceşte, împungându-mă cu un deget în piept.
— Tu îi laşi baltă!
Eu ce? Orice fărâmă de înţelegere aş fi avut pentru Bronnie Richardson dispare într-o clipită. O privesc cu răceală.
— Poftim? Dormeam când a căzut Imogen, n-aş prea fi avut…
— Le-ai îndopat cu *alcool!*
Bronnie apasă fiecare silabă, iar gura i se mişcă de parcă şi cuvântul în sine ar avea gust rău. Izbucnesc în râs.
— O cutie de cidru nu prea e tărie.
— Sunt minore.
— Mai au mai puţin de un an până să împlinească vârsta legală!
Acum ţip şi eu – dacă nu poţi să-i învingi, fă ca ei – şi ne uităm urât una la alta, Bronnie înroşindu-se de furia pe care abia şi-o mai controlează. Deschide gura să mai verse şi alte porcării, dar, înainte să apuce să spună ceva, se aude un zgomot în spatele nostru. Ne răsucim amândouă şi o vedem pe Sadie stând în uşă, frecându-se la ochi şi căscând.
— Ce-i cu ţipetele astea?
— Bună, scumpo, ce faci?
Revenirea bruscă a lui Bronnie la „vocea de mamă” dulceagă şi superioară mă ia prin surprindere. Îi zâmbeşte lui Sadie. Gata cu tonul strident şi furios,

încheieturile albite, obrajii care tremură – au dispărut brusc, încât rămân cu senzaţia tulburătoare că s-ar putea să-mi fi închipuit totul.
— Mda, bine.
Sadie se uită de la una la alta.
— Bronnie a trecut să vadă dacă eşti bine după tot ce s-a întâmplat la şcoală.
Oftez, apoi repet:
— Deci... eşti bine după tot ce s-a întâmplat la şcoală?
Sadie ridică din umeri.
— Cred că da.
— Minunat!
Mă mişc brusc şi lovesc taburetul de crom de lângă masa de breakfast şi-l fac să se legene pe gresia lucioasă.
— Scuze că ai venit degeaba, Bronnie.
Pornesc spre hol, ca să nu aibă de ales şi să fie nevoită să vină după mine. Clocotesc de furie. Cum *îndrăzneşte* Bronnie Richardson să vină la uşa mea şi să mă acuze? Indiferent dacă Imogen Curwood a căzut sau a fost împinsă, singura mea implicare e că sunt proprietara casei în care s-a întâmplat. Îmi dau seama că trecem exact peste locul unde zăcea Imogen, întinsă pe burtă, şi îmi revine în memorie imaginea ei. Îmi aduc aminte nodul de spaimă pe care l-am simţit când m-am uitat peste balustradă la trupul ei nemişcat, sperând să fie bine, dar temându-mă de ce era mai rău.
Deschid uşa şi o invit pe Bronnie să iasă, chiar în timp ce încearcă să vorbească.
— Elise, chiar cred că...
— Sunt adolescente, Bronnie. Sunt sigură că şi noi eram la fel de date naibii la vârsta lor.
Îmi iau rămas-bun pe un ton vesel şi închid uşa, lăsând-o cu gura căscată.
— Eşti tare rea.

Sadie iese din bucătărie mâncând o felie de pâine prăjită.
— Ştii că nu-i place să vorbeşti urât.
— Nu m-am putut abţine. Faţa ei. Sadie, ia o farfurie, te rog – biata Yuliya are deja destule de făcut. Sunt în birou dacă ai nevoie de mine.
Mă îndrept spre birou, apoi mă întorc.
— N-ai nevoie de mine, nu?
— Nu, o să mă duc la cumpărături în oraş – pot să iau 20 de lire?
— La 50. Să ai şi de prânz.
Perfect. O sâmbătă întreagă de lucrat în linişte.

***

Până la prânz n-am reuşit decât să-mi golesc inboxul. Încerc să scriu note pe un raport de la directorul de cercetare şi dezvoltare, despre acul cu ultrasunete pe care-l realizăm, dar sunt atât de tulburată de vizita lui Bronnie, că trebuie să citesc de câte trei ori fiecare paragraf.
Le-ai îndopat cu alcool!…
Şi dacă se duce la poliţie? E exact genul de lucru pe care l-ar face cineva ca Bronnie. O şi văd dând fuga la secţia de poliţie; mi-l imaginez pe ofiţerul de serviciu plictisit mâzgălind ceva în carneţel şi înviorându-se pe măsură ce se desfăşoară povestea.
— Beată, spuneţi? împinsă pe scări?
— Detest să agit apele, mi-o închipui pe Bronnie spunând, dar nu-s decât nişte *copii.*
Ar putea să mă acuze de neglijenţă? Că le-am dat alcool unor minori? Dacă Ruby a împins-o într-adevăr pe Imogen pe scări, asta înseamnă că sunt un fel de complice?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Elise! spun cu voce tare, ca să-mi alung imaginile mentale şi să mă smulg din spirala caraghioasă a anxietăţii.

Totul e numai din vina afurisitei de Bronnie. Dacă n-ar fi venit azi-dimineaţă, habar n-aş fi avut, iar raportul ăsta ar fi fost deja adnotat şi trimis înapoi pe biroul directorului meu de cercetare şi dezvoltare. Există deja ace cu ultrasunete, însă sistemul imagistic pe care-l dezvoltă BONDical are o calitate mult superioară celor existente pe piaţă şi – mai important – este proiectat să fie folosit de medici de familie special instruiţi. Cum ar fi să intri în cabinetul medicului de familie îngrijorată din cauza unui nodul la sân şi să poţi ieşi liniştită – sau cu un plan de tratament – după numai o oră? O să schimbe lumea, în ultimii zece ani mi-au trecut prin minte o mulţime de titluri de prima pagină. *Experţii anticipează că acul inteligent BONDical va salva un milion de vieţi până în 2120... Ultrasunete, ultrainteligenţă: Directorul general al BONDical nu-i doar o doamnă frumoasă... Elise Bond vinde BONDical pentru o sumă neprecizată, despre care sursele noastre susţin că este „şocantă”.*

Şi apoi, înainte să mă pot abţine: *Adolescentă rănită după ce directorul unei firme de cercetare medicală a îndopat-o cu alcool.*

Îmi trec degetele prin păr. *Fir-ar al naibii, Elise, controlează-te*

Dar nu foloseşte la nimic. Nu mă pot gândi decât la reputaţia BONDical. Reputaţia *mea.* Oricât de bune ar fi produsele, ce spital regional ar vrea să aibă de-a face cu noi dacă mi s-ar reproşa asta?

Iau un beta-blocant şi-l sun pe Nick. Ne pricepem de minune să ne scoatem unul pe altul din depresii – e unul dintre motivele pentru care ne potrivim aşa de bine. Asta, dar şi faptul că amândoi suntem la fel de hotărâţi. În

Kansas City e ora 6 dimineaţa şi Nick îmi răspunde cu glasul răguşit de somn.
— Toate bune?
Îi spun despre vizita lui Bronnie. Cuvintele de pe bancă, hărţuiala, ameninţarea voalată pentru felul meu degajat de a trata băutura.
— E doar cidru… nu-ţi face probleme.
În fundal se aude un zgomot înfundat. Cineva care se întoarce în pat, probabil, sau care se întinde după un pahar cu apă. Închid ochii şi îndepărtez puţin telefonul de ureche.
Nu ajungi să *hotărăşti* să ai o căsnicie deschisă. Cel puţin noi n-am hotărât. Mai degrabă s-a întâmplat când a devenit limpede că – deşi Nick şi cu mine ne iubim – suntem prea independenţi şi prea egoişti să fim monogami. Am impus nişte reguli. Doar când suntem plecaţi din oraş, niciodată pe teren propriu. Numai întâlniri de-o noapte – de mai multe ori devine o aventură. Fără poze, fără detalii personale, fără continuări.
Eu mai am o regulă. Îmi închid telefonul dacă sunt cu altcineva. Nick, pe de altă parte... în fundal se aude o tuse uşoară şi patul scârţâind când Nick se ridică şi se duce în cealaltă parte a camerei de hotel. Un uşor ecou îmi spune că a intrat în baie.
— Toţi copiii sunt hărţuiţi un pic. Hristoase, când eram la internat era cu bătăi cu biciul şi sodomie, şi tot am ajuns cu toţii bine. De fapt, doi dintre băieţii din frăţia mea sunt parlamentari acum.
— A sugerat că aş fi un părinte de doi bani.
— Eşti doar diferită de ea, atâta tot. Noi n-am cocolosit-o niciodată pe Sadie şi, ca urmare, e mai matură decât cei de vârsta ei – asta-i problema lor, nu a noastră, lisuse, a băut vin la cină de când avea cât... 14 ani?

— Nu, de la 15, spun, pentru că 14 ani pare dintr-odată foarte puţin şi mă întreb ce-a fost în capul nostru să-i dăm alcool.
Mă întreb dacă am făcut într-adevăr bine.
— Dacă le interzici ceva copiilor, o să-l considere fructul oprit, spune Nick. După aia, când fac 18 ani, o iau razna. Bel o să fie dependentă de heroină până la 19 ani, o să vezi.
Râd, ceea ce a şi vrut Nick, iar ghemul de nelinişte din piept mai slăbeşte un pic.
— Mulţumesc.
— Nu-ţi face griji. Te sun mai încolo. Te iubesc.
— Şi eu te iubesc.
Închide, iar eu îmi apăs telefonul de buze, fără să mă gândesc la Nick băgându-se la loc în pat, fără să mă gândesc la trupul cald lipit de al lui, fără să mă gândesc cine e femeia şi ce-i face acum. Las telefonul să cadă pe birou şi mă ridic, închizând laptopul. N-are rost să încerc să lucrez dacă nu mă pot concentra.
Rătăcesc fără rost prin casă, încercând să-mi găsesc ceva de făcut. Yuliya a lăsat în frigider mâncarea pentru diseară şi un castron cu crudităţi, ca să aibă Sadie ce ciuguli, deşi o să se îndoape la Medonald’s azi. Rufele sunt călcate şi puse la loc. În salon, toate pernele sunt umflate, toţi ciucurii covoarelor sunt neteziţi. Revistele, doar periodice ilustrate şi cu mesaj motivational, sunt aşezate pe măsuţa de cafea cu blat de sticlă. Mă gândesc să iau una s-o citesc în grădină, dar par cumva de neatins, aşa că îmi pun adidaşii şi ies să alerg. Mă gândesc la ce a zis Bronnie, că nu vorbesc cu Sadie – că n-o întreb ce se întâmplă la şcoală. Mă gândesc la discuţiile pe care le-am avut cu Sadie despre note, roluri, audiţii şi, oricât de mult urăsc să recunosc, încep să cred că Bronnie are dreptate. Când am stat ultima dată de vorbă cu fiica mea despre

prietenele ei? Despre cum e să creşti? Despre *sentimente?* Mi-e ruşine să recunosc că, sincer, nu ştiu.
Sadie nu se întoarce din oraş până târziu şi, când vine, e cu o prietenă şi se ascund la ea în cameră, scoţând nasul doar după gustări. A doua oară când le aud, ies din birou să-mi fac o cafea pe care nu mi-o doresc, simţind nevoia bruscă să interactionez cumva cu fiica mea. Sadie stă în faţa frigiderului deschis; prietena ei – o brunetă minionă pe care o recunosc, dar nu-mi aduc aminte cum o cheamă – se foieşte jenată pe lângă ea, de parcă ar fi fost surprinse în flagrant.
— Vă distraţi?
Sadie scoate un sunet vag de aprobare.
— Da, mulţumesc, spune prietena.
Amina? Adriana? Ceva care începe cu A, sunt sigură. Sadie închide frigiderul. Are braţele pline de gustări. Caserole acoperite cu folie de plastic cu măsline umplute de la MS, snackuri cu chorizo, şuncă de Parma, brânză.
— *Tapas?* întreb veselă.
Mi-o închipui pe Bel cu o prietenă venită în vizită; mi-o închipui pe Bronnie chemându-le la masă. *Ceai,* ar zice ea. Supă făcută în casă, probabil, sau chipsuri generoase, pentru care a curăţat cartofi toată după-amiaza. Iar simt împunsătura aia de inferioritate şi-mi amintesc că mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii lucrând la cercetări care vor salva vieţi.
— E în regulă?
— Sigur, scumpo! Vă uitaţi la un film?
Mă simt de parcă aş citi un scenariu, de parcă aş juca un rol în care n-am fost distribuită.
— *Hostel,* spune prietena, cu o expresie veselă. E de-a dreptul înspăimântător.
— Nu-i pentru peste 18 ani?

Îmi scotocesc mintea şi mă aleg cu o serie de imagini care implică tortură.
— Sunteţi sigure că e potrivit?
Îi arunc o privire prietenei.
— Poate că A...
Fir-ar să fie, *cum* o cheamă?
— Poate că părinţii prietenei tale n-ar fi de acord.
Sadie îşi dă ochii peste cap.
— Părinţii *Alyssei* – accentul pe nume mi-e destinat – sunt absolut în regulă.
Le ofer un zâmbet larg. Departe de mine ideea de a fi o mamă ne-în regulă. Numai că, atunci când dau să plece, văd cutiile de cidru din braţele lui Sadie.
Le-ai îndopat cu alcool!...
— Fără cidru.
Îl smulg brusc, stângaci, că jumătate din ce avea Sadie în braţe cade pe podea.
— Ce? Dar totdeauna ai...
— Fără băutură până la vârsta legală.
Am glasul strident, ca al lui Bronnie azi-dimineaţă. Iar citesc scenariul, imitând pe altcineva. Pe cineva speriat.
Adolescentă rănită după ce directorul unei organizaţii de cercetare medicală a îndopat-o cu alcool.
Sadie se uită la mine o clipă, cu o expresie de nedumerire amestecată cu jenă. Se apleacă şi culege de pe jos gustările.
— Haide, îi spune Alyssei. Scuze pentru ea, o aud spunând când ajung la scară. De obicei nu-i aşa nebună.
Mă întorc în birou. Îmi spun că o să stau de vorbă cu ea mâine; o s-o scot la prânz, poate. Să fim doar noi, fetele, înainte să se întoarcă Nick luni. Dar sâmbătă noaptea găsesc o contradicţie în raportul de cercetare şi dezvoltare şi-mi petrec ziua de duminică încercând s-o lămuresc.

— Ce ai azi? întreb luni dimineaţă.
De obicei, nu mănânc dimineaţa, dar m-am trezit special ca să iau croasant de la brutăria din colţ. Sadie îl înmoaie pe-al ei în cafeaua cu lapte, iar eu ciugulesc fulgii de aluat dintr-al meu.
— La şcoală? spune ea, cu un semn de întrebare care ar putea foarte bine însemna şi un *ce-i prostia asta?*
— Cursuri de dicţie? Coregrafie?
Îmi scotocesc creierul gândindu-mă la materiile înşirate în broşura lucioasă pe care am văzut-o ultima dată acum doi ani, când Sadie a anunţat că renunţă la studiile clasice şi se dedică unei cariere în teatrul muzical.
— Şi notele tale de 10? Nu vrei să te duci la facultate?
Nu-mi venea să cred. Dau vina pe *Britain's Got Talent,* din cauza căruia toţi copiii cred că pot deveni următorul Ed Sheeran.
— Profesoara ta de matematică zice că eşti bună de Oxbridge.
Sadie nu s-a lăsat influenţată, nici chiar când am sugerat cu blândeţe că *Nu cred că eşti destul de bună, scumpo...*
— Lucrăm la un spectacol de prezentare, îmi răspunde ea acum. O să fie audiţia pentru musicalul de la sfârşitul anului, iar Adam a invitat recrutorii de talente importanţi – toată lumea e cu nervii la pământ. Sunt invitaţi şi părinţii. O să vii, nu?
— Dacă pot, răspund, ca de obicei.
La urma urmelor, e imposibil să *promit,* nu? De unde să ştiu ce o să intervină până atunci?
— Fata nouă a pus-o pe jar pe Ruby.
Sadie mai ia o gură din croasantul înmuiat în cafea şi vorbeşte mai departe.
— Până acum, nu erau decât ea şi Jess pentru rolurile principale, dar acum a venit şi Imogen, iar Adam vorbeşte

despre ea de parcă ar fi Liza Minnelli – Ruby urăşte chestia asta.
Se uită la ceas.
— Rahat, am întârziat.
Ruby urăşte chestia asta... Suficient încât să-şi împingă pe scări concurenţa?
— Te duc eu, spun brusc.
Sadie se uită surprinsă la mine.
— N-ar trebui să te duci la serviciu?
— Ei, pot să întârzii.
Iau cheile de la maşină, fără să bag în seamă gura căscată a fiicei mele. Pentru numele lui Dumnezeu, nu se poate zice că n-am dus-o *niciodată* la scoală. A mai fost şi când trebuia să-şi ducă violoncelul la şcoală, iar metroul era în grevă şi... de fapt, nu i-am chemat un Über? Mă rog, oricum, cu siguranţă am mai dus-o la şcoală.

***

Imediat ce dispare pe uşile Academiei Oria Flynn, cobor din maşină şi mă duc spre biroul directorului. Dacă Ruby a împins-o pe Imogen pe scările din casa mea, atunci Imogen n-a căzut. Şi dacă n-a căzut, n-o să spună nimeni că s-a întâmplat pentru că era beată şi, dacă nu spune nimeni că era beată, nu mă poate acuza nimeni şi, dacă nu mă acuză...
— Doamnă Bond, intrati.
Adam Racki îmi întrerupe şirul gândurilor, ieşind din birou în încăperea unde lucrează secretara lui şi unde stau cocoţată pe un scaun ponosit. De fapt, acum, că stau să mă gândesc, toată academia a avut şi zile mai bune. Acoperişul nou despre care tot toacă Bronnie ar fi trebuit refăcut de mult şi, deşi sala de spectacol şi studiourile de

dans sunt ultramoderne, culisele sunt degradate şi învechite.
— Cu ce vă pot fi de folos?
— Aş vrea s-o exmatriculaţi pe Ruby Donovan.
N-are niciun rost s-o iau pe ocolite.
— Asta pare puţin cam drastic.
Adam îşi sprijină coatele pe braţele scaunului şi îşi uneşte degetele lungi şi subţiri. Pe birou e harababură, cu căni de cafea pe jumătate golite ascunse printre teancuri instabile de scenarii. Telefonul e decorat cu vreo 10-12 post-it-uri de diverse culori, cu îndemnuri de genul SUNĂ LA OLD VIE şi DEPUNE CEREREA DE FONDURI. Un bileţel în formă de inimioară pe care scrie CRACE2504 are marginile răsucite, iar pe receptor se află o notiţă verde cu întrebarea dacă nu există vreo OFERTĂ MAI IEFTINĂ ACOPERIŞ. E clar că Adam Racki n-a auzit niciodată de Marie Kondo
— La fel e şi să împingi altă fată pe scări, îi spun, îndreptându-mi din nou atenţia spre subiectul în discuţie.
Adam închide ochii o clipă, de parcă şi-ar căuta echilibrul. De parcă n-ar fi prima discuţie pe care o are despre Imogen Curwood.
— Am discutat cu fetele despre ce s-a întâmplat la Sadie.
Mi se pare mie sau chiar a accentuat mai tare sfârşitul frazei? Sau i-a împuiat Bronnie capul cu idei despre neglijenţa mea?
— Şi Imogen spune destul de clar că pur şi simplu s-a împiedicat. Nu era nimeni lângă ea în momentul acela.
— Apoi i-a zis lui Bronnie Richardson că a împins-o Ruby.
— „O minciună mai ticăloasă nu putea să spună”, se aude Adam, pe jumătate pentru sine.
Zâmbeşte şi dă uşor din cap, de parcă ar primi aplauze după căderea cortinei.
— *Othello.*

Ridică ambele mâini, cu palmele în sus, ca şi cum ar invoca inspiraţia divină. Sau ar oferi-o, ceea ce e probabil mai degrabă genul lui.
— Cine ştie ce se petrece în mintea unei adolescente?
Fac semnul de ghilimele în aer.
— „Preţul acceptării în aceeaşi încăpere cu mine este că am dreptul să-ţi spun că eşti idiot dacă într-adevăr eşti idiot.”
Adam pare nesigur.
— *Blood Brothers?*
— Steve jobs. Uite ce e, Adam, ştim cu toţii ce javră poate să fie Ruby Donovan – ca să fiu foarte sinceră, nu m-ar mira s-o fi împins pe Imogen. Exmatriculaţi-o pe Ruby şi tăiaţi răul din rădăcină.
— Credeţi-mă, am presat-o pe Imogen cât am putut să-mi spună adevărul şi, ţinând cont de lacrimi – fiţi convinsă că n-a fost o conversaţie plăcută –, l-am aflat. N-a împins-o nimeni pe Imogen Curwood. Cu atât mai puţin Ruby.
— Ruby Donovan e o huligancă.
N-am de gând s-o las să scape aşa uşor.
— L-a mâncat zilele lui Jess anul trecut...
— Asta s-a rezolvat cu mult înaintea vacantei de vară, mă întrerupe Adam.
— Mai puţin faptul că e clar că nu s-a rezolvat, pentru că biata Jess s-a trezit cu cutia aia muzicală sinistră în dulap.
Recunosc că sunt un pic nesinceră. *Biata* Jess e mai mult decât capabilă să se descurce singură – aşchia nu sare departe de trunchi –, iar cutia muzicală a fost în cel mai bun caz o glumă, ceva dezgustător în cel mai rău caz.
— Nu există nicio dovadă că Ruby ar fi pus cutia muzicală în dulap.
Adam se lasă greu pe scaun, ceea ce înseamnă că trebuie să mă aşez şi eu.

— Nu ştiu dacă v-a spus Sadie, dar Ruby a fost săptămâna trecută victima unor cuvinte foarte neplăcute scrise în incinta scolii.
Ridic din umeri.
— Deci cineva i-a plătit cu aceeaşi monedă – sau încearcă să ne pună pe o pistă greşită. Oricum, dacă o înlăturaţi pe Ruby, înlăturaţi şi problema din şcoală.
Şi o îndepărtezi şi de mine, adaug în tăcere.
— Şi dacă Jess a scris mesajul acela?
Scot un ţâţâit exasperat. Cutii muzicale, graffiti... toate sunt foarte meschine. Nu mă interesează decât să fie învinovăţiţi cei responsabili, ca să nu arunce nimeni insinuări defăimătoare asupra unui părinte nevinovat, care, *de bună-credinţă,* a lăsat cinci adolescente *aproape majore* să bea *câteva cutii* de cidru *cu conţinut alcoolic foarte redus.*
— Atunci exmatriculaţi-o şi pe ea, îi spun exasperată.
De ce trebuie să fie totul atât de complicat?
Urmează o scurtă tăcere. Apoi Adam se apleacă puţin.
— Poate ar trebui să exmatriculez pe toată lumea?
Mijesc ochii.
— Asta ar trebui să fie amuzant?
— Nici pe departe, doamnă Bond.
Adam mă priveşte în ochi.
— Pot să vă asigur – nu-i deloc distractiv.
Nu reuşesc să ajung la birou decât la 10:30 şi plec din nou la 16.
— Totul OK, Elise?
Asistenta mea, o suedeză isteaţă care studiază pentru doctorat seara, e obişnuită să ajung la opt şi să plec după 12 ore. Nu pleacă niciodată înaintea mea şi acum mă întreb la ce oră o să se ducă acasă azi.
— Mă gândeam s-o iau azi pe fata mea de la şcoală.
— Ah! N-am ştiut că ai copii.

Maja lucrează de aproape un an la BONDical. Simt cum se răsuceşte ceva în mine şi, în timp ce conduc spre AOF, nu mă gândesc la Imogen Curwood, la Ruby Donovan sau la posibilitatea ca reputaţia mea să fie pătată de acuzaţia că am dat alcool minorilor. Mă gândesc la Sadie, la mine şi la Nick, dacă nu cumva insistenţa noastră de a creşte un copil independent şi care să gândească liber n-a fost o idee chiar atât de bună cum am crezut noi.

— Ce cauţi aici?

În faţa Academiei, Sadie se apleacă pe geamul deschis al Mercedesului şi mă scrutează bănuitor.

— M-am gândit că ar fi drăguţ să vin să te iau.

— M-ai şi adus azi-dimineată.

Se strecoară pe locul pasagerului şi le face semn de rămas-bun lui Ruby, Jess şi Bel, care au ieşit cu ea. Se răsuceşte ca să se uite la mine, cu ochii mari.

— Doamne, Elise, n-ai fost... n-ai fost *dată afara,* nu?

— Sadie, e compania mea. Eu *sunt* BONDical.

Se relaxează, dar, când intru în trafic, o văd încordându-se din nou. De data asta e mai puţin sigură pe ea, mai puţin dornică să audă răspunsul.

— Divorţezi de tati?

Tati. Când ne spune *mami* şi *tati,* e semn sigur că Sadie nu e fericită.

— Nu!

Întind mâna spre ea, cu privirea baleind între drum şi fiica mea.

— Scumpo, nu. Nimic de genul ăsta. Doar că...

Îmi piere vocea, incapabilă să pun în cuvinte tot ce gândesc.

— M-am gândit doar că ar fi drăguţ.

Mergem în tăcere o vreme – drumul cu maşina prin traficul aglomerat ţine mai mult decât face de obicei Sadie cu metroul.

— Şi, încerc eu la un moment dat, cu cine ai stat azi?
— Gaşca obişnuită. Ruby, Bel, Jess.
— Aţi mâncat împreună la prânz?
Hristoase, chiar e plicticos. Asta fac de obicei celelalte mame? *Chiar* le place? Iar o imit pe Bronnie.
— Cum te simţi?
Sadie îmi aruncă o privire piezişă.
— Eşti *foarte* ciudată.

Renunţ la tentativele de pălăvrăgeală mămoasă şi trec la subiect.
— Apropo de ciudăţenii, ce se mai întâmplă cu Imogen Curwood?
Mă uit în oglinzile retrovizoare şi schimb banda, tăind fata unui autobuz decis să mă dubleze. *Ha! Ţi-am luat-o înainte.*
— Tot dili-dili e, dacă asta vrei să ştii. A făcut ca toţi dracii azi pentru că i-a mutat cineva lucrurile şi nu-şi mai găsea peria de păr, iar Ruby a zis că a folosit-o ea să cureţe toaleta, doar că evident că era o glumă, însă n-aveai cum să-ţi dai seama, Imogen practic *urla* la ea. A fost amuzant.
Simt un început de migrenă dându-mi târcoale pe la tâmple.
— Bronnie Richardson crede că Ruby a împins-o pe Imogen pe scări.
— N-ar face asta.
Sadie începe să descurce în poală un nod de la firul căştilor.
Semaforul din faţă se face roşu, iar eu opresc maşina şi mă întorc spre Sadie.
— Spune-mi sincer, crezi că Ruby Donovan e periculoasă?
— E una dintre cele mai bune prietene ale mele!

Cele două, mă gândesc, nu se exclud una pe cealaltă. Repet întrebarea şi, de data asta, Sadie oftează. Răsuceşte firul căştilor pe după deget.
— Ruby poate fi puţin cam apucată. Răutăcioasă, uneori. Dar cu mine e foarte drăguţă.
Din spate se aude un claxon nerăbdător; s-a făcut verde.
— În cea mai mare parte a timpului, adaugă Sadic.
Pornesc maşina. *În cea mai mare parte a timpului.* În regulă, deci Ruby Donovan e o javră cu două feţe. Dar asta înseamnă şi că e periculoasă?
— Crede că e mai bună decât noi.
— Şi e?
Bronnie n-ar întreba asta, mă gândesc zâmbind sarcastic. Bronnie ar sări cu un *Sigur că nu e!* şi *Scumpo, eşti cea mai bună din şcoala aia şi să nu permiţi nimănui să-ţi spună altceva.* Binecuvântată fie ea!
Sadie se gândeşte la ce-am întrebat-o.
— E mai bună ca mine, spune ea rostind cuvintele rar, dar nu e mai bună decât Jess. Şi chiar dacă unii n-o iau în seamă pe Bel, cred că e cea mai bună din anul nostru.
— Dar Ruby tot crede că ea e vedeta?
— A primit oferte de la cele mai bune şcoli de teatru din State înainte să vină la AOF.
Prinde un nod de cablu şi îl desface cu grijă. Sunt nedumerită. Kendall şi Ruby sunt din California, pentru numele lui Dumnezeu! De-acolo nu-i decât o aruncătură de băt până la Hollywood! Nu ştiu multe despre *industrie,* dar cu siguranţă că, dacă vrei să fii actriţă, să stai în America ar fi un început destul de bun, nu?
— De ce să vii la Londra când poţi să te duci la New York? o întreb pe Sadie. Broadway e mai mare decât West End, nu? Lumini mai strălucitoare, public mai bun?
— Poate că le-a plăcut mai mult Academia Oria Flynn, răspunde Sadie ridicând din umeri. În viaţă nu cauţi

întotdeauna absolut *cel mai bun* lucru, să ştii. Uneori, oamenii nu vor decât să fie fericiţi.
În viaţă nu cauţi întotdeauna cel mai bun lucru? Dacă n-aş fi fost chiar acolo, la spitalul Portland, când s-a născut Sadie, aş putea să mă întreb dacă-i cu adevărat fata mea.
Mă întorc să mă uit la ea, dar priveşte pe geam, cu firul în sfârşit descurcat şi cu căştile în urechi. Şi gata cu momentul mamă-fiică.
Până ajungem acasă, sâmburele de îndoială care încolţise în mine se dezvoltase şi devenise o suspiciune matură. E ceva care nu se leagă în povestea lui Ruby Donovan, îi trimit un mesaj lui Kendall.
Doar între noi două, toată povestea asta m-a făcut să mă întreb dacă AOF e o şcoală chiar atât de grozavă. Mă gândesc să caut altceva pentru Sadie – e vreo şcoală din State pe care să mi-o recomanzi?
Am aruncat momeala, am întins undiţa. Şi acum aştept.
Nu durează mult.
Îmi petrec seara în birou, recuperând ce n-am făcut peste zi, şi mă întreb cum naiba poate să lucreze cineva cu jumătate de normă. Mă intersectez trecător cu Sadie în bucătărie – ea să lase o farfurie goală de mâncare pregătită de Yuliya, eu să iau una plină –, dar altfel sunt singură. Îmi mănânc cu o mână quinoa când îmi bâzâie mobilul. Zâmbesc când văd primele cuvinte; ştiam că n-o să fie în stare să reziste în faţa unei ocazii să se dea mare…
Ruby a avut oferte de la toate şcolile importante din America, dar le-am respins pentru AOF – sper că am luat decizia corectă! Audiţiile de-acasă sunt nişte competiţii dure, poate că Sadie s-ar simţi mai bine în Marea Britanie. Xxx înregistrez înţepătura. Poate că eu sunt pragmatică în legătură cu lipsa potenţialului lui Sadie

pentru teatru, dar asta nu înseamnă că vreau să mi-o arate şi alţii.
Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? Mă întreb cât din maliţiozitatea pasiv-agresivă a lui Kendall a moştenit Ruby şi dacă Sadie şi celelalte fete îi fac faţă chiar atât de bine cum par.
Citesc din nou mesajul şi simt cât se poate de limpede că bate câmpii. *Eşti o mincinoasă, Kendall Donovan,* îmi zic. *Doar că nu ştiu în legătură cu ce minţi...*
Două ore mai târziu, sunt tot la birou, holbându-mă la monitor. Altă seară, alt tabel... Numai că tabelul *ăsta* nu e plin de profituri la sfârşit de an, marje de profit sau participaţii. Tabelul *ăsta* e o listă cuprinzătoare cu şcoli de teatru din Statele Unite, cu adrese, numere de telefon şi numele directorului. În capul ultimei coloane, o întrebare: *Ruby Donovan a dat probă pentru un loc la academia dumneavoastră?*
Am noroc la primul apel: o secretară neglijentă care nu se gândeşte sau căreia nu-i pasă de protecţia datelor.
— Staţi să...
Se aude cum bate în nişte taste.
— Nu, n-avem înregistrat pe nimeni cu acest nume.
Scriu litera N în ultima coloană a primului rând, apoi ridic din nou telefonul.
— Îmi pare rău, nu păstrăm înregistrări ale audiţiilor.
— Nu vă pot oferi această informaţie, doamnă.
— Pot să vă întreb de ce vreţi să ştiţi?
Închid. N-o să meargă. La fiecare secretară dispusă să verifice registrele în căutarea unei Ruby Donovan sunt alte şase care nu vor – sau nu pot – să-mi spună dacă s-au întâlnit cu ea.
— La ce şcoală ai dat teste, Ruby? întreb cu voce tare.
Mă îndrept pe scaun, iritată de prostia mea. Am privit totul din unghiul greşit: nu *la* ce şcoală a dat probe, ci *de*

la ce şcoală venea când a dat proba la AOF? Dacă ceea ce a făcut Ruby a fost suficient de grav ca să fie dată afară, cineva de la fosta ei şcoală ştie despre ce e vorba.
Bat o clipă cu degetele în birou, apoi deschid site-ul Academiei Oria Flynn.
N-am avut niciodată de gând să intru în cercetarea medicală. N-am fost la facultatea de medicină şi nici n-am avut planuri să mă fac medic. Mie tehnologia îmi plăcea. Mi-am construit primul computer încă de pe vremea când erau cât nişte frigidere şi am avut adresă de e-mail când acestea nu erau decât nişte şiruri de numere. Am crescut pe forumuri, ba chiar şi pe Nick l-am cunoscut într-o conversaţie pe Yahoo. Pe oameni nu te poţi baza, nu sunt consecvenţi; dar cu computerele ştii cum stai.
Verific ecranul, dar nu există nicio opţiune de conectare, niciun buton pe care să scrie *pentru personal.* Cu îndemânare, mut cursorul la sfârşitul adresei URL şi scriu */admin.*
Nume utilizator:
Parolă:
Scriu *adamrackiofa.co.uk*, apoi intru în câmpul pentru parolă. Zile de naştere. Întotdeauna sunt zilele de naştere, nu? Caut în mesajele de pe Whatsapp subiectul deschis de Bronnie acum câteva luni. *Un anumit director de scoală o să împlinească în curând marele CINCI ZERO – am început o colectă ca să ne putem exprima aprecierea pentru tot ce face.* Am dat fără tragere de inimă zece lire şi am semnat felicitarea pe care a făcut-o Bronnie, cu poze vechi de-ale lui Adam din vremurile lui bune de actor.
Ultima ocazie! spune mesajul aflat mai jos. *Mâine e ziua cea mare!*
Perfect. Scriu 140569 în câmpul pentru parolă.
Parola nu e recunoscută.

Rahat. Încerc *14051969,* dar cu acelaşi rezultat.
Oare Adam are vreun animal de companie? Bronnie ar trebui să ştie. Dar, chiar în timp ce mă întreb cum aş putea s-o descos subtil pe Bronnie într-un mesaj, îmi aduc aminte post-it-ul în formă de inimioară. *GRACE2504.*
Mesajul *Bun venit, Adam Racki* apare pe ecran. Iau triumfătoare o gură de vin. Cine are nevoie de hackeri, când oamenii sunt suficient de proşti să-şi scrie parolele la vedere? Fredonez fericită în timp ce intru în sistem şi caut registrul elevilor.
E dezamăgitor. O listă cu note (observ că Jess n-a obţinut distincţia de care Carolyn s-a asigurat că ştim toate anul trecut şi reţin informaţia pentru viitor) şi înregistrarea taxelor achitate, în rest, nu mare lucru. Niciun raport sau menţiune despre detenţii, sancţiuni sau – şi mai frustrant – menţiuni despre şcolile la care au învăţat elevii înainte de AOF.
Mă întorc la lista elevilor şi mă uit peste pagină, sperând să-mi vină inspiraţia. Ruby, Jess, Sadie, Bel...
Mă opresc. Recitesc lista.
Unde e Imogen?
Citesc de trei ori lista. Nu se schimbă nimic. Imogen Curwood nu-i acolo. Nu există. Mă trece un fior, amintindu-mi cum a apărut brusc în spatele meu în baie. *Ca o fantomă,* îmi spun înainte să reuşesc să mă împiedic. *O elevă-fantomă.*
— Ajunge, spun cu voce tare.
Am treabă. Trebuie să existe altă cale să aflu unde a mai învăţat Ruby. Închid site-ul şcolii, rezistând tentaţiei de a-i schimba notele lui Sadie, şi-mi încordez degetele pe tastatură. *Ruby Donovan: Cine eşti tu cu adevărat?*
Primele câteva pagini cu rezultate ale căutării pe Google sunt legate toate de Academia Oria Flynn. *Ruby Donovan a oferit o interpretare sigură pe ea în rolul Priscillei...*

Locatarii Azilului Memory Lane au avut parte de colinde de Crăciun cântate de elevii de la Academia Oria Flynn.
Mă duc tot mai jos, deschizând pagini, accesând linkuri inactive, linkuri inutile sau linkuri despre diverse Ruby Donovan din Irlanda, Canada, din programe de schimb cu Rusia. Găsesc o poză clară a lui Ruby şi o trag pe desktop, apoi o încarc pe Google pentru o căutare după imagine. Caut şi tot caut şi tot caut...
Nici măcar nu-mi bat capul s-o caut pe Ruby pe Facebook. Poate că are un profil, dar cu siguranţă nu-l foloseşte şi, dacă e pe Twitter, l-ar folosi ca să preia chestii despre Jeremy Corbyn şi Ruthie Henshall. Nu, ştiu unde-şi pierd timpul copiii din ziua de azi. Dacă e pe undeva – dacă *a fost* pe undeva –, atunci pe Tumbir trebuie să fie.
Nici măcar nu se chema „blogging" pe vremea când mă ocupam eu cu asta. Erau doar fragmente de jurnal, pe o platformă greoaie care s-a transformat mai târziu în Livejournal, cu comentarii de la alte tocilare care înţelegeau cum funcţiona. În societatea tehnologizată de azi, absolut toată lumea are bloguri şi bunicile tuturor sunt pe Twitter, în ultima vreme, ţin doar pentru mine viaţa personală, dar asta nu înseamnă că nu sunt *au fait* cu ce platforme mai sunt la modă.
Îmi ia jumătate de oră.
Şi acolo, îngropată într-o pagină de comentarii de câte un singur cuvânt— *Nebuniei, Loi, Fir-ar*— e Ruby Donovan. *Mişto,* e comentariul ei. Ce exprimare măiastră...
Postarea care atrage toate aceste comentarii erudite este o fotografie a unei săli de sport, cu bănci înşirate pe latura lungă. În mijloc, pe o podea acoperită cu saltele albastre se află un grup de fete cu părul strâns în coadă de cal şi îmbrăcate în costume alb-roşii de majorete. Opt dintre ele sunt întinse pe burtă, zâmbind spre cameră, în timp ce alte opt stau în picioare, aşezate în cerc în spate

şi privind în sus spre ultima dintre ele, care zboară mult deasupra, cu picioarele depărtate de parcă ar fi dislocate. Fotografia e o dezlănţuire de pompoane şi dinţi albi şi strălucitori.

Misto.

Când apăs pe numele lui Ruby, nu mă aleg cu mare lucru. Are un cont de Tumbir, dar nu postează nimic. Mă întorc la poza cu majorete şi mă uit cu atenţie la costumele fetelor, dar n-au nicio emblemă de scoală şi niciun nume de echipă… *Chiar ar fi cazul să-şi clarifice brandingul,* mă gândesc aiurea şi sunt conştientă că acum pierd timpul, că tot ce-am găsit e o poză a unei echipe de majorete – nimic care să sugereze că Ruby ar avea vreo legătură cu ele, în afară de faptul că am găsit poza online.

Dar stai…

Se vede o femeie într-o uniformă de pompier. Stă în tribune – e clar că e spectator, nu e de serviciu – şi îmi imaginez că a plecat mai devreme de la slujbă ca s-o vadă pe fiică-sa în echipa de majorete. Mă întreb dacă vreunul dintre colegii *ei* a zis *Nu ştiam ca ai copii.* Mă uit o clipă la chipul ei care străluceşte de mândrie, apoi îmi revin. Măresc poza. Pe ecusonul ei scrie *Departamentul de pompieri LA City.* Los Angeles. Asta-i fosta şcoală a lui Ruby; ştiu pur şi simplu.

Deasupra tribunelor sunt nişte pancarte – sprijin şi sponsorizări din partea unor firme. Şi BONDical face la fel din când în când, dacă sunt ocazii bune de PR ori vreo iniţiativă convingătoare. Mă uit la ele, căutând ceva local. Nu un lanţ, nu ceva generic…

L-am găsit.

Draycott. *Cine relaxate în Pacific Palisades.*

Intru iar pe Google – *şcoli în Pacific Palisades –,* apoi caut *Ruby Donovan liceu Palisades,* când obţin un rezultat.

Şi iat-o: Ruby Donovan, liceul Palisades, 2016. Bingo. Ridic receptorul. Am făcut documentarea invers. De ce să apelez 100 de posibile rezultate, când pot să apelez direct sursa autorizată?
— Ah, bună ziua, pot să vorbesc cu consilierul şcolii, vă rog?
Accentul meu, deja elegant, se transformă în ceva între Emma Watson şi regină.
— Aşteptaţi, vă rog.
Îmi face legătura.
— Vă sun de la Academia Oria Flynn din Londra... sunt directorul pentru supravegherea elevilor.
Frumos detaliu, Elise, îmi zic. Poate că eu ar trebui să fiu pe scenă...
— Sunt îngrijorată în legătură cu una dintre elevele noastre şi mă întrebam dacă, în calitate de fost consilier, aţi putea să-mi daţi nişte sfaturi.
— Sigur că o să încerc!
Vocea este caldă şi liniştitoare.
— O cheamă Ruby Donovan.
Aud cum trage brusc aer în piept.
— Vă aduceţi aminte de ea?
— Sigur. E... aş...
Femeia tace, dar eu nu zic nimic. Dacă laşi să se instaleze o tăcere incomodă, cineva o va umple. Întotdeauna se întâmplă aşa.
— Presupun că n-ar trebui să mă mir că aveţi probleme, spune ea în cele din urmă, însă pe un ton mai scăzut, de parcă s-ar teme că ar putea fi auzită.
— E o actriţă excelentă, spun, dar comportamentul ei e un pic... neobişnuit.
Râde fără veselie.
— E şi ăsta un fel de-a spune. Ca să fiu sinceră, sunt uluită că aţi primit-o.

Mi se accelerează pulsul. Văd numărul lui Nick pâlpâind pe mobil şi întind mâna să resping apelul. Discuţia asta e prea importantă.
— Ah, da, a avut nişte probleme şi la dumneavoastră, corect?
Încerc să păstrez un ton degajat, însă îi simt încordarea şi, când vorbeşte din nou, consiliera e prudentă. Ştie că bâjbâi.
— Poate că, dacă trimiteţi o solicitare pe e-mail, pot să discut cu directorul şi…
— Sau puteţi să-mi spuneţi pur şi simplu…
— Trebuie să închid.
— Vă rog!
— Uitaţi ce e, spune ea şi urmează o pauză, iar eu ştiu că se luptă cu conştiinţa. Nu-mi risc slujba pentru Ruby Donovan. Dacă vreţi informaţii, va trebui să le cereţi pe cale oficială. Nu spun decât că sunt surprinsă că aţi primit-o. În America, n-ar fi acceptat-o nimeni după ce a făcut.
Urmează un click şi convorbirea se întrerupe. Iau mobilul şi caut iar mesajul lui Kendall. *Ruby a avut oferte de la toate şcolile importante din America, dar le-am respins pentru AOF.*
Kendall Donovan e o mincinoasă.
— Ce crezi că a făcut?
Nick s-a întors acum o oră, cu mâncare chinezească. Am fost amândoi atât de ocupaţi, că au trecut secole de când am petrecut o seară împreună. Acum stăm în sufragerie, ciugulind resturi de pacheţele de primăvară pe care suntem prea sătui să le mâncăm şi uitându-ne la un film.
— Nu-mi dau seama ce ar putea fi atât de rău încât să fie respinsă în toată ţara.
Îmi citesc e-mailurile pe telefon şi verific de două ori ce am scris înainte să trimit.

— Bârfele se întind repede într-o industrie închisă.
Nick ridică privirea de pe raportul pe care-l citeşte.
— Îmi închipui că reţelele sunt destul de strânse în teatru. Poate că a furat ceva. Am putea s-o rugăm pe Yuliya să fie cu ochii pe ea data viitoare când mai vine.
Mi-o imaginez pe Ruby. Puţin răutăcioasă, sigur. Puţin cam prea plină de ea. Dar şi amuzantă şi plină de viaţă şi prietenă bună cu Sadie... Mă străduiesc să împac cele două jumătăţi ale aceleiaşi fete. Pe ecranul televizorului, Ethan Hawke ţine o predică unei comunităţi precaute şi îmi dau seama că habar n-am ce se petrece.
— Când te duci la San Francisco? întreabă Nick. Nu găsesc în agendă.
Se uită pe telefon şi, din reflex, fac şi eu la fel, deschizând calendarul Google al familiei.
— Miercuri.
E acolo, doar că nu s-a uitat el bine.
— Ar trebui să găsim o dată când să vină Rupert şi Jolie – am fost la ei la cină de Anul Nou, mai tii minte?
Căutăm în calendar, fiecare pe telefonul lui, şi găsim până la urmă o sâmbătă, în martie anul viitor.
— Le dau un e-mail – pun data neconfirmată deocamdată.
După ce rezolvăm agendele, ne uităm la restul filmului, iar eu îmi termin de citit e-mailurile şi strâng mâncarea chinezească. Mă duc la culcare şi Nick îmi promite că vine şi el repede. Îi dau un sărut lung, care poartă în el promisiunea de mai mult. După o oră încă n-a venit şi în timp ce adorm mă întreb dacă ar fi prea mult să planificăm şi asta în calendarul Google.

***

Stau două nopţi la San Francisco şi două în Silicon Valley, discutând cu investitori care au jumătate din vârsta mea

şi salarii de două ori mai mari. Când iau telefonul să-mi fac check-in pentru zborul spre casă, îmi vine o idee.
Nu pot.
Sau pot?
Îi dau un e-mail Majei. *Schimbă-mi zborul şi închiriază-mi o maşină – trebuie să-mi prelungesc şederea.*
Răspunde în câteva minute. *Nicio problemă. Unde te duci?*
Zâmbesc. *Pacific Palisades,* îi scriu.
A venit momentul să aflu ce a făcut Ruby Donovan.

***

Apartamentul închiriat de Kendall în Londra e frumos, dar asta e cu totul altceva. Nu mi se întâmplă foarte des să invidiez proprietăţile altora, dar când parchez în faţa casei ei din California simt un ghimpe de gelozie. Aici sunt mereu peste 20 de grade, îmi aduc aminte, în comparaţie cu cele 12 cu ploaie de acasă: totul arată mai bine când străluceşte soarele.
Casa e retrasă de la stradă, în spatele unei alei de acces şerpuite şi cu porţi acţionate electric. Aleea urcă un deal, iar casa e în vârf. Deşi n-are decât trei etaje, se ridică mult deasupra mea. La ultimele două etaje are balcoane. Grădina care se vede nu-i mare, dar e întreţinută impecabil.
N-a fost greu să găsesc adresa.
— Stai să ghicesc – ai scris un scenariu de mare succes, mi-a zis bărbatul de la magazin, când i-am spus că-l caut pe Greg Donovan, vicepreşedintele unei reţele de televiziune.
S-a aplecat conspirativ spre mine:
— Primeşte o grămadă de-astea.
— Ştii unde stă?

— Ştii ceva, cred că am uitat...
Îi strecor în buzunarul de la piept o bancnotă de 20 de dolari, iar el rânjeşte.
— Ei, ce să vezi... tocmai mi-am adus aminte.
Scrie adresa şi-mi face semn cu mâna, vesel:
— Succes, Spielberg!
Apăs pe butonul soneriei. În spatele porţilor se vede un Mercedes Cabriolet negru, în faţa unui garaj pentru trei maşini. Mă întreb dacă e şi a lui Kendall înăuntru; mă întreb ce maşină conduce, când nu e prea înspăimântată de sensurile giratorii ca să se bazeze pe taxiuri.
— Da?
Mă înfior de emoţie. Mă prefac că am venit să mă văd cu un client, să închei o tranzacţie. Mă prefac că e vorba de afaceri.
— Bună, mă numesc Elise Bond – sunt o prietenă de la Londra a lui Kendall.
Urmează o pauză, iar eu îmi ţin răsuflarea. Însă apoi porţile glisează fără zgomot într-o parte, iar eu urc aleea şi mă gândesc că ar fi bine să-mi fac un plan – repede.
Uşa din faţă se deschide înainte să ajung, iar în prag se sprijină un bărbat cu părul ud zbârlit. Are spre 50 de ani, e înalt, bine făcut, cu un zâmbet bine exersat şi dinţi perfecţi. E desculţ şi poartă nişte pantaloni de trening suflecaţi la glezne şi un tricou gri lipit de pieptul musculos. *Ei bine, bună, Greg...*
— Sper că nu te deranjează că am venit.
Preiau iniţiativa, întinzându-i mâna şi strângându-i-o ferm.
— Am avut o întâlnire în Santa Monica şi mi-a trecut brusc prin cap „oare nu de pe-aici e Kendall” şi...
Întind ambele mâini. *Ta da!*
— Acasă, toate mamele suntem bune prietene şi mi-am zis că bietul Creg stă singur aici...

Da, chiar aşa. Cine-arfi zis că-mi iese? Se pare că sunt o actriţă destul de bună.
— Păi, mă bucur să te cunosc! Intră!
Dacă entuziasmul lui e fals, nu se deconspiră şi în câteva secunde stau pe o canapea uriaşă în formă de U, tapiţată cu catifea albastră moale. Sufrageria e la primul etaj, în partea din spate a casei, cu uşi duble către balcon, deschise ca să pună în valoare cât mai bine priveliştea. Pereţii sunt zugrăviţi exact în culoarea oceanului şi trebuie să admit că gusturile lui Kendall sunt minunate. Sau poate ale decoratorului. Pe un perete se află rafturi cu cărţi şi-mi înclin capul ca să disting unele dintre titluri. *Cum să duci cea mai buna viaţă. Cum să discuţi cu copiii, astfel încât să-ţi răspundă. Ce-ţi doreşti cu adevărat în pat – şi cum să ceri ce-ţi doreşti.* Dumnezeule!
— Cafea? Sau ceva mai tare?
Greg face semn spre măsuţa de cafea – o dală de piatră care arată de parcă ar fi fost tăiată din ţărm –, unde se află o sticlă deschisă lângă un pahar cu vin pe jumătate plin. Pe suprafaţa mesei se zăresc nişte urme de praf alb; un card de credit singuratic trădează secretul.
Când pisica nu-i acasă... nu, Greg? Deja îmi place.
— Poate un pic.
Îmi aduce un pahar şi ciocnim *pentru copii,* iar apoi pălăvrăgim despre vremea de-aici şi de la Londra şi despre taxele exorbitante pe care le plătim ca să le împlinim progeniturilor visul de a ajunge pe scenă.
— Asta-i tot ce şi-a dorit vreodată Ruby, spune Greg. Când era mică, improviza tot timpul spectacole pentru noi. O dată am dus-o la studiouri şi i-am pus pe băieţii de-acolo să-i aranjeze luminile, camerele video, filmarea... ştii tu, toată povestea.
Ei, asta explică de ce crede Ruby că totul i se cuvine...

— Şi Sadie era la fel. Era bună la scoală, dar trăia doar pentru sâmbete, când avea cursuri de teatru. Pur şi simplu se... înviora.
Amintirea mă face să zâmbesc. Sadie se întorcea clocotind de entuziasm, arătându-ne paşi de dans noi şi dând fuga sus ca să-şi înveţe replicile.
— E bună, i-am spus odată lui Nick, dar n-are har – nu ca la matematică.
— Dar e fericită.
E moale, asta-i problema lui Nick. Indulgent cu orice îşi doreşte copilaşul lui.
— Probabil că ţi-e dor de amândouă, îi spun acum lui Greg.
— Au fost acasă astă-vară, dar Kendall vrea să stea acolo în restul anului – zice că urmează audiţii, şi...
Întinde mâna după sticlă, iar eu îl las să-mi mai toarne vin, nevrând să întrerup discuţia. La urma urmelor, pot să iau un taxi până la hotelul din Santa Monica unde mi-a făcut rezervare Maja.
— Presupun că anul ăsta o să fie curcan doar pentru o persoană de Ziua Recunoştinţei!
Râde, dar se opreşte brusc şi fixează cu privirea paharul de vin.
Merg direct la ţintă.
— Probabil că e greu, mai ales după toată povestea de la liceul din Palisades.
Greg ridică brusc privirea, iar eu îmi compun o expresie care sper că imită ceva de genul *încurajator şi compătimitor.*
— Ştii despre ce-i vorba?
Scot un sunet neutru, care ar putea însemna foarte bine *Da, mi-a spus soţia ta,* dar şi *Da, am spionat-o online pe fiică-ta şi m-am dat drept profesor ca să obţin informaţii de la şcoala unde a învătat.*

Greg oftează adânc.
— A fost îngrozitor.
Îmi aud inima pulsând în urechi. *Asta e. Acum o să-mi spună.* Mă apropii un pic de el pe canapea, cu o expresie plină de compasiune. S-a dat cu aftershave – ceva cu mosc şi iz lemnos – şi de data asta fiorul care-mi trece pe şira spinării nu mai are nicio legătură cu emoţia. Greg Donovan e un bărbat foarte atrăgător.
— Ne-a afectat pe toţi, spune Greg. Pe mine şi pe Kendall, pe Kendall şi pe Ruby, pe mine şi pe Ruby... niciunul n-a ştiut prea bine cum să facă faţă. Kendall voia să facem terapie, dar...
Se întrerupe şi izbucneşte în râs.
— Cum să discuţi cu un terapeut despre asta?
— Categoric, îi spun liniştitor.
Treci la subiect, Greg. Torn vin pentru amândoi, gândindu-mă cu disperare ce-aş putea zice ca să-l conduc spre o explicaţie mai utilă. Mă gândesc la bănuiala lui Nick că Ruby ar fi furat ceva.
— A fost implicată şi poliţia?
E o întrebare îndrăzneaţă, dar a meritat.
— A ajuns înaintea paramedicilor.
Priveşte spre ocean, retrăind o scenă pe care eu tot n-o pot vedea. *Paramedic? Ce naiba a făcut Ruby?*
— A fost şi o anchetă, bineînţeles – au avut grijă părinţii lui Vee –, dar în cele din urmă Ruby a fost exonerată.
Vee? Cine-i Vee? Altă fată, probabil... vreo prietenă de-a lui Ruby?
— Bieţii de voi, trebuie să fi fost groaznic.
Mă trag şi mai aproape de Greg, încât simt pe coapsă căldura coapsei lui. Abia dacă remarcă.
— Să fiu sincer, e o uşurare să pot vorbi. Aproape doi ani a plutit umbra asta deasupra noastră. Kendall a avut o depresie şi nici mie nu mi-a fost mult mai bine.

Îmi aruncă o privire.
— Jalnic, nu?
— Oricine ar fi păţit la fel, îl liniştesc eu.
Încerc altă abordare.
— Părinţii lui Vee trebuie să fi fost daţi peste cap.
— Au fost înnebuniţi, spune Greg. Era singurul lor copil.
Era.
Abia îmi înăbuş icnetul care mi se ridică în gât. *Era.* Vee – oricine o fi fost – e *moartă.*
— Am avut ani buni probleme – tot eram chemaţi în biroul directorului să rezolvăm certurile dintre fete.
Face o pauză.
— Ruby a hărţuit-o pe Vee. Ăsta-i adevărul neplăcut. A fost dureros să recunoaştem atunci şi doare şi acum.
Am scos la lumină minciunile lui Kendall! Sunt victorioasă! Sunt Sherlock Holmes, Columbo, Miss Marple! Puterile mele detectivistice n-au limite! îmi sorb vinul ca să sărbătoresc şi pun o mână pe genunchiul lui Greg, în semn de compasiune. Ce *altceva te mai pot convinge să-mi spui, Creg Donovan?*
— Eşti foarte curajos să spui asta. Mulţi părinţi sunt orbi în faţa greşelilor pe care le fac copiii lor.
— Aproape că ne-a distrus căsnicia.
— Îngrozitor.
Tonul meu a devenit scăzut şi liniştitor. Mă gândesc la Kendall şi la Ruby, care ţin acest secret imens, minţindu-ne pe toate mai mult de un an.
— Ruby e fata mea, o iubesc, dar mă uit la ea şi mă gândesc: *Poate că a făcut-o...* bineînţeles, Kendall nu acceptă ideea că Ruby a împins-o intenţionat pe Vee...
— S-o împingă?
Îl întrerup înainte să-mi aduc aminte că ar fi trebuit să ştiu ce s-a întâmplat, dar suntem după o sticlă de vin, iar Greg e prea învăluit în amintiri ca să remarce scăparea.

— Pe scări.
De data asta nu reuşesc să-mi reţin un „Ah!” care-mi scapă de pe buze înainte să-mi duc mâna la gură. Ruby Donovan a împins o fată pe scări.
Exact cum a făcut cu Imogen Curwood.
Trebuie să ştiu *totul* şi nu există decât o singură cale să obţin informaţiile.
Îmi scot mobilul din buzunar şi mă uit la apelurile ratate. Apoi apăs hotărât butonul şi închid telefonul. Se pare că n-o să am nevoie de camera din Santa Monica în noaptea asta.

***

Ştii ce sunt actorii?
Mincinoşi.
Gândeşte-te puţin: îşi petrec toată viaţa prefăcându-se că sunt altcineva, convingând un public că vede ceva adevărat. Ascunzându-se în spatele costumelor, al perucilor, al machiajelor. Schimbându-şi vocea, cocoşându-se, şchiopătând, ţipând. Minţind.
Dar, pe de altă parte, toată lumea minte, nu-i aşa? Minciuni mari, minciuni mici, minciuni nevinovate...
Rochia aia arată minunat; n-o să întârzii; nu-i vorba de tine, e vorba de mine... *Minţim ca să ne apărăm, să ne apărăm unii pe alţii, ca să nu ne rănim sentimentele. Minţim fără să ne gândim şi minţim din motive aparent mici şi nesemnificative, când nu prea contează dacă suntem daţi în fapt.*
Numai că uneori contează.
Uneori, nimeni nu trebuie să ştie adevărul.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 4
Spectacolul
Holly Brown

KENDALL

Ruby n-a ieşit din camera ei toată ziua, nici măcar n-a mâncat, iar spectacolul de revistă (care e totodată şi audiţie) începe în mai puţin de două ore. Am rugat-o să mă lase să intru; am rugat-o să iasă. Nu vrea nici să vorbească. Au trecut câteva zile de la petrecere, dar probabil că încă îi mai apare în faţa ochilor imaginea lui Imogen căzută la baza scărilor.

O compătimesc, bineînţeles. Dacă aş fi fost acolo, m-ar fi răscolit şi pe mine. Însă Ruby şi-a pierdut complet controlul, atrăgând o atenţie de care n-avem nevoie niciuna dintre noi şi, deşi îmi spune că nu le-a zis nimic care să ne trădeze celorlalte fete, comportamentul ei... mă rog, sunt sigură că au tocat-o mărunt după ce a plecat. De-asta îi spun întotdeauna: *Ai grijă să fii prezentă chiar şi când nu-ţi doreşti să fii acolo; nu le da oamenilor ocazia să te vorbească pe la spate.* Toţi sunt foarte înclinaţi mai degrabă să vorbească de rău pe cineva decât să-şi vadă propriile greşeli. Bat din nou la uşă. De data asta nu spun nimic. Ştie. O să întârziem dacă nu face duş şi nu începe să se machieze. Ascunderea artistică a acneei durează, iar a ei a fost oribilă în ultimele săptămâni, de când cu cutia muzicală.

Din câte ştiu eu, nimeni – nici măcar Carolyn – nu o mai acuză pe Ruby pentru povestea asta. N-ar mai fi fost invitată la petrecere dacă ar fi fost aşa. Iar eu n-aş fi primit invitaţia la ceai. Carolyn nu e tocmai genul care să ceară scuze, dar măcar acum e pornită pe Imogen, şi nu pe Ruby. Cel puţin asta am auzit ultima dată.

Nu-mi permit să devin paranoică şi n-o pot lăsa nici pe Ruby s-o ia razna. Ala e momentul când impulsurile preiau controlul. De obicei e adevărată cea mai simplă explicaţie. În cazul ăsta, Imogen a căzut pe scări pentru că Elise le-a dat voie să bea. Elise încearcă întotdeauna să pară perfect sigură de ea şi imună la părerile altora, dar vrea să fie mama relaxată. Nu ne-a întrebat niciodată ce credem despre faptul că le dă fetelor să bea. Cum Carolyn nu e genul care să ceară scuze, Elise nu e genul care să ceară voie.

Cred că Elise şi cu mine avem mai multe în comun decât o să fie ea vreodată dispusă să recunoască. Ştiu cum e să afişezi o mască atunci când, pe dedesubt, te scalzi în

nesiguranţă. Aşa eram eu înainte de cancer. Bănuiesc că Elise îşi afişează succesul, călătoriile, căsnicia deschisă şi stilul relaxat de a-şi creşte copilul ca s-o invidiem toate, dar, în acelaşi timp, nu se simte niciodată destul de bine. Înainte, am încercat să formez o legătură cu ea pe tema asta, dar nu-i omul care să aibă legături autentice. În pofida acestei situaţii cu Jess şi Ruby, Carolyn şi cu mine chiar am fost prietene înainte şi poate că vom mai fi într-o bună zi.

Se pare că am fost din nou acceptată în cercul lor, cu titlu provizoriu. A fost ceaiul de la hotel, dar singurul schimb de mesaje iniţiat de vreuna dintre ele după aceea a fost când m-a întrebat Elise de scoli de actorie din State şi a trebuit să fiu sinceră în legătură cu nivelul de competitivitate, pentru că nu mi-ar plăcea s-o văd pe Sadie cu inima frântă. Sigur, am lăsat deoparte detaliile personale, dar tot nu şi-a bătut capul să răspundă. Până şi mesajele lui Bronnie au fost rare şi de complezenţă.

Parcă aş fi în perioada de probă a prieteniei, ceea ce e deprimant, din moment ce eu am fost cea care a făcut eforturi mari anul trecut ca să formăm grupul de mame. Ce-mi transmit ele acum este că trebuie s-o ţin cumva în frâu pe Ruby. Orice pas greşit de-al ei şi sunt şi eu exclusă.

Problema e că Ruby are o voinţă de fier. Dacă nu vrea să aflu ceva, n-am cum să scot nimic de la ea şi, dacă are de gând să facă ceva, n-o pot împiedica. De-asta sunt cu nervii întinşi în ultima vreme, ca şi cum mi-ar putea tăia craca de sub picioare în orice moment. Grupul mamelor a însemnat pentru mine mai mult decât pentru oricare dintre celelalte, pentru că ele au alături soţii şi familiile. Lumea mea din Londra e mică şi nu vreau să devină şi mai mică.

Nu mă gândesc doar la mine; mă gândesc şi la Ruby, îmi închipui că şi ea e într-o situaţie delicată cu fetele. A fost disculpată în privinţa cutiei muzicale, dar asta nu înseamnă că au pe deplin încredere în ea (şi nu prea cred că nevricalele ei şi faptul că a plecat devreme de la petrecere i-au fost de ajutor). Nici eu nu sunt sigură că am încredere în ea în clipa asta.

De când cu cutia muzicală, se pare că nu fac decât să bat la uşa ei închisă – dacă nu real, atunci la modul figurat. În California eram foarte apropiate. Îmi ascundea diverse, uneori lucruri importante, dar toţi adolescenţii o fac, nu? Când stăteam de vorbă, aveam o oarecare influenţă. Sau cel puţin aveam parte de nişte avertismente. Ştiam când lucrurile sunt pe cale s-o ia razna.

Ruby m-a salvat înainte, iar acum trebuie s-o salvez eu pe ea. Asta-i tot. Trebuie s-o salvez de ea însăşi.

Apartamentul nostru cu două dormitoare e mic, doar vreo 90 de metri pătraţi, ceea ce n-ar fi puţin după standardele din Londra, dar casa noastră din Pacific Palisades era de cinci ori mai mare. Încă mai este. În ultimul an, Greg a stat singur acolo. A venit de două ori în vizită la Londra şi n-a dat niciun semn că l-ar interesa să le cunoască pe prietenele lui Ruby sau pe ale mele. Mai bine lăsăm totul în urmă şi ne îndreptăm atenţia spre noul nostru început.

Acum câteva seri, când am luat-o pe Ruby cu taxiul (urăsc atât de tare să conduc în Londra, încât nici măcar nu mi-am luat maşină), îi şiroiau lacrimile pe faţă. S-a aruncat în braţele mele de parcă era iar doar o fetiţă mică şi tot ce-a zis a fost „Cineva ştie”.

În sinea mea, şi mie mi-e frică. Dar nu vreau să cedez. Imogen a căzut pe scări, atâta tot. Fata e ciudată, toate mamele sunt de acord.

Mă aşez pe canapeaua bleumarin din sufragerie, hotărâtă să nu mă plimb încolo şi-ncoace. Nu pot lăsa dispoziţia lui

Ruby să mă contamineze şi pe mine. Trebuie să-mi păstrez atitudinea pozitivă.
Am decorat apartamentul astfel încât să inspire serenitate maximă, în trandafiriu-pal şi liliachiu, dacă tot nu mai trebuie să fac loc pentru Greg şi rafturile pline de Thich Nhat Hanh şi Deepak Chopra şi colecţia mea de reviste *O,* împreună cu ultimele apariţii de nonficţiune despre iertarea de sine, asertivitate şi creşterea copiilor. Ultima carte pe care-am citit-o spunea că adolescenţii au sistemul de accelerare al unui Porsche şi frânele unui Chevy 1952. Practic, este de mirare că mai iese câte unul viu din adolescenţă, dar sper că asta înseamnă că problemele de autocontrol ale lui Ruby sunt probleme de creştere şi că o să le depăşească în timp.
O să întârziem. Trebuie doar să dau năvală peste ea, atâta tot. Să preiau controlul, într-un mod plin de dragoste.
Mă îndrept cu pas apăsat spre uşa ei şi bat hotărât.
— Ruby, ar trebui probabil să te duci la duş.
Nu se aude niciun răspuns, deşi probabil că m-a auzit. Mai zic o dată, mai tare.
— Nu.
Glasul i se aude înăbuşit, e greu de spus ce emoţie exprimă.
— Nu vrei să pierzi spectacolul.
— Greşit.
Nu-i vorba de acustică, îmi dau eu seama. Numai că glasul ei e lipsit de orice expresie, de parcă s-ar fi retras în ea. De parcă ar fi renunţat.
Trag aer adânc în piept.
— Iubito, deschide uşa, te rog. Avem un pic de timp să stăm de vorbă. Poate că reuşesc să te ajut.
— Nu poţi.
Resemnarea asta! Nimănui nu-i place să-şi audă copilul descurajat, dar în cazul lui Ruby pare chiar periculos,

încerc să răsucesc mânerul, dar e blocat. Asta-i ceva nou, îmi spun. Sau poate că nu l-am mai încercat eu până acum.
— Lasă-mă să intru, bine?
Tăcere.
— Lasă-mă să intru, spun, pe un ton mai poruncitor, dar cu multă dragoste în el.
Dragoste exprimată cu asprime, aşa i se spunea în copilăria mea, deşi părinţii mei n-au prea avut de tras cu mine. Eram foarte dornică să le fac pe plac. Sigur, îi minţeam, dar numai pentru că voiam aprobarea lor şi uneori asta însemna să renunţ la adevăr.
Ruby e altfel. Pe mine mă lasă să am o părere proastă despre ea; pentru ea contează ceilalţi. Însă cărţile spun că asta se întâmplă pentru că se simte în siguranţă cu mine. Ştie că n-o să-mi piardă dragostea. E un privilegiu când copiii te fac de doi bani. Înseamnă că aveţi o legătură puternică.
Cărţile despre creşterea copiilor pot fi totuşi contradictorii. Uneori te lasă să stai în hol fără să ai idee ce să spui sau să faci mai departe. Ar trebui să insist să se pregătească de plecare în clipa asta? Să insist să stea de vorbă cu mine? S-o las să ia propriile decizii, să rateze spectacolul şi să se descurce cu ce urmează?
O cunosc pe Ruby. Consecinţele ar putea însemna prea mult pentru ea. Cel mai mult urăşte să fie lăsată pe dinafară şi, dacă nu se duce la spectacol, n-o să poată cânta, ceea ce e parte din procesul de testare, apoi n-o să primească niciun rol.
Dacă nu se duce în seara asta, o să regrete. Sunt convinsă.
— Orice simţi în clipa asta, nu merită să pierzi ocazia să ai un rol în musical, îi spun. Ai şanse bune să primeşti rolul principal.

Nimic.
— Nu zic decât că nu e ceva care o să dureze la nesfârşit. E doar ceva trecător...
Ruby smuceşte uşa. Sunt luată prin surprindere de înfăţişarea ei. Are ochii umflaţi, de parcă ar fi plâns toată ziua, iar cuvintele mele de încurajare au enervat-o, în mod evident, pentru că ţipă.
— Aici zace Ruby Donovan! Asta-i ceva trecător, mamă? Ce naiba, chiar îţi sună a ceva trecător? Mama lui Bel n-a crezut!
Gâfâie.
— Ce vrei să spui?
N-a mai ţipat la mine şi n-a mai înjurat de când... E şi Bronnie implicată cumva?
— Asta era scris pe bancă, mamă.
— Vrei să spui că a scris cineva „Aici zace Ruby Donovan”, ca pe o piatră funerară?
— Ţi-am zis.
Are un ton triumfător isteric.
— Ţi-am spus că ştie cineva. Ştie despre minciunile noastre şi vrea să mă vadă moartă.
— Nu, ar putea însemna altceva.
Dar nu-mi trece prin cap ce altceva ar putea însemna.
Imogen la baza scărilor, acum asta.
Înainte să apuc să formulez un răspuns adecvat, Ruby îmi trânteşte uşa în nas. N-o acuz. Este în parte – în cea mai mare parte? — vina mea.
E puţin trecut de ora trei în California. Mă rog, Greg poate să-şi recupereze somnul de frumuseţe altă dată.
Încerc întâi pe mobil. Apoi pe telefonul de acasă, care nu sună niciodată, dar, când sună, sună de pe noptiera care era a mea. E imposibil să nu se trezească.
De când suntem la Londra, nu l-am sunat niciodată în toiul nopţii, dar tot mă pregătesc să fie enervat. De multe

ori crede că dau prea mare importanţă dramelor dintre fete, că mă implic prea tare. „Tu şi «mamele» tale”, mi-a zis odată, cu un dispreţ demn de Elise. Însă când răspunde pare nedumerit.
— Kendall? Ce-i? Ce s-a întâmplat?
— La-ţi laptopul, îi spun. Ar trebui măcar să ne vedem la faţă de data asta.
— Bine.
E foarte docil. Ar trebui să-l sun mai des în toiul nopţii.
Când îmi apare pe monitor chipul lui cu ochii împăienjeniţi, frumos şi fără riduri (adică plin de botox), e vizibil agitat.
— Kendall, spune, cu glasul scăldat cu o iubire siropoasă pe care nu l-am mai auzit de nici nu mai ştiu când. Mă bucur să te văd.
— Şi eu, răspund repede. Ştii de ce te sun?
Îmi trece brusc prin cap că e atât de neobişnuit de agitat pentru că Ruby i-a spus deja, că acum ei doi sunt cei care au un secret, iar eu pierd complet controlul.
— Nu, habar n-am.
Dar nu-i deloc convingător.
— Ştii despre bancă?
— Bancă?
Buimăceala lui e totuşi convingătoare, iar uşurarea e evidentă.
— Cineva a scris „Aici zace Ruby Donovan” pe o bancă. E în mod evident o ameninţare.
— Sau o farsă.
Pentru că nu musc momeala, văd cum i se mişcă rotiţele. Încearcă să găsească cel mai potrivit răspuns, calculând cum să mă împace şi să mă liniştească în cel mai eficient mod. Poate că asta ar face orice sot în situaţia asta, dar mă sâcâie. E prea brusc. Chiar nu-i deloc îngrijorat pentru

fiica lui? Trebuie neapărat să plece de la premisa că sunt iraţională?
În ultimul an, am fost părinte singur. L-am ţinut la curent cu ce se întâmplă, dar nu i s-a cerut să facă nimic. El şi Ruby stau de vorbă în fiecare săptămână, schimbăm mesaje aproape în fiecare zi şi discutăm o dată pe săptămână, în medie, dar asta-i tot. Asta-i tot efortul pe care trebuie să-l facă pentru familie.
Însă el ar spune că e din vina mea. N-a vrut nicio clipă să plecăm.
Greg nu-i om rău. După standardele din LA, e de fapt un om destul de bun. Numai că standardele mele s-au schimbat.
— Nu vrea să meargă la spectacolul de astă-seară. E prea supărată.
Poate că ar trebui s-o las să stea acasă, unde o să fie în siguranţă. Dar ar fi ca şi cum ar ceda în faţa cui a scris mesajul, ca şi cum l-ar lăsa să câştige, iar Ruby ar pierde ocazia să facă ceea ce-şi doreşte cel mai mult. În plus, nimeni nu îi poate face nimic rău câtă vreme e înconjurată de lume.
— Spune-i că n-are de ales. Că e pentru binele ei.
Chiar n-o cunoaşte deloc pe Ruby? Ruby are întotdeauna de ales.
— A încuiat uşa.
— Ia o şurubelniţă şi scoate balamalele, dacă trebuie. De-asta sunteţi la Londra, nu? Ca să poată profita de toate ocaziile. Spune-i că dacă nu se duce să facă tot ce e de făcut, atunci nu-i nevoie să rămână acolo.
— Adică s-o ameninţ că o aduc înapoi la LA?
Cărţile de parenting spun că nu trebuie niciodată să ameninţi cu o pedeapsă care ar fi prea dureros de aplicat.
Nu vreau să mă întorc. Nu pot.

— Poate că nu funcţionează soluţia cu Londra. Şi apoi mai suntem şi noi doi, şi distanta…
Nu discutăm niciodată direct despre subiectul ăsta, despre cum ne afectează distanţa. Văzându-mi reacţia, dă înapoi, abordând un subiect mai sigur:
— Toată drama asta adolescentină, apoi cum vă implicaţi tu şi prietenele tale. Nu cred că e de ajutor să tot despicaţi firul în patru, totul ajunge să pară mai important decât e în realitate. Să devină real.
Îmi aduc aminte ce mi-a spus Ruby şi mă izbeşte: *Mama lui Bel n-a crezut că e ceva trecător.* Bronnie era acolo, dar nu mi-a povestit ce s-a întâmplat. Poate că şi-a imaginat că-mi zice Ruby, dar o prietenă adevărată ar întreba cum face faţă Ruby şi cum mă descurc eu. Simt un val de furie. Credeam că eram cele mai apropiate dintre toate; credeam că e un om bun, dar poate că în grupul ăsta nu există oameni buni.
— Îmi pare rău, spune Greg. Îmi dau seama că tu crezi că sar calul. De-asta nu-ţi spun prea multe de obicei.
Nu mi-am dat seama că ăsta era motivul; am crezut că din cauză că dramele noastre nu erau nici pe departe la fel de interesante cum sunt cele din producţiile lui.
— Dar nu sunt acolo, ce-aş putea face?
Uneori are o atitudine pasiv-agresivă foarte pronunţată. Când am luat-o pe sus pe Ruby şi am dus-o la Londra, Greg n-a crezut că e bine pentru ea şi nu ezită să înfigă din când în când cuţitul în rană şi să-l răsucească puţin.
Dacă i-aş mărturisi cât de frică îmi e de fapt, Greg mi-ar aminti probabil că nu-s decât dramolete adolescentine şi uită-te în social media, aşa de multe ameninţări, aşa de rar puse în aplicare. Dacă mi-ar spune-o ca un soţ care mă susţine şi mă iubeşte, poate că ar avea efectul scontat. Aş avea senzaţia că am pe cineva care să mă sprijine. O

căsnicie bună înseamnă un eşafodaj, cel puţin aşa zic cărţile.

Oare am avut vreodată aşa ceva? E greu de spus. Când m-a lovit cancerul, urăsc să recunosc, am plâns cel mai mult pentru că am rămas fără păr, fără look-ul meu. Am avut nevoie să-mi spună că sunt specială şi frumoasă nu datorită părului. Dar tot ce-a făcut a fost egal cu o bătaie pe umăr şi un „gata, gata".

Atunci a început să-mi împietrească inima. Greg m-a dus la toate consultaţiile medicale şi, de câte ori erau prin preajmă medici sau asistente, era cât se poate de atent. Punea toate întrebările potrivite. Mă ţinea de mână. Dar, când plecau, îmi dădea drumul. Ieşea şi se ducea să dea telefoane de serviciu sau, dacă rămânea în încăpere, se uita în telefon. Făcea exact cât trebuie ca să păstreze aparenţele. Şi de unde ştiam? Pentru că aşa mi-am trăit şi eu toată viaţa. De-asta am fost atraşi unul de celălalt, iar acum putem fi rezumaţi în câteva cuvinte: eu m-am schimbat; el, nu. Sau chiar în două cuvinte: diferenţe ireconciliabile.

Ştiu că mă iubeşte într-o anumită măsură. Ştiu că nu voia să mor. Ştiu şi că i-ar fi destul de uşor să aducă în locul meu un model mai nou – efectiv, o femeie mai tânără şi care să fie manechin.

Mi-am luat liber de la jobul meu de agent imobiliar ca să mă ocup de sănătate şi atunci am devenit dependentă de cărţi de self help. Era o lume întreagă de reflecţii personale şi responsabilităţi, o întreagă industrie, iar eu nu ştiusem nimic despre ea. Nu mă cunoscusem niciodată.

După ce am intrat în remisie, mi-am dat seama că nu voiam să redevin persoana care fusesem, cea care apela în mod firesc la motivele de nesiguranţă ale oamenilor şi le activa dorinţa de a cumpăra casa cea mai scumpă pe

care şi-o permiteau, şi nu pe cea în care chiar s-ar fi putut vedea locuind. Aşa că mi-am dat demisia. Dar ce fac mai departe?

Trebuie să fie bine, pentru că o parte din mine nu poate să rămână indiferentă la ce cred ceilalţi. Năravurile vechi nu dispar dintr-odată; nici cancerul nu poate decât să le bage în comă pentru o vreme şi după aceea îşi revin.

Uite, de exemplu, niciuna dintre celelalte mame nu ştie cât de nemulţumită sunt de Greg. Vreau să creadă că am un sot atât de minunat, încât m-a instalat într-un apartament din Londra, astfel încât Ruby să poată merge la cea mai prestigioasă academie de arte ale spectacolului. Le las să creadă că venirea noastră aici e legată doar de Ruby şi, deşi în principal aşa şi este, e şi o reinventare a mea, o evadare.

Casa noastră din Pacific Palisades este extrem de bine mobilată şi întreţinută, ar putea fi fotografiată în orice moment şi chiar aveam aranjate pe măsuţa de cafea reviste de arhitectură şi design, în aşteptarea unor oaspeţi. Aici, în apartamentul din Londra, locuim într-un mod deliberat diferit. Mă silesc să-mi arunc haina pe spătarul unui scaun; nu pun farfuriile imediat în maşina de spălat vase; las uneori să se strângă rufele, pur şi simplu. E ca o instrucţie. Încerc să-i arăt lui Ruby că putem trăi pentru noi însene, şi nu pentru ceilalţi. Ruby vrea să ajungă pe scenă, dar apartamentul nu pare ceva regizat. Totuşi, sincer, în cele câteva dăţi când a venit mama la noi, am făcut ordine şi m-am luptat cu impulsul de a aşeza revistele ca să se vadă coperţile.

Încerc din răsputeri să nu reacţionez prea violent la ce se întâmplă între fete, dar Ruby trăieşte totul foarte intens şi lumea o tot judecă greşit. Nu vrea decât să fie plăcută, să fie preţuită, iar oamenii sunt în stare să devină îngrozitori, de parcă ea ar fi vreun soi de personaj

negativ, când nu e decât un simplu om. E doar o fată. Fetiţa mea.
Şi ăsta-i momentul când spaima mea e depăşită de furie.
— Mama lor, iar încep! Se coalizează împotriva ei!
— Crezi că e vorba de tot grupul?
— Nu ştiu! Dar, oricine ar fi, n-o să scape.
Cancerul m-a învăţat să am încredere în luptătoarea din mine. S-a arătat când s-a întâmplat povestea cu Vee. Totdeauna l-a făcut pe Greg să se simtă puţin stingherit şi i se citeşte pe chip. Încearcă să-şi dea seama cum să mă potolească.
— O să-mi spui să nu-mi fac griji? Că o să fie totul bine? îl întărât. Îl provoc.
Îşi fereşte privirea. Nu i-au plăcut niciodată certurile şi, în mare parte, nici mie nu-mi plac. Dar uneori sunt necesare.
— Chiar cred că o să fie bine, spune el încet. Dar poate că nu-i nevoie decât să vă întoarceţi acasă. Să ne refacem familia.
S-o iau pe Ruby de la şcoală când e pe punctul să primească un rol principal? Poate că asta e ce-şi doreşte ea – sau ele.
— Nu ştii de ce avem noi nevoie.
Greg oftează.
— Poate că nu.
Niciunul dintre noi nu spune *Te iubesc,* deşi aşa ne luăm de obicei rămas-bun, indiferent dacă simţim sau nu asta. Închid.
Văd o mişcare cu coada ochiului – e Ruby. Stă în pragul camerei ei. Nu-i un apartament mare. Ce a auzit? E tot în tricoul ei şifonat şi în pantaloni scurţi. Vine la mine şi mă ia în braţe din spate.
— Mă duc acum la dus, ca să nu întârziem.

Sunt recunoscătoare că s-a răzgândit, dar şi îngrijorată de ce a auzit din discuţia dintre taică-su şi mine, mai ales ultima parte, când am discutat despre întoarcerea acasă. Greg a mai pomenit şi altă dată subiectul şi, din fericire, ea n-a auzit.

Oare să fie posibil chiar să vrea – să aibă nevoie, cum a zis Greg – să ne întoarcem? Ea să fie în spatele măcar a unei părţi din ce s-a întâmplat în ultima vreme cu grupul de fete, să fie un strigăt de ajutor sau – mai caracteristic pentru Ruby – un imbold?

Mă silesc să zâmbesc.

— O să fie o seară minunată.

Pe chip i se aşterne o expresie îngrijorată.

— Mă crezi, nu?

— Apropo de ce să te cred?

— Că e cineva care ştie. Că ne urmăreşte cineva.

Ne?

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Îmi păstrez vocea calmă. *Te rog, nu spune să ne întoarcem în LA. Nu pot să mă întorc la locul crimei.*

Ridică din umeri. Ca şi cum ar spune că eu sunt părintele; eu sunt cea care ar trebui să ştie ce-i de făcut.

Deci nu încearcă să-mi forţeze mâna şi ne întoarcem la Greg. Cel puţin, nu conştient. Însă subconştientul lui Ruby e puternic. În nopţile nedormite, mi-a trecut uneori prin cap că într-un moment de-ăsta, dacă nu suntem aliate, aş putea deveni ţinta ei.

Anxietatea i se accentuează şi are chipul deschis ca al unui copilaş.

— O să fii mereu alături de mine, nu? Indiferent ce se întâmplă?

Cum ar fi, indiferent ce lucru îngrozitor am mai făcut?

Dar trebuie să-i spun adevărul:

— Întotdeauna. Indiferent ce se întâmplă.

***

Prima persoană pe care o văd în foaierul de la AOF e Elise. Mă rog, nu prima, mai sunt şi alţi câţiva părinţi pe-acolo, dar ea iese întotdeauna în evidenţă, cu părul ăla roşu şi cu atitudinea aia care transmite că e convinsă că totul îi aparţine. Am un pic de bucurie răutăcioasă că fata ei e cel mai puţin talentată. Nu întâmplător zgândăresc subiectul, cu o expresie nevinovată şi serioasă, uneori chiar are efectul scontat. Când e iritată, iese din personaj. E aproape umană.

Nu le văd pe celelalte mame. Elise stătea de vorbă cu profesoara de dans şi, când mă zăreşte, vine direct spre mine. De parcă m-ar fi aşteptat, ceea ce este o premieră în relaţia noastră.

— Mergi spre sala de spectacol? întreabă, o întrebare tâmpită, pentru că acolo e spectacolul şi mai e un sfert de oră până începe.

N-a fost simplu s-o dau jos pe Ruby din taxi şi s-o duc până în culise, unde îi era locul.

— Hai să mergem împreună.

— Sigur.

Încerc să nu mă uit ciudat la ea când îşi petrece braţul pe după al meu.

— Ce mai faci, Elise?

— Extenuată. Cu jetlag. Ca de obicei.

Dă din mâna liberă.

— Dar voiam să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că nu eşti restrictivă în privinţa soţului tău. A fost foarte plăcut că l-am cunoscut la LA. Călătoriile pot fi singuratice, aşa că m-am bucurat să am ocazia să beau ceva cu un prieten nou.

Aproape am ajuns în sală, iar eu sunt şocată de ce abia aşteaptă să-mi spună: că şi-a petrecut timpul cu Greg. O băutură. *Un prieten nou.*

— Şi lui i-a făcut plăcere să te cunoască, spun.

Elise se uită la mine de parcă nu-i vine să creadă – nu crede că ştiam? Nu crede că i-a făcut şi lui plăcere s-o cunoască? Apoi văd că e mai mult de-atât: pisica a dat iama în oala cu smântână. Smântână mea.

Elisei îi place să-şi etaleze căsnicia deschisă, ca să arate cât de neconvenţională e ea faţă de noi, celelalte. De prisos să spun că Greg şi cu mine nu avem un astfel de aranjament. Mă gândesc la cât de ciudat s-a purtat mai devreme, cum m-a salutat la început, agitat şi prea afectuos. A crezut că-l trezesc ca să-l iau la rost în legătură cu Elise.

Dintre toate femeile cu care ar fi putut să se culce, chiar trebuia s-o aleagă pe prietena-duşmancă?

El nu s-ar fi dus s-o caute. Ea l-a ales, ca să mă poată umili. Asta încearcă să facă acum, iar eu nu pot să-i ofer satisfacţia.

Totuşi viaţa sexuală a lui Greg e ultima mea grijă. Elise a zis că au băut ceva, iar Greg n-a ţinut niciodată la băutură. E la categoria amatori şi, când bea, e gură-spartă.

Imogen cade; apoi *Aici zace Ruby Donovan;* şi, în final, Elise şi Greg. Ce i-a spus Greg Elisei? Şi ce le-a spus ea celorlalte?

Elise şi cu mine suntem deja în sală, lângă rândul unde mi-ar fi putut ţine cineva loc, numai că nu mi-a ţinut. Carolyn e cu soţul ei, bărbatul lui Elise şi-a pus haina pe locul ei, mai e un loc păstrat de soţul lui Bronnie, pentru că ea încă mai are treabă în culise, apoi sunt toţi fraţii lui Bel.

— Scuze, spune Carolyn fără nicio remuşcare. Nu mai e loc.
— Da, adaugă Elise, aveam nevoie de toate locurile pentru ai noştri.
Adică toţi au pe câte cineva, iar eu n-am pe nimeni, mai ales de când Elise s-a servit cu soţul meu.
— Oricum, îmi place în primul rând, le spun şi sunt sigură că nu mă cred – se uită unii la alţii, dar trebuie să găsesc o cale de scăpare. Ne vedem mai încolo.
Mă îndrept spre primul rând, cu gândurile gonind în cap. *Cineva ştie,* a zis Ruby. *Ne urmăreşte.*
Sigur aşa pare acum, dar parcă n-ar fi vorba doar despre Ruby. Eu nu sunt ceva secundar sau dat deoparte. Elise mă aştepta. Atacându-mă pe mine şi căsnicia mea. Ţintind spre Ruby şi secretele mele.
N-ar trebui să fiu şocată că Elise e în stare de aşa ceva. Doar n-am crezut niciodată că suntem cu adevărat prietene. Doar prietenoase. Nu, amabile. Nu, nici măcar atât, pentru că Elise nu se ocupă cu politeţuri sociale. E greşeala mea şi acum va suferi şi Ruby împreună cu mine. N-ar fi trebuit să fac niciodată remarcile alea despre lipsa de talent a lui Sadie. Când Elise a pomenit că firma ei apăruse în *Times* sau *Guardian,* iar eu am făcut pe proasta şi am zis *N-am văzut, mai citeşte cineva ziare?,* când am încercat să-i rănesc orgoliul, nu m-am gândit niciodată...
Cineva ştie. Dar ce anume ştie? Chiar dacă Elise a considerat că de la un bărbat poţi obţine cel mai lesne informaţii în pat – şi chiar trebuie să alung deocamdată imaginea lor în patul meu –, Greg nu prea e o sursă de încredere. Nu ştie ce s-a întâmplat de fapt cu Vee.
Cortina încă nu s-a ridicat, dar pot să aud totuşi gălăgia din culise, cu probele de sunet şi vocalizele. Jess dă deoparte un colţ al cortinei ca un drăcuşor, ca să se uite

la public şi le văd pe ea, pe Bel şi pe Sadie chicotind. Ruby nu e cu ele, dar nici Imogen nu pare să fie acolo.

Ruby are genul de voce cristalină care se aude prin hărmălaie, la fel ca Jess, pe care acum o disting vorbind despre agenţi faimoşi şi producători din West End care speră să fie în public, apoi râsul entuziasmat al celor trei fete.

Nu ştiu dacă Ruby se izolează singură sau o ostracizează ele. Oare a avut loc un schimb de apeluri telefonice între mame, care s-a extins şi la fete, iar una dintre ele – sau toate? — a scris *Aici zace Ruby Donovan?*

Orice ar crede mamele că ştiu, nu mi-e uşor să aflu. Când mă întorc şi încerc să le prind privirea, nu se lasă. Sunt prea ocupate să râdă şi să discute între ele şi cu soţii lor, iar eu nu-mi pot alunga senzaţia că joacă rolul veseliei din vremurile bune, exact cum fac şi fetele lor în culise, astfel încât Ruby şi cu mine să ne dăm seama ce pierdem.

N-o să le meargă cu mizeria asta. Nici mamelor, nici fetelor.

Simt cum clocoteşte furia în mine şi mă scald în ea câteva minute înainte să urc cele patru trepte către scenă şi să trec prin partea laterală a cortinei, exact unde erau cele trei fete acum câteva minute. Cercetez culisele. E ca de obicei: fete care se pudrează la măsuţa lungă de toaletă sau înghesuindu-se să prindă loc la oglinda înaltă de la garderoba lui Bronnie (unde e Bronnie?), sporovăind care mai îmbrăcată, care mai dezbrăcată, unele mai îndrăzneţe, altele mai ruşinoase, iar atmosfera e încărcată de entuziasm şi anxietate. Însă n-o văd pe Ruby şi nu zăresc persoana pe care o caut.

Apoi observ că Jess şi Sadie sunt pe jumătate ascunse după masa de toaletă, discutând aprins. Nu-i surprinzător din partea lui Jess, care are ceva din corectitudinea şi stilul bombastic al maică-sii, dar şi Sadie se poartă la fel.

Mă bucur că am pantofi fără toc, aşa că mă pot apropia încet. Nu prea mult, ultimul lucru de care am nevoie e să fiu considerată genul de persoană care se furişează, dar aud frânturi de discuţie. Jess îi spune lui Sadie că trebuie să „recunoască deschis”.

Sadie a fost întotdeauna diplomata. Din câte ştiu, nu s-a purtat niciodată fără milă faţă de Ruby. Mă rog, nu pe faţă.

Dar nu mai pot să zăbovesc. Locul meu nu-i în culise şi atrag deja priviri din partea câtorva fete din apropiere. Mă îndepărtez de masa de toaletă şi o întreb pe una dintre ele dacă l-a văzut pe director. Fata clatină din cap, vizibil deranjată.

— Era pe-aici, trebuie să se întoarcă repede. Ar face bine să nu întârzie spectacolul.

De parcă ar fi servitorul ei. Copiii ăştia cred că au toate drepturile. Aşa vorbeşte oare şi Ruby când n-o aud?

Mă gândesc încotro s-o iau, când o văd pe Imogen. E singură la bară, întinzându-şi languros şi senzual un picior. Îmi aruncă un zâmbet cu pleoapele lăsate. Parcă ar flirta sau ar fi drogată, ori ambele.

Îi zâmbesc şi eu, dar sunt nedumerită. Instinctul mă trimite mai adânc în măruntaiele culiselor, spre bezna unde se află cablurile şi scripeţii, şi decorurile doar pe jumătate vopsite. Acolo îl găsesc pe domnul Racki.

Împreună cu Bronnie.

Ea e lipită de perete, iar el e cu spatele la mine. Adam îi şopteşte ceva la ureche. Şi nu-i vorba despre nimicuri dulci, după cum se vede în expresia ei chinuită. Deşi nu se ating, scena dă senzaţia de intimitate. Mă simt jenată că am dat peste ei şi, cum nu m-au zărit încă, pot să mă retrag ca şi cum nu i-aş fi văzut. Însă îmi trece prin cap că ar fi mult mai inteligent să-i las să afle că i-am văzut. Poate că o să am nevoie de un avantaj în discuţia pe care

o s-o încep acum cu directorul sau în cele care urmează, cu Bronnie şi cu mamele.
— Domnule Racki, vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră.
Amândoi sunt luaţi prin surprindere, deşi Racki se întoarce şi se adună rapid, binecuvântându-mă cu o expresie plăcută, fără nicio urmă de ruşine. Bronnie totuşi nu-i chiar aşa de versată în arta de a fi prinsă într-o poziţie aparent compromiţătoare. Dispare rapid, evitând să mă privească în ochi. Poate din cauză că e vinovată; poate din cauză că îşi închipuie că eu sunt vinovată. Orice zvonuri or fi circulat printre mame, sigur au ajuns şi la ea. Naiba să-i ia pe toţi!
— Cu ce-ţi pot fi de folos, scumpo? întreabă domnul Racki pe un ton aşa de caracteristic, încât mă gândesc că poate m-a înşelat vederea.
Poate că vorbea cu Bronnie despre costume sau alte probleme de şcoală şi voia să discute în particular.
— Poate că ar trebui să stăm de vorbă în altă parte. La lumină.
Eu o spun răutăcios, dar el nu face decât să încuviinţeze uşor.
Oare chiar e posibil? Directorul şi *Bronnie* să aibă o aventură?
E aproape de neînchipuit. Totuşi, dacă e adevărat, înseamnă că Bronnie nu e cine credeam eu că e. Niciuna dintre noi nu e.
— Hai cu mine, te rog, spune domnul Racki, şi ai grijă pe unde calci.
Mă conduce printr-un labirint întunecos, cu fire şi cabluri pe podea, şi apoi ieşim în lumina fluorescentă orbitoare a coridorului. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă gândesc până acum că AOF e într-o clădire foarte veche şi s-ar putea să existe treceri puţin folosite, care permit infiltrări şi ieşiri

nevăzute. Nu-i un gând liniştitor, ţinând cont de situaţia riscantă în care ne aflăm Ruby şi cu mine.
Biroul domnului Racki e departe, în partea din faţă a clădirii, aşa că mă duce într-un spaţiu de repetiţii care nu e ocupat acum. Probabil că a fost folosit de curând de orchestră, pentru că suporturile sunt încă montate, unele dintre ele având partiturile deschise pe ele.
— Am tot vrut să sun, spune el pe ton de scuză. Cu pregătirile pentru spectacol, n-am mai apucat. Iar piesa-mi dă putinţa să-i prind în cursă, cum a zis Hamlet.
Acum pricep de ce o înfurie pe Carolyn citatele. Asta nu-i piesă, e viaţa fiicei mele.
— Dacă m-ai fi sunat, ce ai fi spus?
— Petrecerea n-a fost în incinta scolii, aşa că nu e de fapt domeniul meu, dar, ţinând cont de evenimentele neobişnuite din ultima vreme, port nişte conversaţii neobişnuite. Pot să întreb ce a zis Ruby că s-a întâmplat?
— Imogen a căzut.
— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala.
E în mod evident stânjenit şi şi-ar dori să scape de conversaţia asta. Să fie din cauza a ceea ce am văzut între el şi Bronnie? Sau poate vorbeau despre Ruby şi despre mine, iar Bronnie îi împărtăşea bârfele preferate ale Elisei?
— Imogen a căzut, repet, deşi îmi tremură puţin vocea.
— Îmi fac griji pentru Ruby. Iar au apărut tensiuni între fete. Nu la fel de rău ca anul trecut, din fericire, dar tot sunt. „Gata cu minciunile şi mincinoşii în casa asta, încuie uşa.”
Mă holbez la el perplexă. Despre ce minciuni – şi ce mincinos – vorbeşte?
— *Pisica pe acoperişul fierbinte.*
— Am un citat pentru tine: „Aici zace Ruby Donovan”

Banca aia e în curtea şcolii, iar el nu m-a sunat să-mi spună despre ea. Însă acum vorbeşte despre o petrecere care a avut loc în afara şcolii şi mă distrage cu citate teatrale. Încearcă să limiteze pagubele, asta e. Marea Britanie nu e la fel de înclinată ca Statele Unite spre rezolvarea problemelor prin procese, dar un director de şcoală neglijent tot poate avea o mulţime de necazuri.

N-am de gând să-l las să scape de responsabilitate. Trebuie să-mi protejeze fiica. Asta am venit să-i spun, iar el mă deturnează destul de eficient. Dar n-o să-l las să scape.

— Am curăţat banca, spune el, şi încercăm să aflăm cine a făcut-o. Între timp, poate că am putea programa o veghe de rugăciune.

Nu-mi vine să cred că simt empatie pentru Carolyn în clipa asta. E cât se poate de exasperant. Aici e vorba de o problemă serioasă.

— Cine a scris pe bancă ar putea fi aceeaşi persoană care a lăsat cutia muzicală în dulap. Ar putea fi cineva care duce o campanie de teroare.

— Şi eu, care ziceam că eu sunt predispus la acţiuni dramatice! Iubire, te asigur că mă ocup. Doar că nu pot să mă ocup chiar în clipa asta. Şi aşa o să înceapă spectacolul cu întârziere.

La naiba cu spectacolul lui de revistă! Nu pleacă nicăieri.

— Ai zis că ai vrut să mă suni şi vreau să aud ce ai de zis. Ce o să faci ca s-o protejezi pe Ruby.

— E sarcina mea să le protejez pe toate fetele de la Academie, spune el şi apoi ezită. Există insinuări că Imogen n-ar fi căzut pe scări. Că ar fi fost împinsă.

— *Împinsă?* întreb şi rămân cu gura căscată la el.

Imaginea devine îngrozitor de clară. Ruby era din nou cu fetele înainte de petrecere, iar acum e iar exclusă. Elise s-a dus să-l vadă pe Greg. *Aici zace Ruby Donovan.*

— Lumea spune că Ruby a făcut-o?
Nu vrea să răspundă.
Deci, da, cineva a zis-o. Însă dacă ştiau despre Vee, n-ar fi putut s-o împingă altcineva pe Imogen, ca să pară că a fost Ruby? Să-i însceneze totul?
Privirea îi fuge spre uşă.
— Îmi pare sincer rău că te-am supărat. M-am gândit doar că ai putea să lămureşti câte ceva din ce se întâmplă şi voiam să mă asigur că Ruby e bine.
Să se asigure că e bine. Adică să se asigure că nu-i dusă cu capul. Adică nu pune cutii muzicale cu ameninţări în dulapuri şi nu împinge fetele pe scări. Că nu se întoarce la năravurile vechi. Sau că nu găseşte noi moduri de exprimare.
Şi atunci am revelaţia: Elise s-a dus în State abia după petrecere. Singura persoană care se afla în casa Elisei în noaptea aceea şi ştia despre Vee era Ruby.
Mama războinică din mine se topeşte. Mă gândesc la ce mi-a şoptit Ruby în taxi, când era prea tulburată ca să mai rămână peste noapte în casa Elisei: „Cineva ştie”. Am presupus că vorbea despre trecut, dar s-ar putea să fi vorbit despre ce tocmai făcuse. Îi era teamă că a văzut-o cineva împingând-o pe Imogen pe scări.
N-am întrebat-o niciodată direct dacă a făcut-o. Nu credeam că e nevoie. Ar fi trebuit să fim pe aceeaşi undă, să fim de acord că nu vrem să ne mai întoarcem acolo. Ăsta era noul nostru început. Asta era legătura noastră.
— Chiar trebuie să mă duc, spune domnul Racki.
Se opreşte în prag. Probabil pentru că par supărată şi în pofida iritării de mai devreme, ştiu că e cu adevărat un om bun, iar oamenilor buni nu le place să aducă femeile în pragul lacrimilor şi apoi să dispară.
Numai că îmi zice că Ruby nu e o fată bună şi habar n-are ce fel de femeie sunt eu.

— Spectacolul trebuie să continue, nu? îi răspund sec.
Îl văd cum se zbate dacă să mai spună ceva. Se pare că a câştigat conştiinţa.
— Am cunoscut o mulţime de adolescente la Academie, dar Ruby e foarte complicată.
Pare compătimitor, de parcă ar încerca să mă anunţe că n-ar trebui să mă învinovăţesc prea tare pentru ce a ajuns ea.
— Cele mai complicate sunt cele ale căror dorinţe par cele mai simple, când îşi doresc un singur lucru.
— Să fie cele mai bune.
— Să fie *iubite.* Ar face orice pentru asta.
Acum pare trist, de parcă ar şti deja care va fi soarta lui Ruby. A văzut la alte fete care au trecut prin Academie, cum se termină povestea ei. Cu acelaşi ton scăzut, mai spune:
— Speranţe spulberate şi bune intenţii. „Bun, mai bun, cel mai bun, nebun”. *Cui i-e frică de Virginia Woolf?*
Pur şi simplu nu se poate abţine să-mi facă educaţie, nu?
— Ruby s-a rătăcit, iar scena, unde joci tot timpul pe altcineva, e un loc foarte nefericit pentru regăsire.
Se aude o bătaie în uşă şi vocea unei fete:
— Domnule director, avem nevoie de dumneavoastră!
— Îmi pare foarte rău, îmi spune el şi nu ştiu dacă se referă la faptul că mă lasă în starea asta sau vrea să spună că-i pare rău pentru Ruby – pentru cum este acum, pentru ce o să se întâmple.
Practic mă clatin şi mă las să cad pe un scaun. Ruby nu se simte iubită, asta spunea? Dacă e adevărat, atunci am dat greş în cea mai importantă misiune a unei mame. Domnul Racki n-a zis că ştie sigur că ea ar fi vinovată, dar am avut senzaţia că aşa crede. E genul de lucru pe care l-ar face o fată complicată ca Ruby.

Ce nu înţeleg este ambiguitatea. Imogen a zis că a căzut sau a zis că a fost împinsă? Era prea speriată de ce ar fi putut face Ruby mai departe ca să spună că a fost împinsă? Sau a susţinut altă fată că a văzut, dar n-a vrut să declare oficial?

Ruby nu-i vreo huligancă. Nu se fâţâie ameninţând şi intimidând lumea. Nu-i deloc stilul ei.

Însă poate fi impulsivă. Nu ştiu ce i-a zis Imogen la petrecere. Poate că a întărâtat-o, iar Ruby a cedat. Sunt sigură că i-ar fi părut rău după aceea. Ar fi fost chinuită. De-asta s-a purtat aşa. Şi apoi Imogen a ripostat cu *Aici zace Ruby Donovan.*

Da, e logic.

Nu, nu e. Ruby a făcut eforturi mari anul ăsta. Mergea totul foarte bine.

Dacă ar fi împins-o pe Imogen, mi-ar fi spus. Ştie că poate să aibă încredere în mine. Nu m-aş întoarce împotriva ei, indiferent ce ar face.

Ne-am dovedit-o deja una alteia.

Indiferent ce s-ar întâmpla. Nu asta a şi zis puţin mai devreme?

Totul e din vina mea.

Trebuie să mă întorc în sală pentru musical. Oricât de rău mi-ar fi, trebuie să fiu acolo s-o văd pe Ruby jucând. Altfel, o să se simtă şi mai puţin iubită şi atunci cine ştie de ce e în stare.

Nu. Îmi cunosc copilul.

Îmi aduc aminte cum, atunci când eram bolnavă, se ghemuia lângă mine, pe la 13 ani. Uneori, o prindeam chiar sugându-şi degetul. N-avea cum să fie prefăcătorie, deşi e actrită.

Mă întorc complet amorţită la locul meu. Nu mă mai întorc spre ceilalţi. Nu vreau să le văd pe celelalte mame, care sunt aşa de sigure de ele şi de copiii lor.

Sala se întunecă şi se aprind reflectoarele. Începe să cânte prima elevă. E o piţigăiată, pe bune. Nu-i nici pe departe de nivelul lui Ruby şi n-ar trebui să remarc asta, dar e ceva automat. E concurenţa. Vreau ca Ruby să obţină în cele din urmă rolul principal, ca să poată înceta să mai încerce să fie suficient de bună; să poată să ştie că este deja. Am încercat multă vreme s-o ajut să piardă elegant şi uite unde am ajuns. Aşa că trebuie să sper într-o victorie. Şi trebuie să sper că domnul Racki e doar blazat. O confundă pe Ruby cu vreo altă fată.

E un loc liber lângă mine şi se aşază cineva. Arunc o privire, presupunând că e vreun părinte, sperând că e Bronnie, pregătită să dea explicaţii, dar e Imogen. Are flori împletite în păr, e încântătoare şi sfioasă. Mă gândesc la senzaţia pe care o transmitea când se întindea, la aerul ei seducător. Pare aproape altă persoană. Vorbeşte în şoaptă, ca să nu deranjeze spectacolul.

— Eşti mama lui Ruby, nu?

— Da. Şi tu eşti Imogen.

Încuviinţează veselă, iar eu mă gândesc că nu arată ca o persoană care a fost împinsă de curând pe scări. În plus, o abordează pe mama potenţialei suspecte. Probabil că domnul Racki a auzit greşit sau fetele i-au jucat o farsă. Oare asta îi spunea Jess lui Sadie în culise? Că trebuie să recunoască deschis? Poate că trebuie să-i spună adevărul lui Racki – şi mamelor lor.

Imogen îmi dă fiori. Are privirea fixată asupra mea şi se poartă prea copilăreşte. Nu mă convinge. Mi-aş dori să plece, ca să pot gândi limpede.

— Nu trebuie să te pregăteşti? o întreb.

Are şi ea un rol de interpretat în seara asta.

— Nu-mi place să repet prea mult. Prefer să fie natural, ştii ce vreau să zic.

Îmi vine s-o întreb de ce m-a căutat, ce s-a întâmplat la petrecere, care-i problema ei. Dar nu pot, nu aici, şi e ceva cu ea... Oricum n-aş crede nimic din ce i-ar ieşi pe gură.
Îi adresez un zâmbet care să spună că discuţia s-a încheiat şi apoi mă întorc spre scenă, ca să mă pot preface că ascult.
Însă privirile mi se întorc din nou spre Imogen. Cum se apleacă uşor spre mine, de parcă m-ar implora să întreb. Aici zace Ruby, aici stă Imogen. Mă aplec spre ea şi-i şoptesc:
— Îţi place la şcoală?
— Ah, da, foarte mult! îmi răspunde cu glas cântat.
Câţiva părinţi se uită dezaprobator spre noi. Ea îmi aruncă o privire cochetă, de parcă am face năzdrăvănii împreună, apoi coboară vocea.
— Toată lumea a fost foarte primitoare.
— Te referi la gaşca de patru?
Râde.
— Aşa îşi spuneau?
— Uneori. Nu prea des.
— Păi, presupun că e tot o gaşcă de patru.
Urmăreşte spectacolul, dar pricep ce vrea să spună: a înlocuit-o pe Ruby.
— Da, tot aşa e, spun cu un ton iritat. Ruby, Jess, Sadie şi Bel.
Îmi aruncă o privire piezişă.
— Nu-i vina mea, să ştii. N-am nicio problemă cu o gaşcă de cinci.
Adică nu ea o împinge pe Ruby din calea ei, e vina celorlalte fete. Dar e vorba de toate sau de una singură? Jess ar fi cel mai probabil făptaş, o mică răzbunare pentru anul trecut.
— Ştii de ce e exclusă Ruby?

Detest că-i cer părerea despre grup, dar la asta s-a ajuns. Ea m-a căutat când nimeni altcineva nu pare să vrea să stea de vorbă cu mine.
— Habar n-am, îmi răspunde senină.
— Dar zici că nu de la tine se trage?
Îmi aruncă o privire inocentă.
— Celelalte fete sunt cele care au avut probleme cu Ruby.
E adevărat, dar n-am niciun motiv să am încredere în ea. Faptul că aruncă bănuiala asupra celorlalte ar putea însemna că e mai probabil să fie vinovată.
— Care dintre fete pare să aibă ceva de împărţit cu Ruby?
Se întoarce către scenă şi, cumva, mă bucur. Pentru că este de departe preferabil să fie Imogen o sociopată decât să fie Ruby. Desigur, ar fi cel mai bine pentru toată lumea să avem o şcoală fără sociopaţi, dar nu poţi să le ai pe toate.
— Ce s-a întâmplat de fapt la petrecere, Imogen?
— Doar chestii de fete.
Am senzaţia clară că îi face plăcere să mă sâcâie. Cu siguranţă pot să înţeleg tentaţia de a o împinge pe scări.
Nu că aş scuza gestul, dacă s-a întâmplat. Dar nu trebuie să fie neapărat Ruby. Imogen pare genul de persoană căreia îi place să scoată lumea din sărite şi ar fi putut-o lua în vizor pe oricare dintre fete în seara aia.
Imogen nu s-a aşezat întâmplător lângă mine. E ceva ce vrea să aflu, poate că una dintre celelalte a împins-o şi apoi i-au pus povestea în cârcă lui Ruby. Imogen ar putea fi îngerul păzitor al lui Ruby. S-au întâmplat şi chestii mai ciudate de-atât.
Arunc o privire în spate, spre Carolyn şi Elise. Mi se pare mie sau nu pare să le placă discuţia mea cu Imogen?
— Cum ai ajuns la baza scărilor? întreb.
Cine ştie, poate că Imogen apreciază francheţea.

Pentru prima dată de când s-a aşezat lângă mine, pare neliniştită şi aruncă priviri în toate părţile. După cine se uită? De cine se teme? Sau de cine vrea să cred că-i e frică?
Cu fetele astea, toate actriţe, e foarte greu să-ţi dai seama care e adevărul.
Dar sunt şi adolescente. Impetuoase şi uneori nemiloase, dar nu sunt nişte inteligenţe criminale.
— Am căzut, spune Imogen, parcă disperată s-o cred.
— Aţi băut alcool, nu?
Adică asta înseamnă o decizie de parenting proastă a lui Elise, nu a mea. Elise este cea care seduce bărbaţii altora, nu eu. Elise e cea în care nu poţi avea încredere, iar fiica ei trebuie să recunoască deschis ceva, nu a mea.
Imogen nu răspunde. În loc de asta, întreabă veselă:
— Şi ce mai face Ruby?
— E în culise – poţi oricând să te duci s-o întrebi.
Apoi simt un fior. N-am văzut-o pe Ruby când m-am dus să-l caut pe domnul Racki. Nu pot să văd ce face acum, cel puţin nu fără să ridic suspiciuni.
— Nu cred că Ruby mă place prea tare, spune Imogen.
— Ce te face să crezi asta?
Îmi piere rapid cheful să fac pe detectivul. Nu vreau să mai vorbesc cu fata asta; vreau s-o găsesc pe fata *mea.*
— Sunt foarte bună în teatru pentru că ştiu să-i citesc pe oameni. Sunt foarte bună şi la mimă. Învăţ tot timpul de la cei din jurul meu.
Imogen mă fixează cu privirea fără să clipească şi sângele meu, deja rece, îngheaţă. Spune că prefăcătoria e un joc cinstit. Ruby a atacat-o prima, iar acum Imogen contraatacă.
— De ce-ai venit aici, Imogen?
Ce joc face? De ce a venit la AOF?

— Nu stătea nimeni lângă tine. M-am gândit că-ţi doreşti companie.
Deja a terminat de cântat şi a doua fată. N-am auzit nici măcar o notă. Sunt prea concentrată asupra lui Imogen şi a întrebării dacă e un pericol pentru fiica mea sau lucrurile stau pe dos. Radarul meu îmi spune că e ceva în neregulă, dar, pe de altă parte, e destul de sensibil la dorinţele mele. Vreau să fie ea personajul negativ, nu Ruby. Oricine, numai Ruby, nu.
— Unde-i tatăl lui Ruby? De ce nu-i aici?
— E în State.
— În Los Angeles, nu? Nu-i acolo epicentrul artelor spectacolului?
Mă zbârlesc.
— Nu al teatrului muzical.
— De ce să nu încerce la şcolile din New York, ca să fie aproape de Broadway?
O simt cercetându-mă cu atenţie. Sociopaţii reuşesc să imite foarte bine comportamentul firesc. Poate că asta îmi spunea acum câteva minute. Încearcă să înveţe, observând, să se poarte ca o persoană normală.
Acum nicio săptămână, Elise punea întrebări despre şcolile din State şi, cu şi mai puţin timp în urmă, se împrietenea cu soţul meu. Şi azi Imogen vorbeşte despre Greg şi şcoli. Coincidenţă?
— De ce n-a vrut Ruby să rămână în State, Kendall?
— Nu-i treaba ta şi nu-mi spune Kendall.
— Aşa te cheamă, nu?
— Pentru tine sunt doamna Donovan.
Le-am lăsat întotdeauna pe prietenele lui Ruby să-mi spună Kendall, dar în mod clar Imogen nu-i prietena lui Ruby şi nici a mea.
Limbajul meu corporal spune că ar trebui să înceteze discuţia. Dar Imogen e de neoprit.

— Trebuie să fie foarte dificil pentru căsnicia ta să fii atât de departe de soţul tău. Ştii, nu cred că m-aş muta pe alt continent decât dacă ar trebui să fug de ceva.
Imogen îşi modifică atitudinea, aşa că acum e genul terapeut. Îmi închipui că a văzut ceva terapeuţi la viaţa ei, iar acum îi imită şi o face perfect. M-am dus şi eu o vreme la un terapeut, după diagnosticul de cancer, şi a încercat şi Ruby câţiva. Nu-i plăcea să stea de vorbă cu ei; zicea că preferă să discute cu mine.
Îmi trece prin cap un gând de-a dreptul dezgustător: doar pentru că Imogen e sociopată, nu înseamnă că Ruby e nevinovată. Nu trebuie să fie una sau cealaltă. Pot fi amândouă. S-au mirosit una pe cealaltă şi nu le-a plăcut. E o luptă pentru dominaţie şi, pentru moment, Imogen e în frunte.
Parcă aş fi nebună. Ruby n-a împins-o pe Imogen, îmi cunosc fiica.
— Pun pariu că Ruby şi-ar dori să fie şi tatăl ei aici, spune Imogen.
— Dar familia ta unde e?
E o împunsătură. Ştiu că intelectual e o fată de 17 ani, dar pur şi simplu nu asta pare să fie. Şi nici eu nu mă simt eu însămi. Mă simt mai degrabă cum e Carolyn. De data asta, cineva n-are decât să creadă ce vrea despre mine. Nu mai am răbdare pentru management de imagine.
Se întoarce din nou către scenă.
— N-am mamă, iar tata e bolnav.
O spune într-o monotonie straniu de asemănătoare cu felul în care vorbea mai devreme Ruby prin uşă.
— E pe moarte.
— Îmi pare rău, spun, dar nu reuşesc să o compătimesc sincer; în niciun caz acum.
— Serios?
Iar privirea aceea fixă.

— Spune-o ca şi cum ai crede, Kendall.
Neruşinarea. Nu pot să trec peste ea, când vine de la o fată. Pe de altă parte, a spus şi ea că n-o educă nimeni. O mamă care a murit, un tată bolnav. E practic nedomesticită.
Îmi doresc să plece, dar nu pleacă. Probabil că se hrăneşte cu încordarea, de parcă din asta ar trăi. Îmi spun că Ruby e bine, o să se transforme imediat ce păşeşte sub lumina reflectoarelor. Trăieşte pentru spectacol.
Cântă următoarea fată şi apoi încă una. E insuportabil. Îmi vine să mă urc pe pereţi. Mă întreb dacă nu-l pot ruga pe domnul Racki să schimbe ordinea şi s-o mute pe Ruby mai devreme. Să-i spun că nu mă simt bine după discuţia noastră de mai devreme. E sensibil la chestiile de genul ăsta. Atunci aş avea o scuză să mă duc în culise şi o să mă asigur că Ruby e bine.
Domnul Racki nu crede că Ruby e bine. Crede că a împins-o pe Imogen. Vreau să fie imposibil, dar, din păcate, nu e.
Reiau în minte discuţiile cu Ruby şi conversaţia cu Racki şi acum, cu Imogen. Ca să nu mai vorbim despre ce nu mi-a spus Greg mai devreme şi ce mi-a spus Elise. E prea mult. Nu ştiu ce – sau pe cine – să cred.
Iese pe scenă Sadie, iar interpretarea ei e bine repetată, corectă din punct de vedere tehnic şi perfect adecvată, dar, ca întotdeauna, n-are pic de magie. Ştiu că o să fie trimisă în cor, ca de obicei. Mă uit în spate la rândul mamelor, sfidătoare. Dar Elise şi soţul ei (n-am făcut niciodată cunoştinţă şi nu-mi aduc aminte cum îl cheamă) privesc şi mă mir s-o văd că stă cu capul pe umărul lui, cât de conectaţi şi de mândri par. Îmi vine să plâng. Apoi îmi vine să urlu, să-l întreb dacă ştie cine e în realitate soţia lui, ce a făcut în timpul plimbării la Los Angeles.

Oare ştiu că îngeraşul lor de-acolo, de pe scenă, trebuie să recunoască deschis?

Sunt cuprinsă de ură. Elise a fost, într-un fel sau altul, cu Greg şi trebuie să ştie că infidelitatea distruge căsniciile; se străduie să ne distrugă pe Ruby şi pe mine, încercând să-mi sfâşie familia, de ce? Spre deosebire de Carolyn, care cel puţin o protejează făţiş pe Jess, Elise a arătat limpede că lucrurile astea sunt sub demnitatea ei şi că nu se va lăsa prinsă în aiurelile adolescentine. Trebuie să existe alt motiv. Am văzut prin ea, chiar până în sufletu-i meschin, şi din acest motiv vrea să mă facă să plătesc folosindu-se de fiica mea.

Clocotesc când intră în lumina reflectoarelor Annabel. Încă de la prima notă, Bel domină scena, domină sala. Mă întorc să văd dacă Elise îşi dă seama de contrastul dintre Bel şi Sadie şi observ că Imogen îşi cercetează unghiile, vizibil plictisită. Arată de parcă n-ar fi preocupată de cât de talentate sunt celelalte fete; e foarte sigură de ea sau chiar nu-i pasă deloc dacă o să primească un rol. Dacă mama ar fi moartă şi tata pe moarte, probabil că nici mie nu mi-ar păsa.

Poate că Imogen înnebuneşte, dar e ceva temporar. Ar putea fi durerea. Furia că-şi pierde şi celălalt părinte şi se răzbună pe Ruby. Sau nu-i face nimic lui Ruby şi e doar o fată cu probleme de adaptare socială, iar eu am interpretat greşit toată această interacţiune.

Bel îşi termină cântecul. Cari şi fraţii lui se ridică în picioare şi aplaudă. Nimeni altcineva nu şi-a aplaudat în picioare copilul şi nu-i un gest privit cu ochi buni, căci încercăm să tratăm pe toată lumea la fel, dar nimeni nu le-o poate lua în nume rău Richardsonilor. Sunt copleşiţi spontan de dragoste. E un impuls, dar în cel mai bun sens al cuvântului. Sunt mânaţi de dragoste, în timp ce Ruby e mânată de... nu-i ură, cel puţin nu cred. N-o urăşte pe

Jess, care e una dintre cele mai bune prietene ale ei. Însă cu Imogen e cu totul altă poveste.

Oare Cari ştie că Bronnie tocmai a avut o discuţie intimă cu directorul?

E rândul lui Jess să vină în mijlocul scenei. Ca de obicei, fascinează dinainte să deschidă gura. Dar apoi începe muzica.

E *Castelul din nori,* cântecul din cutia muzicală. Mă uit spre Carolyn, nu-mi vine să cred. Soţul ei ascultă, fără să aibă idee că e ceva nelalocul lui. Poate că nici nu ştie că a fost cântecul lui Jess de la audiţie sau că e cel din cutia muzicală. AOF e domeniul lui Carolyn. Dar, pe de altă parte, ce nu e domeniul ei?

Carolyn nu se întoarce spre mine, de fapt spre nimeni. Are ochii ţintuiţi pe scenă. Elise pare la fel de netulburată şi mă întreb dacă ştia ce urmează, dacă nu cumva ea şi Carolyn au plănuit totul, ameţite de propria inteligenţă.

Jess e o fată puternică şi nu-i place să dea înapoi, dar de data asta probabil că lucrurile au fost puse la cale de Carolyn. Ca să arate că Jess nu poate fi intimidată, că o să-şi revendice cântecul de la audiţie, dar spune şi că incidentul cu cutia muzicală n-a fost uitat.

E un mesaj pentru Ruby. Nu, un mesaj pentru mine. La urma urmelor, eu sunt cea care stă singură. Aici zace Ruby. Aici zace Kendall, jucând rolul unei mame bune.

Se termină prima strofă, iar mie mi se strânge stomacul. Nu vreau să aud versurile alea – *Ştiu un loc unde nu se rătăceşte nimeni / Ştiu un loc unde nu plânge nimeni –,* pentru că văd balerina mutilată învârtindu-se şi tot învârtindu-se, cu un braţ lipsă şi un picior schilodit. Observ că acum Carolyn nu mai zâmbeşte. Poate că tocmai şi-a dat seama că nu deţine în totalitate controlul şi că fiica ei îşi întărâtă torţionarul. Când Jess ajunge la versurile acelea, niciuna dintre noi nu ştie ce urmează să

se întâmple, dacă nu cumva cutia muzicală n-a fost o amenințare, ci o profeție.
Chiar în clipa aceea se aude un țipăt înfiorător din culise.
Cunosc vocea. O iau la fugă, iar Imogen ține pasul cu mine. Parcă ar fi așteptat să se întâmple, așa de repede ia startul. Dar a fost lângă mine în ultimul sfert de oră. E scutită de bănuieli.
Ajung în culise înaintea altor părinți, pentru că stăteam în primul rând. Trec printre grupuri de fete ca să ajung la Ruby, care tremură din toate încheieturile.
Bronnie e deja acolo, tulburată, dar nu s-a apropiat de Ruby. Toată lumea formează un cerc, o graniță, de parcă fetița mea ar fi vreo leproasă.
O iau în brațe, șoptindu-i că o să fie bine, că sunt alături de ea, întotdeauna. Indiferent ce se întâmplă.
Mă uit în spate la părinții care și-au croit drum până acolo și îmi fixez privirile pe Carolyn și Elise. Carolyn e mai calmă ca oricând. Elise are o expresie undeva între curiozitate moderată și confuzie.
— Cine să facă așa ceva? întreabă Bronnie, aproape năucită.
— Vreun psihopat, răspunde Carolyn, iar eu observ că se uită la Ruby și la mine.
Însă Imogen e chiar lângă noi. E în interiorul cercului și o mângâie pe Ruby pe spate. Are lacrimi în ochi și, dacă n-ai ști, ai zice că e cu adevărat plină de compasiune.
Nu mai știu nimic.
Apoi văd ce a făcut-o pe Ruby să țipe așa. Pe perete se află un sir de cuiere, unde sunt atârnate costumele înainte de spectacol. Toate sunt goale acum, mai puțin al lui Ruby. Agățat de cuierul ei, ca un colier letal – o amenințare și o aluzie – se vede un șireang.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 5
Momentul adevărului
Sophie Hannah

SNAPCHAT: FITE FAZE

Sadie: Ruby, fetiţă, eşti OK? Ce dracu’??
Bel: Chestia aia a fost al naibii de sinistră. De ce-i zice lumea treang?
Jess: Ştreang: cu ş. Pentru că asta era.
Bel: Ce naiba e aia?
Ruby: Sunt OK, mersi Sadie

Imogen: Chiar eşti, Ruby? Nu-i mare brânză, şi eu aş fi OK dacă mi-ar pune cineva un ştreang la gâtul costumului. Ce chestie nasoală
Jess: Pe bune Bel nu ştii ce-i ştreangul? E ce atârna la gâtul costumului lui Ruby. E ăla cu care spânzuri pe cineva sau te spânzuri singur.
Imogen: Lol rip
Ruby: Scuze fetelor putem să nu vorbim de asta
Sadie: „Lol rip”? Pe bune, Imogen?
Jess: Prea sensibil (Bel ştii ce înseamnă?)
Imogen: încerc s-o înveselesc pe Ruby şi să destind atmosfera!
Bel: Du-te naibii lol nu-i vina mea n-am auzit de ştreang până acum. Sadie eşti bine?
Imogen: De ce n-ar fi?
Sadie: Bine bel mersi
Jess: Sadie ce naiba? De ce te întreabă? Aveţi un secret?
Sadie: Niciun secret
Ruby: Avea un fir de păr blond lung în jur
Jess: Ştreangul?
Ruby: Mda
Jess: Ce fel de blond? Ca al meu sau al tău?
Bel: Lol jess părul tău nu-i blond e castaniu
Jess: E-al naibii de blond şi du-te naibii
Bel: Lol doar râd de tine aş vrea să am părul tău sincer eu sunt aia cu păr castaniu fără haz
Ruby: Blond ca al lui Imogen
Bel: poate era pentru Imogen
Imogen: încetează că mă sperii!!
Jess: sau Imo l-a pus
Imogen: Ce, doar că Ruby a zis un fir de păr cu culoarea mea? N-a văzut nimeni firul şi nu poate dovedi că era acolo.
Ruby: L-am văzut eu

Imogen: Ruby isuse zici că tu crezi că eu am făcut ştreangul?
Sadie: Fetelor putem să ne gândim înainte să zicem tâmpenii. Nu ştie nimeni cine a făcut-o şi Ruby a avut o experienţă oribilă hai să nu agravăm.
Imogen: Oricine a făcut ştreangul ţi-a dat peste cap cântecul Jess. Mare dramă chiar în mijlocul cântecului tău. De ce să facă aşa ceva?
Ruby: Şiii... zici că eu aş face. Bună treabă, dă vina pe victimă
Jess: Nu cred că ai făcut tu Rubes, sau cutia muzicală. Nu-i mare brânză, crede mama. Imogen, taci dracu' din gură.
Imogen: Nu-i decât cuvântul lui Ruby că a fost un fir de păr şi era culoarea mea
Notificare: **Ruby** a părăsit conversaţia
Sadie: A plecat.
Jess: Fir-ar, Imogen
Imogen: Of Doamne nu înţeleg de ce e OK să mă acuze ea pe mine dar eu mi-o iau dacă zic că n-am fost eu? Jess ştii ce ţi-a făcut anul trecut
Jess: Da şi tu nu aşa că du-te naibii. Eşti la AOF de 3 minute. Ce dracu' ştii tu?
Imogen: cutia muzicală te face să crezi că începe iar cu probleme nu?
Jess: Nu. A. Făcut. Ea.
Imogen: zici tu
Notificare: **Jess** a părăsit conversaţia

CAROLYN

Simt un amestec ciudat de încântare şi groază când toate patru – Elise, Bronnie, Kendall şi cu mine – ne strecurăm în separeul nostru. Am venit la unul dintre restaurantele

mele favorite: Gymkhana, de pe Albemarle Street. E o oază de eleganţă, cu o atmosferă sobră, aproape de taină: numai lemn închis, culori şterse şi voci înăbuşite – perfect pentru orice dezvăluire are să ne facă Elise. Încerc să mă conving că nu-mi pasă că nu ştiu dinainte, că n-am nicio problemă să aflu în acelaşi timp cu Bronnie şi Kendall.

Cu cât am mai multe contacte cu Elise, cu atât mai puţin sigură sunt în legătură cu ea. Îmi place? Ea mă place? De ce mi-ar păsa?

A fost ideea ei să ne întâlnim toate patru la prânz. Mi-a trasat mie sarcina să fac aranjamentele. Mesajul ei spunea aşa: *Trebuie să discutăm urgent: tu, eu, K B. Am întâlniri toată ziua azi – poţi să te ocupi tu? Prânz mâine sau cină. Chiar nu poate aştepta mai mult de atât. Sushi ar fi grozav, sau italienesc. N-O SĂ-ŢI VINĂ* SA *CREZI ce am aflat cât eram în America.*

Spune-mil! i-am răspuns eu.

Nu în mesaj. E nevoie să ne vedem faţă în faţă, a venit răspunsul.

Oare ştie ce face, m-am întrebat, şi e ceva deliberat: să dezvăluie ceva fără să dezvăluie de fapt, să mă aleagă ca să-mi ofere tratament special şi apoi să mă dea deoparte? Sau creez în mintea mea o dramă care pur şi simplu nu există şi în capul lui Elise?

Nu mi-a plăcut aluzia că eu eram mai puţin ocupată decât ea, dar m-am conformat instrucţiunilor şi am făcut aranjamentele. Singurul meu act de rebeliune a fost alegerea restaurantului: indian de lux în loc de sushi sau italienesc.

Mie-mi convine, dar poate vrei să clarifici nivelul aşteptărilor (Bronnie) ref costuri, pentru că pare scump, mi-a scris Elise.

Am încreţit din nas şi mi-am permis o părere mai proastă despre ea, pentru că a folosit fără ironie expresia *să*

clarifici nivelul aşteptărilor. O idee cu iz foarte puternic de manipulare. Totdeauna mi s-a părut derutant că unii o spun cu nonşalanţă. „Am vrut să-i explic care sunt aşteptările” e un mod mai politicos de a spune „Am vrut să-i controlez modul de gândire” E respingător. Mult mai bine să le spui tuturor adevărul şi să-i laşi să-şi gestioneze reacţia în faţa datelor.
„Nu-ţi face griji, prânzul e din partea mea”, i-am răspuns dintr-un impuls, scrâşnind din dinţi. *Jalnic, Carolyn,* mi-am spus apoi. Elise se dă mare (oare? poate că doar încearcă să rezolve ceva pe fugă) şi eu mă las stârnită să fac la fel. Iar acum va trebui să plătesc un prânz scump pentru trei femei care nici măcar nu-mi sunt prietene.
Se dovedeşte că până la urmă Kendall e cea care spune „Uau, ce preţuri”, când răsfoieşte meniul.
— Carolyn plăteşte, răspunde Elise.
— Eşti sigură, Carolyn? mă întreabă Bronnie. Sunt dispusă să împărţim nota.
— Sunt sigură, spun eu, gândindu-mă că a schimbat placa.
Nu cu mult timp în urmă ţâţâia şi ofta la preţurile de la Caffé Nero, susţinând că nu-şi permite un taxi şi o să fugă până la metrou pe ploaie. Poate că profită de ocazie să pară generoasă fiindcă ştie că nu-i niciun pericol să-i accept oferta.
— Ei bine, data viitoare e trataţia mea, spune ea zâmbind.
Stă vizavi de mine şi din cauza asta separeul nostru pare dezechilibrat, înclinat într-o parte. Pe axa noastră tensiunea este vizibil mai scăzută. Kendall şi Elise, care stau faţă în faţă lângă perete, nu zâmbesc. Kendall pare agitată. Probabil că se întreabă de ce a fost din nou inclusă în grup, după ce ne-am îndepărtat toate de ea în Seara Ştreangului. Mi-aş dori ca denumirea să nu fie o

aliteraţie aşa de tentantă – poate că atunci nu m-aş mai gândi la ea ca fiind Seara Ştreangului.
— Mă tem că prânzul de azi n-o să fie nicio plăcere, spune Elise.
— Este, pentru mine, glumesc eu. O să iau ca de obicei: carne tocată de capră cu garnitură de creier de capră.
— Îh, e dezgustător, spune Bronnie. Vorbeşti serios?
— Îhm. E divin. Asta iau de câte ori vin aici.
— Am nişte chestii destul de serioase de spus şi n-o să vă facă plăcere tuturor, insistă Elise.
— Ce chestii? întreabă Kendall. De ce nu spui ce ai de spus în loc să tot arunci aluzii? La mine te referi, nu? *Eu* sunt cea căreia n-o să-i placă, indiferent despre ce-i vorba.
— Nu comandăm înainte? propun eu. Sunt lihnită.
— Şi eu, spune Bronnie.
Îi fac semn chelnerului, care răspunde cu un gest din cealaltă parte a sălii.
— Ne-ai spus câteva minciuni, nu-i aşa, Kendall? spune Elise. Şi tu, şi Ruby aţi minţit destul de mult. Vrei să ai ocazia să lămureşti lucrurile înainte să le spun tuturor ce am aflat?
La început Kendall nu spune nimic, apoi aproape că şuieră:
— Eşti foarte sigură, nu-i aşa?
— Sigură de ce am aflat în America? Da. N-aş fi aranjat prânzul ăsta dacă aş fi avut îndoieli.
— Foarte sigură că eşti mai bună decât mine. Superioară.
— Ce se petrece?
Bronnie se uită la mine, apoi la Elise, din nou la mine. La masă apare alt chelner, nu cel căruia i-am făcut semn.
— Bună dimineaţa, doamnelor. Ah... îmi cer scuze. E deja bună ziua. Aţi mai luat masa la noi?

N-a mai mâncat nimeni aici în afară de mine şi le ia frustrant de mult timp să comande. Kendall cere o Cola dietetică şi nimic altceva.
După ce pleacă chelnerul, Elise spune pe ton sec:
— Nu cred că sunt superioară nimănui. O să fie mult mai uşor să lămurim lucrurile dacă nu începem cu acuzaţii şi atacuri la persoană şi ne concentrăm asupra faptelor. Kendall... le spui tu sau le spun eu? Poate că ţi-ar fi mai uşor dacă aş vorbi eu, ceea ce fac cu plăcere, dar... trebuie să înţelegi că nu mai ai cum să eviţi povestea asta.
— Să-mi spună şi mie cineva ce se întâmplă, intervin eu.
Kendall îşi coboară privirea spre masă.
— Păi, în primul rând, Ruby nu a primit oferte de la cele mai bune şcoli de actorie din Statele Unite, spune Elise. De fapt, n-a primit nicio ofertă de la niciuna. A fost exclusă de toate. De-asta a candidat pentru un loc la Academie şi a venit la Londra. Singura cale să găsească un loc decent a fost să plece din ţară.
Bronnie se întoarce către Kendall.
— E adevărat?
— E adevărat, spune Elise ferm. Problema e că nici chiar Adam Racki, aflat tocmai în Anglia, n-ar fi primit-o pe Ruby dacă nu ar fi avut recomandări false – pe care i le-ai trimis tu, Kendall.
— Cum ai aflat toate astea? şopteşte Kendall.
— Stai... vrei să spui că e *adevărat?* o întreb.
— Tocmai am zis că e adevărat, zice Elise repede.
Evident că nu i-a trecut prin cap că s-ar putea să n-o cred necondiţionat.
— Şi tu n-o să-ţi baţi capul să negi, Kendall? Sper că nu.
— Javră arogantă ce eşti! se răsteşte Kendall.
Elise ridică mâinile.
— Îmi pare rău dacă a sunat arogant, dar hai să nu deturnăm discuţia. Ai falsificat recomandări bune –

excepţionale – pentru Ruby ca să poată să intre la Academie. Aşa, i-ai anulat lui Adam Racki capacitatea de a le proteja pe celelalte eleve. Nu-i aşa?
— Să le protejeze? întreabă Bronnie neliniştită. De... de *Ruby?*
Apare o chelneriţă cu o tavă. Una câte una, ne aşază băuturile pe masă.. Sunt convinsă că îi ia mai puţin de zece ani, dar nu aşa pare. Mă întreb dacă poate simţi încordarea dintre noi.
— Habar n-ai... n-ai niciun fel de idee, spune Kendall după ce pleacă. Ce ar fi trebuit să fac, să las pe toată lumea să creadă ce-i mai rău despre fata mea, când eu *ştiam* că e nevinovată?
— Nevinovată de ce? întreb.
Încăperea se clatină, simt că mă sufoc. Ce urmează să auzim? Totdeauna am crezut că e ceva în neregulă cu Ruby Donovan – mai mult decât răutăţile alea de adolescentă. Oare o să mi se confirme bănuielile?
— Ruby a hărţuit o fată în America – la fel cum a hărţuit-o pe Jess anul trecut, spune Elise, cu ochii aţintiţi asupra lui Kendall. Şi într-o bună zi, fata asta – Vee o chema – era cu Ruby acasă la Kendall şi a murit. A căzut pe scări până în pivniţă.
Uau! Oare Ruby a ucis pe cineva? Fără nicio dovadă, sunt sigură că da. Sunt sigură că Ruby Donovan e o ucigaşă.
— Nu! hohoteşte Kendall, cu lacrimile şiroind. Ruby *nu* a hărţuit-o pe Vee – e o minciună. E o minciună, la naiba!
Dintr-odată, restaurantul devine din liniştit, tăcut. Se întorc capete, apoi revin la loc stângaci şi se concentrează asupra mâncării. Toţi îşi văd ostentativ de treaba lor acum.
Kendall coboară vocea.
— Relaţia dintre Ruby şi Vee... era complet diferită de... Nu erau *prietene.* Ruby şi Jess sunt prietene şi da, Ruby

era invidioasă pe Jess şi s-a purtat urât, dar Vee? Ruby n-ar fi avut niciodată de ce s-o invidieze. Era ciudată şi stranie şi… neatrăgătoare din punct de vedere fizic.
— Neatrăgătoare? Ah, Doamne păzeşte! izbucnesc eu.
Fata ta e o ucigaşă nenorocită.
— Carolyn, spune Elise aspru, de parcă ar fi mama mea.
— Vee s-a lipit de Ruby şi nu accepta că Ruby nu vrea să-şi piardă vremea cu ea.
Kendall se uită doar la Elise în timp ce vorbeşte.
— Părinţii lui Vee au hotărât să definească asta drept hărţuire – ca şi cum Ruby ar fi avut obligaţia să socializeze cu o fată pe care abia dacă o cunoştea şi care nu-i plăcea, o fată care avea o obsesie nesănătoasă pentru ea. Sunt doar tâmpenii.
— Întoarce-te la partea cu „a murit”, îi spun lui Elise.
Nu sunt în stare să vorbesc cu Kendall, deşi ştiu că nu trebuie să consider că e neapărat vina mamei dacă fata e diabolică. Nu pot să nu mă gândesc că putea fi Jess. Ruby ar fi putut s-o omoare pe Jess. Încă mai poate, dacă nu facem ceva. E suficient de inteligentă – să pună un şţreang unde ar fi trebuit să fie costumul lui Ruby, să scrie pe bancă, să facă în aşa fel încât să pară că ea e ţinta, iar când atacă adevărata ţintă – Jess – n-o bănuieşte nimeni. Oare, privind în urmă, cutia muzicală i s-a părut ceva puţin prea ostentativ? S-a răzgândit după aceea şi a schimbat abordarea?
— Versiunea oficială a poveştii este că Vee a căzut pe scări, spune Elise.
— Chiar a *căzut,* insistă Kendall.
— Totuşi nimeni de la şcoala fetelor n-a crezut, continuă Elise. Toată lumea a crezut că Ruby a împins-o intenţionat pe Vee şi a omorât-o. Aşa cum toată lumea de la şcoală a crezut versiunea lui Vee despre hărţuire, nu pe a ta sau

pe a lui Ruby. De-asta nu putea obţine recomandări şi de-asta n-o primeşte nicio şcoală din SUA.
— Tu ce-ai fi făcut dacă i s-ar fi întâmplat lui Sadie? o întreabă Kendall. Dacă ai fi *ştiut* că nu e un monstru, cum părea să creadă toată lumea, şi ai fi vrut să aibă parte de un nou început, de o nouă şansă? Ai fi făcut şi tu ce am făcut eu!
— Să falsific nişte recomandări extraordinare şi să-mi fac loc minţind într-o şcoală care e destul de departe ca să funcţioneze planul?
Elise clatină din cap:
— Nu, n-aş fi făcut aşa ceva. Am principii.
Kendall încearcă să se ridice, apoi se prăbuşeşte la loc. În separeu nu-i destul loc să stai în picioare. Masa e fixată de podea, iar pernele de pe banchete ajung chiar până sub masă. Cu chipul schimonosit de furie, sau poate de durere, Kendall se răsteşte la Elise:
— Ruby n-a hărţuit-o pe Vee, nici măcar n-a *atins-o* în ziua aia, şi cu siguranţă n-a omorât-o. Nu ştii *nimic.*
Bronnie îşi prinde capul în mâini.
— E absolut îngrozitor, spune. Nu pot să cred că purtăm discuţia asta.
— Trebuie s-o purtăm cu Adam Racki, răspund eu.
— Da, cât mai repede, e de acord Elise. E ceva serios. S-au întâmplat incidente grave şi n-am avut nicio reacţie adecvată din partea lui Adam. Acum, când ştim că Ruby a fost eliminată în America pentru că toată lumea în afară de mama ei crede că a omorât o fată, trebuie să ia măsuri rapid. E o problemă de siguranţă, dincolo de recomandările false.
— Elise, te rog, nu-i spune lui Racki.
Kendall o prinde de mână peste masă.
— Trebuie, Kendall. Trebuie să înţelegi. Nu-mi propun s-o facem pe la spatele tău. De fapt, cred că trebuie să stăm

toate de vorbă cu el. O să-l sun şi o să propun o întâlnire cât mai repede.
— Şi te aştepţi să... să-ţi fac jocul?
— Are vreo importanţă dacă vine sau nu şi ea la întâlnire? o întreb pe Elise. Adică Adam o s-o exmatriculeze pe Ruby, nu? Acum nu mai există altă variantă posibilă. Pot să înţeleg de ce Kendall nu vrea să facă faţă în prezenţa noastră consecinţelor lipsei ei de sinceritate şi ale faptului că ne-a pus fetele în pericol. De ce trebuie să fie şi ea acolo?
— Chiar credeţi că Ruby o să fie exmatriculată? întreabă Bronnie.
— Sigur că da, răspund cât de hotărât pot, ca şi cum, dacă o spun suficient de ferm, poate deveni realitate. Adevărul e că mă tem că n-o să se întâmple nici acum.
— Cred că nu i se poate permite să rămână, adaugă Elise cam fără tragere de inimă, cu o undă de regret.
— Dacă i se permite, o să iau legătura cu ziarele *Mail* şi *Sun* şi o să le spun despre moartea suspectă a lui Vee. Genul ăsta de publicitate negativă o să-l convingă repede pe Adam să scape de ea, spun.
— Du-te naibii, Carolyn! zice Kendall cu glas scăzut. Du-te... naibii. Scuză-mă, Bronnie. N-o să stau aici...
— Kendall, rămâi pe loc, comandă Elise. Carolyn, nu eşti de niciun ajutor: o întărâţi inutil pe Kendall, ameninţi să-l manipulezi pe Adam...
— Bine, o să tac.
Nu-s de ajutor? Nici nu încerc să fiu de ajutor. Elise o fi în stare să acţioneze strategic şi să gestioneze rezultatele permanent, dar eu nu pot şi nici nu vreau. Sunt o fiinţă umană, nu un departament de marketing al unei corporaţii multinaţionale. Din clipa în care am aflat că Ruby e probabil o ucigaşă, am simţit un val de furie

devastatoare care nu vrea decât să le zdrobească – pe ea şi pe maică-sa.
Elise vorbeşte deja la telefon.
— Bună, sunt Elise. Elise Bond, mama lui Sadie. Da. Aş vrea să stabilesc o întâlnire cu Adam Racki, te rog – e extrem de urgent. Ce? Mă tem că n-o să intru în detalii până nu ajung în aceeaşi încăpere cu el. Nu, nu fac asta. Îmi pare rău, dar e ceva foarte delicat. Vin la întâlnire şi Carolyn Mordue, Bronnie Richardson şi Kendall Donovan – dacă-i spui lui Adam, sunt sigură că o să-şi dea seama despre ce-i vorba.
— Bronnie... dă-te deoparte, se răsteşte Kendall. Nu merg la întâlnirea voastră şi nici nu stau aici... Lasă-mă să ies, te rog.
Bronnie se uită spre Elise în căutare de îndrumare. Dumnezeule, ce jalnică e!
Elise încuviinţează când spune:
— Mâine la 16? Asta-i cel mai devreme... Bine, atunci aşa rămâne.
Bronnie iese din separeu. Imediat ce se dă deoparte, Kendall s-a şi ridicat, şi-a luat geanta şi se îndreaptă rapid spre uşă.
— Kendall, te rog să vii la întâlnire mâine, strigă Elise după ea. N-are rost să fugi.
Kendall a plecat. Bine. Nu vreau să iau prânzul cu ea mai mult decât vrea ea să ia prânzul cu mine.
— Fără tabloide, Carolyn, spune Elise, ridicând din sprâncene spre mine. Nu e nevoie. Adam n-o s-o lase pe Ruby să rămână, nu după toate astea şi, dacă află presa de scandal, nu mai poate fi controlată. Crezi că n-o să se întoarcă împotriva ta? Ba da. Nu vrei s-o arate cu degetul pe Jess, nu?
— Ce vrei să spui?

— Dacă află că Ruby i-a făcut zile fripte aproape un an lui Jess, la cine crezi că s-ar gândi că ar putea să se ia de ea, cu mesaje răutăcioase şi ştreanguri?
Elise zâmbeşte, ca şi cum n-ar vrea decât să fie de ajutor. Clarifică orizontul de aşteptare.
— Principala victimă a lui Ruby: Jess. Sau mama ei: tu, Carolyn.
Nu, n-are cum, îmi vine să spun. Sigur că nu ne-ar bănui nimeni pe Jess sau pe mine. Ne bănuieşte Elise pe vreuna dintre noi? Pe amândouă?
La masă vine un chelner cu o tavă cu mâncare. Acum câteva clipe eram lihnită de foame. Acum mă întreb dacă o să fiu în stare să mănânc fie şi un singur dumicat sau dacă o să mai vin vreodată aici.

***

A doua zi dimineaţă, după ce-mi prepar un mic dejun şi-l arunc neatins, mă hotărăsc să lucrez la musicalul meu şi să ignor treburile de care trebuie să mă ocup pentru universitate şi pe care ar fi trebuit să le rezolv de câteva săptămâni. Devine aproape o a doua natură să mă prefac că treaba pe care nu vreau s-o fac pur şi simplu nu există, ceea ce e un pic înspăimântător.
Îmi spun pentru a suta oară că nu ne permitem să-mi pierd postul. Azi, pentru prima dată, observ că deşi e la fel de adevărat ca întotdeauna, o parte din mine nu e de acord cu linia oficială şi spune: *Ştii ceva? O să fie bine.*
Cu siguranţă am fi bine dacă mi-aş fi prezentat preavizul şi nu m-aş mai fi întors la Facultatea de Drept. Nu, nu-i aşa, îmi spun hotărât. Nicio parte din mine nu spune şi nici nu gândeşte asta.
Detest să recunosc, dar aproape că pot să înţeleg cum a ajuns Kendall Donovan într-o stare de negare atât de

profundă. Oare s-a convins singură că recomandările pe care le-a falsificat pentru Ruby erau reale, doar pentru că ea, ca mamă, ştia că are un copil bun? Pot să-mi imaginez cum s-a păcălit în felul ăsta.

Dar nu asta fac eu cu Jess. Nu-i deloc acelaşi lucru. Ştiu că nu Jess e responsabilă pentru ştreang – n-am nicio îndoială.

Alung gândurile astea şi mă concentrez asupra unui cântec neterminat din musicalul meu, care are nevoie de ceva vreme de o ultimă strofă. Le-am scris pe primele două astă-vară şi am încercat de cel puţin zece ori să scriu şi ultima strofă, dar am sfârşit de fiecare dată ştergând-o. Niciuna dintre variantele pentru strofa finală nu intensifica suficient cântecul şi nici nu-l ducea mai departe. Chiar voiam ceva care să iasă în evidentă şi să aibă un efect deosebit la final.

Nu-i un cântec esenţial în musical; e cântat de un grup de personaje minore şi face parte dintr-o intrigă secundară, dar îmi place şi vreau să-l păstrez dacă reuşesc să-i găsesc finalul potrivit. Este cântecul care o să provoace controverse dacă spectacolul va ajunge vreodată pe o scenă sau în faţa unui public – poate de-asta îmi place aşa de mult, că sunt scandalagioaică de felul meu. Se numeşte *Putem să vă drogăm?* Un grup de profesori îngrozitori i-l cântă unui elev rebel (dar bun şi uşor eroic), care n-a greşit cu nimic în afara faptului că are idei şi păreri care lor nu le plac. Iar ei îi spun că nu-i dau drumul din detenţie decât dacă acceptă să fie drogat până se cufundă într-o obedienţă tăcută. Lumea o să creadă fără îndoială că e o aluzie la fenomenul ADHD şi Ritalin, dar nu-i aşa. E vorba despre cei care se află la putere şi care-i urăsc şi se tem de cei care gândesc.

Lumea? Ce lume? Acceptă situaţia: n-o să vadă nimeni musicalul tău şi nici n-o să asculte cântecul.

Îi spun vocii descurajante din capul meu să se ducă naibii şi rămân holbându-mă la monitor – la cele două strofe pe care le-am scris deja. Dintr-odată, îmi vine o idee: în general, adolescenţii nu trebuie convinşi de profesori să ia droguri. O fac ca să se distreze.
Încep să scriu...
Putem să te drogăm?
Cu voie de la profesor, e OK.
Te rog nu da din umeri!
Adolescenţii cool o fac de obicei.
Când dai pe gât, te linişteşti, de stres te descotoroseşti.
N-aş vrea să te deranjez nici atât, dar anul ăsta a fost greu. Rezolvăm dacă accepţi, Zi „La naiba, de ce nu?”, înghite porcăria.
Putem să te drogăm, putem, putem?
Da. Îmi place. Chiar îmi place. Îi mai trebuie totuşi ceva la sfârşit. O înfloritură de final...
Catatonia-i o splendoare!
Doar zi „Mersi, duduie, da, e mulţumitoare”
Putem să te drogăm, putem, putem?
Aud paşi pe scări în faţa camerei şi închid Macbookul.
Se deschide uşa. E Jess, cu telefonul în mâna dreaptă, aşa cum e aproape tot timpul în zilele când nu-i pe scenă.
— Trebuie să discut cu tine despre Ruby, spune şi se încruntă. Ce faci aici?
— Lucrez.
Şi asta ar şi trebui să fac. Dintr-odată, mă simt groaznic – de parcă realitatea tocmai ar fi pătruns în cameră şi m-ar fi trezit. Dacă pierdem salariul meu, Dan va trebui să-şi închidă atelierul şi să-şi caute un job serios. Oricât mi-aş dori să se hotărască de la sine că asta-i ce vrea, nu vreau să fie obligat.

Când ajungi unde mă aflu eu din punct de vedere profesional, e aproape imposibil să te dea afară, dar dacă o să tot neglijez treaba pentru care mă plătesc…
Profesor de Drept la Universitatea Cambridge. Ţine minte descrierea asta, pentru că asta eşti. Nu eşti Lin-Manuel Miranda. O mulţime de oameni ar da orice să aibă postul tău.
— Dacă lucrezi, atunci de ce e închis laptopul? întreabă Jess nerăbdătoare, de parcă demascarea minciunilor mamei ar fi pe primul loc pe lista ei plictisitor de lungă de lucruri de făcut.
Trebuie să încep să fiu mai atentă. Antenele ei sunt ultrasensibile; nu-i scapă nimic.
— Nu… pentru că te-am auzit venind încoace.
— Poate că aveam doar o întrebare scurtă şi aş fi fost şi plecată până acum. De ce să-ţi închizi de tot computerul?
— Nu l-am închis *de tot,* doar l-am închis. Pot să-l deschid într-o secundă, nu-i mare lucru. De ce mă interoghezi aşa?
Jess mijeşte ochii. Vrea să ştiu că mă bănuieşte de ceva.
— Ai o aventură?
Râd.
— Nu.
— Şi atunci? Ai zis „nu” de parcă ar fi fost „Nu, nu-i *asta”*
— Ăă? Am zis „nu” Doar un „nu” normal.
— Mamă, de câte ori vin aici, trânteşti capacul de parcă ai fi vreun soi de spion. *Eşti* spion?
Îi bâzâie telefonul. Aruncă o privire, mormăie „Du-te naibii, Bel”, apoi se întoarce spre mine.
— Fata aia e îngrozitor de grea de cap, fir-ar! Ah, nici măcar nu-mi pasă – n-ai decât să minţi, dacă vrei. Oricum toată lumea minte.
— Ce vrei să spui?

— Bel şi Sadie au în mod evident un secret pe care abia aşteaptă să ni-l arunce în faţă. Tot fac tâmpenia aia cu „Hai să vorbim mai încolo, când nu ne vede nimeni, despre *chestia aia pe care o ştim doar noi”* şi după aia neagă că ne-ar ascunde ceva. Nu-mi pasă, nu mă mai interesează. Ideea e...

Jess oftează.

— Tu nu mă asculţi niciodată şi trebuie *ne-a-pă-rat* să vorbim. Ştiu că tu crezi că Ruby a pus cutia muzicală în dulapul meu şi a făcut toate celelalte porcării, dar nu-i aşa. Chestia cu ştreangul...

— Te referi la ştreangul care, întâmplător, ţi-a distrus cântecul *şi* a transformat-o pe Ruby într-o victimă care merită compasiune şi care deci nu poate fi făptaşul?

Jess clatină din cap.

— Tu te auzi ce spui? O urăşti atât de tare, că nici măcar nu poţi vorbi normal despre ea. Te aprinzi ca o maniacă. Chiar ţi se schimbă tonul.

Ruby a ucis pe cineva. Ştiai? îţi schimbă asta viziunea? N-o spun, pentru că am stabilit cu Bronnie şi cu Elise că n-o să le spunem fetelor până nu vorbim cu Adam Racki. Poate că Jess n-o să fie nevoită să afle că a fost persecutată nu doar de o javră adolescentă, ci de o ucigaşă psihopată fără sentimente. Cu puţin noroc, mâine pe vremea asta Ruby Donovan o să fie într-un avion către America şi n-o să ne mai facem griji din cauza ei.

Nu i-am spus nici măcar lui Dan despre ce a descoperit Elise în America. Sunt atât de obişnuită să mă consider cea care rezolvă problemele în familia noastră, că nu suport să expun ceva încă nesoluţionat. Sau poate că nu vreau să discut despre asta pentru că risc să-mi arăt toate temerile de care mi-e ruşine: că până şi acum Adam Racki o să-i ia partea lui Ruby, cum a făcut şi anul trecut. El ar zice că nu-i aşa, că a fost imparţial şi a încercat doar să

găsească o rezolvare paşnică – dar e o minciună. Putea şi ar fi trebuit s-o exmatriculeze pe Ruby pentru ce i-a făcut lui Jess, dar nu a exmatriculat-o. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că i-a luat partea.
— Ce vrei să spun, Jess? Da, cred că a fost Ruby. Tot ce s-a întâmplat: cutia muzicală, inscripţia, ştreangul. Tu nu? Serios? Vreau să zic... despre cine *ştim* că e o persoană deosebit de dificilă? Ruby. Cine a dovedit că-i place să-ţi facă zile fripte? Ruby. A mers prea departe cu cutia muzicală şi toată lumea a fost şocată. Dintr-odată, s-a întâmplat ceva – a *făcut ceva* –, care nu era pasiv-agresiv, ci de-a dreptul agresiv, şi toată lumea a început cu „biata Jess", oameni pe care nici măcar nu-i ştii prea bine au început să te îmbrăţişeze pe hol şi să-ţi spună ce minunată eşti – şi nu doar eleve. Şi profesori. Nu ţi se pare că e posibil ca Ruby, care a fost aşa de invidioasă în trecut încât a pierdut luni în sir încercând să te facă să te simţi de tot rahatul, să fie din nou invidioasă, să se gândească: „Ce-aş putea face ca să le pară rău pentru mine în locul lui Jess?" Şi de aici inscripţia, ştreangul...
— Nu! Mamă, n-o cunoşti pe Ruby cum o cunosc eu. Da, poate fi javră, dar nu e nebună. Doar un nebun ar face chestia aia cu ştreangul. Ca...
Jess se opreşte.
— Ce? Ce altceva ar mai face un nebun?
— Nu ceva. Cineva.
— Cine?
— Imogen Curwood. E nebună, mamă.
— De ce?
— Nu ştiu. Natura sau mediul, alege ce vrei.
— Nu, voiam să...
— Nu-şi dă nimeni altcineva seama, dar trebuie să fii orb să nu observi. Eu cred că ea e. Cu toate. Cutia muzicală a fost în ziua în care a venit la scoală. În aceeaşi *zi.*

— Dar... Imogen încă nu te cunoştea când ai găsit cutia muzicală. Vă întâlniserăţi înainte?
Jess clatină din cap.
— Şi atunci, de ce să vrea să-ţi facă aşa ceva? De unde să fi ştiut care era cântecul tău?
— Habar n-am. Dar e ceva în neregulă cu ea, mamă. E alunecoasă, ciudată şi... puţin... cum se zice? Morbidă. Are ceva morbid. Mă trec fiori doar când mă gândesc la ea.
Jess se opreşte. Pare să se gândească dacă să-mi spună sau nu ceva.
— Ruby spune că în jurul ştreangului era înfăşurat un fir de păr blond, zice în cele din urmă. Blond ca părul lui Imogen.
— Chiar dacă e adevărat, un fir de păr poate să fi ajuns acolo de oriunde. Şi asta dacă e *adevărat.* Ţinând cont de sursă...
Jess îşi dă ochii peste cap.
— N-are niciun rost să discut cu tine pe tema asta. Eşti convinsă că Ruby e personajul negativ. Mamă, când a găsit ştreangul, nu mi-a distrus doar mie cântecul, a însemnat şi că ea n-a apucat să-l cânte pe al ei. Nici măcar n-a mai ajuns pe scenă. O *cunosc* pe Ruby. Tu, nu. Tu doar auzi despre ea de la mine, la mâna a doua.
Şi acum, şi de la Elise. Încerc să par receptivă.
— Ruby ştia că în public era plin de agenţi şi producători de teatru, spune Jess. N-avea *cum* să se saboteze de una singură în halul ăsta. Adică *eu* abia aşteptam să cânt în faţa publicului ăluia, şi eu nu-s disperată să fiu vedetă de teatru muzical cum e Ruby.
Şi atunci de ce dracu' plătim o avere ca să te pregăteşti să fii vedetă?
Oare e vina mea? Poate că eu sunt cea care câştigă aproape toţi banii în casă, dar sunt oare şi cea de vină

pentru că-i risipim? Am împins-o pe Jess spre teatrul muzical pentru că e lumea în care îmi doresc eu să trăiesc, dar nu pot?
— Nu trebuie să fii disperată să ajungi vedetă, spun. *Trebuie* însă să-ţi dai seama că eşti cea mai talentată din anul tău şi că ai datoria fată de talentul tău şi fată de lume să...
— Îh, nu-mi ţine iar discursul ăsta. Încerc să te conving, şi eşti cea mai încăpăţânată femeie din lume, că greşeşti în legătură cu Ruby. Cu cutia muzicală şi cu inscripţia, OK, n-aş băga mâna în foc, dar la povestea cu ştreangul *n-a fost ea.* Dincolo de toate celelalte, nu se leagă partea psihologică.
După ce şi-a expus punctul de vedere, Jess coboară privirea spre telefon şi începe să trimită mesaje, mişcându-şi degetele atât de repede, de parcă asta ar fi limba ei maternă.
— Care parte psihologică?
— Stai puţin, trebuie să-i răspund lui Bel.
Mai scrie o vreme, apoi ridică privirea.
— Ruby. Pentru ea, totul e legat de statut. Asta o preocupă. Se teme mai mult decât de orice că o să-i scadă statutul – că o să iasă cu totul din schemă. Nu mă întreba ce e schema. Nu-i ceva real. Nu pot să-ţi explic. Ideea e aşa: Ruby se simte atât de nesigură, încât nu poate face faţă dacă nu e percepută drept cea mai influentă şi populară persoană din orice grup. De-asta s-a străduit luni întregi să-mi submineze încrederea. Păream mai influentă decât ea, numai că mie nu-mi pasă deloc de statut sau de ce crede altcineva despre mine. Ori *am părut* aşa până a început cu mizeriile şi după aia am fost nefericită şi nesigură o vreme, ceea ce era ce-şi dorea ea. Ştie că, dacă o persoană e victima *oricărui* bullying, asta-i

afectează statutul. La tine la şcoală nu erau şi copii care ajungeau să fie hărţuiţi?
Încuviinţez.
— Bine. Şi nu erau copiii cu cel mai prost statut? Cei cu cea mai puţină influenţă, cu cei mai puţini prieteni?
E un punct de vedere. Îmi amintesc cum am încercat să fiu cât de drăguţă puteam cu Debbie Lynam, care fusese ostracizată de majoritatea fetelor din clasă, dar în acelaşi timp speram să nu ne vadă nimeni stând de vorbă, ca să nu mă atingă şi pe mine ceva din statutul ei de persoană inabordabilă social.
— Cele mai multe dintre fetele de la Academie sunt populare sau foarte populare, spune Jess. Ruby ar prefera să moară decât să facă în aşa fel încât să pară cea mai urâtă fată de-acolo – singura căreia i se lasă un şreang în locul costumului şi despre care apar inscripţii bolnave pe bănci. E cât se poate de umilitor. Nu şi-ar face niciodată singură aşa ceva. Nu milă îşi doreşte ea. Nu şi-a dorit niciodată. Vrea... capital de relaţii sociale. Sau asta voia. Nu sunt sigură ce-şi doreşte acum – probabil doar să afle ce descreierat îi face toate porcăriile astea.
— Şi o bănuieşte pe Imogen?
— Da. Iar eu *ştiu* că e Imogen. Ea trebuie să fie.
Jess se uită la telefon.
— Şi iat-o, strigă triumfător. Dovada! Nu Ruby a pus şreangul. Vezi? Ştiam eu.
— Ce dovadă?
Degetele lui Jess iar zboară pe ecranul telefonului: 90 de cuvinte pe minut cu doar două degete. E impresionant.
După ce-şi trimite mesajul, bagă telefonul în buzunar şi spune:
— Bel tocmai mi-a scris că mama ei a stat în camera costumelor toată seara, până a fost găsit şreangul, mai puţin zece minute – şi în perioada aia a avut-o sub ochi pe

Ruby. Am rugat-o să afle unde a fost Imogen în alea zece minute. Dacă Bronnie spune la fel şi despre ea – că a văzut-o efectiv tot timpul –, chestie de care mă îndoiesc, atunci...
Jess ridică din umeri.
Termin eu fraza în locul ei:
— Atunci Ruby are un alibi, iar Imogen, nu.

***

— Aş vrea să aud din gura lui Bronnie dacă e adevărat sau nu, apropo de alea zece minute esenţiale şi de faptul că a reuşit s-o vadă pe Ruby tot timpul, spune Elise după câteva ore.
Suntem în maşina ei, spre întâlnirea cu Adam Racki. M-a sunat la prânz şi s-a oferit să treacă să mă ia, deşi nu stăm aproape.
— Vreau să-ţi spun ceva înainte să ne vedem cu celelalte.
Până acum, nu mi-a spus, iar eu n-am întrebat. Nu vreau să-i ofer nicio satisfacţie. Ultima dată, când am zis ca o idioată nerăbdătoare „Spune!”, am decis să n-o mai fac.
— Poate că Bronnie a greşit, spun. Poate că nu-şi aduce aminte bine. Adică... vorbim despre Bronnie Richardson.
Vreau să fie Ruby de vină pentru toate relele întâmplate. Am nevoie de cineva care să găsească dovada că ea a omorât-o pe Vee aia şi am nevoie să aud, în câteva luni, că e în închisoare în America.
— E adevărat, răspunde Elise. Şi mai e adevărat şi că Jess are perfectă dreptate: Imogen Curwood *este* ciudată. A stat la mine acasă peste noapte, îţi aduci aminte? Toată noaptea aia a fost foarte bizară – şi a fost din vina lui Imogen. Şi Sadie e de acord.
— Deci eşti de partea lui Jess la faza asta? o întreb. A fost doar Imogen, cu toate chestiile imprevizibile şi

înspăimântătoare? Imogen, şi nu Ruby, potenţiala ucigaşă a lui Vee?
Elise pare să stea puţin pe gânduri, apoi spune:
— Nu. Tot zic că e Ruby. Sunt două probleme cu teoria că ar fi Imogen. Una: exact ca în America, s-a întâmplat ca Imogen să cadă pe scări când era cu Ruby.
— Exact.
Ăsta-i genul de raţionament care-mi place.
— Două fete, în două ocazii distincte, ajung la baza unor scări, iar Ruby Donovan e la locul aşa-zisului accident de ambele dăţi, în două ţări diferite. O parte din mine crede că nu poate fi coincidenţă.
— Şi numărul doi?
— Mm? întreabă Elise încruntându-se.
— Ai zis că sunt două probleme cu teoria că Imogen ar fi în spatele incidentelor.
— Da. A doua e că Imogen Curwood nu există.
Maşinile din faţă au încetinit, apoi s-au oprit; Elise înjură în barbă în timp ce frânează.
— *Poftim?*
— De-asta am venit să te iau, spune ea. Voiam să-ţi zic înainte să intrăm la întâlnirea cu Adam – am descoperit ceva şi s-ar putea să vreau să folosesc informaţia ca pârghie dacă e cazul, dacă nu-i dă papucii lui Ruby Donovan. Tu eşti jurist. Vreau opinia ta juridică despre cât de grave o să fie problemele mele dacă dezvălui ce am aflat.
— Adică... în America? Povestea cu Vee?
— Nu. Pe aia o s-o spun. De ce crezi că am vrut întâlnirea de azi? Povestea cu Vee, excluderea de pe lista şcolilor şi recomandările false sunt de la tatăl lui Ruby. N-a trebuit să încalc nicio lege ca să obţin informaţiile alea.
— *Tatăl* lui Ruby? Soţul lui Kendall?

Cine-i femeia asta? De ce mai e în stare? Dacă l-a căutat şi a vorbit cu tatăl lui Ruby Donovan…
— Îhm, răspunde ea.
Maşinile din faţa noastră se pun din nou în mişcare şi prindem şi noi viteză.
— N-a declarat-o, dar e clar că şi el crede că Ruby a împins-o pe Vee. Când am zis eu că asta crede, n-a negat, arăta doar foarte nefericit.
— Deci…
Gândesc cu furie, încercând să pricep totul, să scap de senzaţia că sunt manipulată.
— Pentru ce ai nevoie de consiliere juridică? Apropo, sunt specializată în legislaţia internaţională de mediu. Nu sunt sigură că o să te pot ajuta.
Da, e pe cât de plicticos sună.
— Probabil că nu, dar poate ai o idee mai bună.
— Fac tot ce pot.
— În regulă, deci: Academia ţine registre ca toate instituţiile de educaţie, corect? în baza de date sunt informaţii despre elevi – nume, adrese, diverse.
— Corect.
— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că am obţinut acces la informaţiile astea?
Elise pare mândră de ea.
— Secret şi ilegal.
— Cum? Ce ai găsit? o întreb, blestemându-mă că nu mi-am respectat hotărârea, în timp ce ea zâmbeşte enigmatic.
— E mai mult despre ce nu am găsit. N-am găsit – n-am putut să găsesc – nicio informaţie despre Imogen Curwood ca elevă la Academia Oria Flynn.
— Cum? E… dar *este* elevă acolo. Ştim că e. Stă cu fetele noastre în fiecare zi.

— Mda, şi poate că n-ar trebui să fie acolo. Oficial, în şcoală nu există nicio Imogen Curwood.
— Eşti sigură că...
— N-am făcut nicio greşeală, n-am interpretat aiurea informaţiile, n-am verificat anul corect? Da. Sunt sigură. Sunt 46 de elevi în anul fetelor noastre. Imogen Curwood nu se numără printre ei. Ţi-a trecut prin cap că s-ar putea să fie ambele cu probleme – Imogen *şi* Ruby?
Deschid gura să protestez, ar fi greu de crezut şi o coincidenţă prea mare, când mă pocneşte o idee, o altă posibilitate, tăindu-mi răsuflarea şi ameţindu-mă.
Ambele...
— Apropo, i-am tras-o.
— Poftim? reuşesc eu să întreb.
— Soţului lui Kendall. Greg.
— Ai făcut sex cu tatăl lui Ruby?
— Îhm. E sexy. Nu seamănă deloc cu Ruby. Ai obiecţii?
— Nu.
Nu-mi pasă cu cine se culcă Elise. De ce mi-ar păsa? Mi se pare puţin ciudat, fiindcă n-am avut niciodată suficientă energie emoţională ca să mă gândesc măcar să-l înşel pe Dan. Toată evadarea mea într-o viaţă secretă: musicalul şi fanteziile despre un show pe Broadway sau în West End. L-aş trage-o lui Cameron Mackintosh într-o clipă dacă aş crede că m-ar ajuta, dar e gay.
— De fapt, i-am făcut un serviciu lui Kendall, zice Elise. Greg se gândea să divorţeze. Mă rog, nu doar se gândea. Urma s-o şi facă, imediat ce-şi aduna curaj să-i spună. L-am convins să se răzgândească. Magica Elise Bond i-a salvat căsnicia lui Kendall.
Probabil că aşteaptă s-o întreb de ce şi cum, dar nu-mi pasă. Poate că Greg Donovan n-avea nevoie decât de o noapte pasională cu Magica Elise ca să revină pe calea cea bună. Cui îi pasă? Nu mă interesează triunghiul

amoros Elise-Greg-Kendall. Nu vreau să mă gândesc decât la noua mea teorie. Cu cât mă concentrez mai mult asupra ei, cu atât pare mai probabilă.
— Ai obiecţii, spune Elise. E în regulă. N-am nicio problemă când oamenii greşesc în privinţa mea.
— Elise, e posibil să...
— Stai, uite... ce...
Ridic privirea să văd de ce e panicată. Elise ţipă. Deschid gura s-o întreb ce s-a întâmplat, dar nu-mi aud cuvintele, ci doar o bufnitură metalică, îngrozitoare, apoi alte ţipete. Dacă Elise ţipă, înseamnă că e bine. E în viaţă.
Maşina se învârte într-o parte cu o viteză care pare să ajungă la 300 de kilometri pe oră. Dau din braţe după ceva solid de care să mă prind.
Nu ştiu cât trece până să ne oprim. Întâi, nu-mi vine să cred: nemişcarea. Elise râde ciudat, piţigăiat. Apoi spune:
— Fugi, rahat fricos ce eşti!
— Cine?
Suntem pe trotuar, tot în maşină, tot pe patru roţi. Nu cred că sunt rănită, deşi îmi bate inima atât de tare, că pare o rană care îmi zvâcneşte prinsă în piept. Probabil că impactul ne-a aruncat aici.
— Ăla care a intrat în noi. N-ai văzut? O maşină a venit direct spre noi – vreun băieţaş vitezoman. A accelerat din senin şi a intrat direct în spatele nostru, apoi a fugit.
— L-ai văzut? Fata, vreau să zic.
— N-am văzut nimic, spune Elise, respirând adânc. Geamuri fumurii.
— Deci poate n-a fost un „el”
— Scârţâitul cauciucurilor când a fugit era tipic de băieţaş vitezoman. Al naibii nemernic! Şi gata cu maşina mea – n-are cum să nu treacă în categoria rable.
Pe cealaltă parte a străzii opreşte o maşină de poliţie, cu sirenele urlând. Mă cuprinde o oboseală copleşitoare.

Curând o să fim prinse în rapoartele oficiale pentru accidente. Mi-aş dori să putem trece peste partea asta. Mă uit la ceasul de pe bord. E 15:46. Întâlnirea noastră cu Adam Racki e la 16:30. Mai ajungem la timp? Cât o să dureze interogatoriul poliţiei?

Am un gol în creier, era ceva ce aproape că observasem... Aproape, dar nu chiar. Ce era? încerc să-mi aduc aminte, să refac traseul gândurilor. Asta e: ceasul de pe bordul lui Elise şi ora. Era 15:46. Mai precis, partea cu „46”

— Ai zis că sunt 46 de elevi în anul fetelor noastre, spun încet, în timp ce din maşina parcată vizavi coboară un poliţist.

— Fără Imogen, da, răspunde Elise.

— Nu-i bine. Fără Imogen, sunt 37. Cu ea, 38.

Elise oftează.

— Uite ce e, eu sunt aia care şi-a băgat nasul prin arhive, îţi spun eu: sunt 46.

— Dar *nu sunt.* Pur şi simplu, nu sunt. Ştiai toate numele?

— Adică... nu, recunoaşte ea după o pauză. Nu ştiu pe nimeni după nume în afară de Jess, Ruby, Bel... prietenele lui Sadie. Atât.

Cum poate să fie atât de dezinteresată? Au fost o mulţime de evenimente la scoală, cu celelalte eleve şi familiile lor. Şi atunci îmi dau seama: de obicei, Elise nu era de faţă – era în vreo delegaţie sau prea ocupată ca să ajungă.

— De ce eşti aşa de sigură că sunt doar 37? mă întreabă.

N-o să recunosc în niciun caz, nici în faţa ei, nici a altcuiva: ştiu numele fiecărui elev din anul lui Jess şi ştiu exact câţi sunt pentru că, în mintea mea tâmpită care halucinează, colegii ei formează distribuţia imaginară a musicalului meu la fel de imaginar. De multe ori, în ultimele luni, am scris o distribuţie, apoi am şters-o, am luat-o iar de la capăt, mutând câte un nume din ansamblu într-un rol minor şi de-acolo într-un rol principal şi înapoi,

pe măsură ce le evaluez talentele şi dezvolt ideea spectacolului.
— Pur şi simplu ştiu: 37, sunt 38 cu Imogen.
Poliţistul bate în plafonul maşinii, iar Elise coboară geamul. Din apropiere se aude glasul unui bărbat:
— Cealaltă maşină era complet scăpată de sub control. Gonea prea tare şi a intrat direct în ele.
— Suntem bine amândouă, mulţumesc, spune Elise spre mica mulţime care s-a adunat. Şocate, dar întregi.
O las pe ea să vorbească în timp ce mă întreb de ce apar în sistemul AOF informaţii despre nouă elevi care nu există. Şi nimic despre Imogen. *Strigoiul.* Unde e acum? La o oră, stând poate lângă Jess? Gândul îmi dă fiori. Nu cred în fantome, dar se ştie că pot fi în două locuri în acelaşi timp. Poate să fi fost Imogen la volanul maşinii care...
Nu. Asta-i o nebunie. N-avea de unde să ştie că Elise tocmai mi-a spus că nu există nicio informaţie despre ea în arhiva Academiei. N-avea niciun motiv să creadă că o bănuim.
N-are cum să ştie... decât dacă...
Nu. E caraghios. *Morbid* e doar un adjectiv. La naiba, Imogen Curwood nu-i stafie.

***

— E adevărat, Kendall? întreabă Adam Racki.
E 17:30, cu o oră mai târziu decât fusese programat – din cauza accidentului – şi suntem toate în biroul lui. La început am fost surprinsă că am găsit-o pe Kendall aici când am ajuns, dar, serios, cum ar fi putut să stea deoparte? Oricât de mult şi-ar dori să nu ne mai vadă niciodată pe mine şi pe Elise, simte că e de datoria ei să-i ia apărarea lui Ruby.

— Nu-i adevărat că Ruby a omorât-o pe Vee, spune încet. Nu cu intenţie şi nici accidental. N-a făcut-o, indiferent ce spune oricine. Ştiu că toată lumea o bănuieşte, dar toţi greşesc. E doar din cauză că părinţii lui Vee le-au spus tuturor la scoală o versiune deformată...
— Şi restul? o întrerupe Adam. Recomandările excepţionale ale lui Ruby, şcolile artistice din SUA care o vor cu disperare?
— Numai minciuni, îi spun eu.
Nu mă bagă în seamă, fixând-o pe Kendall.
Ea încuviinţează.
— În afară de asta, tot ce-a spus Elise e adevărat – totul în afară de partea cu Ruby care a împins-o pe Vee pe scări. Am scris eu recomandările acelea. Nu erau reale. Voiam ca Ruby să aibă o şansă. Nu m-am gândit că e greşit, că fac rău cuiva. Nu mă interesa decât fata mea şi cum să îndrept lucrurile.
— E foarte grav, spune Adam.
— Cred că o să-i ceri lui Ruby să părăsească imediat Academia, intervine Elise.
Adam se întoarce cu spatele. Dumnezeule, nu-i bun de nimic. Ce mai aşteaptă? O să-şi dea vreodată seama că el e şeful aici şi să ia în sfârşit o decizie? în ritmul ăsta, s-ar putea să fiu nevoită să mă duc la *Sun* şi *Mail.* Nu mi-e teamă de nicio întrebare pe care ar putea s-o pună. Nu-mi vine să cred că mi-a fost vreo clipă teamă. Cum de am lăsat-o pe Elise să-mi bage în cap temerea asta?
Pentru prima dată, mă întreb dacă nu cumva Elise se teme de genul ăsta de atenţie îndreptată asupra ei. Dacă e dispusă să intre ilegal în arhiva şcolii şi să se culce cu soţul altcuiva, ce altceva ar mai fi dispusă să facă şi nu-şi doreşte să se afle?
— De ce? o întreabă Kendall. De ce trebuie să plece Ruby imediat de la Academie?

Nu e furioasă şi speriată cum era la Gymkhana; azi nu plânge şi e calmă.
— Pentru că am adus-o aici pretinzând că e altcineva sau din cauză că s-au întâmplat lucruri ciudate?
— Ambele, aş fi zis.
Elise se uită la Racki, care a hotărât să se comporte de parcă nici n-am fi aici, privind pe geam ca şi cum ar fi singur în încăpere.
— Eu n-aş zice, urmează Kendall. Acuma, că Adam a văzut cu ochii lui cât de bună este Ruby, ce importanţă are că i-am falsificat recomandările? E fără îndoială suficient de talentată ca să înveţe aici.
— Kendall, nu e vorba de talent, răspunde Elise. Nu neagă nimeni că Ruby e o actriţă şi o cântăreaţă înzestrată. E vorba despre firea ei şi despre siguranţa celorlalte eleve.
— Ştreangul şi tot ce s-a întâmplat în ultima vreme nu a fost din vina lui Ruby, spune Kendall. Altcineva a făcut toate astea. Bronnie, spune-le de unde ştii că Ruby *nu avea cum* să pună ştreangul acolo.
— Nu cred că avea cum, Adam, răspunde Bronnie după o scurtă ezitare. Am fost în camera cu costumele toată seara, în afară de câteva minute – şi am văzut-o pe Ruby tot timpul. Dar...
— Dar ce? întreb.
— Îmi pare rău că trebuie să spun, Kendall, dar... Imogen mi-a zis că Ruby a împins-o pe scări. Acasă la Elise, în noaptea cu petrecerea.
— Poftim? întreabă Elise încruntându-se. Mie mi-a zis exact pe dos: că n-a împins-o nimeni. Chiar a insistat. De fapt, îmi aduc aminte că a zis cumva cu dublu înţeles. A fost ciudat. Putea să spună doar „Am căzut pe scări”, dar a părut mai degrabă că insista să spună că a căzut, n-a împins-o nimeni.

— Adică insista că n-a împins-o nimeni în aşa fel încât să pară că de fapt o împinsese cineva? întreb.
Îmi imaginez exact cum trebuie să fi sunat.
Elise încuviinţează.
— Acum, că stau să mă gândesc, a părut să protesteze prea mult – e posibil s-o fi acoperit-o pe Ruby.
În cele din urmă, intervine şi Adam.
— De ce s-o protejeze pe Ruby, dacă tocmai o împinsese pe scări?
Ridic din umeri.
— Habar n-am. Probabil că încerca să sugereze că Ruby o atacase, dar îi era prea teamă să spună cu voce tare. Poate că Ruby îi spusese „Dacă spui cuiva, eşti moartă”
Kendall e pe pilot automat, clătinând din cap.
— Dacă te împinge cineva pe scări, eşti în pericol fizic – aş zice că e destul de înspăimântător, spune Elise. Cu siguranţă că ai vorbi.
— Şi a şi făcut-o în cele din urmă, intervine Bronnie. Mi-a spus mie. Poate că în clipa aia, acasă la Elise, nu era sigură ce să facă. După aceea s-a gândit şi şi-a dat seama că trebuia să spună cuiva. Dar... de ce m-a rugat să nu mai spun nimănui?
— Nu luaţi în seamă ceva evident, le spun.
Trag adânc aer în piept şi mă pregătesc să le împărtăşesc teoria mea, riscând să-mi spună că sunt nebună. Cum ar putea fi greşită? N-are cum. Nu există nici o altă explicaţie logică.
Elise îmi aruncă o privire tăioasă, l-am promis că nu spun nimic despre mica ei aventură de hacker.
— Cred că Imogen nu e cine pretinde că e, spun.
— Ce naiba vrei să spui? întreabă Adam.
— Cred că nu o cheamă de fapt Imogen Curwood. Cred că accentul ei britanic, oricât de convingător ar fi, e fals. Probabil că e americancă – aşa ca Vee, fata care a murit.

Trebuie să existe o legătură: întâi cade pe scări şi moare Vee, apoi cade Imogen şi dă vina pe Ruby... Şi dacă Imogen e vreo rudă de-a lui Vee sau... cineva trimis, cumva, de familia ei? Poate că nu le-a plăcut ideea că Ruby a scăpat după ceea ce ei consideră uciderea cuiva drag şi a venit în Anglia să înceapă o viaţă nouă, să primească o a doua şansă.

Toată lumea se uită la mine.

— Gândiţi-vă un pic. Jess bagă mâna în foc că Ruby n-avea cum să pună cutia muzicală în dulapul ei, pentru că au fost împreună toată dimineaţa. Şi atunci, cine a făcut-o? Cutia a apărut în prima zi de şcoală a lui Imogen – chiar atunci, în momentul acela, Imogen n-o ştia pe Jess. N-avea niciun motiv s-o atace. Dar dacă nu Jess era victima pe care o viza? Dacă scopul ei era să facă în aşa fel încât să pară vinovată *Ruby,* poate chiar să fie exmatriculată? N-a funcţionat – nu ştiu de ce nu exmatriculezi tu agresorii, Adam –, aşa că şi-a adaptat planul şi s-a întors direct împotriva lui Ruby: a apărut înscrisul, apoi ştreangul. Şi dacă a venit aici ca s-o atace pe Ruby, ce motiv ar putea avea? Dacă e cine susţine că e – Imogen Curwood, proaspăt venită în şcoală –, încă n-o cunoaşte suficient de bine pe Ruby ca să vrea să-i facă vreun rău. Cu siguranţă, n-o cunoştea în prima zi, când a fost incidentul cu cutia muzicală. Faptul că se află aici, tot ce a făcut până acum *trebuie* să aibă o legătură cu răzbunarea pentru Vee – e singurul scenariu care are noimă. Cu prima ocazie, petrecerea de la Elise, dă fuga pe scări, se întinde în capul lor, începe să strige şi se preface că a împins-o Ruby – doar sugerând, apoi spunându-i lui Bronnie şi cerându-i să nu mai zică nimănui.

— Cred că trebuie să le ascultăm pe ambele fete, spune Adam. Ruby şi Imogen. Aşteptaţi aici.

***

După câteva minute se deschide uşa. Intră Adam, cu Ruby şi Imogen în urma lui. Ruby plânge şi tremură un pic. Imogen priveşte drept înainte, cu ochii mari şi limpezi, de parcă s-ar uita în cealaltă parte a încăperii, la cineva care nu-i acolo.

Îţi dă fiori. Morbid.

— Vă mulţumesc că aţi venit să stati de vorbă cu noi, fetelor, spune Adam, ca şi cum ele ar fi avut de ales. Am vrea să ne spuneţi ce s-a întâmplat acasă la Sadie, când aţi fost toate acolo. Imogen, i-ai spus doamnei Richardson că Ruby te-a împins pe scări?

Imogen pare şocată.

— Nu, n-am spus aşa ceva. Nu m-a împins nimeni.

Se întoarce către Elise.

— Doamnă Bond, v-am spus de-atunci, mai ţineţi minte? Am căzut. A fost un accident.

— Imogen, nu asta mi-ai spus mie, protestează Bronnie. Adam, pe cuvânt, *mi-a spus* că a împins-o Ruby.

— N-am împins pe nimeni, spune Ruby plângând. Nici n-am atins-o.

— Aşa e, nu m-a împins, insistă Imogen.

Se duce spre Ruby, îşi pune braţele în jurul ei şi o îmbrăţişează.

— E în regulă, Rubes. *Noi două* ştim că n-ai făcut nimic, chiar dacă nu vor să ne creadă.

Ruby se trage de lângă ea.

Nu mai suport circul ăsta. Mă ridic înainte să mă gândesc.

— Scoate-le de-aici, acum! întindeţi-o, amândouă.

— Carolyn, mă avertizează Elise.

Adam se uită la ea, căutând parcă indicaţii. Cum Elise nu reacţionează, zice:
— În regulă, vă mulţumesc, fetelor. Asta-i tot, deocamdată.
După ce pleacă, îi spun lui Adam:
— Dacă aştepţi să-mi cer scuze, greşeşti. Vreau să le văd plecate, de tot. Ai motive să le exmatriculezi pe amândouă. Fă-o naibii sau o să...
— N-am motive s-o exmatriculez pe Imogen, spune Adam. Nu există nicio dovadă că ar fi făcut ceva.
— Eşti nebun? mă răstesc la el. Ea a făcut *totul.* Ea a fost.
— A minţit, Adam, spune Bronnie. Despre ce mi-a zis.
Adam oftează.
— Cred că trebuie să-l chem pe taică-su. Nu e corect, voi sunteţi toate aici, în discuţia asta, iar Derek Curwood nu ştie nimic.
— Nu poate să vină, spune Kendall. E pe moarte.
— Cum? întreabă Adam. Nu e pe moarte. L-am văzut zilele trecute. A adus-o pe Imogen la şcoală. Mi-a făcut semn cu mâna înainte să plece. Părea în regulă.
— Imogen mi-a zis că e într-un azil şi e pe moarte, adaugă Bronnie.
— Alte minciuni! zic eu.
— O să-l chem pe domnul Curwood, insistă Adam, hotărât. Şi trebuie să discut şi în consiliu înainte să iau orice măsură.
— Până atunci, ai putea... vreau să zic, poţi s-o trimiţi pe Imogen acasă? întreabă Kendall. Poţi s-o suspenzi? Sunt destul de sigură că fiica mea e într-un pericol grav – presupunând că n-o s-o exmatriculezi pe loc. Tu cum te-ai simţi dacă ar fi găsit copilul *tău* ştreangul?
Imediat ce rosteşte cuvintele, Kendall îşi duce mâna la gură.
— Ah, Doamne, nu m-am gândit... îmi pare rău.

— E în regulă, răspunde Adam, deşi a pălit puţin. Nu ştiu niciodată câtă lume a aflat... Unele dintre voi nu ştiu, pentru că nu povestesc foarte des. Am avut un copil care a murit de LAM – leucemie acută mieloidă. De aceea n-aş trece niciodată cu vederea peste problemele de-aici. Fiţi sigure că iau totul foarte în serios. O să discutăm în şedinţa de consiliu. Trebuie să solicit şi o opinie juridică privind poziţia şcolii. Sunt lucruri pe care nu le ştiţi despre Imogen. Probabil că n-ar trebui să vă spun, dar... mă rog, are antecedente de automutilare.
— Bandajul de pe încheietură, zice Elise uitându-se la mine.
— Nu-mi pasă, răspund eu.
Sunt deja în picioare şi mă îndrept spre uşă. Se pare că deocamdată Ruby şi Imogen rămân în şcoală şi nu suport să-l mai privesc în faţă pe Adam Racki nicio secundă.
— Unde te duci? strigă Elise după mine.
Nicăieri. Vreau doar să evadez, înainte să mai scuip şi alte cuvinte urâte. Ies din birou, trântesc uşa şi mă sprijin de ea, închizând ochii.
Când îi deschid după câteva clipe, e acolo. Imogen. Stă de cealaltă parte a coridorului, privindu-mă cu o expresie ciudată pe chip şi cu braţele atârnându-i nefiresc pe lângă corp. Scot un sunet şi încerc să mă trag înapoi, dar n-am cum; în spatele meu se află uşa.
— E în regulă, Carolyn. N-o să-ţi fac niciun rău. Sunt o fată ca oricare alta. Ca Jess.

***

Mi-a făcut plăcere să născocesc povestea cu „tatăl pe moarte” Ciudat e că mare parte e adevărată. Aproape toată, mai puţin partea cu tatăl pe moarte. Totuşi ce

contează detaliile? Adevărul emoţional e cu mult mai important decât faptele plicticoase. Pot să mă sugestionez să încep să plâng în cinci secunde gândindu-mă la pierderea cuiva drag? Da. N-am nevoie de un tată în stadiul terminal al bolii ca să-mi închipui cum ar fi. Ştiu totul despre cum e să pierzi pe cineva şi, dacă păstrezi doar esenţialul... asta-i ce vrea publicul: experienţa frustă, elementară. Suferinţa arhetipală. Dacă o obţin însoţită de descrierea unei încăperi zugrăvite în galben dintr-un azil care nu există, cui îi pasă? Nici măcar n-am spus nimănui că încăperea e zugrăvită în galben. Poate nici n-o să spun vreodată. Totuşi e important să ştii toate detaliile poveştii tale, chiar şi pe cele pe care s-ar putea să n-ai niciodată nevoie să le spui. Trebuie să ai totul limpede în cap. Detaliile contează. Şi faptele contează, sigur, dar unul e de departe mai important decât celelalte: nimeni nu înţelege agonia pierderii până nu o trăieşte pe propria piele. Ca să-i ajut s-o trăiască mă aflu aici. Nu peste multă vreme o să-i fac şi pe cei mai neimplicaţi dintre ei să înţeleagă.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 6
Dezvăluiri
B.A. Paris

SNAPCHAT: BEL, SADIE, JESS

Bel: Hei ştie cineva de ce şi-a şters Ruby contul?
Sadie: Şi pe Instagram
Jess: Vinovăţie
Bel: Credeţi că a împins-o pe Imo pe scări?
Jess: Îhî!

Bel: Şi tu, Sades?
Sadie: Nu ştiu. Nu vreau să cred că Rubes ar face aşa ceva
Jess: Aş vrea să fi fost în biroul lui Adam mai devreme. Mama ta a zis ceva, Bel?
Bel: Nu, doar că n-ar trebui să judecăm
Jess: Sună corect
Bel: Du-te naibii. Dar mama ta? A fost şi ea acolo
Jess: Varianta politicoasă – Rubes minte de îngheaţă apele.
Sadie: Şi Imo? Aveţi încredere în ea?
Jess: Pân' la genunchiul broaştei

BRONNIE

Îmi pocneşte capul până ajung acasă, cu Bel. În mod normal pălăvrăgim pe drum, dar pare şi ea la fel de preocupată. Deşi abia aştept să discut totul cu Cari, mă bucur că nu s-a întors, pentru că am nevoie de o pauză. Întâlnirea din biroul lui Adam a fost cea mai tulburătoare din viaţa mea, nu doar pentru că ne-a povestit despre fiica lui. Bag capul pe uşa livingului unde Toby se uită la televizor şi vorbim despre ce-a făcut azi. În mod normal, i-aş zice să se apuce de lecţii, dar în seara asta îl las în pace.
— Un ceai? o întreb pe Bel în timp ce-mi scot pantofii.
— Nu, mersi, mamă, am treabă.
Mă uit surprinsă la ea, pentru că întotdeauna bem împreună o ceaşcă de ceai când ajungem acasă. Dar deja s-a întors cu spatele. Amintindu-mi cât de tăcută a fost pe drum, îmi vine s-o întreb dacă e totul în regulă, apoi decid că nu vreau să ştiu răspunsul – cel puţin, nu încă. Nu cred că mai pot face faţă şi la altceva; încă nu mi-am revenit după ce ne-a spus ieri la prânz Carolyn, despre motivul real pentru care au plecat Kendall şi Ruby din State.

Umplu ceainicul şi, cât aştept să fiarbă apa, simt cum mă înfurii tot mai tare. Nu-mi vine să cred cum ne-a minţit Kendall pe toate. Nu pot să pricep: dacă moartea lui Vee chiar a fost un accident, de ce nu ne-a povestit? Oricine ar fi înţeles că avea nevoie să plece după ce se petrecuse ceva atât de îngrozitor în casa ei. Închipuie-ţi cum e să stai într-o casă unde a murit cineva! Dacă aş fi fost Kendall sau Ruby, n-aş mai fi fost niciodată în stare să cobor la subsol, n-aş mai fi putut să mă uit la scările alea fără s-o văd pe biata Vee zăcând jos. Mă mir că n-au hotărât să vândă casa.

M-am simţit groaznic când Carolyn a insinuat că Ruby ar avea de-a face cu căzătura lui Vee, pentru că nu-mi pot scoate din minte ce mi-a spus Imogen, despre cum a împins-o Ruby pe scări. Nu le-aş fi spus niciodată lui Carolyn şi Elise şi, deşi o parte din mine ar fi vrut, nu-mi doream să mai pun paie pe foc. Dar, când Adam le-a adus pe Imogen şi pe Ruby în biroul lui, Imogen a ajuns să le spună chiar ea tuturor. Abia mă mai puteam uita la ea; nu-mi venea să cred că m-ar fi minţit în legătură cu ceva aşa de grav ca boala lui taică-su. M-am simţit ca o idioată – slavă Domnului că n-au făcut celelalte mame mare caz. Carolyn a ratat o ocazie minunată, dar, din fericire, moartea lui Vee a fost mai importantă decât naivitatea mea. Sunt furioasă pe Imogen. Ce fel de om minte spunând că are tatăl grav bolnav? Bietul ei părinte cum s-ar simţi dacă ar şti ce spune fiică-sa? Cât despre Kendall, nu înţeleg de ce a minţit Imogen. Poate ca să-mi câştige simpatia, să fiu mai înclinată să cred ce mi-a spus despre Ruby. Ei bine, nu-mi pasă ce-a zis Adam despre automutilate, n-o să capete niciun pic de simpatie din partea mea!

Sunt foarte recunoscătoare că Bel nu ne-a dat niciodată vreun motiv de îngrijorare. Nici nu pot să-mi imaginez

cum e să fii în pielea lui Kendall şi să ştii că fata ta îşi hărţuieşte colegii, sau a lui Carolyn, să ştii că există cineva care îţi urăşte fiica. În locul lor, n-aş mai putea dormi. Şi e clar că e ceva în neregulă cu Sadie, deşi probabil că îmi fac mai multe griji decât Elise. De fapt, mă îndoiesc că Elise a băgat măcar de seamă.

Fac ceaiul, punând un pliculeţ direct în ceaşcă şi turnând deasupra apa fierbinte. De obicei, folosesc un ibric, dar situaţiile de criză impun măsuri de criză. Îmi duc ceaiul la masă şi mă aşez, gândindu-mă la întâlnire. Nu mi-a plăcut că după ce Adam ne-a spus de fata lui a urmat doar o scurtă întrerupere a ostilităţilor – dar asta-i Carolyn, n-ai ce-i face. Când crede că a mirosit ceva, nu se mai uită pe unde calcă.

— Mamă?

Ridic privirea şi o văd pe Bel stând în faţa mea.

— Putem vorbi o clipă?

Arată de parcă ar duce pe umeri povara întregii lumi şi mă simt imediat vinovată. Ştiam că o preocupă ceva. Ar fi trebuit s-o întreb ce e în loc să pun pe primul loc nevoile mele.

— Sigur, îi spun şi îi trag un scaun lângă mine.

Se aşază.

— E vorba de Sadie.

— Ciudat, chiar la ea mă gândeam.

— Sunt foarte îngrijorată pentru ea!

Izbucneşte ca apa dintr-un stăvilar rupt şi, când i se umplu ochii de lacrimi, îmi dau seama că problema lui Sadie nu e numai că se uită la prea multe seriale noaptea. *Dă, Doamne, să nu fie însărcinată,* îmi zic, punându-mi braţul în jurul lui Bel şi trăgând-o mai aproape de mine.

— De ce nu-mi spui despre ce e vorba? o întreb cu blândeţe. Orice-ar fi, sunt convinsă că putem rezolva.

— Cred că ia droguri, mamă.

Am nevoie de ceva timp până să pricep cuvintele şi, când le pricep, îmi dau seama că e una dintre zilele alea în care tot primesc pumni în figură. Bel nu se mai poate controla, începe să-i curgă lacrimile şi o simt cum îi tremură din corpul.
— Droguri?
Abia reuşesc să rostesc cuvântul.
— Bel, eşti sigură?
— Cât se poate de sigură.
Întinde mâna, ia un sul de şervete de hârtie, rupe unul şi-şi suflă nasul.
— Ai observat, nu? Ai observat ce îngrozitor arată. Abia dacă mai mănâncă, iar când am întrebat-o ce a păţit, a zis că nu vrea să discute.
— Dar asta nu înseamnă neapărat că ia droguri. Ai zis şi tu că are voie să stea târziu seara. Poate că i s-a dereglat ceasul biologic sau ceva de genul ăsta.
Bel scutură din cap, iar părul negru i se revarsă pe umeri.
— Azi, la prânz, a plecat fără mine – a zis că are nevoie să fie singură. Eram foarte îngrijorată, am aşteptat-o la poartă. Stătea cu capul în jos şi citea o hârtie, dar imediat ce m-a văzut a băgat repede în geantă, ca să nu văd ce era. Când nu se uita, am scos-o să văd.
Bagă mâna în buzunar şi scoate o broşură lucioasă îndoită, genul pe care-l vezi prin centrele de sănătate.
— Uite, spune şi despătureşte hârtia.
Şi mă uit. E o poză cu nişte cutii de medicamente, o seringă şi cuvintele *Primul pas este să accepţi că ai o problemă.*
— E groaznic, Bel.
Pentru o clipă, mă simt complet depăşită. Aş fi putut crede că Jess ia droguri, ori Ruby – dar Sadie? E chiar mai echilibrată decât Bel.
— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Adică de ce? Şi cum?

— „Cum” e simplu, mamă. Drogurile sunt uşor de obţinut la Academie, dacă ai bani, iar Sadie are. Mama ei îi tot strecoară bancnote de 20 de lire, uneori şi de 50. Îi dă bani ca să se simtă mai puţin vinovată, zice Sadie. De-asta e şi mai dificil.
— Spuneai că resimte presiunea. Ar putea fi din cauza asta?
— Da, dar nu la şcoală. În ultima vreme nu pare interesată să joace. Am căutat pe Google – dispoziţia schimbătoare, atitudinea retrasă, incapacitatea de a mânca şi de a dormi sunt semne clasice ale dependenţei de droguri.
Se uită la mine chinuită, cu ochii ei căprui imenşi încă strălucind din cauza lacrimilor.
— Ce facem, mamă?
— Va trebui să-i spun lui Elise, zic descurajată.
Bel încuviinţează.
— N-o să-i spui domnului Racki, nu? Ar putea fi exmatriculată, ca elevele alea de anul trecut, şi nu vreau să se întâmple aşa ceva.
— Nu, nu-ţi face griji. Sadie are nevoie de ajutor, nu să fie exmatriculată.
— Când o să vorbeşti cu mama ei?
— Cât de repede se poate.
Mă gândesc o clipă.
— Mai bine îi spun între patru ochi, nu la telefon. Îi dau un mesaj acum şi o întreb dacă putem să ne vedem mâine-dimineaţă, înainte să se ducă la serviciu. Eu pot să mă duc mai târziu.
Bel se apleacă şi mă pupă.
— Mersi, mamă. Mulţumesc că mă sprijini întotdeauna. Cred că asta-i problema lui Sadie. N-are pe nimeni care să-i fie alături cu adevărat.

Îi fac o ceaşcă de ceai, vreau să mă asigur că se simte bine. Până pleacă să-şi facă temele, e într-o stare de spirit mai bună. Mă uit ce face Toby, căruia nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el de are voie să se mai uite la televizor, şi-mi scot telefonul din geantă.
Elise, pot să trec pe la tine mâine-dimineaţă, la orice oră îţi convine? Adaug *E urgent,* în cazul în care o să-şi închipuie că e vorba despre strângerea de fonduri.
Trebuie să aştept până aproape de ora 10 seara ca să-mi răspundă.
Dacă e vorba de strângerea de fonduri, o pun pe asistentă să facă un transfer mâine.
Nu, nu e vorba de strângerea de fonduri! răspund indignată. Nu vreau să-i spun că trebuie să discut cu ea despre Sadie. *E ceva mult mai grav.*
Ce-ai zice de luni dimineaţă?
Ce-ai zice de mâine-dimineaţă? ripostez eu.
Ocupată toată dimineaţa. Pot să ajung acasă la 12. Trebuie să plec la 12:30. E bine?
Vreau să-i spun că o să am grijă să vorbesc repede, dar probabil că ar răspunde *Bine.*
Aşa că scriu: *Da. Mulţumesc, Elise.*

***

Nu-mi vine să mă duc la serviciu a doua zi dimineaţă, ceea ce e o premieră pentru mine. Îmi zic că mi-ar fi de ajutor dacă mi-aş pune rochia mea minunată de mătase, pentru că de obicei mă face să mă simt de milioane şi azi am nevoie să fiu puternică, dacă e să-i spun Elisei despre Sadie. Nu că ar avea vreo importanţă cu ce sunt îmbrăcată, fiindcă imediat ce dau ochii cu supereleganta Elise o să mă simt de doi bani.

Trebuie să vorbesc cu Adam, dar mi-e groază că o să amintească de întâlnirea de ieri. Nu ştiu nici dacă ar trebui să spun ceva despre fiica lui; dacă nu zic nimic, ar putea părea că nu-mi pasă. În timp ce merg pe coridor, îl văd dispărând în biroul lui şi zăresc ceva galben. Încetinesc pasul, încercând să mă împac cu faptul că poartă o eşarfă galbenă. Pare cumva în neregulă.
— Ah, Bronnie! spune el vesel când mă vede zăbovind nesigură în prag. Chiar omul pe care voiam să-l văd. Intră!
— Bună dimineaţa, Adam, îi răspund pe un ton formal.
— O să afişez lista după-masă, îmi zice zâmbind.
Văzându-mi expresia nedumerită, izbucneşte în râs.
— Lista cu distribuţia pentru musicalul de la sfârşitul trimestrului! Am hotărât să facem *Poveste din Cartierul de Vest,* dar să nu spui nimănui, spune el, bătându-se cu degetul pe nas.
— Nu spun.
Musicalul e ultima mea grijă.
— Adam, trebuie să plec mai devreme la prânz. Sper că e în regulă.
— La-ţi cât timp liber vrei tu, Bronnie. Academia o să fie tot aici când te întorci.
Reuşesc să zâmbesc palid.
— Sper că da. Mulţumesc, Adam.
— Nu, *eu* îţi mulţumesc, Bronnie. N-aş putea să mă descurc fără tine.
Sesizând aluzia, roşesc până în vârful urechilor.
— Adam, aş...
Însă mă întrerupe.
— Voiam să zic că Academia n-ar putea să se descurce fără tine, spune senin. Şi nici tu n-ai putea să te descurci fără Academie, nu-i aşa, Bronnie?
Mă uit la el fără să spun nimic.

— Ce frumoasă e rochia, zice mai departe. E de mătase?
— Exact ca multele tale eşarfe, Adam, mă răstesc eu şi brusc zâmbetul îi dispare.

***

Nu pot să continui aşa, îmi zic în timp ce mă îndepărtez de biroul lui Adam. Nu merită riscul. Sunt în pericol să pierd totul; Cari nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla şi nu sunt sigură că aş putea conta pe Adam să rămână cu mine. Am fost proastă că m-am băgat; ştiam că nu-i bine, dar am fost prea slabă, iar Adam a fost prea convingător. Dar, pe bune, nu pot să dau vina decât pe mine. Când am ajuns la concluzia că nu îmi mai ajungea ce aveam înainte? Sună de intrare, iar eu o iau spre cancelarie, convinsă că n-o să fie nimeni acolo. Beau o ceaşcă de cafea pe care nu mi-o doresc de fapt, întrebându-mă ce să fac până plec la Elise. Totdeauna se găsesc costume de reparat, iar eu reuşesc să cos fără să mă gândesc prea mult la ce fac, aşa că vărs în chiuvetă restul de cafea şi ies. Elevii ar trebui să fie deja în clase – n-are nimeni liber la prima oră –, aşa că atunci când văd pe cineva ieşind pe furiş devin imediat suspicioasă.
— Ei, fir-aş a naibii, mormăi, dându-mi seama că e Imogen. Unde dracu' crede că se duce?
Pornesc după ea, vrând s-o întreb dacă se duce în vizită la tatăl ei bolnav, doar ca s-o văd zvârcolindu-se. Adam spune că taică-su e optician, dar mă îndoiesc că se duce la el, cel puţin nu la ora asta. *Şi atunci, ea unde stă?* mă întreb în timp ce grăbesc pasul în urma ei. *Cu taică-su sau cu bunicii? Are măcar bunici sau a fost şi asta tot o minciună?*
Mă ţin după ea în curtea interioară, încercând să-mi sincronizez paşii cu ai ei, ca să nu mă audă. Iese pe

poarta din faţă şi ajunge în stradă, apoi traversează în fugă, evitând la limită un autobuz. Claxonând furios, autobuzul trece în viteză şi, când opreşte într-o staţie din apropiere, mă pregătesc să traversez şi eu. Însă Imogen a dispărut. Mă uit năucită în jur, încheindu-mi jacheta, pentru că e răcoare. Cum face chestia asta, să fie acum într-un loc şi în secunda următoare să nu mai fie? Era chiar în faţa mea acum câteva clipe. Nu-i multă lume în jur, aşa că ar trebui să fie uşor de zărit – totuşi nu pot s-o văd. Şi atunci, chiar când autobuzul e pe punctul de a pleca, îi văd părul blond legănându-i-se pe spate în timp ce traversează imperiala. Fără să mă gândesc, traversez în fugă şi sar în autobuz, iar uşile aproape că mă strivesc când se închid.
— A fost cât pe ce! spune şoferul jovial.
— Scuze, îi răspund fără suflare, scotocind în geantă după card. Unde mergeţi? Vreau doar să mă asigur că am luat autobuzul bun.
— Brixton.
Brixton? Oh, Doamne. Mă duc în spate, trecând peste picioare întinse şi sacoşe de cumpărături. Cari ar fi îngrozit dacă ar şti că mă îndrept spre Brixton – e una dintre cele mai rău famate zone din Londra. Mă înghesui lângă un bărbat de trei ori cât mine. Nu vreau să scap momentul când coboară Imogen, iar ăsta e singurul loc cu vedere bună spre scări. Nu-mi vine să cred că o urmăresc. În primul rând, presupun că e ilegal şi, în al doilea, ce mă fac dacă mă vede? îmi dau seama că niciuna dintre celelalte mame n-ar avea reţineri. Şi încă ceva – singurul motiv pentru care nu mă deranjează foarte tare ce fac este că, atunci când o să le spun, o să fie şi ele măcar o dată impresionate de mine. Dacă n-aş mai tânji aşa după admiraţia lor, viaţa mea ar fi mai uşoară, însă în tot ce fac, chiar dacă e doar ceva simplu, fie şi o prăjitură, mă

compar continuu cu celelalte mame. Ce-ar zice despre prăjitura asta pe care mă pregătesc s-o bag la cuptor? Ce-ar zice despre rochia pe care sunt cât pe ce s-o cumpăr? Ce-ar zice despre cartea pe care o încep acum? Ca să folosesc una dintre expresiile lui Bel, e de-a dreptul toxic.
Sunt atât de absorbită de scena din mintea mea, cea în care Carolyn îmi spune că am fost uluitoare pentru că am făcut ce am făcut, încât trece o vreme până să-mi dau seama că habar n-am unde sunt. Autobuzul opreşte într-o staţie şi sunt tentată să cobor cât încă mai am o şansă să găsesc drumul spre Academie. Pe scări apar nişte picioare în blugi şi dau să mă ridic, răsuflând uşurată. Dar, spre disperarea mea, nu-i aparţin lui Imogen. Posesorul picioarelor şi alţi pasageri coboară, iar autobuzul porneşte mai departe. Mă uit pe geam. Ce zonă e asta, cu magazine cu vitrinele bătute în cuie şi grupuri de tineri strânşi la colţul străzii? Acum n-aş mai îndrăzni să cobor decât dacă aş vedea un taxi care mă aşteaptă să mă ducă direct la Academie. Însă prin zonă nu par să fie deloc taxiuri.
Autobuzul încetineşte şi se opreşte. Mă întorc dinspre fereastră la timp ca s-o văd pe Imogen coborând. Sar în picioare.
— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă, spun agitată, făcându-mi loc să cobor.
Imogen a fost singurul pasager care a coborât şi uşile s-au închis deja. Mă cuprinde panica.
— Uşile, vă rog! Trebuie să cobor!
Temându-se că o să vomit pe ei, pasagerii adunaţi lângă uşă se dau în spate şi încep să strige la şofer.
— Deschideţi uşile!
— E o femeie care trebuie să coboare!
— Deschide naibii uşile, frate!

Slavă Domnului, uşile se deschid şi, înainte să-mi dau seama, sunt pe trotuar, nu foarte sigură cum am ajuns acolo, dar uşurată că nu trebuie să merg până în Brixton. Mă uit în jur, dacă ar veni un autobuz din cealaltă direcţie aş traversa în fugă şi aş sări în el, pentru că nu m-am mai simţit niciodată atât de nelalocul meu. În afară de Imogen, care merge la vreo 20 de metri înainte, imună la frig în tricoul ei mulat, în jur sunt numai bărbaţi. Şi felul cum se uită la mine când merg în grabă în urma ei îmi face pielea de găină. *Nu fi proastă, Bronnie, sunt doar nişte bărbaţi, nu sunt criminali.*

— Nu aşa repede.

Un bărbat iese dintr-un portic şi se opreşte în faţa mea, înalt, ameninţător şi duhnind a alcool. Instinctiv, îmi strâng geanta la piept.

— Unde te grăbeşti?

— Fiica mea e acolo, în faţă. Trebuie s-o prind din urmă.

Mă priveşte lung.

— Nu vrei să stai un pic cu mine înainte?

— Nu, nu tocmai.

— Ai auzit, Kyle?

Se întoarce spre cineva care stă în pragul uşii.

— N-a fost foarte politicos, nu?

— Scuză-mă.

Încerc să-l ocolesc, dar se mişcă în acelaşi timp cu mine, blocându-mi calea. Inima începe să-mi bată mai repede. Nu vreau să-l provoc, dar Imogen se îndepărtează tot mai mult. Ce să fac? *Carolyn. Gândeşte-te la Carolyn.*

— Dă-te naibii din calea mea!

Mijeşte ochii.

— Ce-ai zis?

— Am zis să te dai naibii din calea mea!

Duce mâna la buzunarul din spate şi păşeşte mai aproape. Mirosul îmi întoarce stomacul pe dos.

— Nu-ţi pierde vremea, Daz, îi zice tărăgănat amicul din prag. E bătrână şi urâtă cu spume.
Furioasă, mă întorc spre el.
— Du-te naibii şi tu!
Sunt aproape la fel de şocată ca ei. Habar n-am de unde mi-a venit. Parcă aş fi posedată de Carolyn. Din fericire, lui „Daz” i se pare amuzant şi, când se îndoaie de mijloc râzând ca o hienă, trec pe lângă el, mânia făcându-mă să merg cu paşi mari în loc să alerg. Şi poate că din cauza mersului, care transmite un fel de mesaj de nu-te-pune-cu-mine, nu mă mai abordează nimeni cât o urmăresc pe Imogen.
Reuşesc să reduc distanta dintre noi chiar înainte să facă brusc stânga pe o străduţă lăturalnică îngustă. O urmez prudent; ambele părţi ale străzii sunt mărginite de case înşiruite dărăpănate, iar Imogen traversează către una dintre cele mai apropiate. Mă retrag în grabă după colţ, cu inima bubuindu-mi în piept. N-am venit până aici şi nu m-am lăsat speriată de moarte ca să ajung să mă vadă Imogen acum. Mă simt îngrozitor pentru că m-am îndoit de ea. Din ce-am întrezărit pe strada aia, e foarte posibil ca într-un loc de felul ăsta să stea bunicii ei. Poate că s-au mutat când s-au căsătorit şi de-atunci stau aici. Căsuţa ar fi fost mândria şi bucuria lor până când vârsta şi bolile au început să-i împiedice să mai facă faţă. Cercetez cu grijă strada, întrebându-mă deja cum pot să dau o mână de ajutor, de la o prăjitură pe care să i-o dau lui Imogen să le-o aducă şi până la serviciile lui Cari pentru repararea faţadei, şi o văd pe Imogen aşteptând răbdătoare în prag.
Deschide un bărbat. Nu-i bunicul ei; pare prea tânăr. Trebuie să fie taică-su – nu, n-are cum, nu îmbrăcat aşa, cu blugi zdrenţăroşi şi un tricou fără mâneci jegos şi cu tatuaje pe toată lungimea braţelor. Simţurile îmi intră imediat în alertă; ceva pare în neregulă. Nu pot să mă

gândesc decât că Imogen a greşit casa sau a fost ademenită aici şi e cât pe ce să intre în vreo capcană. Fac un pas, dar, înainte să apuc să fac ceva, se apleacă şi-l sărută pe bărbat pe gură. Clipesc de câteva ori, întrebându-mă dacă am halucinaţii. Mă mai uit o dată şi-l văd pe bărbat punându-i mâinile pe obraji şi trăgând-o spre el, până dispare în casă. Pe stradă se lasă o tăcere stranie, întreruptă doar de bufnetul răsunător al uşii.
Pe lângă mine trece un bărbat, împingându-mă în umăr. Mă răsucesc, crezând că urmează să fiu atacată, dar el nici nu pare să bage de seamă că sunt acolo. Zăresc nişte ochi sticloşi şi coaste ieşite pe sub tricoul cu care e îmbrăcat, în pofida frigului. Braţul lui gol e plin de semne de înţepături de ac. Mi se întoarce stomacul pe dos. Sunt atât de departe de zona mea de confort, că nu-mi doresc decât să mă întorc la Academie. În timp ce mă îndrept spre strada principală, arunc o privire în urmă şi-l văd pe bărbat dispărând în casa unde e şi Imogen. Mi se face rău şi frică în acelaşi timp – n-am cum să plec acum, sunt prea îngrijorată pentru ea. Trebuie s-o scot de-acolo.
Fără să stau prea mult pe gânduri, traversez strada, mă duc la uşă şi bat cu putere. E deschisă aproape imediat de bărbatul care a tras-o pe Imogen în casă. De aproape arată şi mai rău, cu semne de vărsat pe piele şi ochii înfundaţi.
— Ce vrei? mă întreabă răstit.
— Imogen, spun, tremurând.
— Imogen?
— Da.
— N-am auzit niciodată, răspunde el şi dă să închidă uşa. Nu găseşti aici.
Întind mâna, ca să blochez uşa.
— Nu plec fără Imogen, îi spun cu mai multă siguranţă decât simt în realitate.

— Tocmai ţi-am zis că nu vând. Încearcă la celălalt azil.
— Ştiu că e aici.
— Cine?
— Imogen.
— Eşti dusă rău, cucoană. Dacă nu vrei ce vând, dispari, îmi trânteşte uşa în nas şi, furioasă, ridic mâna să bat din nou, pregătită să-i spun că el e dus, pentru că Imogen nu e un lucru, e o fată. Şi atunci mi se aprinde un beculeţ. Dându-mi seama care a fost de fapt subiectul discuţiei – din punctul lui de vedere –, mă întorc şi o iau la goană pe alee, apoi pe străduţă şi înapoi pe strada principală, cu inima bătându-mi aşa de tare, că abia mai pot să respir. E exclus să mă întorc cu autobuzul – mă uit împrejur şi văd un taxi pe cealaltă parte a drumului. O iau la fugă spre el, aproape că mă loveşte un biciclist în goana mea, şi deschid uşa din spate. Dau acolo peste un bărbat uriaş şi scot un ţipăt înainte să-mi dau seama că nu face decât să încerce să coboare din maşină. Mă trag într-o parte ca să-l las să treacă şi apoi mă arunc pe bancheta din spate înainte să apuce să demareze maşina.
— Sunteţi liber? întreb cu glas pierit.
— Aşa se pare, răspunde şoferul morocănos. Încotro?
Sunt cât pe ce să-l rog să mă ducă înapoi la şcoală, când îmi dau seama că aş putea foarte bine să mă duc direct acasă la Elise. Îi găsesc adresa pe telefon şi mă uit la ceas. E abia 10:50, aşa că o să ajung prea devreme. N-are importanţă, pot să găsesc vreo cafenea.
Durează ceva vreme până să-mi revină pulsul la normal, dar mă macină îngrijorarea. Poate că ar fi trebuit să mai încerc s-o văd pe Imogen. Însă după ce mi-am dat seama că bărbatul e dealer de droguri, nu voiam decât să plec de-acolo. Cum e posibil să fie iubitul ei? Probabil că are cel puţin 30 de ani. Şi dacă a făcut-o dependentă de droguri? Dacă o foloseşte pe Imogen ca intrare în

Academie? Ce-a zis Bel aseară? Că e uşor să faci rost de droguri la Academie. E posibil oare ca Imogen să fi fost cea care i-a oferit acces la droguri lui Sadie? Aducându-mi aminte cum le-am văzut adunate una într-alta acum câteva săptămâni, îmi dau seama că trebuie să vorbesc rapid cu Elise. Şi cu Adam, pentru că trebuie să afle despre Imogen.
Traficul e aglomerat, încât ajung cu doar 20 de minute mai devreme la Elise. Mă plimb prin cartier, repetând ce şi cum o să-i spun. Reşedinţele sunt uluitoare – palate uriaşe, cu faţadă dublă, cu patru etaje, zugrăvite în alb – şi mă întreb cum se simte Elise având una dintre cele mai mici case de pe stradă. O văd venind, ţăcănind cu tocurile pe asfalt, şi îi ies în întâmpinare.
— Sper că n-ai aşteptat mult, ţi-am zis că nu ajung până la 12, se încruntă ea.
— Doar câteva minute, îi răspund, întrebându-mă de ce trebuie să fie mereu aşa repezită.
Intru după ea în casă. Nu mă simt niciodată confortabil la Elise. Parcă e un showroom şi mi-e teamă să nu sparg ceva sau să las vreo amprentă pe o suprafaţă lucioasă, că devin o epavă nevricoasă. Îmi displace mai ales bucătăria, spre care ne îndreptăm acum. Îmi face semn spre unul dintre scaunele de bar caraghios de înalte.
— Ceai? mă întreabă în timp ce mă cocoţ.
— Te rog.
— Turmeric sau fenicul?
— De fapt, poţi să-mi faci o cafea?
În timp ce se foieşte prin bucătărie ocupându-se de cafea, imaginea ei e reflectată la nesfârşit de suprafeţele cromate.
— Presupun că nu putem merge în salon, nu? o întreb.

Face ochii mari de surprindere, de parcă aş fi un comis-voiajor care vrea să intre pe uşa principală, şi simt cum cedează ceva în mine.
— Scaunele astea de bar or fi ultima modă, dar sunt al naibii de incomode! Şi poate că ţie îţi place să te vezi reflectată de 100 de ori, dar mie, nu!
Se încruntă.
— Scaunele chiar sunt incomode?
— Da! Parcă ai sta cocoţat pe o nenorocită de prăjină. Şi, înainte să întrebi, bucătăria ta e aşa de imaculată, parcă eşti într-un spital!
— Ah!
Scoate o sticlă cu apă din frigider, îşi toarnă un pahar, apoi ia cafeaua mea din espressor.
— Păi, dacă aşa ţi se pare, haide.
Alunec de pe scaunul de bar şi o urmez în salonul imens. Sunt patru canapele uriaşe şi îmi închipui cum arată serile lor în familie – Elise, Nick şi Sadie stând la câţiva kilometri unul de altul, fiecare cu locul lui; asta, dacă petrec vreo seară în familie.
— Despre ce e vorba? întreabă Elise, aşezându-se pe una dintre canapele.
— Sadie... spun, întrebându-mă dacă ar trebui să mă aşez lângă ea sau pe cel mai apropiat fotoliu.
Dar e aşa departe, că ar trebui să strig ca să mă audă.
— Sadie?
— Da, răspund, aşezându-mă lângă ea.
Oftează exagerat.
— Nu e vorba de faptul că bea din când în când câte un pic de alcool, nu? întreabă ea plictisită.
Cât m-am plimbat în sus şi în jos aşteptând-o, am încercat să găsesc o cale să-i spun cu blândeţe. Dar atitudinea ei îmi alungă orice intenţie de-a o trata cu mănuşi.
— Nu, se droghează! spun furioasă.

Se uită la mine năucită.
— Droguri?
— Da. Sigur ai observat ce îngrozitor arată.
Elise clatină din cap.
— N-am…
— N-ai cum să nu fi observat cearcănele alea uriaşe de sub ochi, insist eu, înfigând un pic mai adânc cuţitul parentingului greşit. Bel spune că abia dacă mai mănâncă şi mai doarme.
— Sadie n-are cum să se drogheze, spune ea, netezindu-şi de câteva ori fusta, semn că şi-a mai pierdut din siguranţa de sine. E prea… raţională.
Se poticneşte căutând cuvântul.
— Îmi pare rău, Elise, dar se văd toate semnele. Partea bună e că e conştientă că are o problemă şi pare să vrea să o rezolve.
— Ce, ai vorbit cu ea?
— Nu, dar Bel a găsit asta în geanta ei.
Scot broşura şi i-o întind. O ia încet şi se uită la ea un minut, privind poza şi titlul: *Primul pas este să accepţi că ai o problemă.* I se scurge sângele din obraji. Întinde mâna după pahar şi soarbe îndelung, ca să câştige puţin timp.
— A… a vrut să stea de vorbă cu mine aseară, a zis că trebuie să-mi arate ceva. Dar după aia n-a găsit ce-i trebuia şi i-am spus că nu contează, oricum eram ocupată, şi a început să plângă. Am întrebat-o ce s-a întâmplat, dar a urcat la ea.
— Nu te-ai dus după ea, s-o întrebi ce-o supără?
Îi revine sângele în obraji, iar pielea îi devine stacojie. Scutură puţin din cap, iar eu o privesc dezaprobator.
— Nu e Sadie, spune ea răguşit. Nu e Sadie.
— Nu, ştiu că nu ea distribuie drogurile. Cred că ştiu cine e distribuitorul, adaug sumbru.

— Nu.
Elise scutură din cap atât de violent, încât unul dintre cercei aproape că-i intră în ochi.
— Nu Sadie are o problemă – eu am!
Ridică privirea chinuită spre mine.
— Nu credeam că a observat, dar nu-i proastă. Pentru mine a luat broşura, Bronnie.
Mă holbez la ea.
— Ah, Elise, spun şi mi se strânge inima.
Caută un şerveţel şi, cum nu găseşte, scot eu unul din geantă.
— E curat, îi spun. Puţin mototolit, dar curat.
— Mulţumesc.
Se şterge la ochi, îşi suflă nasul şi aproape că-şi recapătă controlul.
— Ştiu că probabil mă judeci, Bronnie, dar n-aş face faţă jobului, n-aş putea munci atât de mult dacă n-aş avea un viciu. Pur şi simplu nu poţi rezista multă vreme.
— Chiar merită? Eşti dependentă de alcool, Elise!
Tresare.
— Nu-s dependentă!
— Păi, nu ştiu mare lucru, îi răspund tăios. Dar vodcă la prânz mie îmi sună a dependenţă, mai ales că bănuiesc că nu e prima. Trebuie să ceri ajutor, Elise. Ştiu că-ţi place jobul tău, dar îţi iubeşti mai mult fiica.
Sunt sigură că doar mi-am închipuit o uşoară ezitare.
— Ai dreptate, sigur că da. Biata Sadie, trebuie să fie tare îngrijorată.
— Vorbeşti cu ea diseară? încuviinţează.
— Vin s-o iau de la scoală.
— O să pleci de la serviciu la timp?
— Nu mă mai întorc după-masă. Cred că trebuie să-mi rezolv propriile probleme înainte să mă bag într-ale altora.

— E un început bun. Ştiu că poate sună aiurea, dar mă bucur că tu ai problema asta, şi nu Sadie. O să se bucure şi Bel.
Fac o pauză.
— Te deranjează dacă-i spun? Doar pentru că Sadie s-ar putea să aibă nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, iar ea şi Bel sunt foarte apropiate.
— E în regulă câtă vreme nu spune mai departe. Te rog, mulţumeşte-i că are grijă de Sadie.
Mă îmbrăţişează puţin stângaci, dar e o îmbrăţişare adevărată.
— M-ai ajutat.
— Ei, asta-i o premieră, îi răspund.
— Nu te mai tot subestima, Bronnie. Ştii că toate te invidiem.
Mă uit surprinsă la ea.
— Aşa e. Ai făcut bine cel mai important lucru din lume: ai fost o mamă bună. Eu am fost totdeauna cumplită la capitolul ăsta.
— Dar o să fii mai puţin cumplită de-acum, îi spun şi o fac să râdă. Mai bine plec, Elise. Am lipsit de la şcoală toată dimineaţa.
Îmi aduc brusc aminte că nu i-am zis despre Imogen – dar nu e momentul potrivit.

***

Sunt atât de cufundată în gânduri când mă întorc la Academie, că nu cobor la statia mea şi trebuie să mă întorc pe jos. Aproape că am ajuns, când o văd pe Kendall în faţa mea pe stradă.
— Kendall!
Se întoarce.
— A, bună, Bronnie, spune ea fără chef.

Mă bucur că nu mă poate privi în ochi.
— Bem o cafea?
— N-ar trebui să fii la serviciu?
— Nu.
Ne îndreptăm spre cea mai apropiată cafenea, care – din fericire – are o masă liberă lângă fereastră. Trebuie să ne strecurăm pe lângă cărucioare şi să păşim peste câini ca să ajungem la ea.
— Ce mai faci? o întreb după ce ne comandăm cafelele.
— Bănuiesc că bine.
— De ce nu ne-ai spus adevărul? atac eu direct subiectul.
— Pentru că ştiam că o să vă gândiţi la ce e mai rău.
— ...doar pentru că ai dat impresia că ascunzi ceva.
— Uite ce e, îmi pare rău. Aş vrea să fi făcut altfel. Dar acum am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Imogen, pentru început.
Trag aer în piept.
— Apropo de Imogen, am văzut-o plecând azi-dimineaţă de la Academie, când ar fi trebuit să fie la ore, aşa că am urmărit-o.
— Unde? La magazinul de frânghii? întreabă ea sarcastică.
— Nu, undeva spre Brixton.
Nu că n-aş fi băgat de seamă sarcasmul ei, dar mă grăbesc să spun povestea.
Kendall mă măsoară din priviri.
— Nu-i un fel de încălcare a legii... ştii tu, să urmăreşti un elev?
— Probabil. Dar tot am făcut-o. N-o să ghiceşti niciodată, Kendall – s-a dus în zona aia mizerabilă, plină de drogaţi... aproape că am fost atacată, dar m-am gândit la Carolyn şi i-am înjurat... a intrat într-o casă, a deschis un tip oribil şi Imogen La sărutat!
Kendall ridică din umeri.

— Deci are un iubit. Dar sunt de acord, n-ar trebui să chiulească de la şcoală ca să se vadă cu el.
— Pierzi din vedere esenţialul! în primul rând, e mult mai mare decât ea; probabil că are cel puţin 30 de ani. Şi...
Arunc rapid o privire în jur şi cobor vocea.
— Cred că vinde droguri.
— Vinde droguri?
Nu-i prima dată când îmi doresc să fi învăţat-o cineva pe Kendall să vorbească în şoaptă.
— Da. Dar vorbeşte mai încet.
— De ce crezi că e dealer de droguri?
— Pentru că aşa arată! Şi după aia a venit un tip care arăta periculos, clar era drogat, şi a intrat în casă. Groaznic! Ştiam că nu pot să plec fără să vorbesc cu Imogen, aşa că am bătut la uşă. A deschis iubitul ei şi a fost foarte ciudat – când am zis că vreau să vorbesc cu Imogen, a crezut că voiam să cumpăr droguri. A crezut că Imogen e un drog!
— Făcea mişto de tine, spune Kendall, amuzată.
— Nu, asta e, că nu făcea. Parcă nu mai auzise niciodată cuvântul „Imogen”.
Kendall tace o clipă şi îi las timp să vină cu o explicaţie.
— Elise ţi-a zis ceva despre vizita ei în State? mă întreabă.
Mă uit atent la ea.
— Kendall, tu ai auzit măcar un cuvânt din ce ţi-am spus? Cred că iubitul lui Imogen s-ar putea să se folosească de ea ca să bage droguri la Academie!
— Atunci trebuie să-l avertizezi pe Adam.
— Da. Voiam doar să văd ce crezi tu.
— Eu?
Îmi zâmbeşte forţat.
— Ah, eu nu mai ştiu nimic.

Deschid gura să-i spun că ar trebui să mă ia în serios şi îmi dau seama cât de nefericită e.
— S-a întâmplat ceva? o întreb.
Îşi învârte ceaşca de cafea.
— Mi-aş fi dorit să nu-l caute pe Greg.
— Pentru că acum a aflat toată lumea despre Vee?
— Nu. Pentru că nu ştiu ce a fost între ei.
— Insinuezi ce cred eu că insinuezi?
— Ştii că Elise şi Nick au o căsnicie deschisă, da?
— Dar chiar şi aşa!
Kendall se uită tintă în ceaşcă.
— L-ai întrebat pe Greg?
— Zice că au băut ceva împreună.
— Şi nu-l crezi?
— Nu ştiu ce să cred.
Nici noi nu ştim, Kendall, îmi zic. *Nici noi.*

***

Nu mai stau mult cu Kendall, pentru că e mai preocupată de posibilitatea ca Elise să se fi culcat cu soţul ei decât de drogurile de la Academie. Nu pot s-o acuz; dacă ar fi fost vorba despre Cari, m-aş fi purtat la fel. Nu că el s-ar fi uitat vreodată la Elise – deşi, dacă află vreodată ce-am făcut eu, s-ar putea să ajungă să se uite şi el în altă parte. Singura mea consolare este că nu-i suficient de sofisticat pentru Elise, aşa că nu-i niciun pericol.
Totuşi pericolul există, dar în altă parte. Dintr-un impuls, îmi scot telefonul şi o sun pe Carolyn.
— Bună, Bronnie, spune ea vesel.
— Nu te deranjez, nu?
— Nu, e în regulă. Care-i treaba?
— Mă întrebam dacă poliţia a aflat cine v-a lovit ieri.

— Păi, au reuşit să identifice maşina, dar era închiriată, aşa că încă nu au şi un nume. Însă au o fotografie făcută de o cameră imediat după aceea. Era o femeie.
— O femeie?
— Da. Imaginea e prea neclară ca să i se vadă faţa, dar ce să vezi – are părul blond, lung.
Are un ton triumfător.
— Măcar au un punct de pornire, răspund eu.
— Bronnie, nu te-ai prins. Păr blond lung – pe cine ştim noi cu păr blond lung?
— Ăă...
— Imogen!
— Cum... crezi că *Imogen* a încercat să vă scoată în decor?
— De ce nu? Am stabilit deja că e nebună.
— Dar de ce? Ştie măcar să conducă?
— Are 17 ani, nu? Nu ştiu care-i mai rea, Ruby sau Imogen? Ambele sunt al naibii de periculoase, dacă mă întrebi pe mine.
— I-ai spus lui Adam?
— Nu încă, poliţia abia a sunat-o pe Elise şi o să aştept până au şi numele persoanei care a închiriat maşina. Fără el, Adam Nenorocitul o să spună doar că trag concluzii pripite, că am ceva cu Imogen, bla, bla. Dar, într-un fel sau altul, o să mă ocup eu de jăvruţa aia, Bronnie.

***

Până ajung la Academie, e trecut de ora 15. Mă duc direct la Adam, sperând că n-o să-mi scoată ochii că am lipsit aproape toată ziua.
Nu-i în birou, aşa că mă duc să-l caut. În timp ce mă îndrept spre cancelarie, îmi cade privirea pe biletul prins pe panoul din holul central, care anunţă *Şi câştigătorul este...* POVESTE DIN CARTIERUL DE VEST!!!

Mă duc repede spre panou, cu inima bătând nebuneşte. Dacă Jess a obţinut rolul principal, n-o să mai aibă importanţă că n-a ales *My Fair Lady.* Carolyn tot o să fie îngrozitor de încrezută. Doamne, te rog, fă să nu fi luat Jess rolul Mariei! Mă uit la distribuţie şi rămân cu gura căscată. E Bel! Bel a obţinut rolul Mariei! Mă cuprinde un val de fericire, urmat de unul de triumf pentru toată munca grea care şi-a căpătat răsplata. Mor de nerăbdare să-l sun pe Carl, dar asta-i o veste pe care trebuie s-o dea Bel, nu eu.
Mă uit repede pe restul listei şi văd că dublura lui Bel e Sadie, nu Jess sau Ruby. De fapt, nici Jess, nici Ruby nu au vreun rol important, pentru că în rolul Anitei a fost distribuită Imogen. Mă încrunt, întrebându-mă care au fost motivele lui Adam. Se bazează pe scuza că numărul lui Jess din spectacolul de revistă a fost întrerupt, iar Ruby n-a mai ajuns să cânte deloc? Detest ce-mi trece prin cap. Pare lipsă de loialitate faţă de Bel. Dar dacă a primit rolul Mariei doar pentru că Ruby şi Jess ieşiseră din cărţi? Ştiu că distribuirea rolurilor nu depinde de interpretarea de la spectacol, dar îmi închipui că unii aşa o să vadă lucrurile. Sau – şi mai rău – dacă Adam i-a dat rolul lui Bel ca să-mi mulţumească mie?
— Nu-i cazul să fii aşa sumbră, Bronnie!
De pe coridor se aude glasul jovial al lui Adam. Ţinând cont ce am să-i zic despre Imogen, poate e mai bine că e vesel.
— Cine te vede ar crede că nu eşti mulţumită că Bel o s-o joace pe Maria.
— Bineînţeles că sunt mulţumită, e minunat!
Aştept să se apropie, apoi îi zic direct:
— Numai că nu mi-ar plăcea să fi primit rolul pentru că... mă rog, ştii tu.

— Categoric nu e cazul, răspunde el cu fermitate. Ştii la fel de bine ca mine că Bel va fi remarcabilă în rolul Mariei.
— Dar pentru că Jess şi Ruby n-au apucat să dea o probă propriu-zisă, poate că ar trebui să mai dea una.
— Nu e cazul.
Îşi pune o mână grea pe umărul meu.
— Îţi faci prea multe griji, Bronnie. Ştiu că Jess şi Ruby o să fie dezamăgite, iar mama lui Jess o să aibă ceva de zis. Am dat rolurile unor eleve despre care ştiu că o să le acorde atenţia cuvenită – şi care ar trebui răsplătite pentru bună purtare.
Acum mă întreb dacă a exclus-o pe Ruby ca sancţiune pentru hărţuire, iar pe Jess, ca s-o pedepsească pe maică-sa pentru acelaşi lucru. Simt cum mă apucă durerea de cap şi mi-aş dori să fi putut amâna discuţia despre Imogen.
— De fapt, Bronnie, voiam să vorbim. Ai o clipă?
— Sigur, spun, iar inima începe să-mi bată mai repede.
Mă duc după el în birou, pregătindu-mă psihic. Aşteaptă până mă aşez de cealaltă parte a biroului.
— Din nefericire, n-am reuşit să lămuresc povestea aia urâtă cu ştreangul, spune, iar eu oftez uşurată. Ştiu că te-am mai întrebat, dar eşti sigură că n-ai văzut pe nimeni în garderobă în timpul spectacolului?
— Sunt sigură, răspund eu, dându-mi seama că viaţa mea ar fi mult mai uşoară dacă aş putea acuza pe cineva.
— Tu le cunoşti mult mai bine decât mine. Crezi că e posibil să-l fi pus acolo chiar Ruby?
— Presupun că da, îi răspund fără tragere de inimă.
Îşi duce mâna la bărbie.
— Dar mesajul de pe bancă? Dacă-mi aduc bine aminte, ai zis că ai plecat de la şcoală pe la ora 17. Ai văzut pe cineva în curtea interioară?

— Nu.
— Şi nu era nimic scris pe bancă?
— Nu.
— Deci e posibil ca Ruby să fi scris chiar ea pe bancă?
— De ce să facă asta?
— Ştim că are nişte probleme, din cauza comportamentului de anul trecut. Nu i-ar fi fost greu să ia un tub cu vopsea din dulapul din depozit şi să scrie pe bancă. Aşa cum tocmai ai confirmat, nu era nimeni în curtea interioară la ora 17, pentru că orele se termină la 16:30. Teoretic, Ruby ar fi putut să scrie cuvintele pe bancă – nu era nimeni prin apropiere s-o vadă – şi apoi să ţipe ca din gură de şarpe când ai apărut tu cu Bel.
— Era deja isterică atunci când am ajuns, îi răspund, întrebându-mă de ce încearcă atât s-o prezinte pe Ruby drept făptaş.
— Exact! spune triumfător.
— Nu înţeleg.
— Ruby a zis că mesajul era deja pe bancă la ora 17, când a ajuns ea.
— Aşa e.
— Şi încă mai plângea după jumătate de oră? Nu se leagă. De ce să stai acolo plângând jumătate de oră, în loc să te duci să spui cuiva? Eu eram în birou, putea să vină la mine.
Lui Adam i-ar trebui câţiva copii, mă gândesc eu descurajată. Ar înţelege cum e posibil ca o adolescentă să plângă fără pauză o jumătate de oră din cauza hărţuielii şi să nu-i spună directorului ce s-a întâmplat, unui director despre care ştie că o consideră o sursă de scandal. Apoi îmi amintesc că *a avut* un copil şi mă detest că am uitat.
— Şi Imogen?
— Imogen? se încruntă el.
— Da.

— Ce-i cu ea?
— Păi, cum a spus mama lui Jess, totul a început în ziua în care a venit Imogen.
Mă uit cu înţeles la el.
— Cât de multe ştim despre ea?
— Câte ştim despre oricare elev.
Coboară privirea spre o scrisoare de pe birou, cu un gest care spune *nu mai discut pe tema asta.*
— De fapt, nu ştim. Trebuie să-ţi spun ceva, Adam. Am văzut-o pe Imogen plecând de la şcoală azi, aşa că am urmărit-o.
Adam ridică brusc capul.
— Cum adică ai urmărit-o? Unde?
— Pe drum spre ceea ce credeam că era casa bunică-sii. Mi-a zis că stă cu bunicii şi sunt bolnavi, am crezut că are vreo urgenţă, dacă pleacă de la şcoală fără bilet de voie.
Mă aştept să-mi spună că el a învoit-o, dar nu o face.
— Numai că la uşă a răspuns un bărbat, prea tânăr ca să fie bunicul sau tatăl ei.
— Imogen are un iubit, spune el, ridicând din umeri. Sunt sigur că multe eleve au.
— Da, dar ăsta e cu cel puţin zece ani mai mare, poate chiar mai mult. Însă nu-i doar asta. Cred că e dealer de droguri.
— Crezi tu?
— Ştiu.
— Cum?
— Pentru că m-am dus la uşă şi am zis că vreau cu Imogen, dar nu părea să ştie despre cine-i vorba şi a zis că dacă nu vreau să cumpăr ce vinde el, să mă duc naibii.
— Asta nu înseamnă că vinde droguri. Poate că era vorba de televizoare, telefoane... orice altceva.
— Nu, ştiu că e dealer de droguri.
Îl fixez cu privirea.

— De ce nu vrei să crezi? Imogen ar putea fi în pericol!
I se întunecă chipul şi mă bucur că am reuşit în sfârşit să-l fac să asculte.
— Aş putea să te sancţionez pentru asta, Bronnie.
Rămân cu gura căscată.
— Pentru că mă preocupă soarta unei eleve? Dacă l-ai fi văzut pe bărbatul care o săruta în prag, cred că şi tu ai fi fost îngrijorat!
Nu ştiu cine e mai surprins de tonul meu – el sau eu.
— Oricum, ce ai făcut tu poate fi considerat hărţuire.
— Nu şi dacă m-am ţinut după ea o singură dată.
Se uită la mine, provocându-mă să-i ripostez şi, pentru o clipă, îi susţin privirea.
— Am zis că trebuie să-ţi spun, asta-i tot.
— Şi acum mi-ai spus.
Îmi adresează un zâmbet scurt, ca să mai tempereze duritatea cuvintelor.
— Lasă totul în seama mea, Bronnie, mă ocup eu. Nu uita să vezi cui aparţin obiectele pierdute, adaugă el, punându-mă la locul meu. Unele dintre eleve sunt în pauză, de ce nu te duci pe la ele cu coşul?

***

Plec din biroul lui Adam, tot chinuită de îngrijorare. A fost o prostie să-l scot din sărite, dacă vrea, poate să-mi facă viaţa grea.
Găsesc coşul cu obiecte pierdute şi mă duc în curtea interioară. Câţiva băieţi îşi recunosc bluzele de trening, unul ia o pereche de adidaşi jegoşi de care mă bucur să scap.
— Colanţii mei! spune Ruby încântată, luându-i din cos.
Se uită şi Jess.
— Sutienul meu!

Îl flutură triumfătoare şi mă întreb cum de nu şi-a dat seama că nu-l are, ţinând cont de dimensiunile sânilor.
— Imogen, nu-i nimic de-al tău pe-aici? o întreb, încercând să-mi păstrez calmul, pentru că mi-e greu s-o privesc, ţinând cont de ce am aflat despre ea.
Mă fixează cu ochii ei albaştri, ca şi cum m-ar cântări, făcându-mă să mă întreb dacă iubitul i-a spus despre femeia care a venit s-o caute pe „Imogen”, iar ea a făcut legătura.
— Grăbeşte-te, îi spun, împingând coşul spre ea. N-am toată ziua la dispoziţie.
Scotoceşte fără grabă printre lucruri şi găseşte până la urmă o gleznieră. Sunt pe punctul să mă mut la următorul grup, când ia repede o perie de păr care se afla acum deasupra grămezii din coş şi o ascunde sub gleznieră, de parcă ar vrea să n-o vadă nimeni. Nu mă mai mir de comportamentul ei straniu, sunt mai îngrijorată de iubitul care vinde droguri.
Sună de intrare, iar clopoţelul pune capăt eforturilor mele de a scăpa de obiectele pierdute. Las coşul în cancelarie, hotărând că ar fi mai eficient să mă duc cu el la poartă mai târziu şi să-i prind pe elevi la plecare. Dorindu-mi cu disperare un pic de linişte, mă îndrept grăbită spre atelierul meu. Când sunt aproape, aud voci ridicate din vestiarul de alături.
— Tu chiar crezi că mi-aş risca propria audiţie, idioata naibii? ţipă Ruby. Bel, spune-le! Mama ta era în culise, m-ar fi văzut dacă puneam eu ştreangul acolo, nu?
— Cui îi spui idioata naibii? răsună glasul lui Jess.
— Ei! spune Ruby cu vocea tremurând de furie. Ciudata naibii de-acolo! Haide, recunoaşte, javra dracului! Tu faci toate astea, nu eu!
Se aude un zgomot de încăierare, urmat de ţipătul de durere al lui Imogen. Năvălesc în vestiar şi văd o

încălceală de braţe şi picioare, dintre care unele îi aparţin lui Bel.
— Of, Doamne! strig. Fetelor! FETELOR!
Bel se întoarce şi, spre uşurarea mea, văd că ea şi Sadie nu se bat, ci încearcă s-o tragă pe Ruby, dezlănţuită, de lângă Imogen, care s-a ghemuit pe una dintre bănci, suspinând şi gâfâind. Mă duc repede spre ele.
— Ce naiba se întâmplă? întreb, băgându-mă între ele. Ruby, ajunge! RUBY!
Mă priveşte palidă de furie.
— E o mincinoasă nenorocită! încearcă să mintă că eu sunt de vină pentru ştreang şi că am împins-o pe scări!
— M-ai împins pe scări!
Ruby izbucneşte în plâns.
— O urăsc! Mi-a tot trimis mesaje...
Plânge aşa de tare, că nu mai poate vorbi.
— Ce mesaje? întreb eu, încercând s-o fac să se aşeze.
— De ce n-o întrebi pe ea? izbucneşte Ruby. E nebună!
— Râde ciob de oală spartă, mormăie Jess.
— Vezi! strigă Imogen triumfătoare. Până şi prietenele tale cred că eşti ticnită!
Ruby se uită împrejur, dar niciuna dintre prietenele ei nu o priveşte în ochi, nici chiar Bel.
— Javră nenorocită! Javră mincinoasă nenorocită!
Ruby se smuceşte de lângă mine şi sare la Imogen.
— Şi tu, ce-i cu minciunile pe care le-ai spus, despre taică-tu care-i pe moarte, când el e bine mersi! Şi te automutilezi, nu? Păi – Ruby e ieşită din minţi de furie –, NU CRED NICIUN CUVÂNT!
Înainte să apuc s-o prind, întinde mâna şi smulge plasturele de pe braţul lui Imogen.
— Ruby!

Dar mă uit nu la o rană, ci la tatuajul care fusese ascuns de plasture – *Cerul deasupra mea, pământul sub mine, focul în mine.*
— Au! ţipă Imogen, acoperindu-l repede, în timp ce celelalte se reped spre ea.
Jess îi dă mâna deoparte, dar, cu un strigăt furios, Imogen o împinge şi fuge din vestiar.
— Vezi? spune Jess triumfătoare. Mama avea dreptate. A zis că faza aia cu Imogen care se automutilează era vrăjeală.
— Vezi cum vorbeşti, spun, cu gândul la tatuaj.
L-am mai văzut undeva.
— Dar de ce să pretindă că se automutilează? întreabă Bel nedumerită.
— Ca să atragă atenţia. E *nebună.*
Jess îşi duce degetul la cap, făcând un semn care sugerează ţicneala.
— Ai văzut cum plângea când Ruby abia dacă a atins-o?
— Totuşi e un tatuaj foarte drăguţ, spune Sadie. Mi-ar plăcea unul la fel.
Mă uit în jur.
— Unde-i Ruby?
— Nu ştiu, îmi răspunde Jess ridicând din umeri. Să mă duc s-o caut?
— Nu, mă duc eu. Şi nu spuneţi ce s-a întâmplat aici, vă rog. N-am vrea să ajungă la urechile lui Adam, nu-i aşa? adaug cu asprime.

***

Le las şuşotind şi mă întreb ce o să se mai întâmple până diseară. Aş da orice pentru o ceaşcă de ceai, dar prioritatea e s-o găsesc pe Ruby. Era foarte supărată. Nu-s de acord cu comportamentul ei – nimeni n-ar trebui să

recurgă la violenţă fizică, indiferent de provocare –, dar nu pot să n-o compătimesc. Probabil că se simte foarte singură, părăsită de toată lumea.
Verific cele trei toalete – nici urmă de Ruby. Mă duc spre curte, cu gândul la tatuajul lui Imogen şi încercând să-mi amintesc unde l-am mai văzut. Era cu câţiva ani în urmă. Poate la vreo petrecere sau la coafor. Coafezele au de multe ori tatuaje, nu? Oriunde o fi fost, m-a impresionat. Îmi plăcuse imaginea pe care o evocau cuvintele, un spirit liber care cutreieră pământul, fără să răspundă faţă de nimic şi nimeni, şi mă gândisem că, dacă mă hotărăsc vreodată să-mi fac un tatuaj, acesta va fi. Nu că aş fi fost vreodată un spirit liber. Nici că o să fiu, ceea ce e destul de trist, pentru că uneori, doar uneori, mi-ar plăcea să le spun tuturor – lui Adam, mamelor, chiar şi lui Cari şi copiilor – să se ducă naibii.
Ajung în curtea interioară şi o văd pe Ruby stând pe banca unde fusese scris *Aici zace Ruby Donovan.* Cuvintele nu se mai văd, au dispărut cu ajutorul unui dizolvant, al unui burete de sârmă şi cu efortul fizic al lui Bob.
Chiar şi de la distanţă îi văd lacrimile şiroind pe obraji. Mi se rupe inima pentru ea şi mă grăbesc s-o iau în braţe.
— E cineva pe acoperiş!
Glasul lui Imogen răsună în toată curtea şi aş fi zis că e iar vreuna dintre minciunile ei, dacă nu i-aş fi auzit tonul panicat. Ridic privirea şi văd o placă de ardezie căzând direct spre banca unde stă Ruby.
— Ruby!
Când mă aude, ridică privirea. Dar pentru că nu înţelege cât e de periculos, nu se mişcă. Piatra vine în viteză spre ea şi, încordându-mi toţi muşchii, mă arunc spre bancă.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 7
Toţi actorii
Holly Brown

SMS-URI: KENDALL ŞI GREG

Kendall: I s-a întâmplat ceva lui Ruby.
Greg: Alte hărţuieli?
Kendall: Nu-i doar hărţuire. Când o să pricepi?
Greg: Cum să pricep? Nici nu vorbeşti cu mine.
Kendall: Nu-i vorba despre noi, e vorba despre Ruby. A avut loc un accident. Nu ştiu detalii, directorul a fost circumspect la telefon. Mă duc acum la scoală.
Greg: A păţit ceva?
Kendall: A zis că nu-i grav, dar e supărată.
Greg: Să-mi spui dacă ai nevoie de mine.
Kendall: Asta a fost sarcasm?
Greg: Dumnezeule, Kendall, ce părere ai tu despre mine?
Kendall: îţi scriu mai încolo, când aflu ce se petrece.
Greg: De ce-mi scrii acum, când n-ai informaţii sigure? Să mă stresezi? Să mă pedepseşti?
Kendall: Pentru că tot tatăl ei eşti.
Greg: Şi încă sunt şi soţul tău. Nu mă mai evita. Nu mă mai ignora.

Kendall: Tu eşti cel care mă evită. Te-am întrebat ce ai făcut cu Elise şi nu mi-ai răspuns.
Greg: Sunt convins că ţi-am răspuns.
Kendall: Nu, ai întors totul împotriva mea. M-ai acuzat că am plecat cu Ruby. De parcă e vina mea că ţi-ai tras-o cu prietena mea.
Greg: Nu mi-am tras-o cu prietena ta!
Kendall: Ţi-ai tras-o cu prietena mea care mă duşmăneşte. În fine, îţi scriu mai încolo despre Ruby.

KENDALL

Nu-i nici pe departe ora de vârf şi taxiul se târăşte ca o ţestoasă. Ar fi trebuit să iau metroul. Totdeauna trebuie să iei metroul. Ce nu trebuie să faci e să-i scrii soţului fustangiu când te-apucă panica. Nu se termină niciodată bine.
De ce n-a putut Adam Racki să-mi spună la telefon ce i s-a întâmplat lui Ruby şi în ce stare e? Practic mi-a închis telefonul, deci înţeleg că-i era frică.
Şi chiar e cazul să-i fie. Inscripţia de pe bancă a apărut în şcoala lui, n-a făcut nimic în legătură cu Imogen, iar acum Ruby a avut un „accident”. Adam Racki n-o să scape de data asta. Şi nici cine o terorizează pe Ruby n-o să scape. Nu există accidente.
Începem să mergem cu o viteză decentă, pe una dintre benzile pentru taxiuri. Durează cam zece secunde, după care ne taie calea o bicicletă. Îmi vine să urlu. Mi-ar trebui o escortă de poliţie. Trebuie să ajung la fetiţa mea. Poate că e rănită, cu siguranţă e necăjită şi are nevoie de mine. Nu vreau să fie nimeni altcineva cu ea acolo. Nu e sigur. Cine ştie ce ar putea spune?

— Mergi cât de repede poţi? îl întreb pe şofer. Mă grăbesc.
— Da, doamnă.
E un domn mai în vârstă şi are o răbdare studiată, care transmite că toată lumea se grăbeşte tot timpul.
— Nu, vreau să spun că e o urgenţă. Fiica mea a păţit ceva.
— Câţi ani are?
Pare mai implicat acum, deşi nu îmi propusesem să deschid o conversaţie pe tema asta.
— Şaisprezece.
— Şi ce-a păţit?
— Nu ştiu exact.
Îmi aruncă o privire ciudată în oglinda retrovizoare. *Cum să nu ştii?* întreabă din sprâncene.
Îmi vine să-i spun, în stil britanic, să se ducă învârtindu-se. Înainte, mi se păreau fermecătoare argoul, accentele, ceaiul de la ora 5, grădinile îngrijite, clădirile din cărămidă de peste tot. Când am ajuns aici, ziceam chestii de genul „Problema LA-ului e că n-are istorie”. Dar acum nu văd decât cenuşiul şi tot ce ating e umed. Fata mea e la şcoală, înconjurată de maniaci, iar eu sunt blocată în traficul ăsta blestemat.
— Sunt sigur că e bine, îmi spune şoferul, iar eu încuviinţez, ca să tacă.
Dar o parte mine e de acord cu privirea care mă judeca. E copilul meu, nu e deloc bine şi e vina mea. Ar fi trebuit s-o retrag deja de la şcoală, aşa cum tot ameninţă Carolyn că face cu Jess. Ar fi trebuit s-o duc înapoi în State. Nu, n-ar fi trebuit s-o aduc deloc la Londra. N-are Greg dreptate în multe privinţe, dar de data asta s-ar putea să fi avut. Totuşi pe-atunci nu se putea vorbi cu mine. Eram plină de înţelepciunea post-cancer, convinsă că un nou început poate repara toate relele. Un mediu nou ar fi trebuit să

însemne o Ruby cu totul nouă. Era un loc de încercare pentru noul meu eu.

După ce ne-am mutat, am simţit că am avut dreptate. S-a împrietenit cu alte fete, au format o gaşcă de patru şi părea foarte fericită. Şi eu m-am împrietenit cu alte mame. Apoi, în doar câteva luni, Ruby şi-a reluat vechile năravuri, luând-o în vizor pe Jess, iar acum e chiar ea luată în vizor.

Celelalte mame pot fi foarte convinse de propria superioritate, luând fărâme din ce-şi închipuie că ştiu despre Vee şi creând un scenariu despre Ruby. Bineînţeles că a trebuit să susţin în continuare că Vee a suferit un accident. Nu pot să am încredere să le spun adevărul. Trebuie să sper că Ruby o să-şi dea seama că trebuie aplicată aceeaşi regulă şi cu fetele lor.

Ruby a luat-o mult mai uşor cu Jess decât cu Vee. Ăsta a şi fost, în parte, motivul pentru care am sărit în apărarea ei anul trecut, în faţa domnului Racki. Pentru că, oricât de rău ar fi părut în ochii lui şi ai celorlalte mame, mai ales ai lui Carolyn, eu ştiam că de fapt era o îmbunătăţire. Ruby a încercat mai puţin s-o influenţeze şi a dat dovadă de mult mai mult autocontrol decât cu Vee. A ales o victimă mult mai puternică de data asta. Jess poate să se descurce foarte bine de una singură.

Poate că despre asta e vorba: Jess contraatacă şi nu se joacă, iar Ruby e cea care se află în pericol.

Taxiul trage în faţa AOF şi îi dau şoferului mult prea multe bancnote înainte să urc treptele câte două, ca să ajung mai repede în clădire. Mergând în grabă pe coridor spre birou, mă opresc brusc când văd cine e la recepţie. Ce caută Bronnie la computer? E chiar aşa de disperată să stea pe lângă Adam Racki? îmi vine în minte momentul când am dat peste ei în culise, în timpul spectacolului de revistă, şi-mi amintesc că mi-am zis că fie erau cât pe ce

să se îmbrăţişeze, fie tocmai se desprinseseră dintr-o îmbrăţişare.
Bronnie arată îngrozitor. Are părul ciufulit (oare pentru că Adam tocmai şi-a trecut mâinile prin el?), faţa roşie şi plină de pete (pentru că şi-a apăsat barba pe obrazul ei?). Expresia ei poate fi cel mai bine descrisă drept un amestec de şoc şi vinovăţie. Când deschide gura să vorbească, nu-i iese niciun cuvânt de pe buze.
— Ce cauţi aici? întreb, mai aspru decât am avut de gând. Sau poate exact cât de aspru voiam, nici nu mai ştiu.
— Doar, ştii tu…
Se uită în jur de parcă speră că o să intervină cineva (iubitul ei?).
— Introduceam nişte date.
Deci aşa se spune acum?
Domnul Racki apare din refugiul biroului său, iar Bronnie iese în grabă. Directorul e de obicei impecabil dichisit, dar acum are părul puţin deranjat, ca şi eşarfa de tweed, de altfel. Când îmi prinde mâna, îi simt palma rece şi umedă şi parcă neînsemnată. Am înţeles: n-are forţa necesară pentru postul ăsta. Nu poate face faţă. Carolyn a ştiut de la bun început.
Anul trecut, fata ei era hărţuită, iar acum e a mea. Coincidentă?
Nu există coincidenţe, după cum nu există nici accidente, oricât de mult mi-aş dori.
— Doamnă Donovan, spune el şi observ formalismul exprimării.
Azi nu spune *scumpo* sau *dragă.*
— O să vă duc la Ruby, dar voiam să vă spun întâi despre accident.
— Puteţi fi concis, vă rog?

Mai bine să încep politicos. Dacă e cazul să fiu răutăcioasă mai încolo, aşa să fie. Ucide-i întâi cu amabilitatea.
— Şcoala intenţiona să facă nişte reparaţii la acoperiş. Evident, vom urgenta şi o să le începem imediat.
Ruby a căzut de pe acoperiş, asta încearcă să-mi spună?
— S-a desprins o placă de ardezie.
Am senzaţia că a ales cuvântul „desprins” cu oarecare grijă.
— Suntem toţi recunoscători că era Bronnie acolo şi a reuşit s-o pună la adăpost pe Ruby. Fără Bronnie, ar fi putut fi mult mai rău. E genul de angajat curajos, care gândeşte repede, pe care avem foarte mult noroc să-l avem la Academie.
Da, *el* are foarte mult noroc s-o aibă, sigur.
Ţinând cont de această informaţie, comportamentul lui Bronnie pare şi mai ciudat. De ce a dat fuga afară fără să spună nimic despre ce i s-a întâmplat lui Ruby, când chiar fusese de faţă? Nu s-a comportat ca o eroină; a părut că are ceva de ascuns, de parcă nu m-ar fi cunoscut sau şi-ar dori să nu mă fi cunoscut.
Şi acum Adam Racki o foloseşte ca să încerce să-şi asigure spatele, pretinzând că Ruby n-a fost pusă în pericol la şcoală – nu, chiar dimpotrivă! A fost protejată de angajatul preferat al directorului.
În timpul ăsta, Ruby trebuie să fi fost îngrozită. Aproape că a fost zdrobită de o placă de ardezie. Ar fi putut să moară, asta îmi spune domnul Racki.
— Cum de aţi permis să se întâmple aşa ceva?
Dă să întindă mâna spre mine, apoi se răzgândeşte şi o lasă să cadă pe lângă corp.
— Îmi pare sincer rău. Dar vă asigur, nimic de felul acesta…
— Trebuie să-mi văd fiica!

— Da, sigur.
Numai că nu se mişcă.
— Chiar îmi pare...
— Nu dau doi bani pe ce vi se pare. Trebuie să-mi văd fiica!
— Înţeleg ce simţiţi. Mai mult decât vă daţi seama. O să vorbim mai încolo. Uşa mea vă e întotdeauna deschisă, doamnă Donovan, şi pentru Ruby, la fel.
Mă conduce pe coridor şi bate la o uşă. Asistenta care o deschide poartă o uniformă absurd de apretată, stereotipul perfect; o văd pe Ruby la marginea unui pat, cu tălpile lipite de podea, spatele perfect drept, nemişcată. Din unghiul ăsta nu-mi dau seama dacă e straniu de calmă sau catatonică. E nefirească, nu-i deloc ea însăsi.
— A venit mama ta, spune asistenta, iar Ruby revine la viaţă.
Se repede în braţele mele suspinând, iar asistenta pleacă. Mi se umplu şi mie ochii de lacrimi. Nu sunt doar de compasiune, pentru că sentimentele ei mă străbat şi pe mine. Fiecare spaimă a ei, fiecare durere au fost întotdeauna şi ale mele, într-un circuit închis, într-o legătură indestructibilă.
Sunt uşurată că e în viaţă şi în siguranţă şi că mă lasă s-o ţin mai strâns decât m-a lăsat de nici nu mai ştiu când. Apoi îşi trage capul pe spate şi-i văd faţa. Icnesc fără să vreau la vederea bandajului de pe obrazul drept. Domnul Racki îmi spusese că n-a fost rănită „grav”. Asta nu-i grav? E actriţă!
— Când a căzut placa, s-a spart, explică el. Au fost nişte aşchii. Paramedicii au fost deja aici şi m-am asigurat că ştiu ce fel de şcoală e asta. Au pus copcile cu foarte mare grijă-
— Copci?

Puse de paramedici, nu de un chirurg plastician? Mă cuprinde groaza. Tăietura are cel puţin 10 centimetri, ţinând cont de lungimea bandajului, dar nu pot să-mi dau seama cât e de lată; e suficient de adâncă încât să aibă nevoie de sutură.
Fetiţa mea o să aibă o cicatrice pe faţă.
Cariera ei. Viaţa ei. Pentru o fracţiune de secundă, le văd pe ambele făcute praf.
Apoi observ că Ruby se uită la mine şi-mi dau seama că trebuie să mă controlez. Trebuie să fiu puternică, pentru ea.
— Sunt foarte recunoscătoare că n-a căzut pe tine placa şi că nu ţi-a intrat în ochi nicio aşchie. Toate rănile vor fi superficiale.
Râde cu o asprime neaşteptată.
— Cine se uită dincolo de suprafaţă, mamă?
Se îndepărtează de mine şi se aşază pe patul asistentei. Stă adusă de spate, de parcă ar vrea să se ghemuiască în ea însăşi. Vrea să dispară.
În sfârşit, o văd din cap până în picioare. Probabil că a sângerat destul de mult – partea de sus a costumului mulat de balet, albastru-deschis, e pătată cu roşu.
Of, Doamne, e exact ca în cutia muzicală! Cum de nu mi-am dat seama mai devreme? Albastru-deschis e culoarea lui Ruby, nu a lui Jess. Balerina aia nu îi era destinată lui Jess; a fost de la bun început pentru Ruby. Orice s-o fi întâmplat azi, a fost ceva declanşat cu săptămâni în urmă. Poate chiar luni.
Ce adolescent ar fi putut planifica aşa? Niciunul dintre cei pe care-i ştiu eu, nici chiar Ruby.
Dar Imogen n-a părut niciodată adolescentă. Totdeauna pare fie mai mică, fie mai mare. Şi are ceva aproape... de pe altă lume. Nu e chiar în locul unde se petrec lucrurile; are alibiuri (cum a fost când stătea în public, lângă mine)

şi totuşi e întotdeauna pe-aproape, chiar lângă rama tabloului.
— Vă las singure, îl aud pe domnul Racki, parcă de foarte departe, însă ştiu că e doar la câţiva metri în spate.
Când pleacă, închide uşa.
Ruby începe iar să plângă, în tăcere, umezind bandajul cu lacrimi. Părul ei castaniu a scăpat din cocul de la ceafă şi pare ciufulit. Suferă foarte tare şi aş vrea să ştiu ce să spun, cum s-o scap de durere.
Mi se rupe sufletul. Ştiu că temerile legate de înfăţişarea ei nu se datorează doar profesiei, ci se bazează şi pe nişte îndoieli profunde. Întotdeauna a fost extrem de preocupată de frumuseţea ei, de percepţia că-i lipseşte.
Le împingea pe cele mai drăguţe fetiţe de pe tobogan sau din locul de joacă. În clasa a treia a scris un basm despre o fetită urâtă cu o mamă frumoasă, la finalul căruia fetita se îneca în mare. Profesoara a recomandat terapie, dar Ruby a insistat că n-avea nicio legătură cu ea şi cu mine, iar eu am crezut-o. Chiar şi atunci, era o actriţă foarte bună.
S-a străduit din răsputeri anul ăsta să nu se simtă inferioară lui Jess şi să se asigure că, dacă s-ar simţi, n-o să reacţioneze. O cunosc. O să facă o fixaţie asupra cicatricei, chiar dacă o să fie micuţă. Ochii ei albaştri, asemănători cu ai mei, o să se oprească direct pe ea, o s-o caute, şi-a localizat întotdeauna cu precizie toate imperfecţiunile.
— Sunt distrusă, spune ea înecându-se.
— Nu, nu eşti.
Mă aşez pe pat, vrând s-o iau iar în braţe, dar ceva din atitudinea ei îmi spune că nu e cazul să încerc.
— Nu te preface, mamă. Ştii şi tu. Ai fost dezgustată când te-ai uitat prima dată la mine.

De ce nu m-a avertizat măcar domnul Racki unde e rana aşa-zis minoră? Atunci mi-aş fi putut controla expresia; mi-aş fi pregătit cuvintele. Ruby e foarte sensibilă, iar acum poartă povara imaginii cu prima mea reacţie.
N-am fost îngrozită de ea; am fost îngrozită de ce ar putea însemna asta. Dar nu pot să-i spun, pentru încă nu ştiu ce înseamnă. Nu ştim cât de rău o să fie.
— Eram furioasă pe şcoală că a permis să se întâmple aşa ceva, asta-i tot. N-aş putea fi niciodată dezgustată de tine.
Nu-mi răspunde. Nu mă crede.
— Trebuie să fie greu să gândeşti limpede când eşti încă în stare de şoc după accident.
— N-a fost un accident. A fost cineva pe acoperiş chiar înainte să cadă placa exact unde stăteam eu, pe bancă.
Mă gândisem că situaţia era dubioasă, că nu era doar un accident, dar, cumva, nu-mi imaginasem aşa ceva. Dacă a împins cineva deliberat placa, ştiind că Ruby era chiar dedesubt…
Cineva a încercat s-o omoare.
— Cine era?
— Imogen nu şi-a dat seama. S-a întâmplat prea repede.
— Imogen era acolo?
Adică era martor, nu suspect?
— A strigat că e cineva pe acoperiş şi atunci doamna Richardson m-a împins din calea plăcii. Imogen mi-a salvat viaţa.
Mi-aş dori să nu pară aşa de mohorâtă din cauza asta.
Dar putem să ne ocupăm mai încolo de povestea asta. O să doarmă cu mine în pat, o să ne uităm la filme, o să mâncăm ce-i place ei de la fast-food şi o să-i fac unghiile. Deocamdată, am nevoie de detalii.
— A mai văzut şi altcineva persoana de pe acoperiş?

— Doar Imogen. Directorul Racki a vrut să sune la poliţie şi Imogen a dat înapoi. A zis că a întrezărit doar ceva cu coada ochiului, n-a văzut o persoană.
Deci Imogen n-a vrut să vină poliţia. Nu m-ar mira să aibă cazier. E o fată care se distrează spunând că tatăl ei perfect sănătos e pe moarte. Dar e şi fata care i-a salvat viaţa lui Ruby. Nu totdeauna îţi alegi eroii.
— Totuşi nu contează. Puteam foarte bine să şi mor.
Ruby arată spre obraz.
— Nu spune aşa ceva! Viaţa ta înseamnă mult mai mult decât înfăţişarea.
— Ce agent de casting o să se mai uite la mine acum?
— S-ar putea să nici nu rămână cicatrice. Dacă o să fie, mergem la cel mai bun chirurg plastician din LA. Se poate rezolva cu laser. O să găsim noi o soluţie, îţi promit.
Şi uite cum o arunc direct înapoi în tărâmul lucrurilor superficiale.
— Eşti talentată şi muncitoare. Eşti o persoană afectuoasă. Asta contează.
Îmi aruncă o privire piezişă, dispreţuitoare.
— Îmi pare tare rău dacă ţi-am dat senzaţia că...
Nu ştiu cum să spun mai departe. I-am dat oare impresia că nu are nicio valoare decât dacă este plăcută, drăguţă, talentată şi are succes? Ştiu că n-am zis niciodată aşa ceva, dar poate că asta a văzut la mine, pentru că şi eu credeam că asta e singura mea valoare.
— Te iubesc, Ruby, mai mult decât orice. Singurul lucru care contează este să fii lângă mine.
— Ţi-am văzut fata.
— Mi-am dat seama că o să fii supărată, asta-i tot.
— Nu mai minţi! se răsteşte ea. Deja eram urâtă, acum o să fiu un monstru.
— Nici că se poate să fii mai departe de adevăr. Chiar şi dacă o să fie o cicatrice mică, o să afli că în viaţă aşa ceva

îţi dă caracter. Vremurile grele sunt cele care ne modelează. Învăţăm din cicatricile noastre.
— Nu vreau să fiu o actriţă de caracter! Vreau rolul principal. Oricum nu eram distribuită, iar acum n-o să se mai întâmple deloc. Dacă tot cred toţi că sunt un monstru, de ce să nu şi arăt ca un monstru?
— Nimeni nu crede aşa ceva.
— M-au întrebat despre Vee.
— Cine?
— Jess, Sadie, Bel. Habar n-au ce s-a întâmplat cu Vee sau cel puţin zic că nu ştiu, dar o să afle destul de curând. Deja se uită la mine ca la o... ca la o...
Glasul i se pierde din nou printre lacrimi, iar eu o strâng de umeri, însă se trage din mâinile mele:
— Mă urăsc şi au dreptate să mă urască.
— Nu, nu te urăsc.
— Şi atunci, unde sunt?
Se uită demonstrativ în jur.
— N-a venit nimeni să vadă ce fac.
— Poate că nu ştiu ce s-a întâmplat. Domnul Racki îţi asigură intimitatea.
Până şi eu îmi dau seama cât de jalnic sună, aşa că mai încerc o dată.
— Poate îşi închipuie că te-au dus la spital.
— Nu le pasă dacă trăiesc sau mor. Sau, dacă au vreo preferinţă, ar fi să mor.
— Nu vrea nimeni să mori, îi spun, dar după incidentul cu placa e o afirmaţie ridicolă.
Era cineva pe acoperiş. Cineva a încercat s-o omoare pe fiica mea.
Ce ar trebui să fac? Sunt sigură că nicio carte de parenting n-a abordat scenariul ăsta. Să sun la poliţie? Domnul Racki n-a crezut că are rost, pentru că, de fapt, nimeni n-a văzut nimic. Cu excepţia lui Imogen, iar ea a

retractat deja. Pe de altă parte, directorul are un motiv să nu vrea să se implice poliţia. Atunci ar afla toţi părinţii – chiar şi cei cărora nu le spun nimic copiii –, dar şi media. Iar el are multe de apărat. Mă gândesc la ce mi-a spus la spectacol. Când a descris-o pe Ruby ca fiind „complicată”, eu am auzit „periculoasă” Poate că nu crede că o fată ca Ruby merită riscul.
Aş putea suna eu la poliţie, dar Ruby nu e chiar genul de victimă care să inspire compasiune. Şi, în cazul puţin probabil în care poliţia din Londra ar lua legătura cu omologii din LA, am da de bucluc.
Deci suntem pe cont propriu.
— Pur şi simplu, nu mai pot, spune Ruby. Minciunile, disimularea.
— Şi care-i alternativa?
Rostesc cuvintele pe un ton puţin furios. Suntem în aceeaşi oală, ăsta-i pactul nostru. Nu putem renunţa. Nu putem ceda. Nu ne poate supune nimeni prin intimidare.
— Ce crezi că ar face dacă ar şti adevărul?
Am senzaţia că simt cum i se scurge energia din crop.
— Poate că nu-mi pasă. Poate că nu vreau decât să mă eliberez.

***

Eram în bucătărie, făceam ceai – când eşti la Londra faci ce fac britanicii – şi atunci am auzit. Mi-am dat seama imediat ce era şi totuşi am reuşit să fiu şi surprinsă în acelaşi timp.
Ironia? Tocmai terminasem de scris un mesaj pentru Greg, în care-i spuneam că Ruby o să fie bine. Da, avea o tăietură pe faţă, dar o s-o duc la un chirurg plastician din Londra şi o să mă asigur că se vindecă bine. Nu era cazul să ştie cât de deprimată fusese Ruby, toată discuţia

despre cum o urăşte toată lumea, cât de lipsit de vlagă îi simţisem trupul. Nu, trebuia să ştie ce voiam eu să cred: că totul o să fie bine cumva. O să fac să fie, prin puterea voinţei. Am învins cancerul, o să înving şi asta. Nu te dai niciodată bătut.

Atunci s-a auzit bufnitura.

Am luat-o la fugă prin apartament, bucuroasă de data asta că e aşa de mic, pentru că însemna că ajung repede la ea. Era pe podeaua camerei ei şi hohotea, cu şireangul încă în jurul gâtului. Din fericire, fusese unul de la recuzită, aşa că n-avusese cum să-i susţină greutatea şi o lăsase să cadă pe jos.

Ştiam că avusese de gând s-o facă – că nu era un strigăt de ajutor, ci dorinţa sinceră de a muri –, pentru că a fugit spre bucătărie şi a încercat să smulgă un cuţit din suport. Dacă n-aş fi urmărit-o, dacă n-aş fi doborât-o, ar fi putut să… nici măcar nu pot să pronunţ.

N-o să uit niciodată momentul acela, chinul de a trebui să mă las cu toată greutatea peste fiica mea care plângea şi se zvârcolea în timp ce mă implora să-i dau drumul, mă implora s-o las să termine cu toate, să facă ceea ce promitea biletul ei de sinucigaş:

A venit vremea să le dau oamenilor ceea ce-şi doresc.

Nu era tot ce spunea. Vorbea despre cum a împins-o pe Vee pe scări şi despre cum voia să mă scape de toate poverile. Spunea că nu mai putea trăi cu atâtea secrete. *Aţi câştigat,* scria. Probabil că li se adresa torţionarilor ei. Era dispusă să renunţe. Dar eu n-o să-i las să câştige.

Acum, Ruby e într-un spital de psihiatrie, într-o secţie izolată. Cel puţin peste noapte ştiu că e în siguranţă şi că se odihneşte. Au sedat-o puternic, era foarte supărată că a supravieţuit. Să mă judece cine vrea, dar nu puteam să stau lângă patul ei toată noaptea. Aveam ceva de făcut. Trebuie să aflu cui i se adresa fiica mea, tulburată până la

limita sinuciderii, când a scris cuvintele *Aţi câştigat.* Pentru că în viitorul nu prea îndepărtat va ieşi din spital şi, când va veni acasă, va trebui să mă asigur că este cu adevărat în siguranţă, pe termen lung. Asta înseamnă că nu pot să aştept, trebuie să acţionez.

Ceva îmi spune să caut prin camera lui Ruby, sunt lucruri pe care nu mi le-a spus şi care ar putea fi indicii. Deschid fiecare sertar, mă uit sub pat, dau deoparte toate hainele împrăştiate pe jos în şifonier şi iată-le – trei bucăţi de carton. Trei bilete anonime.

Nu ştiu în ce ordine au venit, deşi pot să bănuiesc că ar fi asta:

Ştiu ce ai făcut
Ştiu ce eşti
TE CUNOSC

Le aşez pe jos, încercând să văd dacă indiciile poartă la rândul lor indicii. Oricine le-a trimis a tăiat literele din reviste şi le-a lipit pe carton. E o treabă de amator, ca un desen animat, dar de o cruzime deosebită, ceva ce ar face o adolescentă şi a reuşit, nu? Ruby a ajuns să-şi dorească să moară. Dacă ar fi folosit un ştreang adevărat, acum ar fi moartă.

Nu ştiu cum sau când au fost trimise, dacă vreunul o aştepta pe undeva după ce a căzut placa şi dacă asta a împins-o pe Ruby pe marginea prăpastie!. Oare a intrat cineva în apartament, lăsându-le în camera lui Ruby? Atunci, nu s-ar fi simţit niciodată în siguranţă; nu s-ar fi simţit niciodată liberă, cum s-a exprimat chiar ea. S-ar fi simţit vânată.

Dar, dacă au fost aduse acasă, s-ar putea să nu-i fi fost adresate lui Ruby. Să-mi fi fost oare adresate mie şi, ascunzându-le, Ruby să fi încercat să se asigure că eu eram cea eliberată?

Dacă vreau răspunsuri, trebuie să le caut, să încep cu persoana care are cele mai puţine motive să mintă. Este cea care categoric n-avea cum să facă toate astea. Nu-mi vine să cred, dar se pare că e Imogen.

Pot să-i mulţumesc că a salvat-o pe Ruby şi să aflu dacă nu cumva ştie pe cine a văzut pe acoperiş, dar, din vreun motiv oarecare, îi e prea teamă să le spună poliţiştilor. Nu-mi pasă care e motivul, iar ea trebuie să afle asta. N-am nevoie decât de adevăr şi sunt dispusă să plătesc pentru el.

Nu pot să nu mă gândesc că, dacă situaţia ar fi fost alta, Ruby ar fi putut fi Imogen. Ruby ar fi putut fi cea care să nu aibă mamă. Ar fi putut fi cea fără îndrumare şi cu prea puţine de pierdut, pradă unor bărbaţi mai în vârstă şi periculoşi. Poate că o pot ajuta cumva pe Imogen sau măcar să-i spun că îmi dau seama că are un suflet bun sub exteriorul ciudat. Mă rog, măcar că are *un* suflet.

La AOF, repetiţiile pentru spectacolul de la sfârşitul trimestrului încep imediat şi nu sunt suspendate decât în cazul celor mai serioase urgenţe. O placă de ardezie care aproape a zdrobit-o pe Ruby nu îndeplineşte criteriile. Imogen e în *Poveste din Cartierul de Vest,* ceea ce înseamnă că e probabil la şcoală.

Sunt în taxi, uitând din nou lecţia despre metrou, şi sper din toată inima să nu fi plecat toate. În ultima vreme n-am prea avut noroc, dar de data asta o nimeresc. Fetele ies din clădire câte două, câte trei sau câte patru şi nu le văd pe Jess, Bel şi Sadie, dar o văd pe Imogen, singură. Şi-a scos uniforma şi e îmbrăcată într-o rochie scurtă şi strâmtă. Are părul strâns la spate şi o tonă de machiaj, inclusiv un ruj roşu-aprins. Probabil că asta-i place iubitului ei periculos. Îmi pare rău pentru ea. E doar o adolescentă care s-a rătăcit, atâta tot.

Îi fac semn să vină la mine, în umbra de lângă scările largi de piatră. Se uită în jur agitată şi apoi spune:
— Hai să stăm de vorbă aici.
Aşa că urc treptele spre ea. Nu trebuie decât să vorbesc încet.
— Voiam să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut ieri pentru Ruby. Dacă n-ai fi strigat tu, Ruby ar fi putut avea mult de suferit.
Tot suferă, bineînţeles, în spitalul de psihiatrie, dar n-o să-i spun asta lui Imogen, cel puţin până nu mă asigur că pot avea încredere în ea.
— Mda, bine.
Imogen îşi scutură o scamă de pe rochie, de parcă asta-i măsura în care-i pasă ei de Ruby. Pentru ea, Ruby e doar o firimitură. Hotărăsc să nu iau în seamă gestul şi implicaţiile lui.
— Îţi mulţumesc din inimă. Înţeleg scena asta pe care o joci şi nu-i nevoie.
Surâde batjocoritor.
— Serios? Mă înţelegi?
— E ca atunci când mă momeai în seara spectacolului. E o parte din strategia ta de a ţine oamenii departe, ca să nu ştie cum eşti tu în realitate. Toate lucrurile care-ţi fac rău.
— Asta ai scos-o din vreuna din cărţile tale de self help?
De unde ştie ce citesc? A fost în apartamentul meu? Nu, mai degrabă trebuie să fie ceva ce o fi pomenit Ruby sau ceva de care râd fetele când vorbesc despre mine. Nu-i cool să-ţi pese de nimic.
Vorbesc mai departe, cu încăpăţânare.
— Când ai ajutat-o pe Ruby, mi-ai arătat ce fel de om eşti în realitate.
Zâmbetul i se şterge de pe chip, de parcă, în loc de un compliment, i-aş fi dat o lovitură dureroasă.
— De ce nu te dai naibii din drumul meu?

— Nu ştiu ce am spus ca să te supere, dar nu asta am vrut.
Am nevoie de ea. S-ar putea să fie singura care-mi poate spune cine era pe acoperiş, cine se află în realitate în spatele celor care i s-au întâmplat lui Ruby. Când se întoarce acasă de la spital, vreau să îi pot spune că toată nebunia din jurul ei va înceta, că o să fie în sfârşit totul în regulă. Imogen ar putea fi cheia.
— Speram că putem să ne ajutăm una pe alta.
— Şi cam cum am putea face asta?
Îşi împinge şoldul în afară. Mă gândesc că e pe jumătate sfidare, pe jumătate o atitudine de genul fă-mi-o-ofertă. Ceea ce e perfect.
— Poate că ţi-ar prinde bine nişte bani în plus.
Încerc să fiu delicată.
— În timp ce mie mi-ar prinde bine nişte informaţii. Dacă ai zărit cine era pe acoperiş, pentru mine e foarte important. Nu sugerez să te duci la poliţie şi să spui, dacă nu ţi-e la îndemână, dar, dacă poţi să-mi spui mie, aş aprecia *foarte* tare.
Devine insuportabil de jenant. Sigur că aşa e. N-am încercat niciodată nici măcar să-i strecor şefului de sală bani ca să obţin o masă bună într-un restaurant şi acum încerc să transform o adolescentă într-un informator. Mă simt ca un proxenet.
Însă ea pare să se gândească la ofertă. Apoi mă priveşte direct în ochi şi spune, rar şi apăsat:
— Habar n-ai ce mi-ar prinde mie bine, *doamnă Donovan.*
Asta-mi pune capac: accentul asupra numelui, insinuarea unei insulte despre statutul şi căsnicia mea, aluzia că nu sunt ceea ce par. Când dă să plece, o prind de braţ şi o întorc spre mine. Totdeauna am fost mai puternică decât o arăt şi, cât strâng muşchii lui Imogen, mă bucur de strălucirea ei de frică.

— Ce se petrece aici?
Ridic privirea şi îl văd în capul scărilor pe Adam Racki. Mă întreb de când stă şi priveşte, hotărând când să-şi facă intrarea. Cine e actor actor rămâne.
Îi dau drumul lui Imogen, care-şi freacă vizibil braţul. Teatral.
Racki coboară treptele şi o întreabă pe Imogen cu glas scăzut, aproape conspirativ:
— Eşti bine?
De parcă aş fi ameninţat-o! Ea e cea care tocmai mă înjura.
Dar. E adevărat, am bruscat-o. S-ar putea chiar să-i fi lăsat semne. Mă înspăimântă valul de furie care m-a cuprins în secunda când controlam situaţia şi eram scăpată de sub control, câtă plăcere mi-a făcut că am fost văzută. Dacă rămân urme? Ce-ar putea face Racki?
Ruby aproape că a murit azi. De două ori. Nu sunt în apele mele. Adam Racki ar înţelege cu siguranţă. A fost întotdeauna un tip rezonabil.
— Sunt bine, spune Imogen. Vreau doar să mă duc acasă.
Vorbeşte cu vocea ei de fetiţă. Sigur că domnul Racki nu se lasă păcălit, nu? Dacă ne-a ascultat discuţia, atunci ştie cum îmi vorbea Imogen. Poate că a făcut ce trebuia mai devreme, când a fost vorba de Ruby, dar tot e un copil distrus. Eu sunt un adult responsabil. Nu poate să-i ia partea în faţa mea.
Pe de altă parte… poate, dacă vrea să scape de Ruby şi de mine, dacă am devenit o povară.
O bate pe Imogen pe spate.
— În regulă, scumpo. Du-te acasă, fă o baie cu spumă. Răsfată-te, bine?
Imogen coboară scările fără să arunce nicio privire în spate. Domnul Racki se întoarce către mine.

— Doamnă Donovan, îmi spune cu răceală. Aş fi zis că sunteţi acasă şi aveţi grijă de fiica dumneavoastră. Chiar vrea să stea singură, ţinând cont ce zi a avut?
Mi-am jucat cu succes o mulţime de cărţi cu el până acum. Aş putea s-o joc pe cea cu sinuciderea.
— Ruby e în spital.
— Dar credeam că...?
Îi piere glasul şi rămâne nedumerit. Presupune că mă refer la placa de ardezie.
— Spitalul de psihiatrie. A încercat să se sinucidă. În clipa asta e închisă într-un salon, sedată.
Arată de parcă ar fi fost plesnit peste faţă. Dar îşi revine repede şi chipul i se umple de compasiune. Nu, nu doar compasiune. Empatie. A, sigur, a avut şi el o fată.
Aştept să-mi spună că înţelege, ştie prin ce trec, speră ca Ruby să aibă parte de ajutorul de care are nevoie, că e de partea noastră... Ceva demn de un director de şcoală, în loc de asta, mă strânge în braţe cu o tandreţe intensă, încât încep să plâng. E prima dată când reuşesc să mă eliberez de stresul ultimei zile, al ultimelor săptămâni şi nu e deloc ceva sexual, dar există o legătură. Este o conştientizare la nivel celular a faptului că el e bărbat şi eu sunt femeie, şi am nevoie de aşa ceva. A trecut prea mult timp.
— „Cum aş putea să te strâng destul de tare?”, îmi şopteşte el la ureche. O *casă de păpuşi*
Pentru o clipă, cred că îmi dă un indiciu. Îmi imaginez braţul lipsă al balerinei care seamănă cu o păpuşă şi apoi îmi dau seama că de fapt cita numele piesei.
Cumva, asta mă trezeşte suficient ca să nu-mi mai curgă lacrimile, dar nu mă desprind.

***

După o vizită la spital, unde o sărut pe Ruby pe frunte (nu că s-ar mişca măcar, aşa e de plină de sedative), mă urc din nou în taxi, urmându-mi al saselea simt. Încă nu m-a dus pe căi greşite. Şi iată-le, celelalte trei mame, Elise probabil deja la al treilea gin tonic. E generoasă să plătească băutura pentru toată lumea, când ce-şi doreşte ea de fapt e să ţină şi celelalte pasul.
Localul preferat al lui Elise este – ce altceva? — barul unui hotel. Îi plac suprafeţele lucioase care reflectă imaginea, numai onix şi argint, îi place să se privească, îi place să controleze locul unde se întâlnesc toţi. Dacă l-ar seduce pe soţul prietenei ei, nu e de neînchipuit să-i facă rău şi fiicei acelei femei.
— Bună, Kendall, spune sec, de parcă m-ar fi aşteptat până acum, de parcă n-aş fi fost exclusă intenţionat de pe lista cu invitaţi. Mă bucur să te văd.
— Kendall! spune şi Bronnie, puţin nedumerită de apariţia mea neaşteptată, ridicându-se să mă îmbrăţişeze. Ce face Ruby?
Probabil că vrea să ştie ce face Ruby după incidentul cu placa. N-au de unde să ştie despre tentativa de sinucidere, pentru că n-am spus nimănui, iar informaţiile despre pacienţi sunt confidenţiale.
O parte din mine ar vrea s-o îmbrăţişeze pe Bronnie din toată inima, s-o învăluie în recunoştinţă pentru că şi-a riscat viaţa ca s-o ferească pe Ruby, căci Bronnie ar fi putut fi ea zdrobită, dacă ar fi ezitat fie şi numai un pic. Dar mă şi întreb: cum de s-a nimerit chiar acolo, pregătită şi dispusă să facă pe eroina? Aproape ca şi cum ar fi fost un aranjament, parcă ar fi încercat să se dea bine pe lângă Adam Racki.
Mă hotărăsc să nu răspund la întrebarea despre Ruby şi, în loc de asta, spun cu răceală:
— Mulţumesc că ai avut grijă de ea azi.

— Aş vrea să fi putut face mai mult.
Are ochii limpezi.
— Adică mi-aş dori să nu se fi ales cu tăietura aia pe faţă.
— Îi urăm toate să-şi revină curând, spune Carolyn, de parcă ar vrea să termine cât mai repede cu toată povestea asta plicticoasă. Tocmai vorbeam despre Imogen, că fata asta nu-i în toate minţile.
M-am săturat să o tot scoată pe Imogen ţap ispăşitor. Ce ţintă comodă a fost, o cale de a se preface nevinovate şi de a pretinde că n-a fost niciuna dintre ele şi nici vreuna dintre fetele lor. Scot mesajele pe cartoane din geanta mare de la picioarele mele şi le arunc pe masă.
— La naiba, Kendall! bolboroseşte Elise. Mi-ai vărsat băutura.
— Ia-ţi alta.
Mă uit urât de jur-împrejur.
— Credeţi că Imogen e şi în spatele ăstora?
Se uită toate la mesaje, Carolyn cât se poate de interesată. Ridică privirea spre mine, cu ochii strălucitori.
— De unde le ai?
— Le-am găsit ascunse în dulapul lui Ruby.
— Ruby nu ţi-a spus despre ele? întreabă Bronnie.
— N-avem aceeaşi relaţie ca tine şi Bel. Nu sunt genul de mamă care eşti tu.
— Nu la asta mă refeream. Voiam doar să zic că trebuie să-ţi fi fost greu să dai peste ele. Ce ţi-a răspuns când ai întrebat-o?
— Nimic, pentru că e închisă într-un spital de boli mintale.
Le privesc pe rând, urmărindu-le reacţia.
— A încercat să se sinucidă astăzi, crezând că asta vreţi voi – şi fetele voastre.

Bronnie este vizibil şocată şi zguduită. Carolyn e surprinsă, dar rezervată, în timp ce Elise e impasibilă, dând pe gât restul de gin tonic.
— E bine? reuşeşte să întrebe Bronnie.
— Sigur că nu e bine, îi răspund.
Cât de toantă poate să fie?
— Voiam să zic... fizic e bine? Cum a...?
— A încercat să se spânzure. Din fericire, n-a reuşit.
Acum lui Elise îi strălucesc ochii, deşi mai degrabă de amuzament decât de curiozitate. Cumva, în pofida a orice, nu mi-am imaginat că poate fi atât de nemiloasă.
— Stai, lasă-mă să ghicesc. A folosit un ştreang de la recuzită? Şi – ce să vezi – n-a reuşit?
Simt că-mi vine să sar la ea peste masă.
— N-a ştiut că n-o să reuşească. Chiar a vrut să moară din cauza voastră şi a fetelor voastre. Vreau să ştiu cine a împins-o aici, cu cutia muzicală, cu ştreangul şi cu mesajele astea.
— Stai, cutia muzicală? Aia era pentru Jess, spune Carolyn.
— Costumul de balet albastru-deschis, răspund eu. E culoarea lui Ruby. Jess nu poartă niciodată aşa ceva. Când m-am dus s-o iau azi pe Ruby de la şcoală, era pătat de sânge. Din cauza tăieturii de pe faţă. Totul a fost îndreptat împotriva lui Ruby. Totul a fost pus la cale ca să-i facă rău sau s-o facă să pară că ea a făcut rău altcuiva. Totul e legat de Ruby.
— Ai vorbit ca o adevărată mamă de narcisic, spune Elise. Te-ai gândit vreodată la posibilitatea foarte reală ca Ruby să-şi fi făcut singură toate astea? A îmbrâncit-o pe Imogen. A atârnat ştreangul ca să atragă simpatie. Apoi s-a prefăcut că se sinucide cu acelaşi ştreang, ca şi cum ar fi fost împinsă s-o facă. A lăsat mesajele ca să le găseşti

tu. Care-i numitorul comun? Orice ar vrea să facă Ruby, acolo a ajuns.
— Mesajele erau ascunse! N-a vrut să le găsesc.
Mă uit la Bronnie şi la Carolyn. Chiar au de gând să tacă în faţa acuzaţiilor dezgustătoare şi imorale ale Elisei? Fata mea e în spital! A vrut să moară. Când îşi revine, probabil că tot asta o să vrea. Nu ştiu ce pot face în acea privinţă, aşa că încerc să aflu adevărul, să caut dreptatea.
— Hai să fim cinstite, spune Elise. Ruby e obsedată să atragă atenţia. O să facă orice în scopul ăsta. Ca şi alţii pe care-i cunoaştem.

Mă ţintuieşte cu privirea, e clar ce vrea să spună. Crede că aşchia nu sare departe de trunchi.
— Hai să ne calmăm, spune Carolyn. Kendall, eşti furioasă. Dar înţeleg. Adică nu înţeleg, pentru că Jess n-a avut niciodată tendinţe de-astea, însă pot să-mi imaginez cât de tulburător trebuie să fie. Şi, Elise, nu pricep ce spui. Ruby a fost oarecum imprevizibilă de când a venit la AOE
— Pur şi simplu nu putem exclude nimic, asta-i tot, spune Bronnie aparent împăciuitoare, dar sunt şocată de trădare.
— Nu putem exclude? Tu chiar crezi, sincer, că Ruby şi-ar fi făcut toate astea singură?
Aproape că ţip. Oamenii de la alte mese întorc privirea spre noi. Nu-mi pasă absolut deloc.
— Cred că a fost un strigăt de ajutor, spune Bronnie. Îi e greu să discute despre sentimentele ei, le exprimă prin comportament. Chiar tu mi-ai zis.
În ea am avut cea mai mare încredere, i-am făcut confesiuni şi acum îmi foloseşte cuvintele împotriva mea? Mi se împăienjeneşte vederea de furie.

— Oricum, ce mama naibii ştii tu? Eşti aşa de preocupată de Adam Racki, că n-ai înţelege adevărul nici dacă ţi-ar sări în ochi. Cine a mai auzit să introducă garderobiera date în computer? Ai face orice, numai să fii pe lângă el.
— Date în computer?
Elise ciuleşte urechile, de parcă asta ar fi partea cea mai interesantă din tot ce-am spus. N-o s-o înţeleg niciodată pe femeia asta. Nu că mi-aş dori.
Am încercat din greu să nu-mi închipui ce-ar fi putut să vadă Greg la ea. În cel mai bun caz, a ales opusul meu. Am încercat şi să nu-mi închipui ce s-a întâmplat – dacă s-au întâlnit întâi la barul unui hotel ca ăsta sau dacă Elise a ajuns în patul meu.
Trebuie să rămân concentrată. Aici nu-i vorba de Greg sau trădarea lui, ci despre trădarea lui Bronnie.
— Erai acolo când a căzut placa de pe acoperiş. Cum poţi s-o salvezi pe Ruby şi tot să te mai îndoieşti de ea?
Bronnie nu se uită la mine şi nu sunt sigură dacă de ruşine sau de furie. Tocmai i-am dezvăluit mica ei... ce-o fi cu Adam Racki.
— Cred că ţi-ar prinde bine ceva de băut, Kendall, spune Carolyn. Îţi aduc un scaun.
Cât e plecată Carolyn, Elise şi Bronnie mă ignoră complet. Personajul meu sub formă de înger răzbunător dispare ca prin farmec şi nu ştiu sigur cu ce să-l înlocuiesc. Kendall cea care spera mereu că o să placă, deşi se pare că niciuna dintre ele nu m-a plăcut vreodată? Kendall cea renăscută după cancer? Kendall cea care voia să creadă toată lumea că are o căsnicie solidă şi putea să se plimbe prin toată lumea? Kendall cea care n-a reuşit să fie o mamă bună pentru biata ei fetiţă cu probleme?
Am o mulţime de motive să mă simt vinovată, dar le-am tinut în frâu bătând oraşul, anchetând, nerealizând nimic. Şi acum mă copleşesc în forţă.

Carolyn se întoarce cu scaunul. Mă cocoţ pe el şi mă gândesc că nu i-am dat lui Greg ultimele veşti. Nu ştie că Ruby e în spital.

N-a fost o omisiune. Nu i-am spus de teamă că o să se urce în primul avion şi acum nu pot să-i fac faţă. Nu după ce a făcut cu Elise; nu când o să mă acuze pentru situaţia în care a ajuns Ruby şi s-ar putea să aibă dreptate. Încă mai aud cuvintele din scrisoarea ei de adio. Nu era nicio urmă de acuzaţie în ele şi asta doare cel mai tare.

— Deci ce trebuie să facem acum e să recapitulăm dovezile cât mai calm şi mai raţional cu putinţă, spune Carolyn.

Bronnie încuviinţează, în timp ce Elise şi cu mine ne uităm la ea de parcă a luat-o razna. Într-un moment ca ăsta, să pari raţional s-ar putea să fie cea mai nebunească chestie.

— Niciuna dintre noi nu vrea să existe vreun psihopat în libertate, adaugă Carolyn. Niciuna dintre noi nu vrea să fie luată în vizor sau să fie luate în vizor fetele noastre. Aşa că trebuie să ne punem minţile la contribuţie şi să ne lămurim.

S-ar putea să aibă dreptate. În orice caz, îmi dă ocazia să le supraveghez pe toate. Nu ştiu dacă în momentul ăsta îmi ţin prietenii aproape sau duşmanii şi mai aproape. Însă Ruby e în siguranţă peste noapte şi n-am de mers în altă parte. Am prea multă adrenalină în mine ca să mă duc acasă şi să mă culc. Nu că aş vrea să dorm; n-aş suporta să visez.

Carolyn recapitulează toate evenimentele de la cutia muzicală şi conchide:

— Kendall are dreptate când spune că toate fie duc la Ruby, fie au fost îndreptate împotriva ei, cu excepţia zilei în care Elise şi cu mine am fost lovite de maşină.

— Ceea ce ar fi putut fi ceva întâmplător, zice Elise.

— Doar pentru că nu se potriveşte în tipar nu înseamnă că e întâmplător, ripostează Carolyn. Cea mai bună teorie a mea e asta: e Imogen, cu un complice. Ne dăm toate seama că Imogen e dezechilibrată cu totul altfel decât Ruby. Fără supărare, Kendall.
N-am cuvinte.
Carolyn loveşte cu palma în masă.
— M-am prins! Iubitul periculos al lui Imogen e complicele ei.
— Şi mobilul? întreabă Elise.
— Ruby a fost cu iubitul lui Imogen, aşa că Imogen e furioasă pe Ruby, pentru că fetele sunt uneori foarte proaste, crezând că de vină e cealaltă fată, nu băiatul. Pentru că el a vrut să scape de belele, a fost de acord s-o ajute pe Imogen s-o hărţuiască pe Ruby.
— Ruby n-ar avea de-a face cu vreun dealer de droguri în devenire, spun eu.
Are un interes şi o experienţă limitate cu băieţii; nu de asta-i arde acum. Chiar dacă s-ar fi răzgândit, n-avea cum să fie cu bărbatul pe care l-a descris Bronnie.
— Asta-i o fantezie curată.
Carolyn e de neclintit, iar Elise pare că s-ar putea lăsa convinsă de teoria asta. Ce părere proastă au despre Ruby! însă mie mi se pare că acum Carolyn se agaţă de un fir de păr, de parcă ar încerca să arunce bănuiala în altă parte şi să se protejeze pe ea şi pe Jess, când tocmai femeile din familia Mordue au cele mai serioase motive dintre toate. Poate că ele îi trimiteau lui Ruby mesajele, sperând că o să se retragă; când au văzut că nu funcţionează, au slăbit placa de ardezie ca să se desprindă.
Totuşi Bronnie e cea al cărei soţ repară acoperişuri. Poate că într-adevăr nu era nimeni pe acoperiş. Bronnie a slăbit

placa în aşa fel încât să cadă şi apoi i-a venit mintea la cap în ultimul moment.
Chiar o suspectez pe Bronnie că a încercat s-o ucidă pe Ruby?
Sunt ametită. Nu ştiu dacă am mâncat ceva de la micul dejun şi cu fiecare clipă pierd contactul cu realitatea.
— Suntem toate de partea ta, Kendall, spune Bronnie cu blândeţe. Toate vrem să aflăm cine a făcut toate astea.
— Ce ziceţi de asta? Imogen voia locul lui Ruby în grup, propune Carolyn, şi Dubiosul s-a hotărât s-o ajute să-l obţină.
— Nu puteau să fie toate prietene? întreabă Bronnie. N-ar fi fost mai simplu?
Carolyn clatină din cap, sugerând că Bronnie este o naivă incurabilă.
— Nu-i loc pentru toată lumea. Academia n-o să fie niciodată o mare comunitate hippie, indiferent câte adunări de declarare a iubirii o să organizeze Adam.
— Dar Imogen îi luase deja locul în grup înainte de ştreang. De ce să continue? întreb eu.
— Ca să se asigure că Ruby n-o să se strecoare înapoi.
E o nebunie să crezi că e profesor de drept. Carolyn pare să n-aibă nicio problemă să condamne oameni fără dovezi solide. Sau poate că n-are nicio problemă să îndepărteze de ea şi de Jess orice suspiciune.
Sau doar de Jess. Poate crede că fata ei e implicată în toate astea şi lansează o muşamalizare preventivă. Avocaţii apărării nu-şi întreabă niciodată clienţii dacă sunt vinovaţi; nu vor să ştie. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre mame.
— Presupunând că Imogen e în spatele întregii poveşti, de ce să se lege de Ruby? întreb.

— Imogen a atacat-o pe Ruby pentru că aceasta o atacase înainte pe Jess – adică, în mintea lui Imogen, Ruby o merita, răspunde Carolyn.
— Nu uita, cutia muzicală fusese deja pusă în dulapul lui Jess în ziua când a venit Imogen, spune Bronnie. Imogen nu era la şcoală anul trecut, aşa că de unde să fi ştiut toate astea şi să fi avut şi timp să facă o cutie muzicală cu o balerină care să semene cu Jess şi cu cântecul lui Jess de la audiţie?
— Să zicem că asta a fost mâna altcuiva, poate a lui Ruby, dar după aceea ea şi-a dat seama de greşeală şi tot restul a fost mâna lui Imogen şi a Dubiosului, inclusiv partea cu maşina.
— În sufletul meu, nu cred că e Imogen, zice Bronnie. E o fată de 17 ani, disperată să-şi facă prieteni. Aşa că împrăştie nişte minciuni ca să atragă atenţie şi simpatie…
— A zis că tatăl ei e pe moarte! izbucneşte Carolyn.
E limpede că n-o să lase să treacă niciun argument în apărarea lui Imogen.
Spre lauda ei, Bronnie nu renunţă.
— A spus nişte minciuni, dar nu era în culise când a fost pus ştreangul. Stătea în public, cu Kendall. Apoi, când a căzut placa de ardezie, nu era pe acoperiş; ea a fost cea care a strigat ca s-o salveze pe Ruby.
— Probabil că slăbise înainte placa de pe acoperiş, spune Carolyn. A aranjat-o să cadă şi avea de gând să strige astfel încât să pară un gest eroic şi să pretindă că era un om pe acoperiş ca să îndrepte bănuielile în altă parte, dar nu s-a gândit că o să fie cineva suficient de aproape ca s-o salveze pe Ruby.
— Stai, tu chiar crezi că Imogen e o ucigaşă cu sânge-rece? întreabă Elise.
Carolyn încuviinţează cu hotărâre.

— Da. Mă rog, e la nivel de tentativă şi depinde de noi s-o oprim. Trebuie s-o apărăm pe Ruby.
Acum e de-a dreptul absurdă. Probabil că acoperă pe cineva. Fie se protejează pe ea şi pe Jess, fie pe Elise şi pe Sadie. La urma urmelor, Jess îi spunea lui Sadie în culise că trebuie să recunoască sincer, iar Elise mă urăşte suficient de mult cât să încerce să-mi seducă soţul. Aceste două perechi mamă-fiică sunt suspectele principale – nu că Bronnie ar fi scăpat de bănuieli, dar Elise şi Carolyn au părut mult mai apropiate în ultima vreme.
— Hai să punem cărţile pe masă, spun. Niciuna dintre voi nu vrea de fapt s-o protejeze pe Ruby. Nu vă pasă ce se întâmplă cu ea sau cu mine.
— Nu poţi să crezi aşa ceva, protestează Bronnie.
— De ce să nu cred?
— Of, biata Kendall, spune Elise cu glasul încărcat de sarcasm. Ea şi scumpa ei fiică pot face cu rândul pe victima.
— Nu ţi-ai bătut niciodată capul să ajungi să ne cunoşti pe niciuna dintre noi, îi spun. Aşa că ai putea să taci naibii din gură.
Bineînţeles, Elise face exact invers.
— Ai venit astă-seară aici în forţă, folosind faptul că Ruby e în spital ca să preiei controlul, cerând răspunsuri. Dar tu nu ne-ai dat niciun răspuns, nu-i aşa?
Nu spun nimic.
— Mă refer la Vee, bineînţeles. Aiureala aia pe care ne-ai servit-o, cum a căzut pe scări şi Ruby a fost acuzată, i-a fost aşa de greu, a devenit o paria, bla, bla, la naiba bla.
Îi sclipesc ochii. Ce i-am făcut? De ce mă urăşte aşa de tare?
— Până şi soţul tău crede că Ruby e o psihopată care împinge fete pe scări. Cum crezi că a ajuns aici?
— Du-te naibii!

— Foarte inteligent.
Elise rânjeşte, de parcă ar controla situaţia.
— E important să lăsăm deoparte tâmpeniile, Kendall, spune Carolyn. Trebuie să fim sincere ca să ne asigurăm că fetele noastre sunt în siguranţă.
— Toate fetele voastre sunt în siguranţă. Doar Ruby nu e. Se pare că, într-un fel sau altul, fata mea o să moară.
Gata, am spus-o. Cea mai mare spaimă a mea. Mă uit fix la masă, încercând să nu plâng. N-o să aibă parte de lacrimile mele.
Bronnie întinde mâna şi mă atinge pe braţ.
— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat. Dar trebuie să fiu de acord cu celelalte. Trebuie să ne spui adevărul. Cum altfel putem fi de ajutor?
Ruby voia să-şi spună povestea. A zis-o chiar ea, în biletul de adio şi mai devreme, în cabinetul asistentei medicale. Vrea să fie liberă. Nu fac decât să-i împlinesc dorinţele.
Fără întârziere. E momentul să înceapă spectacolul.
— Aveţi dreptate, n-am fost pe deplin sinceră şi i-am spus şi lui Ruby să păstreze secrete. N-am vrut să aveţi idei preconcepute şi eram sigură că trecuserăm deja peste ce era mai rău. Dar e evident...
Strategic, îmi las cuvintele să se piardă, sperând să obţin compasiune. Dar până şi cu Bronnie se pare că va trebui să muncesc.
— În primul rând, trebuie să înţelegeţi nişte lucruri în legătură cu Vee, spun mai departe. N-am crezut că e posibil s-o cheme chiar aşa, dar mai târziu, după ce i-am cunoscut părinţii, am aflat că aşa era. Erau şi ei oameni de teatru şi voiseră, nu ştiu de ce, un nume cu *V,* şi atunci au zis: „Dar cum sună Vee?” Erau oameni pe care era greu să-i iei în serios, aşa cum era şi fata lor.
Citesc în ochii lui Elise un *Treci mai departe.*

— Vee şi Ruby nu s-au plăcut iniţial, dar apoi s-au împrietenit. Nu era cea mai calmă prietenie, pentru că, fiind boboci la o şcoală privată de elită de arte ale spectacolului, erau în competiţie. Erau cele mai bune, uneori câştiga Vee şi alteori câştiga Ruby. Vreau să spun că exista o anumită rivalitate.
Acum citesc mesajul în ochii lui Carolyn: *Treci mai departe.*
Dintr-odată, e prea mult – durerea, ruşinea, nesiguranţa legată de ce urmează să se întâmple, groaza pură de mâine – şi izbucnesc în lacrimi. Bronnie se agită, iar Carolyn şi Elise se îmblânzesc un pic, dar n-au de gând să devină sentimentale. Încă mai aşteaptă să audă povestea înainte să decidă ce să creadă despre mine şi Ruby.
— Îmi pare rău că am minţit, spun printre lacrimi, dar am vrut ca Ruby să aibă parte de un nou început la AOF. De-asta am fost dispuse să ne mutăm atât de departe de casă.
— De-asta şi pentru că nicio şcoală din zonă nu voia s-o primească, nu se poate abţine Elise.
— Da, a fost respinsă de alte şcoli, dar nu era corect. O respingeau pe baza unor zvonuri, nu a unor fapte. Doar că nu mă puteam duce în faţa tuturor comisiilor de admitere să le explic, aşa că a fost respinsă, ceea ce a distrus-o. Gândiţi-vă cum s-ar fi simţit fetele voastre.
— Şi ce anume s-a întâmplat? întreabă Carolyn.
— Vee era la noi acasă, aşa cum se întâmpla de multe ori, şi a căzut pe scări.
— Serios, Kendall? Asta-i versiunea ta şi o menţii? întreabă Elise dezgustată.
— Asta am spus poliţiei, spun eu, şi-mi dau sincer lacrimile când îmi aduc aminte.
A fost îngrozitor pentru Ruby şi pentru mine.

— Am spus că eram amândouă în bucătăria de la parter şi am auzit-o pe Vee căzând. Aveam un covor sus şi l-am mutat ca să pară că Vee a alunecat.
Bronnie se uită îngrozită la mine; celelalte două sunt impasibile.
— Ştiu cum sună, dar trebuie să vă gândiţi cum ar fi arătat lucrurile. Vee şi Ruby avuseseră nişte suişuri şi coborâşuri şi n-ar fi crezut nimeni că spunem adevărul.
— Şi care era? întreabă Elise.
— Că Vee şi Ruby s-au certat în capul scărilor, iar Vee era cea care ataca. Era furioasă şi a pus mâna pe Ruby. Ruby s-a smucit, cum ar fi făcut oricine, şi cumva Vee a căzut. A fost autoapărare – Ruby era speriată, a crezut că Vee ar putea s-o împingă pe scări –, dar ne-a fost teamă că poliţia n-o să ne creadă. Am crezut că e mai bine să spunem că a fost pur şi simplu un accident, că nu eram pe-aproape de Vee.
— Aţi crezut că e cel mai bine să minţiţi poliţia?
Carolyn şi mutra ei încrezută. De parcă ea n-ar fi făcut la fel sau mai rău de-atât.
— Da, răspund, cât pot de umilă. Retrospectiv, tot nu ştiu dacă a fost decizia corectă. Poate că ar fi fost mai bine dacă o ancheta poliţia şi o disculpa, pentru că toţi de la şcoală au fost foarte dornici să-şi lase imaginaţia să zburde. La urma urmelor, era o scoală dramatică. Aşa că au născocit tot felul de poveşti despre ce fel de om era Ruby şi îi tot spuneau criminală. Dacă ar fi auzit poliţia şi ar fi acuzat-o pe nedrept pe Ruby? Dacă ar fi ajuns în închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese? Gândiţi-vă ce aţi fi făcut voi dacă era una dintre fetele voastre.
— Înţeleg care-i dilema ta, spune Bronnie, cu o expresie plină de compasiune.
— Deci asta-i tot? întreabă Elise. Ăsta-i tot adevărul?
— Ăsta-i adevărul, răspund.

— Înţeleg cum s-ar fi putut întâmpla toate şi îmi dau seama şi cum ar fi putut crede ceilalţi elevi că Ruby a împins-o, spune Carolyn.

Nici chiar în cea mai plină de compasiune stare Carolyn nu poate rezista să nu fie sarcastică. Mi-aş dori să fi văzut-o toate mamele pe Ruby în nopţile alea de după moartea lui Vee, când plângea îngrozită. Habar n-au cum e să-şi ţină copiii în braţe şi să-i aline noapte de noapte, zi de zi, în timp ce zvonurile tot circulau. N-au fost niciodată nevoite să fugă dintr-o ţară doar ca să nimerească într-un alt cuib de vipere.

E foarte uşor să judeci când fata ta e cea care obţine rolurile, nu cea care şi le doreşte; când fata ta n-a fost nevoită să-şi vadă bunicul pe care-l iubea murind în timp ce mama ei se lupta cu cancerul; când copiii lor n-au trecut prin ce a trecut Ruby şi n-au văzut ce a văzut ea. Şi, sigur, ele nu ştiu tot ce a făcut Ruby, dar nici eu nu ştiu totul despre ele şi fetele lor şi nu mă deranjează. N-o să le scotocesc gunoiul şi nici n-o să mi-o trag cu soţii lor ca să aflu. Există limite dincolo de care n-o să trec niciodată. Ar putea şi ele să spună acelaşi lucru? Una dintre ele s-ar putea să fi încercat să omoare un copil. Copilul meu.

Trebuie s-o salvez pe Ruby. Cu orice preţ. Asta-i ce ne spunem întotdeauna Ruby şi cu mine, dar nu sunt doar cuvinte. Noi chiar le-am trăit. Ruby ştie că o să fiu întotdeauna alături de ea, indiferent ce se întâmplă. Am dovedit-o. Şi ea a dovedit-o.

Asta-i povestea pe care a vrut ea s-o spun. Astea sunt minciunile care sper s-o ţină în viaţă. Atunci, de ce mă mai simt aşa de vinovată?

Presupun că aşa sunt mamele.

Folosesc un şerveţel de masă şi-mi întind rimelul. E extenuant să plângi în faţa javrelor ăstora.

— A apărut la Londra cineva din povestea asta? întreabă Elise, întotdeauna prima care revine la subiectul discuţiei. Însă acum nu mă deranjează. Măcar caută alţi suspecţi, în loc s-o acuze iar pe Ruby. Înseamnă că a crezut ce am spus. Pentru prima dată în seara aia, îmi vine să zâmbesc. Dar nu fac decât să clatin din cap.
— Părinţii lui Vee sunt tot în LA şi, din câte ştiu, au fost convinşi de rezultatele anchetei care a stabilit că a fost un accident. Vee nu era foarte iubită la şcoală. Ruby era singura ei prietenă. Nu-mi vine în cap nimeni care să vrea s-o răzbune.
— Se pare că ne-am întors de unde am pornit, spune Elise. Doar dacă nu considerăm că Imogen e de vină. Asta credem?
Carolyn ridică mâna. Bronnie şi Elise par nesigure. Deci practic n-am obţinut nimic.
— Nu ştiu ce să fac, zic. Când iese Ruby din spital, o aduc înapoi la şcoală, la locul crimei? Fetele voastre o să se poarte frumos cu ea sau o s-o evite? O să-i zâmbească în faţă şi o s-o sfâşie pe Snapchat? Oricum o să rămână pe dinafară, pentru că mâine toată lumea îşi face pozele pentru programul spectacolului, iar ea o să fie tot închisă într-un spital de psihiatrie…
— Asta e, mă întrerupe Bronnie. Ştiu unde am văzut tatuajul lui Imogen!

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 8
Tabloul perfect
Clare Mackintosh

ELISE

— Fir-ar să fie, Bronnie, ce naiba ai aici?
Kendall o ajută pe Bronnie să tragă cufărul mare de sub fereastra bucătăriei, unde e aşezat pe post de masă între două fotolii ponosite, cu braţele tocite. Tragem scaune de la masa de pin negeluit şi ne aşezăm în jurul cufărului, iar eu îmi amintesc perioada în care eram la şcoală: cum venea un pachet de la părinţii de peste Ocean şi veneraţia cu care era despachetat fiecare obiect. Ciocolată, haine, băuturi… dulciuri exotice erau trecute din mână în mână după ce se stingeau luminile, pentru a alina dorul de casă. După revelaţia lui Bronnie ne-am anulat toate programul

zilnic, pentru că ea refuzase categoric să rezolvăm în seara precedentă.
— Carl doarme pentru că trebuie să se trezească devreme mâine-dimineată.
Doamne fereşte să nu-şi facă soţul lui Bronnie somnul de frumuseţe... lată-ne pe toate, la un afurisit de ceai, scotocind printre nimicuri, în speranţa că o să aflăm unde a mai văzut Bronnie tatuajul lui Imogen.
Carolyn deschide cufărul.
— Vrei să spui ce *nu* are aici, zice ea, fluierând încetişor.
Cufărul e mare şi uzat, cu resturi zdrenţuite de curele de piele care se strângeau cândva în jurul lui. Colţurile sunt îndoite şi fiecare bucăţică e plină de abţibilduri, de la destinaţii de vacanţă până la declaraţii împotriva fracturării hidraulice, personaje Disney şi etichete de mandarine. Mi-o şi imaginez pe Bel sau pe vreunul dintre băieţi luând un fruct din bol şi dezlipind neatent abţibildul, apoi lipindu-l pe cufăr. Mă întreb dacă Bronnie nu observă sau pur şi simplu nu-i pasă. Bucătăria e mare – iniţial erau două camere, după grinda de deasupra noastră – şi plină de culoare. Unul dintre bufete geme de porţelanuri, multe dintre ele făcute şi pictate de copii, toţi pereţii sunt acoperiţi cu cărţi poştale, fotografii şi tot soiul de certificate înrămate, de la diplome de facultate la menţiuni pentru concursuri de înot.
— E cufărul meu cu amintiri, spune Bronnie.
Tonul ei are ceva defensiv. *E un talmes-balmes,* îmi zic. La un moment dat, cufărul a avut compartimente – se văd urmele planşelor care îl împărţeau în trei –, însă acum tot ce e înăuntru se împrăştie dezordonat. Un teanc de hârtii e răsfirat printre bucăţele de plastic – jucării din pachete Happy Meal şi ochelari 3D de la cinema. Tăieturi din ziare mototolite printre fotografii, broşuri Naţional Trust şi excursii cu trenul cu aburi. Benzi elastice mâncate de

timp care se iţesc dintre pachete învelite în folie de aluminiu şi teancuri peste teancuri de etichete de cadouri de la zile de naştere şi Crăciunuri. Parcă ar fi o ladă pentru reciclare.
— Şi crezi că aici ai văzut tatuajul? o întreb, descurajată de amploarea misiunii care ne aşteaptă.
Cufărul ăsta – lada asta ca un container de gunoi – nu e ce mi-am închipuit când a spus Bronnie că ştie unde a văzut tatuajul lui Imogen Curwood. Nu asta aveam în minte când, contaminate de entuziasmul lui Bronnie, am venit în grabă la ea acasă, punându-i întrebări pe drum.
— Nu ştiu! a spus ea în cele din urmă, exasperată de cât o tot întrebaserăm dacă tatuajul era identic sau doar asemănător; într-o fotografie sau o descriere; pe pielea unei persoane reale, a unui personaj sau...
— Ştiu doar că e undeva în cufărul din bucătărie.
Când ne-a oferit ceai, am zis că n-are rost – sigur n-aveam să stăm aici suficient cât să-l şi bem –, dar când mă uit la mormanul de lucruri din faţa noastră, mă bucur de ceainicul de Earl Grey, care se iţeşte din husa lui tricotată, şi de farfuria cu biscuiţi făcuţi în casă pe care i-a scos Bronnie dintr-o cutie veche de tablă în care au fost cândva bomboane de Crăciun.
— Era într-o fotografie, cred, spune Bronnie.
Nu pare foarte convinsă. Încă ne mai uităm la grămada de amintiri, neştiind de unde să începem. Cel puţin, trei dintre noi. Kendall e cu mintea în altă parte, cu ochii bântuiţi de tot ce s-a întâmplat. Am o senzaţie nefamiliară. *Îmi pare rău pentru ea,* îmi dau seama, în pofida minciunilor pe care ni le-a spus.
Ce altceva ne-a mai ascuns? Mă întreb ce secrete au celelalte – acum nu m-ar mai mira nimic. Încăperea asta e plină de adevăruri ascunse. Carolyn ştie că se petrece ceva cu registrele şcolare, iar Kendall ştie că Bronnie are

acces la sistemul informatic, dar numai eu ştiu de ce aceste două lucruri ar putea fi importante.
Oare Bronnie a creat dosare pentru elevii care nu există? Are vreo legătură cu faptul că Imogen Curwood nu a fost înscrisă la scoală?
— Categoric era o piesă de teatru, spune Bronnie şi apoi ezită. Sau o emisiune de televiziune. Ori era de la un film… dar sigur era o actriţă.
O actriţă – ai zice că ştii totul despre aşa ceva, nu?
Mironosiţa Bronnie Richardson… ar putea fi o şarlatancă? Şi, dacă da, care ar fi scopul? Doar dacă nu primeşte o mărire de salariu în cazul în care sunt mai mulţi elevi… dar n-ar avea nicio noimă. Mă întreb dacă Racki ştie sau nu cumva lucrează împreună.
— Haide, zice Carolyn, suflecându-şi mânecile.
— Există vreun sistem de organizare? întreb eu plină de speranţă.
Carolyn pufneşte. Eu oftez.
— Atunci, hai să ne apucăm.
Îi dăm drumul, fiecare alegând obiecte şi punând pe masa de bucătărie orice ne-ar putea fi de ajutor. Programe de teatru, numere vechi din *The Stage,* tăieturi din ziare, bilete de cinema prinse cu capse de recenzii din reviste. Orice altceva, punem pe podea. Bucătăria arată ca o plajă după furtună, cu resturi aduse de valuri şi rămase pe ţărm. Iau din cufăr o furculiţă mică din lemn.
— De ce? o întreb pe Bronnie.
Zâmbeşte timid.
— Whitstable, mai 2005. Bel avea patru ani. Era prima dată când vedea marea. Am băut limonadă şi am mâncat peşte cu cartofi prăjiţi pe plajă, iar copiii au căzut în valuri şi s-au udat până la piele.
Mă uit la celelalte, aşteptându-mă să le văd dându-şi ochii peste cap, dar m-am înşelat.

— Nimic nu-i mai bun decât peştele cu cartofi prăjiţi pe plajă.
— Ce amintire frumoasă!
Ochii lui Kendall sclipesc şi e evident că se gândeşte la Ruby şi la vacanţele lor în familie.
— O să fie bine, spune Bronnie încet.
Kendall încuviinţează.
Zâmbetul batjocoritor mi se şterge de pe buze. Îmi imaginez cum ar fi să mănânc peşte şi cartofi prăjiţi pe plajă, cu Nick şi Sadie, în loc să ne retragem fiecare în camera lui, cu o farfurie de mâncare lăsată de Yuliya în frigider. Poate o să le propun, când se întoarce Nick de la Glasgow. Aproape că pot să-mi imaginez nedumerirea de pe chipul lui. *De ce să facem aşa ceva, Elise?*
Îmi închipui că bem limonadă la un picnic, în loc de gin tonic la doză. Îmi imaginez încântarea produsă de plajă, în locul celei produse de pilule. Mă năpădeşte ruşinea când mă gândesc că Sadie s-a simţit vinovată, ascunzând secretul murdar pe care eu credeam că l-am disimulat.
— De cât timp ştii? am întrebat-o.
Bronnie plecase, Sadie se întorsese de la şcoală şi eu ştiam că nu mai pot amâna nicio clipă. Tremuram în timp ce aşteptam să-i aud cheia în yală şi am avut nevoie de toate resursele mele ca să nu iau ceva care să-mi contrabalanseze adrenalina.
— Cred că... dintotdeauna.
Sadie avea lacrimi în ochi şi părea dintr-odată mai mică decât ar trebui la vârsta ei. Nu – m-am oprit. Pare dintr-odată *să aibă vârsta ei adevărată.* O adolescentă. Nu adultul în care am transformat-o Nick şi cu mine, cu atitudinea noastră lejeră faţă de ora de culcare, de televizor şi de alcool. Sadie *trebuise să* fie adultă, îmi dau seama. Una dintre noi trebuia să fie adultă.
— O să mă opresc, i-am spus lui Sadie.

Şi ştiu că pot. O să abordez problema ca pe o provocare: cu planificări, obiective şi planuri de atingere a lor. Operaţiunea Dezintoxicarea Elisei începe acum. N-am făcut încă nimic cu broşura pe care mi-a dat-o Bronnie – *primul pas este să recunoşti că ai o problemă –,* dar o să fac.

Revin în prezent şi iau o chitanţă, l-o arăt lui Bronnie, care se gândeşte o clipă.

— Iulie 2015, spune în cele din urmă. Festivitatea de absolvire a lui Jon. L-am închiriat roba şi toca, dar, când ne-am dus să le ridicăm, încurcaseră comenzile şi i-au dat un costum de corist. Ne-am dat seama când am ajuns la facultate şi s-a dus să se schimbe.

Râdem toate şi, dintr-odată, în loc să fiu frustrată de cât durează – de cât timp stau departe de birou şi de cât de nepotrivită e cafeina când nu e însoţită de Xanax –, simt cum mă cuprinde un val de căldură. Nu ştiu prea multe despre prietenii – nu cât Sadie. Spun ce nu trebuie, încerc să fiu de ajutor, dar ajung să jignesc. Aşa că nu-mi bat capul. Îmi spun că n-am nevoie de prieteni. Îi am pe Nick, pe Sadie şi pe colegii care ştiu exact de unde vin – şi nu se simt jigniţi când le vorbesc fără menajamente despre munca lor. Dar asta... e ceva drăguţ. Muşc dintr-un biscuit uns cu gemul făcut în casă al lui Bronnie.

Mi-e greu să împac imaginea femeii ăsteia care găteşte, bricolează şi ţine un cufăr plin cu amintiri de familie cu a celei care s-ar putea să fi inventat dosare pentru elevi-fantomă. Îmi trece brusc prin minte că poate a obligat-o Adam Racki. Însă mi-l imaginez îmbrăcat cu maletele şi eşarfele de fante şi-mi vine să râd. Adam Racki nu-i în stare nici să-şi lege şireturile singur.

Răsfoiesc un teanc de picturi cu degetele şi le pun pe podea.

— Ştii că poţi să le scanezi pe majoritatea, nu?

Îmi scot telefonul.
— Uite, e o aplicaţie.
Răsfoiesc pe telefon operele de la creşă ale lui Sadie.
— Le organizează în ordinea datei sau poţi să foloseşti diverse teme – natură, familie, lucru manual şi aşa mai departe. Nu-i nevoie să păstrezi originalele.
— Nu cred…
— E uşor, pe cuvânt. Îţi trimit un link.
Simt din nou valul acela de căldură, în pofida tuturor celor petrecute. Aşa fac prietenii, nu? Se ajută unii pe alţii. Bronnie e probabil puţin intimidată de ideea de viaţă digitală, dar, odată ce prinde gustul, n-o să mai privească înapoi.
Prieteni. Poţi fi prieten cu cineva despre care ştii că minte? Iată-ne pe toate stând în bucătăria confortabilă a lui Bronnie de parcă am fi cele mai bune prietene, toate având secrete de ascuns. Toate prefăcându-ne, jucând un rol. Cât o să dureze până cedează cineva?
— Eu arunc lucruri de două ori pe an, spune Kendall ridicând un tricou semnat şi împăturindu-l de parcă ar lucra la GAP.
Am aruncat o privire în garderoba ei din Pacific Palisades, când s-a dus Greg la baie. Toate hainele sunt aşezate pe culori, iar şifonierul arată ca o paletă în degrade. Iar jos, stativele cu pantofi alunecă fără zgomot ca să-şi prezinte conţinutul.
— Ţineam după mine o grămadă de energie negativă, spune ea. Aruncatul lucrurilor mă ajută să privesc înainte, nu în urmă.
Mă gândesc la cărţile de self help ale lui Kendall din biblioteca din California; fără îndoială că există acolo o zonă dedicată pentru *casa curată, minte curată…* Gândul la casa lui Kendall mă face să roşesc şi mai scotocesc prin cufăr ca să îmi ascund faţa. Am încălcat regulile când m-

am culcat cu Greg. *Fără poze, fără detalii personale, fără continuări. Fără soţi ai prietenelor.*
— Dar tu, Carolyn? întreabă Kendall. Tu strângi lucruri?
De câte ori mă uit la Kendall, am o senzaţie de vinovăţie. Eram într-o misiune secretă, îmi spun din nou. Pun pariu că James Bond nu e chinuit de remuşcări. Cu toate acestea, amintirea atingerii pielii lui Greg stăruie neplăcut în mine, ca o indigestie sau o aşchie.
— Biroul meu dă pe dinafară, spune Carolyn. Dar nu-i neapărat vorba de strâns lucruri, ci de faptul că nu arunc nimic.
Cât am scotocit prin cufăr (chiar l-am organizat un pic), Carolyn a citit grămada imensă de programe de teatru de pe masa de bucătărie. Nici măcar nu sunt convinsă că s-a uitat după fotografia cu tatuajul.
— Mă tot gândesc că ar trebui să fac odată o curăţenie mare şi să arunc de toate, dar totdeauna apare ceva mai important de făcut. Ah! Cred că am văzut spectacolul ăsta cu *Annie*
Răsfoieşte programul, apoi izbucneşte în râs.
— Sigur l-am văzut. Îmi aduc aminte că m-am gândit că orfanii nu prea păreau hămesiţi.
Arată poza unui copil gras care se sprijină de un mop, cu o expresie tristă pe faţa dolofană. Râdem toate.
— Crăciunul din 2010, spune Bronnie. Eu nu lucram pe-atunci, iar Cari îşi punea în fiecare seară toate monedele într-un borcan mare de murături, aşa că am avut bani de bilete. Nu le-am zis copiilor până am plecat spre teatru – merita să le vezi fetele!
— Ai o familie minunată, zice Kendall.
Îi strălucesc ochii şi vocea îi tremură. O strânge de braţ pe Bronnie. Mă gândesc la cât de relaxat cumpărăm noi bilete la *Traviata, Hamlet, Moartea unui comis-voiajor* şi la nenumăratele dăţi când a trebuit să renunţ la câte un

spectacol pentru că aveam de lucru şi n-a mai folosit nimeni biletele. Mă gândesc la Bronnie, care lucrează cu jumătate de normă la şcoală şi cu normă întreagă ca mamă pentru Bel şi fraţii ei.
— Chiar aşa e, spun încet, iar Bronnie ridică privirea surprinsă.
Dintre toate mamele, Bronnie şi cu mine avem cele mai puţine lucruri în comun şi de-asta nici n-am încercat s-o cunosc. Dar acum mă întreb dacă nu cumva Bronnie nu e la fel de hotărâtă ca mine. Singura diferenţă e că, întâmplător, se îndreaptă în altă direcţie. O cercetez o clipă, cât mă hotărăsc. Chiar vreau să fac asta, riscând să stric totul, tocmai când ne înţelegem toate atât de bine?
— Jobul tău de la Academie te-a mai ajutat probabil cu banii.
O simt pe Carolyn cu ochii pe mine, curioasă de schimbarea de ton, şi văd cum pe chipul lui Bronnie trece o undă de nelinişte.
— D-da.
Bronnie întinde mâna după ceva – orice – din cufăr.
— Cred că asta e de la...
Dar n-o las să scape aşa uşor.
— Deşi nu-mi închipui că o garderobieră cu jumătate de normă e prea bine plătită. Doar dacă, desigur, nu mai faci şi... altceva?
Risc, sugerând că aş şti mai multe.
— Făcând dosare pentru elevi, de exemplu...
Ar trebui să simt un val de adrenalină din jocul ăsta, dar lipseşte ceva. Mi se pare că e un rol, dar nu pun suflet. Îmi lipseşte avantajul dat de pastile sau ce?
E chipul lui Bronnie.
Instinctele mele au fost corecte, dar ea nu e nici defensivă, nici supărată. E rănită. Şi nu mai arată ca un

joc – suntem un lup care sfâşie o căprioară. Pare necinstit. Pare hărţuire.
Renunţ la tonul fals inocent.
— Ai făcut dosare false, nu-i aşa?
Bronnie se prăbuşeşte cu mâinile la faţă, suspinând zgomotos. Kendall se duce imediat lângă ea, mângâind-o pe spate.
— Ce vrei să spui? Ce dosare?
— Ah!
Carolyn se prinde repede.
— Sunt mai mulţi elevi în acte decât sunt efectiv în scoală, spune ea concis. Presupun că Bronnie a făcut dosarele.
— Cum? De ce?
Kendall n-o mai mângâie pe spate. O aşteptăm pe Bronnie să-şi controleze suspinele.
— Şcoala... primeşte... fonduri... începe ea.
Se opreşte şi respiră adânc şi întretăiat înainte să continue, ceva mai liniştită.
— ...pe baza numărului de elevi din acte.
— Şi ai băgat în buzunar banii în plus? întreabă Carolyn.
— Nu, n-aş face niciodată aşa ceva!
Se uită înnebunită prin cameră.
— N-am luat niciun bănuţ. Totul a mers la scoală. Ştiţi în ce stare îngrozitoare e clădirea, iar noi nu câştigăm suficient ca să acoperim cheltuielile. Adam a zis că nu facem rău nimănui – erau fonduri de la Consiliul pentru Arte, folosiţi pentru artă... a zis că şcoala s-ar închide fără banii ăştia.
— Şi tu cu ce te alegeai?
Bronnie îşi muşcă buza de jos.
— Ai dreptate: o garderobieră cu jumătate de normă nu e prea bine plătită. Am primit ceva în plus la salariu.

Sunt pe punctul să mai pun o întrebare, când Bronnie ridică privirea, sfidătoare.
— Aveam nevoie de bani. Nu suntem ca voi. Am stat acasă cu copiii când erau mici, Cari nu câştigă foarte mult şi avem o ipotecă uriaşă. Am făcut ce trebuia!
Bronnie tace şi parcă ar fi dezumflat cineva un balon. Oare Carolyn şi Kendall au aceeaşi senzaţie, că toate astea ar fi contat acum un an – înainte de Imogen, de mesaje, de ameninţări şi de Ruby zăcând într-un spital –, dar acum nu mai contează?
E frauda mai bună decât înghiţitul pilulelor sau e mai rea? Mai bună decât să bei o sticlă de vin în fiecare seară? Mai bună decât să laşi menajera să se ocupe de prima menstruaţie a fiicei tale? Nici eu nu prea am şanse în concursul pentru mama anului.
— Bingo.
Ne întoarcem să ne uităm la Carolyn şi orice ar fi urmat să se întâmple e alungat de un singur cuvânt, spus încet, dar pe ton triumfător. *Bingo.*
— Ce-i aia?
— Ai găsit ceva?
— Ce-ai văzut?
Vorbim toate trei în acelaşi timp, iar Carolyn ne priveşte victorioasă, cu un program de spectacol în mână. Broşura e închisă, dar Carolyn îşi ţine degetul pe post de semn, iar teatrul pe care-l joacă e ca o ispită, aproape batjocoritor. Îmi dau seama că-i face plăcere. Îi place să ştie ceva ce noi nu ştim – actorul care mai are o ultimă scenă de jucat – şi, pentru o clipă, mă gândesc că vrea să ţină doar pentru ea ce a aflat. Dar nu-i aşa – sigur că nu-i aşa. Până la urmă, suntem toate în aceeaşi barcă. Treptat, coboară programul până îi ajunge în poală. Îşi trece degetele peste pagini, dar tot nu-l deschide.
— Ei bine?

Până şi Kendall începe să-şi piardă răbdarea cu teatrul lui Carolyn.
— *Albă ca zăpada,* oftează Bronnie. Crăciunul din 2013. Băieţii n-au vrut să vină, aşa că am mers doar cu Bel şi...
— Ăsta-i tatuajul? întreb punând capăt brusc incursiunii nostalgice a lui Bronnie.
Carolyn ridică privirea. Zâmbeşte şi deschide programul atât de încet, că mă abţin cu greu să nu i-l smulg din mână. Ne adunăm în jurul ei ca nişte copii cărora urmează să li se citească o poveste. Broşura e de proastă calitate; piesa e tot o reprezentaţie de mâna a doua, undeva între spectacol de amatori şi teatru experimental. Pagina unde a pus Carolyn semnul e cea cu distribuţia, iar pozele cu feţele actorilor ocupă mai mult loc decât lista pieselor în care au jucat.
O vedem toate în acelaşi moment. Părul lung, răsucit peste umăr. O expresie reţinută, cu o urmă de zâmbet. Bărbia sprijinită de mână, cu cotul aşezat pe ceva care nu se vede în poză. Şi acolo, pe încheietura vizibilă... *cerul deasupra mea, pământul dedesubt, focul în mine.*
Albă ca zăpada – explicaţia de deasupra numelui actriţei. *Lisa Daisley.*
— Cine-i Lisa Daisley? întreabă Bronnie.
Numele mi se pare familiar – mă sâcâie ca un copil care te trage de mână. *Lisa Daisley...* Nu-l pot plasa nicăieri.
— E acelaşi tatuaj, şopteşte Kendall.
— E aceeaşi fată, adaugă Carolyn, netezind o îndoitură de pe pagină şi ridicând poza la lumină.
Părul arată altfel, dar Carolyn are dreptate: fata din poză e clar Imogen Curwood.
— Poate că foloseşte un pseudonim pentru activităţile profesionale, spune Bronnie.
Carolyn ridică dintr-o sprânceană, iar Bronnie se uită de la Kendall la mine, căutând sprijin.

— Multe actrite fac aşa.
— Sigur că da, dar asta nu-i tocmai Broadway! îi răspunde Carolyn, fluturând programul de proastă calitate.
Zăresc durerea din ochii lui Bronnie. Mă gândesc la ea şi la Bel plănuindu-şi seara în oraş, alegându-şi ţinutele, stând la coadă la bilete, cumpărând îngheţată la pauză, ca pe o delicatesă pe care nu şi-o permit. Studiind acelaşi program pe care Carolyn îl dispreţuieşte acum, apoi punându-l cu grijă în cufărul din bucătărie. Adunând amintiri.
— Bronnie are dreptate, spun. Lisa Daisley ar putea fi un pseudonim.
Însă chiar în clipa când pronunţ cuvintele – şi Carolyn mijeşte ochii la mine şi-mi aruncă o privirea gen *De când eşti tu în tabăra Bronnie? —*, trebuie să le retractez.
Pentru că îmi amintesc brusc unde am mai văzut numele.
— *Ar putea* fi un pseudonim... dar nu e. Lisa Daisley e numele de pe cutia cu medicamente pe care am găsit-o în trusa de toaletă a lui Imogen.
— Şi acum ne spui?! izbucneşte Carolyn. N-ai fi putut să ne anunţi dinainte?
Tipic pentru Carolyn – dă vina pe mine.
— V-am zis că am găsit pastilele...
Roşesc când pomenesc de pastile, întrebându-mă cine mai ştie, cui i-a mai spus Bronnie. Dar când îi prind privirea clatină aproape imperceptibil din cap. *Nimeni. N-am mai spus nimănui.*
— N-ai zis că scria „Lisa Daisley” pe etichetă...
— N-am crezut că e important! Am crezut că erau ale bunicii sau că le-a şutit ori le-a cumpărat de pe internet. Oricum – ridic tonul înainte să apuce Carolyn să deschidă iar gura – nu eu sunt cea judecată aici!

Urmează un moment de tăcere, în timp ce eu şi Carolyn ne duelăm din priviri. Până la urmă, Kendall detensionează situaţia, deşi fără să vrea.
— Aici scrie că Lisa Daisley are 17 ani, arată ea spre biografia actriţei. Ceea ce înseamnă că acum are...
Numără pe degete.
— Acum are 21 de ani.
Revoltată, ridică tonul.
— Nu pot să cred că ne-a *minţiti*
Bronnie roşeşte, pentru că şi propriile ei afaceri necurate tocmai au fost demascate. Iar Carolyn se strâmbă:
— Râde ciob de oală spartă.
Pe chipul lui Kendall nu se citeşte nicio expresie.
— Cine aruncă primul piatra? îi sugerez, dar nu prinde sarcasmul.
Surprinzător, o face Bronnie:
— Kendall, cred că vor să spună că şi tu ai fost mai mult decât zgârcită cu adevărul.
Cine ar fi crezut – Bronnie Richardson şi cu mine să avem ceva în comun?
N-am ştiut că o persoană se poate înroşi aşa de tare. Dinspre gulerul cămăşii lui Kendall se revarsă un val stacojiu-închis, care urcă până pe frunte. Deschide gura, o închide la loc, apoi repetă mişcarea. Un peşte pe uscat.
— Bine, ne-am pierdut suficient timpul.
Carolyn loveşte cu programul de coapsă, lăsând-o pe Kendall să scape şi punându-ne pe toate în mişcare.
— Imogen Curwood – Lisa Daisley sau cum naiba o cheamă – ne-a luat de proaste cea mai mare parte a trimestrului, iar acum e momentul să întoarcem roata, spune ea cu un zâmbet întinzându-i-se încet pe faţă. Şi ştiu exact cum.
— Cum?

Carolyn n-o ia în seamă pe Bronnie, ci îşi scoate telefonul şi loveşte cu furie în ecran, înjurând de fiecare dată când scrie ceva greşit. Apare imaginea familiară a unui motor de căutare, dar când mă apropii să văd mai bine, Carolyn îndepărtează telefonul. Îmi face cu ochiul.
— Toate la vremea lor.
Iar începe: disperată să fie în centrul atenţiei...
Bronnie pune din nou ceainicul pe foc, iar Kendall umple carafa cu lapte. În timp ce Carolyn scrie pe telefon, stăm toate la masa de pin, bem ceai şi mâncăm fursecuri. Minimalizăm minciunile pe care le-am spus, ca nişte politicieni care îngroapă veştile proaste. Vorbim despre şcoală, iar eu sunt de acord că, da, poate că BONDical *ar putea* sponsoriza un spectacol pentru strângerea de fonduri destinate reparării acoperişului. Deviem de la subiectele legate de şcoală şi trecem la haine şi de ce e imposibil să găseşti pantofi care să fie *şi* comozi, *şi* eleganţi.
— Şşşşt! se aude pe neaşteptate Carolyn.
Ridicăm toate trei privirile, luate prin surprindere.
Îşi duce telefonul la ureche, cu un deget de la cealaltă mână ridicat în semn de avertisment şi cu un zâmbet răutăcios pe faţă. Se lasă tăcerea.
— A, buu-năă!
Vocea lui Carolyn e schimbată. Cu o octavă mai jos, profundă şi răguşită, de parcă ar fuma două pachete de ţigări pe zi.
— Am plăcerea să vorbesc cu agentul Lisei Daisley?
Kendall şi cu mine ne uităm una la alta. Bronnie îşi duce mâna la gură, de parcă ar risca să-i scape ceva.
— Este absolut *fantastic,* sunt aşa de *încântată* că v-am prins! toarce Carolyn. Am cel mai *minunat* rol pentru care ştiu că Lisa ar fi *perfectă,* dar e foarte-foarte din scurt.

Musical, buget mare, West End, de durată, regizează Leo Douglas...
Ascultă o clipă.
— Excepţional! Azi la...
Carolyn se uită la ceas.
— Amiază?
Îmi ţin răsuflarea.
— Serios? Nu-i nevoie să vorbiţi cu Lisa?
Chipul lui Carolyn e complet lipsit de expresie – mi-ar prinde bine în şedinţele de consiliu.
— E de-a dreptul *fantastic.* Ştiţi unde e Mews Studios? A, a mai făcut repetiţii acolo? *Minunat!* Ne vedem cu ea atunci.
Carolyn pune telefonul jos, îşi lasă capul în piept şi întinde ambele braţe, ca o primadonă care anticipează buchetele pe care le va primi când va fi chemată la rampă.
— Bum.
Ridică privirea.
— Doar n-ai...
Bronnie e căzută în admiraţie. Lui Carolyn îi sclipesc ochii.
— Să fiu a naibii dacă nu.
— Unde e Mews Studios? întreabă Kendall.
I-a dispărut roşeaţa din obraji şi acum e nerăbdătoare să fie implicată. Cred că, dacă n-ar fi fost Ruby în spital, n-am fi trecut atât de uşor peste ce a făcut. În definitiv, ne-au minţit mai mult de un an. Însă acum problema cu Imogen Curwood e mai importantă decât dramele oricui. Din fericire pentru Kendall şi pentru Bronnie. Presupun că şi pentru mine. Mă întreb distrată care or fi secretele lui Carolyn.
— E un spaţiu pentru repetiţii în Camden – e al unei prietene. N-o să fie nicio problemă să-l folosim vreo oră.

Se ridică.
— Ei bine, ce mai aşteptaţi? Avem treabă.

***

Mews Studios se află într-o clădire care ar putea fi luată cu uşurinţă drept sediul unor contabili, nu al unor actori, dacă n-ar fi afişele care împodobesc uşa de la intrare. *Dacă nu sari niciodată, cum o să ştii dacă poţi zbura?* scrie pe unul dintre ele. Carolyn introduce nişte numere pe o tastatură şi deschide uşa.
Spre deosebire de Academia Oria Flynn, unde băieţii şi fetele baletează pe coridoare şi pe scări cu o frecvenţă enervantă, holul care ne întâmpină este dezolant şi rece. Patru usi lucioase sunt numerotate *Studio 1, 2, 3* şi *4,* iar eu arunc o privire în primul şi văd o cameră pătrată, nemobilată. Pe o latură se află o bară; peretele de vizavi e acoperit în întregime de oglinzi.
— Subînchiriază unor profesori, spune Carolyn, conducându-ne spre capătul coridorului. Balet, step, dansuri moderne...
Văd pe un panou câţiva fluturaşi cu reclame pentru cursuri şi poante de vânzare, precum şi un anunţ pentru concursul de hip-hop din regiunea de sud-vest, care le reaminteşte elevilor că TREBUIE SĂ SE ÎNSCRIE PÂNĂ VINERI!!! Peretele îngust din fundul holului este ocupat de o uşă dublă, flancată de două intrări nu foarte late, pe care scrie *Scenă stânga* şi *Scenă dreapta.*
Linişte dincolo de acest punct! avertizează sever un mesaj imprimat cu caractere îngroşate şi subliniate cu roşu, care stă lipit pe fiecare dintre uşile laterale.
Carolyn deschide uşile duble şi apasă mai multe comutatoare de pe un panou din stânga ei. Luminile se

aprind una câte una. Suntem într-o sală de teatru. E mică – are cam 150 de locuri –, dar e o sală de teatru. În spatele scaunelor, exact în mijloc, este panoul de lumini. Carolyn se duce drept spre el şi-şi trece o mână peste butoane. Pentru o clipă e cufundată în gânduri, apoi îşi îndreaptă atenţia asupra noastră.

— Avem o oră. Kendall, caută nişte hârtie şi creioane şi încropeşte nişte afişe. *Audiţii* sau ceva de genul ăsta.

Carolyn numără pe degete sarcinile, iar Kendall încuviinţează nerăbdătoare, dornică să se reintegreze în grup.

— O să avem nevoie de o foaie cu programul pentru audiţii – inventează nişte nume, ca să creadă că stăm aici toată ziua – şi ceva care să-i îndrume pe candidaţi spre scena dreaptă. Sau stângă, nu contează. Şi un afiş mare pe uşile astea duble, pe care să scrie *Accesul interzis.*

Kendall pleacă în grabă, iar Carolyn se uită la mine. Ridic doar un pic bărbia. *Haide,* mă gândesc. *Încearcă numai să-mi dai şi mie ordine aşa. Să vedem cum merge...* De parcă mi-ar fi citit gândurile, îi trece o umbră de zâmbet peste buze şi îşi relaxează un pic umerii.

— Cred că ne trebuie o repetiţie cu costume. Ce-ai zice s-o joci pe Imogen Curwood?

Face un gest în direcţia scenei.

— Aş fi încântată.

— Şi eu? întreabă Bronnie, ca un copil lăsat pe dinafară. Eu ce vrei să fac? S-o ajut pe Kendall cu afişele? Lucram o grămadă de chestii cu copiii, aş putea...

— Am nevoie de tine pentru ceva mult mai important, răspunde Carolyn întrerupând-o, şi jur că Bronnie se înalţă pe loc cu cel puţin doi centimetri.

Carolyn zâmbeşte viclean.

— Lisa Daisley e actriţă, iar actriţele merită să aibă public.

— Vrei să aduc nişte oameni?
Încrederea în sine a lui Bronnie se clatină. Îmi trece brusc prin faţa ochilor imaginea ei pe Camden High Street, cu panouri de om-sandvici şi o săgeată de polistiren uriaşă. *Pe aici, către spectacolul de teatru gratuit...* îmi înăbuş râsul şi mă duc spre scenă, pentru „repetiţia cu costume”
— Nu *oameni,* spune Carolyn enigmatică. O *persoană.*
Îşi pune un braţ în jurul umerilor lui Bronnie şi o conduce afară din sală, dându-i indicaţii cu glas scăzut, care se stinge cu totul când uşile duble se închid în urma lor. Îmi dau ochii peste cap, deşi nu e nimeni să mă vadă. Carolyn e în elementul ei: face planuri, dă ordine slugilor (evident, nu mă includ printre ele), lasă să-i scape informaţiile cu picătura, ţine pe toată lumea ca pe ghimpi.
În partea din faţă a sălii nu sunt trepte, iar scena îmi ajunge deasupra taliei. Mă sprijin în braţe – yoga a făcut minuni pentru muşchii mei –, sar pe scenă şi mă duc în centrul ei. Partea din spate şi intrările laterale sunt ascunse de draperii negre.
Am fost odată un copac într-o reprezentaţie cu *Vrăjitorul din Oz,* în care singura mea sarcină era să mă întorc spre stânga şi să-i blochez drumul lui Dorothy cu ramurile pe care le ţineam în mâinile întinse. Numai că, atunci când s-au apropiat Dorothy şi Toto – un terrier scoţian rău, care era al intendentei franţuzoaice –, l-am zărit pe tata în public, uitându-se la ceas. *Ar fi cazul să meargă bine,* îmi spusese ceva mai devreme. *Am refuzat o cină la Grucho ca să vin.* Am încremenit.
Dorothy a tuşit. Mi-a tras un ghiont. A aruncat o privire disperată spre dreapta, unde stătea sufleurul, cu scenariul în mână. Dar eu tot n-am mişcat. Până la urmă, a trebuit să mă răsucească Dorothy şi să-mi ridice braţul.
— Copacul e viu! a strigat.

— Eşti sigură? De-aici pare cam înlemnit! s-a auzit din public.
Am fugit de pe scenă în râsetele celor 200 de oameni amuzaţi de gluma tatei. Tresar când se deschid uşile duble şi intră Carolyn, mulţumită de sine.
— Capcana e pregătită! spune ea dramatic. Acum hai să vedem cum o să i se pară Lisei.
— O să ne vadă de cum intră.
Traversez scena şi apoi mă întorc imediat, ca şi cum aş intra din lateral. Mă uit la rândurile de scaune cu şezutul ridicat ca la cinema; pupitrul de lumini, Carolyn...
— O să găsească vreo scuză, o să fugă ori...
Mă opresc când Carolyn apasă un întrerupător şi ne cufundăm în beznă.
E un fel de întuneric pe care-l poţi *simţi;* genul de întuneric care-ţi atinge pielea şi te învăluie aşa de strâns, încât nu îndrăzneşti să faci nici măcar un pas. Încerc să-mi aduc aminte cât de departe sunt de marginea scenei şi în ce direcţie mă uitam. Mi se accelerează pulsul.
— Carolyn?
Tăcere. Unde e? Simt nişte degete atingându-mi şira spinării şi mă răsucesc, cu mâinile ridicate în faţă, fără să prind nimic cu ele.
Şi apoi lumină. Fierbinte, albă, strălucitoare. Atât de intensă, că trebuie să-mi duc mâna la ochi.
— Mă vezi?
Privesc în direcţia de unde vine glasul lui Carolyn, către mijlocul sălii, unde ştiu că se află pupitrul de lumini. Nu se vede nimic. Nimic în afară de un reflector alb strălucitor, îndreptat spre mijlocul scenei.
— Nu văd absolut nimic, îi răspund, cu un glas subţire şi strident.
— Atunci suntem gata.

***

La 11:45 se aud zgomote de cealaltă parte a uşilor duble. Se deschid brusc, iar Bronnie intră în sală pe jumătate panicată, pe jumătate uşurată. În urma ei, continuând o remarcă furioasă, vine Adam Racki.

— Pentru ultima dată, Bronnie, vrei, te rog, să-mi spui ce se întâmplă? Am oră de coregrafie la 13:15.

Se uită în jur nedumerit, apoi priveşte de la Carolyn la mine şi la Kendall, ale cărei afişe au fost lipite cu grijă pe uşi.

— Doamnelor, spune Adam, bunele maniere învingându-i frustrarea. Asta chiar e o surpriză! „Nicicând măsura cumplit-a firii n-a fost depăşită în chipu-acesta!”

Râde de parcă ar fi făcut o glumă, uitându-se în jur în speranţa că o să-i explice cineva, dar Carolyn se mulţumeşte să zâmbească.

— Ne aşezăm? întreabă ea.

Poate că încrederea ei în sine îl împiedică pe Adam să pună întrebări sau poate că au scăpat cumva în atmosferă balonaşele de anticipare care fâsâie şi se sparg în mine. Oricare ar fi motivul, Adam nu se opune. Le urmează pe Kendall şi pe Bronnie până la rândul din faţa pupitrului de lumini, la Carolyn. Se aud foşnete cât ne aşezăm şi aproape că aştept să răsune un avertisment să ne închidem telefoanele mobile şi să nu folosim dispozitive de înregistrare sau aparate foto cu bliţ.

— Linişte, şopteşte Carolyn.

Dinspre hol se aude un sunet înfundat. Se închide o uşă. Paşi. Ea să fie? Imogen? Carolyn stinge luminile din sală şi aprinde reflectorul, creând un cerc perfect în mijlocul scenei. Se mai aud nişte paşi, o fluturare a draperiilor negre, apoi intră în scenă Imogen Curwood. Lângă mine,

Adam scoate un sunet – începutul unei exclamaţii pe care i-o întrerup trăgându-i un cot în coaste.
Nu trăda jocul prea devreme. Las-o să-şi taie singură craca de sub picioare...
— În mijlocul scenei, te rog, scumpo! spune Carolyn.
Foloseşte vocea pe care a mimat-o când a vorbit la telefon cu agentul Lisei. Imogen traversează ascultătoare scena şi se opreşte în lumina reflectorului. Clipeşte şi, deşi ştiu că nu ne poate vedea, mă fac mică pe scaun.
— Care-i cântecul pentru audiţie?
— *Castelul din nori,* spune Imogen – Lisa.
Aud cum cineva trage aer în piept lângă mine şi, în pofida întunericului, pot să-mi închipui revolta de pe chipul lui Carolyn. E piesa lui Jess. Urmează o pauză, apoi Carolyn vorbeşte din nou.
— Când vrei tu.
Vocea lui Imogen e limpede şi puternică şi, pentru o clipă, uit de ce suntem aici. Închid ochii şi las notele să plutească în aer. *Ştiu un loc unde nu se rătăceşte nimeni / Ştiu un loc unde nu plânge nimeni...* Mă gândesc la ziua în care a venit Imogen la AOF şi cutia muzicală a apărut în dulapul lui Jess. Mă gândesc la ziua în care au început toate astea.
Asta să fie ultima zi?
Probabil că şi Carolyn se gândeşte la acelaşi lucru, pentru că întrerupe brusc cântecul lui Imogen cu un „Mulţumesc, scumpo, asta-i tot”, urmat imediat de „Numele complet şi vârsta, te rog”. Îmi ţin răsuflarea.
Privirea lui Imogen e neclintită. Se uită direct în lumină – direct la noi. *N-are cum să ne vadă,* îmi spun, dar am pulsul atât de puternic, încât mă mir că nu-l aude toată lumea.
— Mă cheamă Lisa Daisley şi am 21 de ani.

Apoi totul se întâmplă foarte repede. Se stinge reflectorul şi se aprind luminile din sală. Toţi sunt în picioare, Adam mormăie *Ce dracu' se întâmplă?,* iar Carolyn ţipă la Imogen – Lisa – *Javră mincinoasă ce eşti!* Bronnie imploră pe toată lumea *Hai să stăm jos şi să discutăm, ce ziceţi?* Şi, în mijloc, Lisa Daisley, cu gura căscată.
Mă întreb dacă nu cumva Carolyn se aşteaptă s-o urmărim în caz că fuge şi hotărăsc că n-are decât să vrea – dar Lisa nu se mişcă. E vizibil şocată, dar, încet, închide gura şi-şi recapătă controlul. Oftează plictisit şi îşi încrucişează braţele la piept, ca o adolescentă nemulţumită.
— Cred că e momentul să ne spui ce joc faci, zice Carolyn. *Imogen.*
Lisa se uită la Adam, aşteptându-se fără îndoială s-o apere, cum a făcut tot trimestrul, dar el rămâne cufundat într-o tăcere perplexă, şocat şi palid. Mă gândesc că l-a păcălit cum ne-a păcălit pe noi şi aproape că mi-e milă de el. Îi întind programul din cufărul cu amintiri al lui Bronnie, deschis la pagina cu biografia Lisei.
— Nu e elevă, e actriţă profesionistă.
Îl văd cum cercetează pagina, cu gura mişcându-se, dar fără să scoată niciun cuvânt. În cele din urmă, se uită la Lisa şi iese încet de pe rândul de scaune, îndreptându-se spre scenă.
— Ai de dat nişte explicaţii, domnişoară. De ce ai minţit în legătură cu vârsta şi cu numele?
Începe să vorbească normal, dar volumul creşte treptat, până ajunge să urle.
— „Ce preţ are un nume?", spune Imogen – Lisa –, pe un ton încărcat de sarcasm. „Un trandafir, oricum i-ai spune-ţi dă acelaşi scump parfum…"
— Cum îndrăzneşti?

Nu e clar dacă Adam se referă la prezenţa Lisei în şcoala lui sau la îndrăzneala de a-i maimuţări predilecţia pentru citate teatrale, dar nu l-am mai văzut niciodată aşa de furios. A ajuns la scenă şi se uită în ambele părţi, probabil sperând să găsească treptele. Deci nu e pasionat de yoga.
— Ce dracu' cauţi în şcoala mea?
În ochii Lisei se zăreşte o licărire de durere şi îşi coboară umerii.
— Voiam să mai încerc o dată, şopteşte.
— Vorbeşte mai tare, strigă Carolyn. La urma urmelor eşti *actrită.*
Lungeşte cuvântul, răutăcioasă ca fiică-sa, în timp ce se îndreaptă spre Adam. Bronnie, Kendall şi cu mine o urmăm, apoi rămânem uitându-ne în sus spre scenă, ca şi cum Lisa ar fi o statuie aşezată pe un piedestal.
Ochii Lisei se umplu de lacrimi.
— N-am fost la şcoala de actorie. Am vrut, dar nu ne puteam permite taxele – mama era singură şi avea două joburi doar ca să avem un acoperiş deasupra capului. Aşa că am plecat de la şcoală la 16 ani, am lucrat la McDonald's şi m-am dus la absolut toate audiţiile din *The Stage* până am primit un rol.
— Mi se rupe inima, mormăie Carolyn.
— Am găsit o agentă şi aveam un card de membru în asociaţia actorilor, iar situaţia a început să mi se îmbunătăţească. Se părea că şansa mea cea mare e la o aruncătură de băt – că o să obţin ceva de durată sau cu vizibilitate şi o să pot avea grijă de mama.
Lisei îi strălucesc ochii şi aud un smiorcăit înfundat dinspre Bronnie.
— Dar n-a fost aşa.
Îşi lasă capul în jos.

— După *Albă ca zăpada* audiţiile s-au rărit şi agenta nu m-a mai sunat. A zis că lumea voia „talente noi” şi eu nu mai eram „nouă”.
Acum plânge de-a binelea, cu lacrimi mari care-i şiroiesc pe obraji şi se scurg pe tricou.
— Aşa că ai minţit în legătură cu vârsta şi te-ai înscris la şcoala mea?
În glasul lui Adam se simte o notă de incredulitate. Lisa încuviinţează.
— Totdeauna am arătat mai tânără – la 1 7 ani jucam roluri de copii de 12 ani. E bine-cunoscut calibrul agenţilor pe care-i aduci la spectacolele tale de sfârşit de an – aici, Adam se umflă în pene – şi m-am gândit că, dacă aş reuşi să ajung în faţa lor, poate ar crede că *sunt* talentată şi...
Îşi înghite cuvintele, încărcate de lacrimi.
— Şi poate că o să am o a doua şansă la singurul lucru la care sunt bună. Cel pe care am visat toată viaţa să-l fac.
Mărturisirea ei se pierde în hohote de plâns.
— Ai pus cutia muzicală în dulapul lui Jess ca să creadă toată lumea că Ruby o hărţuieşte, spune Carolyn.
Nu e o întrebare. Lisa încuviinţează.
— Trebuia să fiu cea mai bună din scoală. Aveam nevoie ca Ad... domnul Racki, se corectează imediat, să mă propună pentru audiţii, să vorbească despre mine cu agenţii.
Coboară privirea spre noi, implorând o înţelegere pe care n-o găseşte. În orice caz, nu la mine. Poate să plângă până nu mai poate.
— Ruby e foarte bună la orice, spune Lisa. M-am gândit că, dacă îşi face griji pentru şcoală, dacă o să creadă că o urmăreşte cineva, aş putea să-i distrug încrederea în sine şi...
Îşi pierde vocea.

— Tu. L-ai. Dat. Fiicei. Mele. Un. Ştreang.
Kendall scuipă cuvintele ca pe nişte gloanţe.
— L-ai trimis toate mesajele alea îngrozitoare!
— N-am avut niciodată de gând să-i fac rău
— Ai scris *Aici zace Ruby Donovanl* strigă Kendall, iar acuzaţia răsună în sală.
Acum, Lisa tremură. Arată jalnic singură pe scenă, cu faţa mânjită de rimei. Şi gata cu noul talent.
— Poţi să-ţi imaginezi cum s-a simţit fetiţa mea văzându-şi numele pe bancă, de parcă ar fi fost un mormânt? Şi acum zace în spital, după ce a încercat să se sinucidă!
Acum plânge şi Kendall, iar Bronnie se apropie să o îmbrăţişeze.
— Ce ţi-a făcut ţie Ruby? întreabă Bronnie.
— Era concurenţa, răspunde Lisa, frecându-se cu podul palmei la ochi.
Carolyn se burzuluieşte.
— Şi Jess nu era?
Aproape că izbucnesc în râs. Numai Carolyn poate fi în stare să se simtă neglijată pentru că fata ei nu e considerată demnă de ameninţări cu moartea. Simt o nevoie bruscă şi nefamiliară de a fi lângă Sadie, de a-mi scoate fata nedemnă-de-ameninţări-cu-moartea din mediul ăsta toxic. Faptele Lisei mă dezgustă. Poate că şi eu elimin concurenţa în afaceri, dar joc corect. Aici nu e un joc cinstit.
— Mamei tale i-ar fi ruşine, domnişoară, spune Bronnie, declanşând încă o serie de lacrimi din partea Lisei. Ştreangul a fost suficient de rău, dar placa de pe acoperiş? Putea s-o omoare pe Ruby!
Lisa încetează brusc cu plânsul. Îi aruncă o privire panicată lui Adam şi mă întreb dacă asta e – momentul care o să-l facă să cheme poliţia, să ceară dreptate, să facă *ceva.* Dar e cataleptic, cu ochii căscaţi de şoc şi

tremurând din toate încheieturile. Încerc să-mi imaginez cum ar fi să descopăr ceva atât de toxic la BONDical şi hotărăsc că e posibil să rămân împietrită şi incapabilă să funcţionez. Zici că îţi controlezi firma, că-i cunoşti pe oamenii cu care lucrezi. Dar cât de bine ne cunoaştem, de fapt, colegii? Prietenii? Copiii?

— N-am împins eu placa de pe acoperiş, spune Lisa, dar nu sunt sigură că o cred.

Vorbeşte prea tare, prea hotărât.

— Mincinoaso! sare Kendall.

— Stai o clipă, spune Bronnie. Imogen a fost cea…

Se opreşte şi se corectează.

— Scuze, *Lisa* a fost cea care a strigat că a văzut pe cineva pe acoperiş. Lisa n-a încercat s-o omoare pe Ruby – a *salvat-o.*

Ne uităm una la alta. N-are nicio logică.

— Am văzut cum aluneca placa, spune Lisa. Era prinsă în ceva, dar vedeam că o să cadă, aşa că am strigat că e cineva acolo. Am crezut că Ruby o să sperie… o să aibă senzaţia că o urmăreşte cineva…

— Cineva chiar o *urmărea,* intervine Kendall. Tu.

Nu mai ţipă, însă are vocea plină de ranchiună, şi cine ar putea s-o acuze?

— Este… începe Adam, căutându-şi cuvintele. *Monstruos,* reuşeşte el să încheie.

Da. *Este* monstruos. Mă uit la Lisa Daisley, la silueta ei subţire, părul blond, ochii ei albaştri uluitori. Răul se manifestă în multe forme. *Iar fiara…,* îmi zic, aducându-mi aminte de lecturile de la clasă din *Furtuna.* Îi arunc o privire lui Adam. Obiceiul lui nenorocit cu citatele e contagios.

Directorul are pumnii strânşi pe lângă corp şi pe gât i se vede zvâcnind pulsul.

— Ar trebui să chem poliţia.

Urmează o pauză. Lisa îl ţintuieşte cu privirea. Acum are ochii uscaţi – privirea lor e ură pură –, iar eu nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva cascada de lacrimi n-a fost decât un rol, iar toate astea sunt doar un mare spectacol.
— Şi să lăsăm poliţia să afle că ai fraudat Consiliul pentru Arte?
Bronnie scoate un mic ţipăt.
— De unde ştii?
— Ah, ştiu o mulţime de lucruri.
Lisa zâmbeşte cu îngâmfare, iar eu simt un val de furie dinspre Kendall, care stă lângă mine.
— Cum *îndrăzneşti* să stai acolo, zâmbind batjocoritor, de parcă ai fi făcut ceva inteligent? Fata mea putea să moară!
Kendall pune mâinile pe marginea scenei şi sare dintr-o singură mişcare. Mă întreb dacă i-ar plăcea să discutăm despre cursul meu de Ashtanga. Pe chipul Lisei apare o expresie de alarmă când Kendall se ridică pe scenă, cu răgetul unei tigroaice care-şi apără puiul.
O s-o omoare, îmi zic şi sar pe scenă – nu pentru că mi-ar păsa de Lisa Daisley, ci pentru că descopăr că îmi pasă de Kendall. Şi n-am niciun fir de încredere în Lisa. Lângă mine, se caţără cu greu şi Carolyn, ca o femeie însărcinată care iese din piscină, urcă şi Bronnie şi Adam, ne mai lipsesc torţele şi furcile.
Lisa o ia la fugă, bâjbâind înnebunită prin draperiile negre din spate până reuşeşte să găsească despărţitura din mijloc.
— După ea! ţipă Carolyn când Lisa dispare după draperii.
Suntem la doar câteva secunde în urma ei şi simt cum îmi zvâcneşte sângele în urechi când prind draperiile şi le trag cu forţă spre scenă, numai că...
— Unde dracu’ e? întreabă Kendall, privind nedumerită în jur.

— Era chiar aici, răspunde Bronnie.
Partea din spate a scenei e înconjurată de pereţi plini, în fund e sprijinită o bucată de placaj, vopsit, iar pe podea strânge praful un colac de frânghie. Dar în rest, scena e pustie.
Lisa Daisley a dispărut.
Elevi-fantomă, îmi spun înfiorându-mă. Apoi aud zgomotul unor paşi grăbiţi de undeva din măruntaiele teatrului şi bufnitura uşii din faţă, răsunând pe coridor.
— Ce dr…
Şi după aceea o văd. Prietena magicianului. Deschizătura din podea, care duce la spaţiul strâmt de sub scenă, şi, de acolo, spre libertate.

***

Banca din curtea AOF a fost curăţată, dar tot se mai vede o urmă vagă a inscripţiei. *Aici zace Ruby Donovan.* Mă trec fiorii. Nu voiam decât să ne luăm fetele de la scoală azi. Trebuia. A venit până şi Kendall, înainte să se întoarcă la spital, la Ruby. Tot la câteva secunde, tăcerea e marcată de Bronnie, de Kendall sau de mine, care ne adresăm întrebări fără răspuns.
— Cum a *putut?*
— Ce-a apucat-o?
— Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme?
Numai Carolyn tace. Stă la câţiva paşi de noi, parte din grup, dar cumva desprinsă. Are o expresie întunecată şi, din când în când, i se mişcă muşchii feţei, de parcă ar purta o conversaţie în minte.
— Ce-o să le spunem fetelor? întreabă Bronnie.
— Adevărul, răspunde Kendall ferm. Dacă îi minţi pe copii, cum să înveţe în cine să aibă încredere? în plus,

copiii noştri sunt isteţi – o să-şi dea seama şi dacă nu le spunem noi.
De data asta, Kendall şi cu mine suntem de acord. Bronnie pare agitată, dar dă încet din cap.
— Presupun că n-o pot cocoloşi veşnic pe Bel.
Îi arunc o privire uimită lui Carolyn, dar e tot în lumea ei, fixând şcoala de parcă ar avea vedere cu raze X. Mi se pare ciudat că a fost atât de afectată de mărturisirea Lisei – la urma urmelor, ea a găsit poza şi i-a pregătit podiumul de pe care să cadă. Mă întreb dacă nu cumva se gândeşte cum a acuzat-o pe Ruby că simulează ameninţările pe care le primea; cum a hărţuit-o Ruby pe Jess anul trecut şi cum Jess ar fi putut fi cea împinsă la sinucidere, şi nu invers.
Se întoarce spre noi, dar spune cu totul altceva:
— Nu o cred.
Ne holbăm la ea.
— De ce să nu existe niciun dosar şcolar al lui Imogen? Dosarele false aveau un scop, dar, dacă Lisa a depus solicitarea sub identitatea falsă a lui Imogen, de ce nu există un dosar?
Ne uităm toate la Bronnie.
— N-am nicio legătură, jur! Nici măcar n-am ştiut că nu există un dosar al lui Imogen – adică Lisa – până nu ne-ai spus tu, Elise!
De jurăminte-mi pare c-a depăşit măsura...
N-am timp să stărui asupra afirmaţiei lui Bronnie, Carolyn ţine un discurs.
— De unde a ştiut Lisa că Ruby e „concurenţa”?
Face cu mâinile semnul de ghilimele şi nu aşteaptă un răspuns, deşi nu cred că vreuna dintre noi ar avea. *De unde* a ştiut Lisa?

— Şi de ce Ruby? întreabă Carolyn. De ce nu Bel? Să recunoaştem, are mai multă prezenţă scenică la degetul mic decât restul scolii luat la un loc.
Bronnie roşeşte mândră. Carolyn face câţiva paşi, apoi se întoarce – o actriţă în rol principal cu un public pe care-l ţine în palmă.
— De unde a ştiut Lisa că Jess a cântat la audiţie *Castelul din nori?*
Curtea e străbătută de o rafală puternică de vânt, care mişcă pe dalele de beton o cutie goală de Cola. Îmi trag gulerul hainei în timp ce încerc să găsesc un răspuns. E posibil să fie postate online piesele de audiţie? Să fi venit Lisa la un spectacol de revistă anul trecut, când au cântat toate fetele? Carolyn încă se mai plimbă în sus şi-n jos, formulând întrebări cu severitatea unui avocat.
— Cutia muzicală a fost pusă în dulapul lui Jess în ziua în care a venit Lisa la AOF.
Se întoarce, împungând cu degetul spre noi. Bronnie tresare.
— În *aceeaşi zi.* Cum e posibil? Cum e posibil să fi făcut orice din toate astea?
Carolyn aşteaptă să pătrundem sensul cuvintelor. Dar n-a terminat şi simt un nod în piept, pentru că ştiu exact ce urmează.
— Numai dacă, bineînţeles, n-a avut ajutor.
Cutia goală de Cola se izbeşte de zid cu un zăngănit. Vântul se roteşte prin curte, zidurile înalte scoţând un geamăt bizar pe care nu l-am mai auzit până acum. Ridic privirea spre acoperiş. *A fost* oare un accident? Sau Lisa chiar a văzut pe cineva sus? Cineva care voia să-i facă rău lui Ruby? Cineva care o ajuta pe Lisa să obţină ce-şi dorea...
— Din partea cui? întreabă Kendall.

Se uită înnebunită prin curte, de parcă ar putea să apară brusc un grup de potenţiali suspecţi. Încerc să combin piesele unui puzzle; am colţurile şi marginile, dar lipseşte mijlocul, e amestecat şi neclar. Mă uit la Carolyn. Privirea meditativă a dispărut, acum are o sclipire în ochi. Mă cuprinde o senzaţie neplăcută. *Tu ai fost de fiecare dată,* mă gândesc. *Prima la locul unde se întâmpla, prima care a descoperit indiciile...*

— Cineva care o cunoaşte pe Ruby, spune Carolyn. Care o cunoaşte pe Jess. Cineva care putea să-i dea informaţiile Lisei. Cineva care nu voia să se murdărească pe mâini.

Bronnie icneşte.

— Doar nu insinuezi că a fost una dintre fetele noastre, încă o piesă din puzzle se aşază la locul ei.

— Nu, spun eu rar, cu ochii aţintiţi asupra prietenei noastre comune. Nu cred.

Senzaţia neplăcută se înteţeşte până ajunge să mă apese greu pe piept.

— Cred că insinuează că a fost una dintre noi.

***

Am dat un spectacol remarcabil, nu crezi? Demn de un rol principal, de un bis, de o ieşire solo la rampă. O producţie de premiu Tony, cu mine în rolul starului şi cu toţi neînsemnaţii din cor la picioarele mele. Toate cred că sunt una dintre ele, cântând aceeaşi partitură, dansând aceiaşi paşi, dar a fost doar un rol. Tot timpul mi-am urmat propriul scenariu. Propria agendă. Şi aproape că a venit vremea pentru ultimul act...

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 9
În căutarea lui Grace
Sophie Hannah

CAROLYN

Bronnie şi Kendall se uită la mine, cu gura căscată şi în stare de şoc. Schimb o privire cu Elise şi ştiu că se gândeşte şi ea la acelaşi lucru: *Oare chiar sunt atât de naive?*
— Una dintre noi? întreabă Bronnie în cele din urmă, iar glasul i se frânge la ultimul cuvânt. Nu, nu cred... *Nimeni* nu crede c-ar fi posibil aşa ceva.
— Eu, da, îi răspund.
Elise mă susţine.
— Nu există niciun motiv să nu poată fi una dintre noi.
— Ce vrei să spui? Eu nu conspir cu nimeni.
Kendall pare panicată. Se uită la Elise, apoi la mine, apoi din nou la Elise.
— Dar tu, Elise?
— Nu, dar dacă aş face-o nu ţi-aş spune. Aşa merg lucrurile.
— Şi tu, Bronnie? o întreb. Vreo uneltire de declarat?

— Te rog, nu spune la poliţie, şopteşte ea, cu faţa schimonosită.
— Cum?
Nu poate să fie chiar aşa de simplu.
— Recunoşti că tu ai fost? Ai complotat cu Lisa de la bun început?
N-are cum să fie tocmai Bronnie Richardson. Sau...?
Bronnie pare buimăcită.
— Nu, nu asta... nu. N-am scris eu mesajul ăla îngrozitor despre nimeni şi n-am făcut nici chestia cu şireangul.
— Eşti sigură? întreb. Tu te ocupi de costume. Pentru spectacole ca *Oklahoma!* şi *Oliver! în* care apar şireanguri.
— Credeţi că *eu* am pus şireangul...? Nu. Jur, Carolyn, n-am fost eu. Doar un monstru ar face aşa ceva. Credeam că te referi...
— La ce? întreb eu răstit.
Elise se duce încet spre ea.
— Ai zis „Nu *asta”.* Dar ai făcut altceva, nu-i aşa? Şi altceva decât dosarele pentru elevi care nu există, vreau să zic. Ce-ai făcut, Bronnie? Spune tot. Pari vinovată ca naiba. Ai ştiut că nu există nicio înregistrare despre Imogen în sistem? Ai ştiut că era de fapt Lisa Daisley?
— Nu!
Bronnie îşi şterge ochii şi nasul.
— Carolyn, pe cuvânt, pe viaţa mea, n-am ştiut nimic despre toate astea şi n-am pus nimic la cale cu Lisa, nici să facem ceva, nici să hărţuim pe nimeni.
— Sigur că nu, spune Kendall, ţintuindu-mă cu o privire furioasă, de parcă aş fi comis o stângăcie îngrozitoare.
— N-am luat niciodată nici măcar o amendă de parcare, ripostează Bronnie. Sunt un om bun – doar o soţie şi o mamă care încearcă să se descurce cât mai bine şi, da, uneori mai face şi greşeli.

Fir-ar a naibii de treabă. Nu mă aştept din partea lui Bronnie să fie inspectorul Morse sau pe-aproape, dar chiar nu s-a uitat niciodată la televizor, n-a văzut niciun film? Nu ştie că o persoană aparent inofensivă, din clasa mijlocie, poate să fie în secret un psihopat cu probleme psihice?

Bronnie tocmai a mărturisit că a luat parte la o fraudă gravă. E foarte posibil să fi făcut şi lucruri mai rele, pe care nu e încă dispusă să le recunoască. Iar Kendall nu înţelege că o persoană cu charismă, care se dedă la manipulări, poate să pară *şi mai* şocată şi mai inocentă decât toţi oamenii inocenţi din jurul ei, care nu îşi dau silinţa chiar aşa de tare?

Aproape că-mi vine să râd la ideea că Bronnie Richardson ar fi charismatică. Iar Elise pare la fel de bănuitoare ca şi mine. Legătura care păruse să existe între noi patru în bucătăria lui Bronnie, nu cu mult timp în urmă, se destramă rapid.

— Dintre noi toate, tu eşti cea căreia i-ar fi fost cel mai uşor să-şi clocească planurile cu Lisa Daisley, îi zic lui Bronnie. Nu te acuz, prezint doar nişte realităţi. Lucrezi la Academie – te ocupi de chestii administrative, dar şi de garderobă, după cum ne-ai spus. Tu ştiai că Imogen cea contrafăcută vine la scoală în trimestrul de toamnă? Eu habar n-aveam. Nici Elise şi nici Kendall nu ştiau, din câte îmi dau eu seama. Dar tu trebuie să fi ştiut. Cine a obţinut rolul principal în musical? Fata ta. Şi de ce? Pentru că, *să vezi ce nimereală,* nici Ruby, nici Jess n-au mai ajuns să-şi interpreteze cântecele în seara aia, din cauza episodului dramatic cu ştreangul.

— Cine se afla în cea mai bună poziţie să pună ştreangul în locul unde ar fi trebuit să fie costumul lui Ruby? se alătură şi Elise interogatoriului. Ne-ai spus chiar tu: ai fost în încăperea aia cea mai mare parte a serii.

— Şi tocmai tu ai fost cea care avea, întâmplător, o legătură în trecut cu Lisa Daisley, spun eu. S-ar putea să fi fost o cacealma dublă deşteaptă când ai spus pe neaşteptate „Stai! Ştiu unde am mai văzut tatuajul ăla” şi aparent ai contribuit la rezolvarea misterului.
— Eşti o javră de primă clasă, Carolyn Mordue, spune Kendall agitată. Un animal de pradă nemilos şi fără suflet!
— La naiba, Kendall, fata ta e în spital. Încerc să aflu cine e de vină. N-ai decât să crezi ce vrei despre mine totuşi – sincer, nu dau doi bani.
— O *cacealma dubla?* izbucneşte Bronnie, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Vorbeşti serios? Pe ce lume trăieşti?
— Aceeaşi ca şi tine. Una în care adolescentele sunt hărţuite atât de mult, încât unele dintre ele fug de-acasă, iar altele încearcă să se sinucidă.
— Dar... dar vreau să... dacă s-ar fi gândit cineva la o dublă cacealma, nici măcar nu sunt eu principalul suspect! spune Bronnie.
Şi chiar arată cu degetul. Nu spre mine, ceea ce aş fi înţeles, ci spre Kendall.
— Ce ziceţi de ea?
— Kendall? întreb râzând. Adică tocmai cea a cărei fată a încercat să se sinucidă? Bănuiesc că planul ei a luat-o razna, dar...
— Da, s-ar putea, pentru că a mers prea departe.
— Bronnie, de ce anume mă acuzi pe mine? întreabă Kendall, părând nedumerită.
— Anul trecut, pe cine ura cel mai tare toată lumea de la AOF?
Bronnie are o privire sălbatică pe care n-am mai văzut-o până acum.
— Pe Ruby, nu? Se aflase cum se purta cu Jess. Carl şi cu mine ne spuneam tot timpul: „Slavă Domnului că nu-i a

noastră. Poţi să-ţi închipui cum e să ai aşa o fată? Ai muri de ruşine”
Acum îi curg lacrimile lui Kendall.
— Şi după aia, anul ăsta – trimestru nou, un nou început –, ce se întâmplă? Apare escroaca Imogen – un adult care se preface că e adolescent, o impostoare care se dă elevă – şi încep să i se întâmple cele mai *îngrozitoare* lucruri cu putinţă... lui Ruby. Şi dintr-odată toată lumea simte că-i pare rău pentru ea. Dintr-odată e „biata Ruby” şi, ah, uite, Imogen se poartă în mod evident ca o ciudată cu acte-n regulă şi toate încep *exact* în ziua în care a început ea cursurile la AOF.
Bronnie se opreşte să-şi tragă sufletul, roşie la faţă.
— Deci teoria ta e că... o îmboldeşte Elise.
— Kendall ar fi putut s-o angajeze pe Lisa Daisley şi să-i plătească o căruţă de bani ca să vină şi să joace rolul Impostoarei Imogen, pe post de javră şi mai mare decât Ruby. Atunci, toate fetele şi-ar fi strâns relaţia, împotriva duşmanului comun şi, brusc, Ruby n-ar mai fi părut aşa de îngrozitoare, pentru că ar fi existat o psihopată înfricoşătoare adevărată în rolul de personaj negativ.
— E posibil, dar nu pare foarte probabil, spune Elise pe un ton sec. Deşi s-ar putea să fie mai probabil decât cârdăşia Bronnie-Lisa Daisley.
— De ce?
Eu tot pe Bronnie pariez. E panicată până dincolo de poate, abia poate sta locului. Cred că ea e.
— Dacă placa de pe acoperiş a fost împinsă de un complice misterios, n-avea cum să fie Bronnie. Şi ea, şi Lisa erau în curte când a căzut şi aproape a ucis-o pe Ruby.
— Dar *tu,* Elise? întreabă Bronnie.
— Ce-i cu mine? ripostează Elise, cu un zâmbet vag.

— Ţie îţi pasă cel mai puţin de toate astea. Încă de la început ai avut un aer superior – de parcă tu ai fi deasupra tuturor, de parcă nu vă afectează cu nimic pe tine sau pe Sadie.
— Serios? Presupun că aşa e. Totuşi întreabă-te dacă aş avea „aerul" ăsta, cum îi spui tu, dacă eu aş fi vinovatul. N-aş încerca să mă integrez în peisaj, provocând cât mai multă isterie cu putinţă, aşa cum faci tu permanent?
— Dar Carolyn? întreabă Kendall. Nu poate nega nimeni că probabil o urăşte pe Ruby suficient de mult ca să-şi dorească s-o împingă la sinucidere.
Se întoarce către mine.
— Tu şi teoriile tale, ah, ce deştepte, despre dubla cacealma!
Îmi ajunge pe obraz o picătură de salivă şi mă şterg cu mişcări exagerate.
— Cea mai deşteaptă cacealma dublă ar fi să pozezi în persoana dornică să investigheze şi să afle adevărul, când de fapt tu eşti în spatele tuturor faptelor.
— E o teorie bună, recunosc eu. Din nefericire pentru tine, eu am un alibi pentru ziua cu acoperişul. Solid. În ziua aia eram la Universitatea Bristol, la audierea tezei de doctorat *Modele legale bazate pe acţiunea agenţilor în reglementarea complexă a comerţului.* A fost pe cât de distractiv sună.
Îi întorc spatele, îmi iau geanta de jos şi mă duc spre uşă.
— Aşa n-ajungem nicăieri. Putem să trecem de la acuzaţii la apărări toată ziua şi n-o să obţinem nimic.
— Ce ai de gând? strigă Elise după mine.
— Să iau nişte măsuri, în loc să stau doar să vorbesc şi să mă cert la nesfârşit, îi spun. Să iau măsuri *singură,* adaug doar pentru mine imediat ce ies din încăpere şi n-au cum să mă mai audă.

Există o persoană care poate să-mi spună cine e aliatul de la Academie al Impostoarei Imogen şi care o să-mi şi *spună,* chiar dacă va trebui să recurg la violenţă ca să obţin răspunsul: ea însăşi.
Păzea, Lisa Daisley!

***

Un sfert de oră mai târziu, sunt într-un internet café întunecos aflat într-un subsol, cu o cafea în pahar de polistiren lângă mine, căutând absolut tot despre Lisa Daisley. Nu mi-am luat laptopul cu mine şi am nevoie de un ecran mai mare decât al telefonului pentru ceva aşa de important. Jess ar zice că e un semn de bătrâneţe.
La celelalte trei computere se află bărbaţi tineri, toţi cu un aspect nefericit. Oropsiţi, deprimaţi, ponosiţi. Niciunul dintre ei nu pare să fie conştient de prezenţa celorlalţi sau a mea, ceea ce este ideal.
Site-ul agentului Lisei o menţionează pe aceasta, dar nu prea oferă informaţii utile. E evident că n-a prea jucat, nu apar multe despre adevărata Lisa Daisley, alias impostoarea Imogen Curwood.
Nu pot găsi decât un singur rezultat util, pe un site care se cheamă mandy.com. Acesta îmi spune că acum trei ani Lisa a jucat rolul Feliciei Montealegre într-o piesă intitulată *Len şi Ezra,* la Bromley Little Theater din Kent. Mai aflu şi că, în 2016, a jucat într-un spectacol care se numea *Un bărbat, doi boşi,* unde a avut rolul unui personaj pe nume Rachel Crabbe.
Îmi termin cafeaua, îmi mai cumpăr una de la bărbatul cu privirea pierdută şi părul ţepos din spatele tejghelei şi mă aşez înapoi la calculator. Pentru că nu sunt în stare să mă gândesc unde să caut mai departe, rămân pe mandy.com

şi încerc să aflu mai multe despre cele două spectacole în care a jucat Lisa Daisley.
Mi se pune un nod în gât când încep să citesc despre *Len şi Ezra,* care se dovedeşte a fi o piesă despre doi bărbaţi care încearcă să compună împreună un musical. *Idioată mai eşti, Mordue. Nu poţi nici măcar să citeşti cuvântul* musical *fără să ţâşnească şi să se scurgă invidia în tine – dacă musicalul cu pricina e mai bun ca al tău, are mai mult succes sau ambele?*
Nici măcar nu e un musical autentic; e unul inventat, care e subiectul unei piese. N-are cum să fie mai bun sau să aibă mai mult succes ca al meu. Totuşi nu mă pot abţine să citesc prezentarea piesei, ca să văd dacă pot să-mi dau seama cât de bun ar fi musicalul inexistent din *Len şi Ezra* dacă ar exista.
Ah, pe bune. E incredibil cu ce mizerii pot să vină oamenii. Pare *aşa de prost* – ceea ce îmi încântă inima dornică să intre în competiţie, dar îmi confirmă şi convingerea că nu există dreptate. O piesă îngrozitoare, despre un musical îngrozitor şi imaginar, şi tot a ajuns să fie montată la un teatru autentic.
Citesc din nou rezumatul, ca să verific dacă nu mi-am imaginat doar cât de prost era: „A trecut multă vreme de când *Poveste din Cartierul de Vest* a cucerit lumea, iar compozitorul de teatru muzical Leonard Bernstein se teme că zilele lui de glorie au apus de mult. Invidios pe succesul lui Andrew Lloyd Webber cu musicalul Cats, se hotărăşte că trebuie să colaboreze cu un poet modernist ca să dovedească faptul că nu e un «fost». Îl abordează pe Ezra Pound, al cărui poem «Meditatio» începe cu versul «Când mă gândesc la obiceiul curios al câinilor…» şi îi sugerează să încerce, împreună, să repete formula de succes a lui Lloyd Webber şi T.S. Elliot. În loc de *Cats,* musicalul lor, având la bază poezia lui Pound, se va numi

Dogs. Apare o singură problemă. Afilierile politice dubioase ale lui Pound...”
Nu mai suport să citesc. Închid pagina şi apăs pe linkul spre celălalt spectacol al Lisei Daisley, *Un bărbat, doi boşi.* Derulând lista cu distribuţia, dau peste un nume neobişnuit, care mi se pare familiar: Khye Munton. Unde...?
Înainte să termin de pus întrebarea, am deja răspunsul. Închid pagina, mă întorc la *Len şi Ezra* şi apăs pe *Distribuţie.*
Aici era: Khye Munton a jucat şi rolul lui Ezra Pound. A jucat în două spectacole cu Lisa Daisley. Mă întreb cât de bine o cunoaşte. Oamenii de teatru n-ar trebui să bea împreună după spectacol, până la ore mici din noapte?
Mă întorc la Google şi scriu numele lui Khye Munton. Apar destul de multe rezultate la căutare. A jucat câteva roluri importante, după cum arată. Nu-mi trebuie mult să aflu cine e agentul lui. Din fericire, nu-i acelaşi care o reprezintă şi pe Lisa Daisley; e altul, care n-are niciun motiv să fie bănuitor.
Îl cheamă Simon Lowings. Agenţia pentru care lucrează se numeşte Independent Talent. Notez numărul în telefon, apoi închid computerul, îmi iau geanta şi ies.
Aştept până trec două camioane mari, unul după altul. Apoi sun. Simon Lowings nu e la birou, dar reuşeşte să-l găsească un coleg. Până să-şi spună numele şi să mă întrebe cu ce mă poate ajuta, m-am hotărât deja să fiu sinceră.
— Mă cheamă Carolyn Mordue, îi spun. Bănuiesc că sunteţi agentul lui Khye Munton.
— Aşa este, răspunde el, părând mulţumit de situaţie.
— Trebuie să vorbesc destul de urgent cu domnul Munton, despre o cunoştinţă comună: Lisa Daisley.
— Mă tem că nu pot...

— Ştiu că nu-mi puteţi da numărul lui de telefon, dar speram că i-l puteţi da lui pe al meu şi l-aţi putea ruga să mă sune. E foarte important.
— Păi...
— Vă rog. Dacă nu vrea să ia legătura cu mine, evident că nu e obligat. Vă rog doar să-i daţi posibilitatea să mă ajute.
— Cine sunteţi?
— Carolyn Mordue, îi răspund, rostind cuvintele rar, ca să poată să scrie.
— Nu, vreau să zic...
Lowings lasă propoziţia neterminată.
— A, vreţi să întrebaţi cine sunt eu în lumea showbizului? Dacă sunt cineva important? Nu.
Îmi înăbuş pornirea de a-i cere agentului lui Khye Munton să mă ajute să schimb situaţia şi să mă reprezinte pe mine şi musicalul meu neterminat.
— Nu sunt nimeni. De fapt, sunt profesor de drept la Cambridge.
— Ah!
Lowings îşi drege vocea.
— În regulă, o să-l sun pe Khye – trebuie să iasă de la o repetiţie chiar acum. O să-i transmit numărul şi solicitarea dumneavoastră.
— Vă mulţumesc foarte mult, îi răspund.
După zece minute îmi sună telefonul. Pe ecran apare *Număr necunoscut.* Începe să-mi bată puţin mai tare inima. Ar putea fi apelul la care sper? Ar putea să fie chiar aşa de uşor?
Imitându-l pe Simon Lowings, răspund şi-mi spun numele în loc de *alo,* ceva ce n-am mai făcut până acum.
— Sunt Khye Munton.
— A, bună. Mulţumesc mult că m-ai sunat.
— Nu-i bai. Vrei să vorbim despre Lisa?

— Da.
— E în regulă?
— Da, e... Nu sun pentru că i s-a întâmplat ceva.
— Nu-mi pasă.
— Poftim?
— N-o cunosc prea bine. Nici acum, nici în trecut.
— Dar ai jucat în două spectacole cu ea, nu? *Len şi Ezra şi un bărbat, doi boşi?*
— Aşa-i.
— Deci o cunoşti măcar un pic? insist eu.
Cum poate să aibă un actor o voce aşa de lipsită de expresie? Poate că-şi păstrează talentele pentru când e pe scenă.
— Nu prea. Am vorbit cu ea de câteva ori. De ce te interesează?
Ce se poate întâmpla dacă-i spun adevărul? Mă hotărăsc că nimic. Presupune că va fi o discuţie plicticoasă de rutină despre o femeie care nu înseamnă nimic pentru el; aş vrea să-i zdruncin această convingere.
— Începând din septembrie, Lisa Daisley minte în legătură cu vârsta şi identitatea ei. Sub un nume fals – Imogen Curwood –, s-a înscris la Academia Oria Flynn, o şcoală de arte ale spectacolului din Londra, şi susţine că are 1 7 ani. A făcut o grămadă de chestii sinistre – s-a aruncat pe scări şi a susţinut că a fost împinsă, a ameninţat alte eleve cu ştreangul, chestii de-astea.
— Rahat, şopteşte Khye Munton. Pe bune?
— Îhm.
— Nu mi-o imaginez făcând aşa ceva pe Lisa pe care o ştiu eu.
Îmi dau ochii peste cap, bucuroasă că nu mă vede.
— De ce nu?
De ce nu poate nimeni în afară de mine să-şi imagineze pe cineva cunoscut făcând lucruri îngrozitoare şi de ce pot

eu aşa de uşor să-mi imaginez că *oricare* dintre cunoscuţii mei ar putea face aşa ceva?
— Era întotdeauna... sună dur, dar n-avea niciun haz. Nu prea stătea de vorbă cu restul la repetiţii. Şedea într-un colţ şi se holba la telefon mai tot timpul. N-o văd având destulă imaginaţie încât să se gândească la o identitate falsă şi toate mizeriile alea.
— Deci la ambele spectacole în care aţi jucat împreună Lisa n-a socializat cu ceilalţi?
— Nu prea. De multe ori, pleca repede la diverse alte joburi. La bar, chestii de-astea. Totdeauna o ducea mai prost ca noi. Şi, chiar şi când ieşea la băut cu noi, era ciudat.
— Cum adică?
— Odată a zis povestea aia stranie despre prietena ei care s-a sinucis – adică deja îmi părea rău pentru ea, dar Lisa o tot ţinea pe-a ei şi povestea ce furioasă a fost, şi că nu s-a gândit prietena ei la cum o să se simtă ea, adică Lisa?
— Îţi aminteşti ceva, orice care să mă ajute să aflu mai multe? Familie, trecut, oameni care s-o ştie bine sau cel puţin mai bine decât tine?
— Îmi pare rău. Ţi-am zis tot ce ştiu. A... mă rog, nu că o să-ţi fie de ajutor, dar ştiu că a fost la aceeaşi şcoală cu internat ca Adrianna de Miquel. Mândră mai era. Voia să-i pună asta în biografia din programul de la *Len şi Ezra,* şi a făcut o criză cu şuierături când i-au zis că nu era loc.
N-am auzit niciodată de Adrianna de Miquel. După ce-i mulţumesc lui Khye Munton pentru ajutor, o caut pe telefon. E unul dintre starurile din *The Filter*— o dramă de televiziune despre care am auzit, dar la care nu m-am uitat niciodată. Şi găsesc şi numele şcolii cu internat de fiţe la care a fost: Villiers, din Kent.
Cine cunoaşte mai bine adevăratul caracter al cuiva şi al familiei cuiva, decât profesorii care-l văd zi de zi în anii de

gimnaziu? Chiar dacă n-are 1 7 ani, nici mult peste 20 de ani nu are. Probabil că majoritatea profesorilor ei încă mai sunt la Villiers. Şi e o scoală cu internat, aşa că, dacă plec acum, o să mai fie încă destul de mulţi profesori acolo când ajung.
Poate că n-am aflat multe de la Khye Munton, dar măcar ştiu încotro mă îndrept. Deocamdată, e suficient.

***

Nu-mi vine să cred că asta-i scoală. Adică ştiu că e, datorită indicatoarelor de pe porţile mari, dar cu siguranţă nu pare să fie şcoală. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi fost convinsă că sunt pe terenul vreunui parc imens sau pe moşia vreunui aristocrat, cu câmpuri, un drum mărginit de copaci şi dealuri domoale în depărtare – şi totul e înconjurat de ziduri înalte şi trainice.
Când ajung, începe să se întunece. Cobor din taxiul pe care l-am luat din gară, îi plătesc şoferului şi intru pe porţile imense de fier. În depărtare se zăresc câteva clădiri, pierdute în mijlocul verdeţii. Nu ştiu spre care să mă îndrept. Merg câteva minute, cred că pe drumul principal de acces al şcolii, până ajung la un stâlp cu câteva indicatoare pe el, arătând în direcţii diferite, către mai multe alei. Citesc câteva şi tot habar n-am: *Darville, Elstow, Coundry.* Ce dracu’ sunt astea? Din fericire, unul dintre indicatoare arată către *Recepţia principală.*
O iau pe aleea indicată şi, după aproape zece minute de mers, ajung la o clădire mare cu portic. Are o uşă de stejar masiv, care pare să aibă vreo 30 de tone şi să nu poată fi deschisă decât de o armată. Nu reuşesc s-o conving cu clanţa.
Apăs pe soneria din dreapta şi aştept.

După vreo jumătate de minut, deschide uşa o femeie de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă de baga atârnaţi cu un lănţişor în jurul gâtului şi o cască de păr argintiu.
— Pot să vă ajut cu ceva? mă întreabă cu un zâmbet precaut.
Poartă un costum bleu, cu un pulover cu guler larg. În jurul gâtului are două şiraguri de perle care par naturale. Pantofii, perfect asortaţi cu restul ţinutei, sunt negri, cu fundiţe albastre.
Îmi fug imediat gândurile la o problemă pe care încă n-o am şi probabil că nici n-o s-o am vreodată: cum o să se îmbrace Carolyn Mordue libretista? O să aibă nevoie de o garderobă diferită de Carolyn Mordue profesoara de drept, care nu s-a mai coafat la salon de ani buni, care poartă pantaloni negri, pantofi fără toc negri şi scâlciaţi şi prima bluză care cade din şifonier. Profesoara Carolyn nu dă doi bani pe felul cum arată, dar vreau să-mi încep noua carieră, presupunând că o să am o nouă carieră, arătând perfect pentru rol, ca femeia asta care stă în faţa mea. Nu ştiu cine e sau ce face, dar totul, părul, ţinuta şi comportamentul, îmi spune că e cineva cu funcţie importantă şi că i-ar fi aproape imposibil să fie altceva sau să se afle în altă parte. Ce poartă Andrew Lloyd Webber în viaţa de zi cu zi? Poate că dacă aş...
Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, adună-te!
— Mă numesc Carolyn Mordue, spun zâmbind.
— Încântată de cunoştinţă. Sunt Audrey Mebeath, director adjunct la Villiers. Cu cine trebuie să vă întâlniţi?
— Mă tem că am venit fără să am niciun fel de programare, în speranţa că o să pot sta de vorbă cu cineva – nu cineva anume, doar cineva care să mă poată ajuta – despre una dintre fostele dumneavoastră eleve.
— Ah! Adrianna de Miquel, fără îndoială.
— Nu. Nu ea.

— Serios? întreabă Audrey Mebeath ridicând din sprâncene. Deci nu sunteţi ziaristă?
— Nu. Profesor de drept, Universitatea Cambridge. Mult mai plicticos.
Titlul avusese efect la Simon Lowings. Nu pot să cred că directoarea adjunctă de la Villiers va fi imună la efectul „profesor la Cambridge”
— Şi care dintre eleve vă interesează? Avem destul de multe care au devenit faimoase, deşi niciuna la fel de remarcabilă ca Adrianna.
— Lisa Daisley. Vă spune ceva numele?
— Desigur, spune cu blândeţe Audrey Mebeath. Rareori le uităm pe fetele noastre, mai ales pe cele care vin aici cu burse complete, ca Lisa. Familia ei era săracă lipită, cum se spune, dar Lisa era – este – extrem de inteligentă. Mi-o amintesc.
— Cât a învătat aici?
— Toată şcoala.
Şi ţie nu ţi-a plăcut.
Nu ştiu de ce sunt aşa de sigură că am dreptate. Audrey Mebeath n-a făcut şi n-a spus nimic neprofesionist sau nepotrivit. Totuşi mă încred în instinctele mele.
— Şi asta ce înseamnă? De la 11 sau 12 ani până la 16? Sau 18?
— Nu, fetele noastre încep în anul 9. Şi majoritatea, deşi nu toate, rămân până la sfârşitul liceului. Lisa a rămas. A plecat după anul 1 3.
— Deci la 18 ani?
— Aşa este. De ce te interesează Lisa?
— Îţi spun cu plăcere, dar e o poveste destul de lungă. Am putea...?
Fac un semn spre holul de intrare ca o peşteră, cu dale de piatră, din spatele ei.
— Sigur că da. Intră.

Deschide mai larg uşa şi se trage în spate.
— Ce nepoliticos din partea mea să vă ţin la uşă! Mă tem că biroul meu e plin în momentul ăsta cu scările muncitorilor. Ah, nu întrebaţi, s-ar putea să mă apuce plânsul.
Face exact opusul şi izbucneşte în râs.
— Ar fi trebuit să termine acum două săptămâni. Pe aici... mergem mai bine în biroul lui Deryn.
Mă ţin după ea pe două coridoare cu lambriuri de lemn. Pe pereţi sunt agăţate desene şi picturi înrămate, majoritatea de o sută de ori mai originale şi mai bine realizate decât nimicurile banale şi non-arta cu pretenţii pe care le văd în ferestrele de la Cambridge şi ale galeriilor de artă din Londra.
— E clar că aveţi elevi talentati.
— Hm? Ah, tablourile! Da, arta e unul dintre punctele noastre forte. De fapt, suntem la fel de buni şi la ştiinţe, dar nu putem să le punem pe pereţi. Ha!
Mă întreb dacă Lisa Daisley era talentată la arte şi dacă se află pe pereţi şi vreuna dintre picturile ei. În timp ce merg alături de Audrey Mebeath, îmi imaginez cum ar fi să ridic un colţ şi să văd un portret în ulei al Impostoarei Imogen şi al lui Bronnie Richardson, ţinându-se de braţ. *Autoportret cu cea mai bună prietenă de comploturi diabolice.*
Clatin din cap în faţa propriei nebunii, chiar când Audrey spune:
— Am ajuns!
Pe plăcuţa aurie de pe uşă scrie *Deryn Simmons, Director.* Coridoarele fiind aşa de frumoase, mă aştept la lucruri mari din partea încăperii în care sunt pe punctul de a intra.
Nu sunt dezamăgită. Are bovindouri mari cu menouri, care dau spre o peluză verde dreptunghiulară fără niciun

cusur. Doi pereţi sunt acoperiţi din podea până în tavan de cărţi aşezate pe rafturi dintre care multe sunt încovoiate, în faţa lor se află fotolii aşezate în semicerc şi, în cealaltă parte a camerei, un fişet cenuşiu înalt, un birou cu blatul îmbrăcat în piele şi un scaun cu spătar înalt, tot de piele. Dincolo de toate astea, câteva rânduri înghesuite de fotografii oficiale ale şcolii, fiecare arătând de parcă ar include toată populaţia şcolară, profesori şi elevi, toţi aşezaţi pe rânduri. Te ia puţin ameţeala uitându-te la ele: multe feţe ca nişte punctuleţe.
— Lisa Daisley e în vreuna dintre astea? o întreb pe Audrey, arătând din cap către poze.
— Probabil că în câteva. A stat aici mulţi ani. Vreţi ceai sau cafea?
— Nu, mulţumesc.
Când se sprijină de marginea biroului, în loc să se aşeze în spatele lui sau pe vreunul dintre fotoliile comode, hotărăsc că nu mi-am imaginat tonul foarte subtil de descurajare din glasul ei când m-a întrebat dacă vreau ceai sau cafea. Voia să spun nu. A fost perfect prietenoasă, dar vrea să plec cât mai repede.
De ce? Pentru că e ocupată sau pentru că mă interesează Lisa Daisley?
— Povestiţi-mi despre Lisa.
— Ce anume vreţi să ştiţi? E foarte inteligentă şi vine dintr-o familie care practic n-are bani. De ce vă interesează Lisa? A...
— Dacă a făcut ceva?
Întrebarea mea e întâmpinată cu un zâmbet destul de disperat.
— Mă întrebam doar cum aş putea să ajut, atâta tot.
Nu văd niciun motiv să mai amân.
— S-ar putea să dureze o vreme, o avertizez.
Se apropie şi se aşază pe un scaun lângă mine.

— Am puţin timp, răspunde.
— Au fost nişte probleme la şcoala fetei mele, care au început când a venit o elevă nouă, Imogen.
Îi povestesc despre cutia muzicală, despre cutia cu medicamente cu alt nume pe ea, căzătura pe scări, inscripţia de pe bancă, ştreang, placa de ardezie de pe acoperiş şi toate remarcile ciudate pe care le-a făcut Imogen.
— Directorul şcolii nu ne-a ajutat deloc, spun cu ranchiună. *Noi* – eu şi celelalte trei mame – am descoperit că Imogen nu era cine pretindea că e. Noi am fost cele care am trimis-o de-acolo.
În caz că Audrey nu s-a prins încă, adaug:
— Era Lisa Daisley.
— Am înţeles, spune ea.
— Vă vine în minte vreun motiv pentru care să fi făcut aşa ceva?
— Nu. Nu, deloc.
Aştept să spună mai multe. Ar face bine să nu fie asta tot ce are de spus.
Până la urmă, văzând că aştept, adaugă:
— Nu pot spune că o ştiam pe Lisa extraordinar de bine când era aici – şi actorul cu care aţi discutat are dreptate, într-un fel. Nu era o fată pe care să ajungi s-o cunoşti. Părinţii ei... Cum spunem întotdeauna eu şi colegii mei: *îi cunoşti pe părinţi şi poţi să înţelegi copilul.*
— Cum adică?
— Mama Lisei era destul de repezită şi critică. Iar tatăl era un inadaptat social. De fapt, amândoi. O familie bizară. Ei, asta e! spune şi îşi loveşte uşor mâna de coapsă.
E semnalul să plec, după ce şi-a satisfăcut curiozitatea.
— Îmi mai puteţi spune ceva care mi-ar putea fi de folos despre Lisa?

— De folos pentru ce? Nu prea înţeleg... Spuneţi că a venit la şcoala fiicei dumneavoastră prefăcându-se că e altcineva, aşa că... probabil a fost exmatriculată şi n-o să mai facă probleme?
— Vă spune ceva numele Ruby Donovan? o întreb.
— Nu. Deloc. Cine e?
— Sunteţi sigură?
— Da.
— Dar Bel – Annabel Richardson? Sau Bronnie Richardson?
— N-am auzit de niciuna dintre ele.
— Elise sau Sadie Bond?
— Nu. Îmi pare rău.
— Cineva a ajutat-o pe Lisa să le facă lucruri îngrozitoare celorlalte fete şi m-am gândit că, dacă recunoaşteţi poate vreun nume şi are vreo legătură cu Lisa... dar e clar că nu, aşa că...
Mă opresc cu un oftat din rărunchi.
— Ca să fiu sinceră, nu ştiu de ce sunt aici. Doar că... s-au întâmplat toate chestiile astea derutante şi vreau să încerc să descâlcesc iţele.
Mă ridic, mă duc la fereastră şi mă uit la iarbă. Când mă asigur că Audrey nu-mi vede deloc faţa, las în voce un tremurat, ca să-i dau impresia că s-ar putea să plâng.
— M-am gândit că dacă pot găsi pe cineva care să fi cunoscut-o pe Lisa, poate aş înţelege ce motivaţii are...
— Înţeleg foarte bine, spune Audrey, dar mă tem că...
— Ah, nu-i vina dumneavoastră. Doar că fata mea a fost hărţuită anul trecut, cea care a hărţuit-o a scăpat *basma curată,* iar acum se întâmplă şi asta: Lisa se preface că e Imogen şi face toate astea, iar eu n-am nicio idee *de ce...*
Îmi trag nasul şi mă-nfior, se pare că-mi cam place actoria.

— Am o idee, spune Audrey Mebeath, cu glasul ceva mai blând decât înainte. De ce nu mă aşteptaţi aici, cât fac un ceai şi găsesc nişte şerveţele? Deryn are de obicei pe birou, dar nu le văd.
Incredibil. E o conspiraţionistă a ceaiului tare. *Ţi-a distrus casa un război nuclear? Bea o ceaşcă de ceai bun şi tare! Rezolvă orice!*
Mormăi ceva despre cât de jenată sunt că m-am dat aşa în spectacol şi, în scurt timp, braţul lui Audrey mă cuprinde pe după umeri, iar ea îmi promite să-mi spună când se întoarce cu ceaiul tot ce-şi poate aminti despre Lisa Daisley. În cele din urmă, după ce cu siguranţă m-am calificat pentru câteva Oscaruri, mă lasă singură în biroul directoarei.
Te rog, fă să nu fie încuiat fişetul.
Observasem broaştele din colţul din dreapta sus al sertarelor încă din clipa când intrasem în încăpere. Niciuna n-are cheia în ea, aşa că dacă sunt încuiate…
Nu sunt. Foarte neplăcut, nici nu conţin dosare pline de adrese şi date confidenţiale. În sertarul de sus sunt nişte pantofi de sport Reebok şi mingi de tenis. Al doilea e plin de sticluţe de parfum: Shalimar, Caleche, Amber de la Jo Malone şi Lavender, unul de care n-am auzit niciodată – Subterfuge şi miroase puternic a lămâi şi fără să deschizi sticluţa.
Unul după altul, toate sertarele mă dezamăgesc. Asta e. Nu mai am unde să caut – biroul n-are sertare. Se pare că până la urmă va trebui să mă bazez pe poveştile lui Audrey Mebeath despre Lisa pe care a cunoscut-o ea şi să sper că o să-mi spună ceva care să-mi ofere vreun indiciu.
Trebuie să ştiu. Care dintre ele a ajutat-o?
Îmi doresc să găsesc o cale să dovedesc că a fost Bronnie, în pofida alibiului ei solid pentru incidentul cu placa de pe acoperiş. Mă tem că s-ar putea să fi fost Elise şi n-aş vrea

să fie. Oricât de mult încerc, nu pot să-mi dau seama de ce să fi vrut Elise s-o atragă pe Lisa Daisley s-o ucidă pe Ruby sau s-o sperie pe Jess sau să facă ceva din toate astea.
Dar Kendall? Dacă vrea, în taină, să-şi omoare fiica? N-aş prea putea s-o acuz. La urma urmelor, fata ei e Ruby Donovan, superjavra. Poate Kendall a fost cea care s-a apropiat, peste o masă de bar, de Lisa şi i-a şoptit: „Bine, uite cum o să facem. Întâi o s-o speriem de moarte pe Jess Mordue. Am cutia asta muzicală…”
Îmi trece prin cap ceva la care nu m-am mai gândit până acum: oricine a angajat-o pe Lisa Daisley să facă aceste servicii în beneficiul terorii şi al discordiei şi-a dorit din toată inima ca ea să se poarte ca o ciudată. Lisa n-a încercat să se integreze sau să se comporte ca un om normal. Din ziua în care a ajuns la AOF, s-a purtat ca o maniacă, trăgând cât de multe semnale de alarmă a putut. *Astfel încât toată lumea să creadă că incidentele cu substrat de ameninţare sunt produse de ea.*
Planul, probabil, era să fim toate sigure că Imogen era oaia neagră. De ce? Pentru ca atunci când Ruby ar fi fost ucisă de placa de ardezie căzută de pe acoperiş şi ar fi fost clar că n-avea cum să fie de vină Imogen, toată lumea s-o bănuiască tot pe ea? „Trebuie să fi fost cumva tot ea”, am fi spus toţi. „Probabil că ea a pus la cale totul.” Însă n-am fi putut să dovedim. Şi, între timp, adevăratul făptaş, cel care a angajat-o pe Lisa Daisley, ar fi scăpat de orice acuzaţie.
Înjur în barbă. N-ajung nicăieri cu speculaţiile astea. Mă uit la fotografiile cu elevi de pe pereţi. Sub fiecare poză, în interiorul ramei, apar data şi lista cu numele profesorilor şi elevilor.

Când a urmat Lisa cursurile? Estimez cât de exact pot şi găsesc o poză cu data care sper să fie bună. Cercetând de aproape feţele, nu durează mult până s-o găsesc pe Impostoarea Imogen. Are părul mult mai scurt şi este puţin mai împlinită, dar fără îndoială ea este. Deşi sunt sigură, vreau să verific. Mă uit la lista cu numele elevilor din al doilea rând, lat-o: Lisa Daisley, în mijlocul unui şir de nume.

Clipesc şi fac un pas în spate. *Nu se poate...*

Nu numele Lisei m-a dezechilibrat. Ci cel de alături. Fata care stă în dreapta Lisei, probabil. Da: legenda de sub poză spune *de la stânga la dreapta.*

Mă uit la fata de lângă Impostoarea Imogen. Nu zâmbeşte. Poartă ochelari rotunzi cu rame de sârmă şi are părul des, castaniu-roşcat, strâns într-o coadă lungă adusă peste umăr.

Numele ei, potrivit listei la care mă holbez, este Imogen Curwood.

***

— Ar fi trebuit să vă spun direct, zice Audrey în timp ce ne bem ceaiul. De fiecare dată când mă întrebaţi dacă recunosc vreun nume, mi-era teamă că o să întrebaţi şi de Imogen Curwood. Numele ăsta e foarte important la Villiers. Şi aţi zis că numele elevei pe care o juca Lisa era Imogen, deşi n-aţi pomenit niciun nume de familie, apoi aţi întrebat despre tot felul de oameni de care n-am auzit niciodată.

Ar fi trebuit să întreb şi despre Imogen Curwood. De ce n-am întrebat?

— De ce e importantă Imogen Curwood pentru Villiers?

Nu Lisa Daisley.

— Nimănui de-aici nu-i face plăcere să discute despre subiectul ăsta, pentru că ne-a pătat reputaţia altminteri foarte bună, răspunde Audrey. Oficial, nu suntem vinovaţi, dar nici n-am făcut destule ca să-i punem capăt. Dacă am fi fost mai hotărâţi, mai puţin naivi...
— În legătură cu ce? Lisa Daisley i-a făcut vreun rău lui Imogen Curwood?
E ireal. Oare sunt pe punctul de a afla că Lisa a ucis-o pe Imogen şi apoi i-a furat identitatea?
— Nu. Nu ştiu de ce a folosit numele lui Imogen. Mai ales că...
Se opreşte.
— Ce-i? Pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi odată.
— Imogen Curwood avea probleme. Din punct de vedere şcolar, era strălucită. Însă avea un spirit de competiţie patologic şi, dacă i se părea că i-a greşit cineva, se pornea împotriva lui şi... în fine, îl pedepsea. Nu pot să descriu altfel situaţia. Aşa că atunci când o altă fată, Grace, a îndrăznit s-o depăşească, a fost luată în vizor.
— Imogen a hărţuit-o?
— Oribil. Iar Grace era o fată sensibilă. A cerut ajutorul unui profesor şi cred că a avut loc o discuţie cu Imogen, dar n-a pus capăt hărţuielilor. A fost suficient de inteligentă să găsească alte metode, mai subtile, ca s-o terorizeze pe Grace.
Ca Ruby.
— În cele din urmă, Grace s-a sinucis, spune Audrey, aproape în şoaptă. A fost o tragedie îngrozitoare. O fată care avea toată viaţa înainte, încântătoare, amabilă, talentată...
Audrey tace şi-şi acoperă gura cu palma.
Dacă o să fiu vreodată diagnosticată cu o boală incurabilă, jur pe Dumnezeu că o să-mi petrec ultimele luni vânând adolescenţi diabolici şi împuşcându-i.

Ruby o să fie în fruntea listei.
— Ce s-a întâmplat cu Imogen Curwood?
Ea o să fie următoarea pe listă dacă nu s-a ocupat deja cineva de ea.
— Familia ei s-a mutat în America, să-i ofere şansa unui nou început
Din nou: seamănă cu Ruby. Să treci Atlanticul ca să scapi de un trecut îngrozitor şi încărcat de vinovăţie. Ruby a venit încoace, Imogen Curwood a plecat în sens invers…
— Numele ei n-a fost niciodată legat în mod public de moartea lui Grace Racki, dar toată lumea care are legătură cu Villiers ştia şi…
— Ce-aţi zis?
Sar de pe scaun, iar ceaşca îmi zboară în celălalt capăt al încăperii.
— Grace *Racki?* R-A-C-K-I?
Audrey încuviinţează. Totul se învârte în jurul meu. Fac un efort să respir. De pe degetele de la mâna dreaptă mi se scurg picături de ceai.
— Cum îl chema pe tatăl lui Grace, vă amintiţi? reuşesc să rostesc cumva.
— Da, răspunde Audrey. Bietul om, a fost complet distrus. Toată familia a fost, desigur, dar el în mod special. Adam îl chema. Adam Racki.

***

Există peste tot în jurul nostru crime odioase şi infracţiuni grave, pe care cândva nu le-aş fi crezut posibile. De exemplu: poţi fi tatăl îndurerat al unei adolescente care s-a sinucis şi tot ţi se spune că sunt anumite lucruri pe care n-ar trebui să le pronunţi despre sinucidere, pentru că sunt lipsite de sensibilitate şi vor stârni lumea.

Nu poţi să spui că, dacă o adolescentă este hărţuită fără încetare s-ar putea să se spânzure, cum a făcut draga mea Grace, pentru că s-ar putea să le dai idei şi altor adolescente victime ale bullyingului. Alt pericol, în caz că subliniezi acest lucru, este că şi alţi agresori o să-şi spună: „Aah, dacă îi fac zile fripte, o să se spânzure şi eu câştig". Ca să evite riscul dublu de a încuraja sinuciderile şi pe agresori, un tată care şi-a pierdut fiica în acest mod înspăimântător nu poate spune „Agresorii provoacă sinucideri"

Chiar aşa e: nu poţi spune că agresorul este de vină pentru sinuciderea iubitei tale fiice. Chiar dacă ştii că e adevărat, lumea o să stea la coadă să-ţi spună că nu. Şi n-o să-ţi spună doar duşmanii sau străinii, ci şi oamenii cei mai apropiaţi şi mai dragi (cei care nu s-au spânzurat). Când spui că Imogen Curwood a hărţuit-o şi a ucis-o pe Grace a ta, o să se încrunte şi o să zică „Păi...", „Hm... nu sunt sigur" şi „Ah, dar vezi tu, un alt copil aflat în situaţia fiicei tale ar fi zis «du-te naibii», după care şi-ar fi văzut de treabă. Şi, mă rog, n-aţi trecut de curând tu şi soţia ta printr-un divorţ urât? Şi... nu că şi-ar dori cineva să te gândeşti că tu *eşti de vină, dar..."*

Dar, dar, dar... singurul tău copil tot mort e. Şi nimic nu va schimba vreodată acest lucru.

Sigur că poţi să ucizi diavolul care ţi-a împins copilul să se sinucidă. N-o să ţi-o readucă la viaţă pe scumpa ta copilă, dar te-ar ajuta să te simţi al naibii de bine. Măcar s-ar face dreptate. Numai că a fugit peste Ocean şi nu mai ai cum să ajungi la ea. Şi chiar dacă ai urmări-o şi ai ucide-o în Arizona în loc de Kent sau Londra, ai fi condamnat la moarte. Arizona e un stat unde se aplică pedeapsa cu moartea.

Atunci, ce te faci când nu poţi face niciunul dintre lucrurile oarecum logice care te-ar ajuta să te simţi mai

puţin mort pe dinăuntru? Mi-ar plăcea să spun că realizezi vreo manevră inteligentă care să îndrepte toate aceste nedreptăţi, dar nu pot. Visezi că te duci în America şi prinzi monstrul, dar ştii că n-o să se întâmple niciodată. Aşa că încerci să-ţi accepţi soarta: nesfârşita nefericire şi durerea, sentimentul arzător al nedreptăţii, care nu dispare niciodată. Accepţi totul şi încerci să trăieşti mai departe viaţa pustie, chinuitoare, care ţi-a mai rămas, sperând că într-o bună zi durerea va începe să se îmblânzească, fie şi numai un pic.
În acelaşi timp, ai de făcut o grămadă de lucruri: în principal să-ţi ascunzi adevăratul eu, care dă pe dinafară de ranchiună. Dacă ai lăsa fiara în libertate, nu i-ar plăcea nimănui ce ai devenit, aşa că trebuie s-o ascunzi în spatele unei faţade de teatru.
Şi apoi, într-o bună zi, se schimbă totul. Dintr-odată, imposibilitatea de a face ce tânjeşti să-i faci lui Imogen Curwood, agresoarea-ucigaşă, nu mai contează aşa de mult, pentru că în viaţa ta intră o altă fată – tot o agresoare, tot diabolică; la fel de dezgustătoare ca Imogen. Ba chiar şi mai bine: e din America! Imogen s-a dus acolo şi, în schimb, Soarta a trimis-o pe fata asta în Anglia. La tine.
Noul monstru se numeşte Ruby Donovan...

***

Străbat în fugă drumul din curtea de la Villiers până la şoseaua principală. După ce ies pe porţi scot telefonul din geantă. Am 23 de mesaje noi: unul de la Dan, unul de la Jess şi toate celelalte de la Elise, Bronnie şi Kendall.
Unde eşti?
Ce se întâmplă?
E o nebunie!

Trebuie să ne întâlnim şi să vorbim, toate.
Carolyn, nu poţi să dispari pur şi simplu.
Chiar nu pot?
Le trimit un mesaj lui Dan şi lui Jess şi le spun *Nu vă faceţi griji, toate bune. Vin mai încolo, vă explic atunci.* Apoi caut numărul lui Adam Racki şi îl sun pentru prima dată. Mi-a dat numărul anul trecut, când a dus un grup de elevi, din care făcea parte şi Jess, la New York, pentru o săptămână de ateliere cu profesionişti de pe Broadway.
— Adam Racki.
E un nume pe care înainte îl auzeam şi nu-mi spunea nimic, făcea parte din viaţa mea de zi cu zi. Acum sună foarte diferit. Nu mai ştiu ce înseamnă „Adam Racki". Când îl aud pe bărbatul căruia îi aparţine spunându-l cu voce tare, după tot ce tocmai am aflat, simt că se clatină pământul sub mine.
E numele unui bărbat care a luat o cutie muzicală obişnuită şi a lucrat zile în şir, sau poate chiar săptămâni, ca s-o transforme în batjocura grotescă pusă mai târziu în dulapul lui Jess? E numele unui director de şcoală care ar fi trebuit să-şi apere elevii, făcând tot ce poate ca să le asigure siguranţa şi binele, în timp ce, în secret...
Ce?
Încerc să-mi pun în ordine povestea în cap – cea mai probabilă variantă. Fata lui Racki, Grace, a murit după ce a fost hărţuită la Villiers de Imogen Curwood. Imogen n-a fost niciodată pedepsită. În schimb, a început o nouă viaţă în America.
Apoi, după ani, Ruby Donovan vine *din* America, unde n-a reuşit să intre la nicio şcoală de arte pentru că şi ea e un copil dificil şi s-a aflat. Dar... de unde ştia Adam Racki? Oare Kendall şi Ruby ne-au minţit pe toate, dar lui i-au spus adevărul despre moartea lui Vee şi despre bănuielile privind rolul lui Ruby?

Stai. Nu, n-a fost aşa. Ştiu că n-a fost, pentru că am tras cu urechea la o discuţie între Racki şi Kendall pe care n-ar fi trebuit s-o aud. Era anul trecut, după ce făcusem a doua plângere despre comportamentul dezgustător al lui Ruby faţă de Jess. Mă chemase Racki la o discuţie – una dintre multele întâlniri inutile în care debita platitudini de genul „Sunt sigur că putem rezolva problema, amândouă sunt nişte fete adorabile”, iar eu ţipam despre cum le merge bine celor răi când oamenii buni nu fac nimic.

Întârzia în ziua aceea, aşa că m-am aşezat şi am aşteptat în faţa biroului. Am auzit prin uşă cadenţa unui accent american şi m-am întrebat… să fie oare mama superjavrei Ruby? M-am apropiat de uşă şi mi-am lipit urechea. Cum mă aşteptam, era Kendall. Racki debita tâmpenii, spunându-i că n-are nicio îndoială că Ruby avea intenţii bune, că era minunată şi talentată, cu recomandări strălucite, pe care o voiau toate şcolile de teatru din America. Şi n-ar putea Kendall, doar de dragul lui Adam, s-o convingă pe Ruby să rezolve problemele cu Jess?

Niciunul n-avea de unde să ştie că ascultam la uşă. Ceea ce înseamnă că Adam nu ştia nimic despre minciunile lui Kendall şi Ruby şi despre recomandările false. N-avea cum să ştie. Şi, dacă nu ştia despre trecutul lui Ruby, de ce s-o aducă pe „Imogen Curwood” ca s-o terorizeze – ca o răzbunare simbolică? Iar în acest caz… ce dracu’ se întâmplă?

— Da? spune Adam la telefon. Cine e?

— Adam, sunt Carolyn Mordue.

— Bună, profesore Mordue.

— Trebuie să discutăm urgent. Apropo, spune-mi Carolyn.

— Ăă… Mă tem că…

— Nu e negociabil. Ajung în două ore. Spune-mi unde eşti sau unde putem să ne vedem.

— Sunt încă la birou.

— La Academie? Bine. Aşteaptă-mă acolo.
— Pot să întreb...
— Faţă în faţă, poţi să întrebi orice vrei. Nu la telefon. Doar să rămâi pe loc.
Închid şi sun la o firmă locală de taxi al cărei număr l-am salvat mai devreme în telefon. Când răspunde o voce de femeie, întreb:
— Cât costă un drum de la şcoala Villiers până în centrul Londrei?

***

Uşa biroului lui Adam Racki e deschisă când ajung. Stă în picioare lângă fereastră, privind turla catedralei St. Paul.
Intru şi închid uşa în urma mea. Înainte să apuce să mă invite să iau loc, mă duc la birou şi mă aşez pe scaunul lui. Rămâne cu gura căscată. Expresia lui e exact opusul chipului care nu trădează nimic, ceea ce-mi spune că e şocat, dar se străduieşte să mascheze. *Asta-i Carolyn Mordue,* se gândeşte. *Spune şi face chestii scandaloase, nu uita. Am cunoscut eu ceva părinţi enervanţi la vremea mea, dar femeia asta e de departe cea mai insuportabilă. Totuşi să ai tupeu să intri şi să te aşezi la biroul* meu, *pe scaunul* meu...
— Deci, spun eu, sprijinindu-mi coatele pe un teanc de hârtii. Ai ceva să-mi spui?
— *Eu* să am?
— Asta te-am întrebat.
— Tu ai vrut să ne întâlnim urgent.
— Aşa e. De ce crezi?
— Habar n-am.
— Am fost la Villiers. Ştiu despre Crace.
Rămâne nemişcat, lângă fereastră. Încerc să-i descifrez expresia, dar este imposibil.

— Ştiu şi despre ucigaşa ei: adevărata Imogen Curwood.
— Ucigaşă? Se pare că ai fost dezinformată. Fata mea s-a sinucis.
— După ce a fost hărţuită de Imogen Curwood. După mintea mea, asta nu-i sinucidere. E ucidere prin hărţuire.
Adam se întoarce brusc. Nu-i mai văd faţa. Începe să tremure din toate încheieturile. Mă doare inima să-l văd. Dacă, Doamne fereşte, Jess s-ar fi sinucis după ce a fost hărţuită de Ruby, uciderea lui Ruby ar fi devenit unicul meu scop. M-aş fi asigurat şi că doare.
Nu începe să-ţi pară rău pentru el. Nu înainte să ştii toată povestea. Adu-ţi aminte cutia muzicală...
— Şi aşa, spun pe un ton vesel. Sigur o să spui că nu pot să dovedesc că tu eşti în cârdăşie cu Lisa Daisley, că n-am decât dovezi indirecte.
— Nu.
Adam se întoarce către mine. Are chipul scăldat în lacrimi.
— Ai dreptate. Eu am fost. Eu am făcut totul. Lisa a fost doar un ajutor angajat. Irelevantă. Eu am fost.
Ridică privirea spre tavan şi râde.
— N-am visat niciodată că ar putea să mă convingă vreodată ceva – indiferent cum – să recunosc.
Îmi zâmbeşte neaşteptat, de parcă abia atunci mi-ar fi remarcat prezenţa.
— Ucidere prin hărţuire. Dacă n-ai fi rostit cuvintele astea...
E cât se poate de ciudat. Are acelaşi chip, dar nu seamănă deloc cu Adam Racki cel pe care sunt obişnuită să-l văd.
— Stai aici o clipă, îmi spune.
Iese din birou, închizând uşa în urma lui.
Nu pot sta locului. Mă plimb în sus şi în jos, întrebându-mă ce anume au avut cele trei cuvinte, *ucidere prin hărţuire,* de l-au făcut să vrea să-mi spună adevărul. Orice

are de gând să-mi arate ar putea explica. Ce-ar putea să fie?
Doar dacă... Trag brusc aer în piept. Dacă e un truc? Dacă...
Alerg la uşă, o deschid şi-l strig. Niciun răspuns.
Rahat. Ce să fac acum? Nu vreau să plec în grabă cine ştie unde, în caz că vine înapoi.
O să se întoarcă. Ştiu că o să se întoarcă.
Mda, sigur. Bărbatul ăsta, care şi-a ascuns adevăratul caracter şi planurile încă de când l-ai cunoscut. Cu scuze pentru jocul de cuvinte, nu l-ai cunoscut deloc.
Şi dacă mă întorc în birou şi el vine cu o armă? Pot să fiu sigură că n-o să încerce să-mi facă rău fizic?
Da, pot. E o idee ridicolă. N-a omorât niciodată pe cineva. N-ar face-o.
Sau da?
Privirea îmi cade pe o zonă a coridorului din faţa biroului care arată diferit. Ce-i cu uşa aia şi de ce e deschisă? N-am observat-o până acum. Poate e vreun fel de debara.
Mă îndrept spre ea.
— Adam? Eşti aici?
Poate caută prin dosarele vechi.
— Adam?
Trag de uşă şi văd nişte trepte de piatră. Nu e o debara; e o scară, izolată de coridor printr-o uşă. Simt un curent de aer rece, parcă revărsat peste mine. Ridic privirea şi văd în depărtare un dreptunghi de cer. Scările duc afară. Pe acoperiş.
E pe acoperiş.
— Adam! strig după el, urcând treptele cât de repede pot.
Îl văd imediat ce ies pe acoperiş. E chiar pe margine, înclinându-se în faţă, apoi în spate.
— Trag de timp, îmi spune pe ton de scuză. Adio, Carolyn. Şi mulţumesc. Vorbesc serios.

— Nu! ţip eu. Adam, nu sări!
Mă arunc spre el şi reuşesc să-l prind de braţ. Şi atunci începe să se tragă.

DUBLURA
Sezonul 1, episodul 10
Ultimul act
Holly Brown, Sophie Hannah, Clare Mackintosh şi B.A. Paris

CAROLYN

N-am ce face. E mult mai puternic decât mine şi mă trage rapid spre margine.
Ţip. Gândurile mi se înceţoşează copleşite de spaimă şi nu mai sunt capabilă decât să ţip cât de tare pot. Mă opresc şi rămân tăcută când corpul îmi spune că s-a schimbat ceva, ceva important. Deschid ochii şi abia atunci îmi dau seama că-i ţineam strâns închişi.

Adam mi-a dat drumul. Asta simţisem: că dăduse drumul mâinii mele. E în picioare, nu departe de mine. Suficient de aproape de margine ca să sară într-o clipă.
— Îmi pare rău. N-am niciun drept să te iau cu mine.
Cândeşte, Carolyn. Ce-ar trebui să spui?
Îmi dau părul pe după urechi ca să nu mi-l mai bată vântul peste faţă.
— Îmi datorezi o explicaţie.
— Probabil, îmi răspunde el încuviinţând. Da, probabil că da. Cum spuneam, eşti singura persoană care a înţeles vreodată că Imogen Curwood a ucis-o pe Grace a mea. Că a asasinat-o.
— *Bineînţeles* că a omorât-o. Serios, n-a mai zis nimeni asta?
— Absolut nimeni. Şi când spuneam eu – până să renunţ —, lumea se certa cu mine şi-mi explica de ce n-am dreptate. Nu-mi venea să cred.
— Mie, da.
Chipul lui Adam se schimonoseşte într-o expresie nedumerită.
— De ce? Niciodată n-ai... Adică, poate că da. Ai pierdut vreodată pe cineva care însemna totul pentru tine?
— Nu. Dar...
Fir-ar să fie. Sunt genul cu totul nepotrivit să discute cu un sinucigaş care se pregăteşte să se arunce de pe acoperiş. Nu ştiu cum să par sensibilă şi îngrijorată. Doar furioasă şi răzbunătoare.
— Nu-i nevoie să trăieşti personal o tragedie ca să ştii că oamenii sunt de rahat, Adam. Nu trebuie decât să ai ochi, creier şi acces la internet.
— Presupun că ai dreptate. Multă vreme, am preferat să cred că oamenii sunt buni. Grace era un om bun.
Scoate un sunet bizar, aproape animalic, şi se lasă pe vine, încercând să-şi acopere capul cu mâinile. Mă apropii

de el, dar se ridică dezorientat, de parcă n-ar şti foarte bine ce s-a întâmplat, ce a făcut trupul lui.
— Unii oameni sunt buni, îi spun. Totuşi mulţi nu sunt. Imogen Curwood nu e. Nici Ruby Donovan – deşi anul trecut, de câte ori ţi-am zis, mi-ai răspuns că ar trebui să fiu mai înţelegătoare cu biata Ruby, căreia probabil îi lipsesc prietenii şi familia din America şi se simte nesigură.
— Trebuia să-ţi spun, nu? Mă presai s-o exmatriculez. Era ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac. Trebuia s-o ţin *aici,* unde puteam să-i dau o lecţie.
Adam oftează din toţi rărunchii.
— Să-i dau o lecţie pe care să n-o uite niciodată: ăsta era planul. Asta am avut de gând tot timpul. Pentru binele *ei.* Altfel, ce făceam cu Lisa ar fi fost cu totul imoral.
— Voiai să-i dai o lecţie sau s-o omori? S-o împingi la sinucidere, aşa cum a făcut Imogen Curwood cu fata ta?
— Întotdeauna m-am gândit că o tentativă de sinucidere a lui Ruby ar fi cel mai plăcut rezultat. Totuşi. A dat-o complet în bară, nu? Ştii, am venit de multe ori aici. Încă de când am ajuns la Academie. Fireşte, nu pe margine. Stăteam acolo unde eşti tu, nu mă putea vedea nimeni. Mă gândeam la toate. La Grace.
— Totuşi te-ai mai dus uneori şi până la margine, nu?
— Da. Foarte inteligent din partea ta!
Se întoarce şi-mi zâmbeşte cu noul lui chip, cel pe care nu l-am mai văzut până azi.
— Aşa e. Ca să mă asigur că, dacă durerea devine prea mare vreodată... Şi, într-o zi, era acolo: Ruby. Stătea acolo, complet nevinovată. Trebuie să recunosc că am uitat de planul de a-i da o lecţie. În clipa aia voiam s-o zdrobesc cu totul. Dacă Lisa şi Bronnie n-ar fi tras-o de-acolo la timp... Ca să fiu cinstit cu Lisa, nu i-am prezentat niciodată povestea ca pe un fel de complot de asasinat.

Nătărău bătrân ce sunt! Am văzut-o pe Ruby în curte şi n-am putut să rezist... să improvizez puţin. Ah, asta e. Ţinând cont de toate, e bine că Lisa şi Bronnie mi-au zădărnicit eforturile.
Presupun că acum avem cel mai bun scenariu posibil. Ruby *şi-a învăţat* lecţia, cred. Tu nu?
— Nu ştiu, îi răspund cu sinceritate.
— A, eu sunt sigur. După ce a beneficiat de campania mea şi a Lisei, mă îndoiesc că o să mai aibă chef de bullying. Şi mi-am dovedit şi că sunt dispus să şi fac ce spun când e vorba de dreptate: am *încercat* s-o ucid pe Ruby. Am făcut-o pentru Grace şi pentru fata din America pe care a omorât-o Ruby. Vee, aşa o chema. O viaţă – o viaţă vinovată şi fără nicio valoare – pentru două vieţi nevinovate. Mie mi se pare un schimb onorabil.
— Ştiai de trecutul lui Ruby, de dinainte să vină în Anglia? Deci Kendall ţi-a spus adevărul?
— Nu. Mi-a turnat o grămadă de minciuni. Dar, vezi tu, eu eram viclean. Sunt un tip viclean când e nevoie.
Privirea i-a devenit sticloasă şi detaşată.
— Sunt de acord, îi răspund. Suficient de viclean ca să inventezi elevi care nu există, doar ca să mai obţii nişte bani.
— Ah, ştii şi de asta? Ce bine informată eşti! Artele sunt îngrozitor de subfinanţate, ca majoritatea lucrurilor care merită în zilele noastre. Din păcate.
— Cum ai aflat că recomandările lui Ruby erau falsificate de Kendall?
— Hm? Ah, asta. Presupun că datorită ţie am aflat adevărul.
— Mie?
— Da. Anul trecut, când mi-ai spus ce-i face lui Jess, mi-am adus aminte de Imogen Curwood şi de cum a chinuit-o pe Grace. Erau nişte paralele care-ţi săreau în ochi. Şi mi-

am zis: „O fată căreia-i stă în fire să se poarte aşa şi are totuşi nişte recomandări remarcabile, strălucite?” Am bănuit că e ceva în neregulă. Aşa că am sunt la şcoala cu pricina, ultima la care fusese Ruby în LA, şi am aflat adevărul. Am sesizat o ocazie: altă adolescentă care scăpase cu faţa curată după ce luase viaţa unei colege. Şi am simţit sincer că soarta mi-a trimis-o pe Ruby ca pe un fel de... dar.
— De ce-ai cooptat-o şi pe Lisa Daisley? Adică presupun că a trebuit s-o plăteşti, nu?
— Cu dragă inimă. A meritat fiecare bănuţ.
Se îndepărtează cu un pas de marginea acoperişului şi coboară privirea spre picioare. Cu atenţie, loveşte cu piciorul drept în acoperiş.
— Dar de ce aveai nevoie de ea? Ca director la AOF, dacă ai fi vrut s-o faci pe Ruby să sufere...
— Din nou, m-a ajutat soarta. S-au petrecut pe neaşteptate diverse lucruri. Nu ţi se pare că aşa se întâmplă de multe ori? Te întrebi ce să faci şi apoi te trezeşti că-ţi cade în braţe soluţia perfectă, ca prin farmec.
— Ce vrei să spui?
— La doi ani după ce Grace a fost ucisă prin hărţuire, cum spun eu, m-am dus la Festivalul de teatru experimental de la Edinburgh şi am zărit într-un spectacol îngrozitor, cu buget redus, o tânără al cărei chip l-am recunoscut.
— Lisa?
Adam încuviinţează. Se îndepărtează şi mai mult de marginea acoperişului şi se uită peste ea.
— M-am prezentat. Şi-a exprimat compasiunea şi a spus lucruri frumoase despre Grace. Când i-am spus că sunt director aici, aproape că a sărit pe mine. Voia cu disperare să-mi folosesc toată influenţa ca să-i găsesc

vreo oportunitate la Londra. A zis că n-are niciun ban şi trebuie să spun că aşa şi arăta. Foarte ponosit. Am încercat să mă extrag cu tact din ghearele ei, dar n-am putut s-o împiedic să-mi dea datele de contact. Le-am păstrat, deşi nu cred că aveam de gând s-o caut vreodată. Soarta, vezi tu? Mai târziu, după ani – povestea aia cu răzbunarea care te satisface mai tare după o vreme –, când am început să-mi fac planurile pentru Ruby... mă rog, nu-i chiar rolul principal în *Guys and Dolls* la un teatru Delfont Mackintosh, dar i-am oferit Lisei un rol fascinant şi unic şi am şi plătit-o bine. A fost încântată de tot pachetul – banii, evident, şi ocazia să facă ceva în amintirea lui Grace şi să mă ajute. Cred că tinea la Grace mai mult decât îmi dădusem eu seama. Destul de ataşată, aşa părea.
— Tot nu înţeleg de ce ai avut nevoie de ea.
— Pentru simetrie. Voiam să aibă parte şi Ruby de ce făcuse ea, ca să ştie cum te simţi când o fată căreia nu i-ai făcut niciun rău începe dintr-odată o campanie de ură împotriva ta. Voiam să simtă muşcătura singurătăţii care apare când ştii că te-a luat cineva în vizor ca să te persecute – cineva care n-are nicio legătură cu dreptatea, te acuză de lucruri pe care nu le-ai făcut şi apoi neagă, deşi tu ştii că ea trebuie să fi fost.
Adam râde.
— Apoi, când am ajuns până la ştreang, şi la mesaje... mă rog, am vrut să creadă că s-ar putea să moară. Sau, şi mai bine, să ajungă la concluzia că asta era singura ei scăpare.
— Ce final puseseşi la cale? Dacă n-am fi aflat noi adevărul despre Lisa şi dacă n-ar fi fugit, ce s-ar fi întâmplat?
— Ah, după ce ar fi adus-o pe Ruby în stadiul de epavă, după ce Ruby şi-ar fi tăiat venele sau ce metodă ar fi ales,

„Imogen”… — face cu mâinile semnul de ghilimele – s-ar fi mutat la altă scoală.
Nu cred că are vreo importanţă, dar mai am o întrebare de pus:
— Lisa chiar e o actriţă mizerabilă sau tu i-ai spus să se poarte ca o psihopată înfiorătoare? Adică... n-a fost subtilă. Cam de la bun început s-a comportat ca psihopata tipică.
— Aşa e, spune Adam dând şi din cap. După cum i-am cerut, i-am spus să şarjeze, să nu se încurce, l-am zis „Ruby şi Kendall Donovan n-o să poată demonstra niciodată că tu eşti de vină, pentru că o să ai alibiuri şi, cu cât eşti mai vizibilă, cu atât o să le chinuie mai rău că scapi basma curată”
— De ce s-o ataci pe Jess, cu cutia muzicală?
— Ruby era ţinta – ştiam că toată lumea o să fie sigură că e mâna ei. Şi n-am vrut să fie *prea* evident. Dar, Carolyn, nu i-aş fi făcut niciodată vreun rău lui Jess.
Pare jignit. Pentru o clipă, seamănă iar cu vechiul Adam. Apoi reapare noul chip.
— Îmi place Jess. Îmi pare rău că n-am putut fi mai vizibil de partea ta anul trecut. Sper că poţi înţelege cât de mult *eram* de fapt, în sufletul meu. Mi-am zis de multe ori: „Cum mă mai dezaprobă Carolyn! Şi cum ar mai fi de acord dacă ar şti adevărul!” Vezi tu, eu o protejam pe Jess – voiam să se simtă în siguranţă aici.
— Deci anul trecut îţi făceai deja... planurile?
— Oh, da. Durează luni să pui la cale planuri atât de complexe.
Racki se încruntă.
— Şi tot riscă s-o ia razna.
— Planul tău n-a luat-o razna. Cum ai zis şi tu: ai apărat-o pe Jess, iar Ruby şi-a învăţat lecţia. Nu trebuie să...

Arăt spre marginea acoperişului. E foarte aproape acum şi se tot uită la ea. Mi se face greaţă. Dacă nu pot să-l opresc?
Trebuie să fac ceva. Vreau să fac ceva, din simplul motiv că a fost tot timpul de partea lui Jess. A încercat s-o salveze de Ruby – s-a dat peste cap s-o facă, a cheltuit şi bani pentru asta. Se împleticeşte brusc înainte, către margine.
— Adam, nu trebuie să ajungi la închisoare, spun repezit.
Se opreşte şi se uită la mine de parc-aş fi nebună.
— Ce vrei să spui?
— Poate că putem... să ajungem la o învoială. Facem o înţelegere – eu îţi păstrez secretul şi tu-ţi păstrezi postul.
Privirea îi fuge de la mine la muchia acoperişului.
Chiar o s-o fac? Se pare că da.
— Nu-i o glumă. Pot să le conving pe celelalte că Lisa Daisley a acţionat singură. Tu îţi păstrezi postul, viaţa, totul.
Tot ce n-ai pierdut încă.
— Măcar hai să mergem înăuntru şi să discutăm.
Mă apropii încet de el, cu mâna întinsă.

ELISE

Pe scenă, câţiva dintre elevii mai sportivi ai lui Adam fac sărituri pe spate de pe o scară „de marmură” făcută din polistiren şi carton pictat inteligent. Ea se opreşte la baza scărilor, într-un şpagat elegant, înainte să-şi arunce trunchiul în faţă până e lipită de scenă, cu faţa în jos şi cu braţele întinse. Nemişcată. Clatin încet din cap, într-un amestec de scepticism şi respect. Carolyn are tupeu, trebuie să recunosc.

Poţi să cazi de-a dreptul, poţi să cazi repede, poţi să cazi şi să te loveşti... Coriştii se apropie amenințător de trupul căzut, cu vocile suprapunându-se în versuri rapide, care-mi amintesc de poezioarele de la grădiniţă. *Dar când cazi prea adânc, o să cazi de tot.*

Se pare că sunt singura din public care a observat că spectacolul de sfârşit de an este o dramatizare a celor întâmplate până acum. Adam a prezentat producţia drept „cel mai captivant şi original musical de la *Hamilton* încoace", iar Bronnie şi Kendall au stat fermecate încă de la primele note. Cu siguranţă s-au recunoscut în personajele intendentei destul de îndesate şi al reginei etichetei, cândva fascinantă, dar aflată acum în declin.

Plasat într-un pension de la sfârşitul anilor '40, musicalul *Vezi cum te porţi* al lui Carolyn este o piesă *mystery* concepută ca să pună în valoare mai presus de orice talentele lui Jess. Carolyn a adaptat adevărul (la urma urmelor, e avocat – nu riscă procese de calomnie...), astfel încât există trei, nu patru, prietene; două personaje negative, nu unul; o mulţime de roluri jucate de personaje reale, roluri secundare şi câteva melodii surprinzător de atrăgătoare. Îmi tot sună în cap un cântec din primul act.

Viaţa înseamnă mai mult decât să plăteşti o factură, nimeni nu se-mbogăţeşte într-a corporaţiei cultură, Am bani cu carul, dar acum ştiu că trebuie să-ţi câştig dragostea.

Zâmbesc forţat. Nu-i greu de ghicit că personajul ăsta mă are pe mine ca model. Pe mine, cea veche, de fapt. Tot mai muncesc din greu, dar îmi închid laptopul seara. În cele mai multe seri. Mă rog, în unele seri. Ideea e că încerc. Petrec mai mult timp cu Sadie: ea vine cu mine la yoga din când în când şi eu merg cu ea la film şi mă abţin să-mi verific e-mailurile. Am început să alerg în fiecare dimineaţă – înlocuind o dependenţă cu alta – şi, când mă

întorc, îmi fac un smoothie şi îi duc unul şi lui Sadie, când urc s-o trezesc. Aproape ca o mamă adevărată...

După Imogen-gate, era evident că mama lui Jess ascunde ceva. Oricum, mie îmi era evident. Probabil că nu şi lui Bronnie, a cărei abordare de strut fată de orice veste proastă este uneori exasperantă, alteori de invidiat. Mă uit acum la ea, cum îi strânge mâna lui Cari, zâmbind larg spre scenă, unde Bel cântă un duet într-o notă o idee mai înaltă decât gama ei firească şi simt o împunsătură de invidie. Lipsa de ambiţie trebuie să fie foarte relaxantă. Jură că a renunţat la afacerile dubioase cu elevi fictivi, dar am descoperit că nu-mi pasă. De fapt, îmi place mai mult ştiind că e capabilă să încalce regulile din când în când. Bel cântă:

De câte ori îţi spune cineva îţi păzesc eu spatele,
Oricât de greu ţi-ar fi, oricât de mici sunt şansele,
Acolo sunt, alături, pregătit cu vorbele – îţi păzesc eu spatele.

Carolyn nu stă cu noi. E în culise, cu o partitură strânsă la piept. Din când în când, în momentul când intră sau iese de pe scenă câte un artist, draperiile se dau într-o parte şi îi zărim silueta îmbrăcată în negru. Buzele i se mişcă aproape imperceptibil, urmărind fiecare replică, fiecare vers. E în elementul ei.

Şi, într-o clipă, înţeleg ce m-a sâcâit încă de la confruntarea cu Lisa Daisley, când Carolyn a ieşit în trombă, spunând că e decisă să afle cu cine lucra Lisa, pentru ca apoi să se întoarcă având un aer de indiferenţă relaxată. *S-a rezolvat totul. Nu-i mare lucru. Niciun mister. Nu-i nimic de văzut aici...*

Adam Racki.

Orice a descoperit Carolyn a fost suficient de important pentru Adam ca să facă o înţelegere: i-a oferit o platformă pentru debutul ca autor de musicaluri.

I-a cumpărat tăcerea.

Şi Adam e schimbat. A slăbit şi i s-a rărit părul. A îmbătrânit cu zece ani într-un singur an şcolar. Dacă înainte mergea mândru prin şcoală, de parcă ar fi fost Lawrence Olivier însuşi, acum se grăbeşte pe coridoare şi se furişează în birou. Citatele pretenţioase din piese au fost uitate. În ciuda spectacolului foarte bun din ziua aceea, sunt convinsă că Adam Racki ştia clar cine era Lisa Daisley. Poate că ştia foarte bine şi ce căuta în şcoala lui, ce punea la cale. La urma urmelor, nu exista nicio informaţie despre Lisa – sau Imogen – în dosarele elevilor, iar Bronnie se jura cu mâna pe inimă că nu ştia nimic despre venirea ei.

Oare e posibil ca Adam să fi fost cel care o ajuta pe Lisa? Ce altceva l-ar fi putut agita suficient ca să dea pe mâna unui libretist necunoscut celebrul lui spectacol de sfârşit de an? în definitiv, de calitatea elevilor şi a spectacolelor depinde reputaţia şcolii.

Nu-mi pasă. Lisa nu mai e aici. Adam Racki renunţă la conducerea şcolii. De-acum o să fie problema altcuiva. Sadie şi celelalte fete pleacă de la AOF şi o apucă fiecare pe calea ei. Jess are deja un rol, iar Carolyn nu-şi ascunde sentimentul de triumf. Doar în cor, dar e *Les Mis* şi e West End... mă rog, poate că are ce-i trebuie pentru showbiz. O să vedem. Ruby dă probe pentru *42nd Street* în West End, aşa încât, după cum zice Sadie, în ultima săptămână a dansat step de parcă ar fi pe jar. N-are nicio şansă, dar trebuie să recunosc că fata are curaj.

Bel se roteşte pe scenă, sărind în braţele unui băiat care nu pare destul de mare ca să termine şcoala, înainte să i se alăture într-o reluare a duetului. Mă întreb dacă le-a spus ceva părinţilor despre planurile ei de audiţii.

— Bronnie n-o s-o lase niciodată, i-am spus lui Sadie când mi-a povestit.

— Bel e hotărâtă. Masă şi casă, 100 de lire pe săptămână *şi* ocazia să vadă lumea.
Înţeleg atracţia, iar un contract temporar pe o navă de croazieră este clar mai sigur decât să dai probe în West End, dar nu-mi prea plac şansele lui Bel de a se scutura de şnururile şorţului lui Bronnie.
Cât despre Sadie… îmi creşte inima de o îngâmfare care sigur că o rivalizează pe a lui Carolyn. Îmi era groază de sfârşitul anului şi mă pregăteam pentru discuţia *aceea,* în care îi spuneam câteva adevăruri despre viitor. *În orice moment, 90 la sută dintre actori n-au slujbă. Doar câţiva câştigă suficient ca să întreţină o familie…*
Până la urmă, n-a mai trebuit să spun nimic.
— O să încep o afacere, a anunţat Sadie.
Ne-a dat, lui Nick şi mie, un teanc de foi printate. Stăteam la masă, la cină – o altă mică schimbare pe care am făcut-o în ultimele câteva luni –, şi am întins foile ca să le văd mai bine. Era un plan de afaceri. Unul strălucit. Analiză SWOT, proiecţii financiare, o listă cu potenţiali clienţi şi investitori. O argumentaţie solidă pentru necesitatea activităţii şi o cercetare solidă a concurentei.
Mediplay, Ltd. Va furniza actori pentru instructaje în domeniul medical, oferindu-le medicilor ocazia să dea veştile proaste unor rude „reale” sau să explice diagnostice unor pacienţi dificili. Am investit, desigur – e o oportunitate de afaceri mult prea bună ca să o ratez. Nick, Sadie şi cu mine am stat ore în şir punând la punct detaliile.
Acolo sunt, alături ţie îţi păzesc spatele (şi eu pe-al tău), îţi păzesc spatele.
Bel şi partenerul ei încheie duetul şi aplaudăm cu toţii. Arunc o privire spre locul unde Kendall bate din palme frenetic alături de Bronnie. Ruby mai vine uneori pe la noi, dar acum e mai tăcută, iar Sadie spune că se trezeşte

câteodată plângând noaptea, urmărită de senzaţia unui şireang la gât. Kendall a dus-o *la terapie,* bineînţeles, dacă are vreo importanţă. Optzeci şi cinci de lire ora, zice Greg.

Greg.

Mă îmblânzesc. Un dulce. Lucrurile aproape că au luat-o razna – cum o iau când bărbaţii confundă sexul reuşit cu ceva mai complicat.

— Ai un trecut comun cu Kendall, i-am atras atenţia când a spus că ne-ar fi bine împreună.

Ne-a *fost* bine.

— Aveţi un copil.

— Dar asta…

Eram întinşi în pat şi şi-a trecut degetul printre sânii mei, lăsând restul nespus.

Am fost fermă.

— *Asta* e bine pentru că e ceva nou. Dacă ai avea *asta* în fiecare zi, te-ai plictisi.

Ca şi mine, adaug în tăcere. Nu-i cazul să şţirbeşti egoul unui bărbat.

— Relaţia mea cu Kendall e pe butuci.

— Repar-o.

— Nu ştiu cum.

Aşa că i-am spus. Infidelitatea e foarte prost văzută, dar hai să recunoaştem: îţi prieşte mai mult mâncarea gătită acasă când ştii că poţi să mănânci în oraş de câteva ori pe lună, nu? Greg îmi spune că el şi Kendall sunt mult mai fericiţi acum, iar eu pot să-mi condimentez călătoriile de afaceri la San Francisco. Toată lumea are de câştigat. Pe bune, Kendall ar trebui să-mi mulţumească. Sigur, îmi încalc regula cu relaţiile fără continuări, dar… regulile au fost făcute să fie încălcate, nu?

Îi cercetez profilul: părul moale, ochii nevinovaţi, osatura delicată. *Nu mă prosteşti tu pe mine, Kendall Donovan.*

Cu toată vorbăria ei despre resursele interioare – „călătoria” împotriva cancerului, anxietatea existenţială –, Kendall nu e o persoană drăguţă.
Greg mi-a spus în sfârşit totul.
Mi-a spus despre Ruby, despre bullyingul de la şcoală şi despre seara când a murit Vee. Despre telefonul primit de la Kendall, isterică şi incoerentă, şi încercarea de a salva o viaţă care fusese deja curmată. Mi-a spus cât de traumatizată a fost Ruby, cu câtă disperare voia Kendall să îndrepte lucrurile, cum a tras toată lumea concluzii pripite şi a dat vina pe Ruby.
Iar apoi mi-a spus despre sistemul de securitate.
— Kendall îşi făcea o mulţime de griji când s-a îmbolnăvit. Era agitată. Paranoică. A cumpărat draperii, în caz că s-ar uita cineva în casă, deşi zidul de la grădină are trei metri. Se temea că o să fim jefuiţi sau că ar putea cineva s-o răpească pe Ruby când se întoarce de la scoală.
— Şi ai pus alarmă?
Mi-am amintit de lumina intermitentă pe care o văzusem în faţa casei lor.
— Şi camere.
Am ridicat dintr-o sprânceană.
— Kendall reuşise să mă pună pe jar. Dacă ne sparge cineva casa? La ce bun o alarmă, dacă nu ajunge poliţia la timp?
Compania de securitate a lui Greg instalase camere deasupra tuturor intrărilor în casă şi una în hol, îndreptată spre scări.
— În caz că intra cineva pe vreuna dintre ferestrele de la etaj, zisese Greg, camera din hol ar fi înregistrat faţa hoţului, când fugea.
În pofida căldurii din restaurantul în care eram, simţisem un fior rece pe şira spinării. Voiam să-l opresc – nu voiam

să aud şi restul – şi, în acelaşi timp, nu puteam să nu aflu finalul.
— Nu i-ai spus lui Kendall despre camere, nu? am întrebat cu glas abia şoptit.
Greg a clătinat din cap.
— M-am gândit că dacă ştie că îi iau în serios îngrijorarea o să devină şi mai paranoică. Ca să fiu sincer, n-am dat prea mare importanţă nici eu.
Până în seara în care a murit Vee.
Camera din hol, îndreptată spre scări, n-a surprins intruşi cu buzunarele pline de argintărie. Le-a surprins pe Ruby, Vee şi Kendall.
A surprins ce s-a întâmplat în realitate.
Mi-l imaginez pe Greg stând într-un birou întunecos, cu lumina monitorului licărindu-i pe chip, în timp ce i se dezvăluie adevărul trist, cadru cu cadru.
Mă gândesc că mă culc cu Greg. Mă gândesc că am renunţat la pastile, am redus băutura şi îmi ajut fata să intre în afaceri. Mă gândesc cât de multe s-au schimbat într-un an. Nu, nu mă simt deloc vinovată.
Mă uit la Kendall. *Dar tu ar trebui.*

BRONNIE

Uneori am crezut că momentul acesta n-o să mai vină niciodată, am crezut că n-o să ajungem niciodată la musicalul de sfârşit de an care înseamnă începutul vacanţei de vară. Ţinând cont cât de tare îmi place jobul meu, e uluitor cât de fericită sunt să scap o vreme de Academie. Chiar dacă Imogen – tot nu pot să-i spun Lisa – nu mai era prin preajmă în ianuarie, la începutul trimestrului, urmările acţiunilor ei încă se mai simţeau.

Se schimbase ceva fundamental în şcoală; dinamica nu mai era aceeaşi şi nu sunt sigură dacă e bine sau nu.
Singurul lucru de care mă bucur e că s-a încheiat brusc activitatea mea ilegală pentru Adam; măcar pot dormi liniştită. Sunt norocoasă că am scăpat cu faţa curată, dar asta s-a datorat în mare parte sprijinului celorlalte mame, care i-au spus lui Adam că n-a făcut bine când m-a obligat să inventez elevi-fantomă, recurgând la ameninţarea – chiar dacă numai implicită – că mi-aş putea pierde slujba în caz că nu mă conformez. L-au obligat să pună capăt sistemului şi, deşi s-ar putea să existe nişte repercusiuni mai încolo – e cam riscant să pretinzi că 20 de studenţi au decis brusc să nu se mai întoarcă în trimestrul care începe în ianuarie –, autorităţile competente nu par să fi sesizat. Bineînţeles, salariul meu a revenit la nivelul de dinainte, ceea ce înseamnă că nu mai am parte de rochii de mătase. Nu că m-ar deranja; de fiecare dată când o văd pe-a mea atârnată în şifonier îmi aduc aminte să nu mai fac niciodată ceva ilegal. Mă bucur că nu ştie şi Cari şi sper să nici nu afle vreodată. Detest să am secrete faţă de el, dar, dacă stau să mă gândesc, cred că toţi avem secrete.
Chiar dacă am inventat dosare pentru studenţi fictivi, n-am ştiut că Imogen nu era înscrisă la Academie. De-asta nu existau verificări de rutină, care ar fi sesizat că folosea o identitate falsă. Adam a zis că a fost o omisiune şi tot nu ştiu dacă să-l cred. Poate că ăsta e secretul lui. Categoric există ceva ce nu ne spune despre prezenţa lui Imogen la Academie, dar, până la urmă, nu-mi prea pasă. Nu-mi pasă decât că a plecat şi au dispărut odată cu ea şi procedeele ei care-ţi dau fiori.
Ca să fiu sinceră, aproape că mi-a părut rău pentru ea când a zis, la falsa audiţie, că venirea la Academie era ultima ei şansă să se afirme ca actriţă. Probabil că este

groaznic să te simţi desuet la 21 de ani. Însă faptul că a mers până la capăt ca să elimine o persoană pe care o considera principala ei rivală mi-a alungat rapid orice sentimente de compasiune aş fi avut faţă de ea. N-o să uit niciodată expresia de pe chipul lui Carolyn când a înţeles că Imogen o vedea drept rivală pe Ruby, nu pe Jess. Ăsta-i doar unul dintre multele lucruri care nu se leagă în povestea lui Imogen. De ce a crezut că Ruby era cea mai mare rivală, când oricine i-ar fi putut spune că Jess avea cele mai mari şanse de succes? Şi de unde a ştiut că Jess fusese hărţuită de Ruby cu un an în urmă? A devenit rapid evident că pe Imogen o ajuta cineva care ştia ce se întâmplă la Academie. Dar, după ce-am încetat să ne mai acuzăm una pe alta – Carolyn chiar a crezut că eu eram; încă nu-mi vine să cred –, am fost fericite să acceptăm că a acţionat singură, probabil pentru că ne săturaserăm deja de toată povestea.

Au mai fost şi alte lucruri ascunse sub preş după dispariţia lui Imogen, inclusiv accidentul rutier în care au fost implicate Carolyn şi Elise. Încă de când văzuse imaginea de la camera de trafic, cu un şofer blond, Carolyn fusese convinsă că era mâna lui Imogen şi, în ce mă priveşte, dacă nu mai e în preajmă, nu mai are importanţă. Iar Elise n-a dat semne că i-ar păsa în vreun fel.

— Probabil că eşti mulţumită să fii aici de data asta, nu în culise, îmi şopteşte Kendall când se termină un cântec şi aplaudăm.

— Da, îi răspund încet. Iar părinţilor pare să le facă plăcere, e o mare uşurare.

Nu mi-a venit să cred când ne-a spus Carolyn că nu numai că a scris un musical, dar Adam vrea să-l monteze pentru spectacolul de la sfârşitul anului, în locul unui musical deja cunoscut. Există întotdeauna un risc când jucăm o

operă nouă, pentru că unul dintre lucrurile care-i plac publicului este să fredoneze cântecele pe care le ştie deja. Însă Adam a insistat că trebuie să aibă ocazia să-şi etaleze talentul şi, recunosc, e foarte bună.

Stă chiar lângă scenă şi o văd aplaudând cu putere, însă aplauzele sunt doar pentru Jess, nu pentru toţi elevii de pe scenă. Nu ştiu care e secretul ei, dar în ultimele luni a umblat numai cu nasul pe sus. Ea şi Adam au devenit prieteni foarte buni; intră şi iese din biroul lui aproape la fel de mult ca mine anul trecut. La asta mă refeream când vorbeam despre schimbarea dinamicii la Academie. Poate că secretul ei e că încearcă să-şi facă loc în scoală, ca director muzical sau aşa ceva. Nu m-ar mira, toată lumea ştie că s-a săturat să lucreze în domeniul juridic.

— Şi acum urmează scena lui Ruby, îi spun lui Kendall când se termină aplauzele şi ne aşezăm la loc.

O strâng uşor de mână.

— O să fie extraordinară. Păcat că n-a reuşit să ajungă şi Greg.

Kendall se întristează şi-mi vine să-mi trag una că am fost atât de insensibilă. Ea şi Ruby au crezut că vine, el chiar promisese. Însă apoi s-a răzgândit, spunând că are prea mult de lucru.

Ruby intră pe scenă, iar Kendall se apleacă în faţă. Mă întorc spre Elise, care stă mai încolo pe acelaşi rând, şi ştiu din privirea ei că e cu mintea la un milion de kilometri distantă – sau doar la vreo 8000. Cred că-i ştiu secretul. S-a dus în State de mai multe ori în ultimele şase luni şi am senzaţia oribilă că are o relaţie cu Greg. Acum ceva vreme, stăteam lângă ea când trimitea un e-mail şi am zărit numele *Greg Donovan* în antet. De ce să-i scrie dacă n-ar fi ceva între ei? într-un fel, îmi vine să-i spun ceva lui Kendall, pentru că, dacă aş fi în locul ei, aş vrea să ştiu. Dar Kendall are destule pe cap. Arată speriată de

moarte aproape tot timpul, de parcă ar păstra un secret înspăimântător şi se teme că va ieşi la lumină într-o zi. O urmăreşte tot timpul pe Ruby, de parcă i-ar fi teamă pentru ea. Sau de ea. Era de aşteptat, ţinând cont de tentativa de sinucidere. Carolyn şi Elise cred că a fost doar un strigăt de ajutor, dar eu nu sunt sigură. Hărţuiala lui Imogen a împins-o la limită pe Ruby, dar închipuie-ţi cum e să trăieşti ştiind că ai ucis pe cineva, chiar dacă a fost autoapărare. Nu mă mir că iniţial Kendall n-a vrut să ne spună adevărul. E îngrozitor, însă tot ce i-a făcut Imogen lui Ruby i-a dat o lecţie. E o cu totul altă persoană acum şi e foarte plăcut să le vezi pe toate patru fetele cum se înţeleg atât de bine. Măcar dacă s-ar putea spune la fel şi despre noi, mamele.

— A fost minunată, spun când se încheie cântecul lui Ruby.

Kendall îmi zâmbeşte recunoscător; ne înţelegem bine – nu conteneşte să-mi mulţumească pentru că i-am salvat viaţa lui Ruby, e foarte drăguţ din partea ei, dar n-am făcut decât ce ar fi făcut oricine. Tot nu ştiu cum am reuşit să ajung la timp s-o împing pe Ruby din calea plăcii care cădea, dar presupun că frica îţi dă puteri. Totuşi asta-i altă chestie care nu se leagă. La început, Imogen a fost foarte convinsă că a văzut pe cineva pe acoperiş chiar înainte să cadă placa. Dar după aia şi-a schimbat declaraţia, spunând că probabil s-a înşelat. Şi, încă o dată, toată lumea a părut să-i cânte în strună.

Carolyn şi Elise au fost poate de aceeaşi părere în privinţa tentativei de sinucidere a lui Ruby, dar nu mai sunt apropiate. Ultima dată când am fost toate patru a fost de-a dreptul neplăcut. Le-am invitat la ceai şi fursecuri, ca să le mulţumesc că mi-au salvat pielea în povestea cu elevii fictivi, iar Elise se tot uita la Carolyn, de parcă ar fi încercat să-i afle vreun secret. Şi îi tot

arunca lui Kendall privirile alea de dezgust absolut, pe care nu le înţeleg deloc, pentru că, în definitiv, ce i s-a întâmplat lui Vee n-a fost vina lui Kendall. Poate că dezgustul lui Elise vine din faptul că nu ne-a spus tot adevărul. Cu mine e mai drăguţă ca oricând. N-am mai vorbit de când cu dependenţa ei de medicamente şi băutură, dar e în regulă, nu mă aşteptam să-mi povestească ce mai face. Sper doar că a cerut ajutor. Am întrebat-o pe Bel dacă ştie ceva şi mi-a spus că Sadie i-a povestit că Elise „se ocupă" – orice ar însemna asta. E cumplit totuşi; are o sticlă de apă şi, de câte ori bea din ea, mă întreb ce conţine de fapt. De parcă mi-ar auzi gândurile, se apleacă în faţă şi ridică sticla mimând un toast înainte să bea. Apoi îmi face cu ochiul şi-mi zâmbeşte larg, iar eu nu pot să nu-i zâmbesc. Dar chiar nu ştiu.

Carolyn a fost singura care a avut o reacţie pozitivă când i-am zis despre iubitul lui Imogen. Ba chiar a folosit cuvântul „minunat" şi m-a privit cu admiraţie când i-am povestit că am urmărit-o pe Imogen şi l-am înfruntat pe iubitul ei. Nu doar atât, a fost de acord că probabil o folosea pe Imogen ca să aducă droguri la Academie. N-o să ştim niciodată pentru că, înainte să apucăm să facem ceva, Imogen a dispărut. Numai că de data asta nu s-a mai întors.

Carolyn a venit cu mine la poliţie. Ne-au spus după aceea că iubitul lui Imogen era într-adevăr dealer de droguri. Acum e după gratii, pot fi mândră că am ajutat la condamnarea unui dealer de droguri. Compensează celălalt lucru pe care l-am făcut. M-a învăţat şi că n-am nevoie de recunoaştere din partea nimănui ca să fiu mândră de mine, şi cu siguranţă nu din partea lui Carolyn, Elise sau Kendall. Nu le mai venerez – de ce aş face-o? Dacă stai să te gândeşti, Carolyn e o intrigantă şi

nu face decât să manipuleze oamenii, Elise e total amorală, iar Kendall e o mincinoasă. Nu mă mai raportez la ele şi mi-e mult mai bine.
— E rândul lui Bel, îi spun lui Cari când se eliberează scena pentru actul următor.
— O să fie minunată, şopteşte Kendall, în timp ce Cari mă prinde de mână.
— Aşa sper, îi spun apropiindu-mă de ea. Apropo, mulţumesc pentru toate lucrurile alea pe care le-ai donat pentru garderobă, sunt grozave.
— Erau doar haine de care nu mai aveam nevoie, răspunde ea. Uite-o pe Bel!
Mă aşez la loc. Kendall are dreptate: nu văd de ce ar mai avea nevoie de peruca aia blondă cu păr lung – nu acum, când i-a crescut părul la loc.
Cum spuneam, toţi avem secrete.

KENDALL

O să se termine curând.
Asta-mi spun despre multe lucruri, mari şi mici. Nu-i totdeauna uşor să-ţi dai seama de diferenţă, deşi m-am străduit să-mi recapăt perspectiva. Aş ucide pentru calmul acela pe care-l obţineam fără efort când am aflat că boala a intrat în remisie; când am simţit, până în măduva oaselor, că viaţa e prea valoroasă ca să fie irosită; când ştiam exact ce conta. Mi-aş fi dorit ca tentativa de sinucidere a lui Ruby să fi avut un impact. În schimb, sunt chinuită frecvent de iritare şi resentimente.
Din fericire, nu sunt îndreptate împotriva lui Ruby. Suntem mai apropiate ca oricând, conştiente că n-o să aibă nimeni grijă de noi cum avem una de alta. O să

vedem ce se întâmplă cu *42nd Street* şi, dacă nu e marea ei şansă, o să ne ducem la New York şi o să obţină ceea ce merită pe Broadway. Sper că şi celelalte fete şi mamele lor o să obţină tot ce merită.

Oare spectacolul ăsta o să se termine vreodată?

Ruby a avut deja numărul ei principal, sunt aproape gata de plecare. Are un rol jignitor de scurt, ţinând cont cât de importantă a fost în intriga reală pe care a copiat-o Carolyn ca să facă parodia asta. Ruby nici n-a fost distribuită în rolul propriei ei versiuni din anii ’40! Dar măcar personajul ei nu e adevăratul personaj negativ; acela e Imogen. Totu-i bine când se termină cu bine, cum ar zice Adam Racki – vreau să zic William Shakespeare.

Trebuie doar să mă gândesc la lucrurile bune şi să suport. După aceea o s-o felicit pe Carolyn, o să-i spun că a făcut o treabă bună şi asta-i tot.

Însă e destul de greu de înghiţit. Oare marele secret al lui Carolyn să fi fost că voia să scrie musicaluri? Carolyn cea dură o ia razna pentru un refren memorabil?

N-o cred.

Îmi aduc aminte când a zis că Imogen/Lisa avea un complice. Cred că acesta se ascundea la vedere şi era Carolyn. Poate că n-a vrut să facă rău nimănui (mă rog, cel puţin nu fizic); numai că situaţia a scăpat de sub control. Poate că Imogen s-a răzvrătit. Intenţia era să ameninţe reputaţia şcolii şi să-l facă pe Racki să pară incapabil. După aceea putea să susţină că nu le putea opri, pe ea şi pe Imogen, decât dacă-i monta musicalul. Să recunoaştem, spectacolul e atât de penibil, încât producţia duhneşte a şantaj.

Dacă începe ceva împotriva lui Ruby sau a mea, o să văd ce dovezi pot găsi. Dar acum abia o văd, probabil pentru că a fost la toate repetiţiile, agitându-se pentru fiecare

detaliu. De unde rezultă că-mi rămân Elise şi Bronnie ca ţinte ale actualei mele furii. Nu uit niciodată o trădare.
În fine, nu mai e mult până cade cortina şi pot să las în urmă această seară. Curând, AOF şi toţi cei de-aici nu vor mai fi decât o amintire îndepărtată în folosul carierei teatrale a lui Ruby. Să sperăm că într-o zi va putea folosi toate experienţele astea pentru un rol. O să fie foarte versatilă, putând să joace şi prădătorul, şi prada. Nu trebuie decât să se concentreze asupra obiectivelor şi să lupte împotriva impulsurilor. Face terapie de două ori pe săptămână şi stima de sine i se îmbunătăţeşte rapid, îşi cunoaşte propria valoare, nu-mi mai fac griji că o să-şi facă rău. Altora însă…
Nu că ar fi ameninţat în vreun fel. Dimpotrivă, a fost o elevă şi o prietenă model. Însă nu pot să nu mă tem că vreun eveniment neaşteptat o s-o abată de la calea ei.
Ceea ce înţeleg prea bine. Semănăm foarte mult, eu şi Ruby: avem suflet bun, însă, odată provocate, ne lăsăm pradă celor mai violente instincte. Nu-i iert comportamentul şi nici pe-al meu. Ştiu că n-ar fi trebuit să închiriez maşina cu geamuri fumurii şi să le sperii pe Carolyn şi pe Elise, deşi m-am simţit bine atunci (şi a fost şi distractiv să găsesc o întrebuinţare pentru perucile mele din perioada cu cancer). După aceea am avut remuşcări, exact ca Ruby.
Am ajuns la concluzia că Elise nu şi-a tras-o cu Greg ca să mă atace şi nici măcar n-a fost o demonstraţie de ostilitate. Elise şi-a luat ce a vrut pentru că aşa face ea. Asta e ea. Am avut câteva nopţi în care am fost cu adevărat furioasă, dar am reuşit să mă controlez, însă într-o zi s-ar putea să nu mai pot, iar o parte din mine chiar se bucură.
Am nişte fantezii care nu se rezumă la Elise. Apare uneori şi Carolyn, cu principiile ei inflexibile şi cu aerele de

superioritate. Probabil că a ştiut despre Greg şi Elise; pariez că li s-a părut amuzant. Câteodată apare şi Bronnie, pentru că, în felul ei, m-a rănit cel mai tare.

O să mă duc la ceai de câte ori o să mă invite, pentru că îţi ţii duşmanii aproape, nu? O să văd ce ştiu; să rămân la curent cu discuţiile şi speculaţiile; să par normală şi dulce, ca să nu-mi bănuiască replica finală.

Adevărul? Ruby o ura pe Vee. Nu-i plăcea personalitatea ei, dar nu era ameninţată; Vee nu era deloc talentată, după părerea lui Ruby. Însă profesorii nu erau de acord, iar Vee era distribuită în roluri principale care ar fi trebuit să-i revină lui Ruby. Eu eram alături de Ruby, parteneră de indignare. Era foarte nedrept că Ruby trebuia să piardă în faţa unui nimic ca Vee. Măcar Jess merita.

Apoi, într-o zi, am fost şocată s-o văd pe Vee la masa din bucătărie, vorbind şi râzând cu Ruby. Am întrebat-o mai târziu pe fiica mea ce se petrece şi mi-a zis că nimic, îşi face o nouă prietenă. Înaintea următorului spectacol, Vee a jucat prost la audiţie, iar Ruby a primit cel mai bun rol. Atunci mi-am dat seama: Ruby voia s-o ţină aproape pe Vee ca s-o destabilizeze, să planteze seminţele îndoielii de sine, să facă remarci negative şi să răspândească zvonuri a căror sursă să nu poată fi identificată. A mers. Vee era tulburată şi a fost detronată.

Am sentimente amestecate. Pe de o parte, a fost corect, Ruby merita rolurile acelea. În plus, cu cât ajungeam s-o cunosc mai bine pe Vee, cu atât mai mult îmi displăcea. Era enervantă: excesiv de dramatică, îşi dădea importanţă şi fusese venerată toată viaţa pentru un talent pe care nu-l vedeam.

Nu se pune problema că n-aş fi făcut nimic. Am încercat s-o conving pe Ruby să renunţe la plan. Obţinuse ce-şi dorise. Vee nu mai era o ameninţare, nu mai era rivala.

Fusese neutralizată. Totuşi Ruby a continuat, jucând rolul celei mai bune prietene şi al confidentei lui Vee, bucurându-se să asiste la distrugerea ei de pe un loc din primele rânduri. Însă nu făcea decât să-şi exteriorizeze durerea de a mă vedea trecând prin chimioterapie. Nu ştia cum să-şi gestioneze teama că mă va pierde.
În ziua în care a murit Vee am venit acasă şi le-am auzit certându-se în capul scărilor. Vee îşi dăduse seama că Ruby era cea care o subminase în ultimele luni şi era furioasă. Spunea lucruri nemiloase despre înfăţişarea şi talentul lui Ruby şi ameninţa că o s-o distrugă la şcoală.
Auzisem suficient. Am urcat scările şi am văzut că Vee o prinsese pe Ruby de braţ, nu invers. Ruby părea împietrită, paralizată, iar Vee era agresoarea.
N-am vrut decât să le despart. Voiam să mă asigur că, în furia ei, Vee nu-i dă brânci lui Ruby pe scări. I-am desprins mâna şi probabil că am tras prea tare, pentru că Vee a ajuns cumva la baza scărilor.
Voiam să sun la poliţie şi să mărturisesc. Vee o atacase pe Ruby şi eu intervenisem. Fusese un accident. Sau autoapărare?
Ruby a zis că nu se poate.
— Mamă, ai împins-o! mi-a zis, cu lacrimi în ochi. Nu poţi să le spui adevărul. Nu poţi să mă părăseşti.
Fusese foarte speriată că o să mă piardă din cauza cancerului; nu putea să mă piardă când aş fi mers la închisoare.
A insistat să minţim poliţia şi a fost foarte convingătoare. Ne-am pus la punct declaraţiile. Pentru că amândouă suntem actrite bune, s-a stabilit că a fost un accident. Totuşi cumva s-a aflat şi că Ruby o hărţuise pe Vee; în instanţa opiniei publice, Vee a devenit o victimă, iar Ruby, suspectă de crimă.

N-avea cum să se disculpe fără să mă implice, iar Ruby nu voia asta. Când n-a reuşit să se transfere la altă şcoală, a propus să mergem la Londra.
Chiar şi în biletul de adio a respectat povestea. Pe de o parte, m-am simţit extrem de vinovată, dar, pe de alta, mi-a arătat că mă iubea mai mult decât orice, exact cum o iubesc şi eu. Era dispusă să se sacrifice pentru mine. Slavă Domnului că n-a reuşit.
Tot timpul am crezut că nu ştim adevărul decât eu şi Ruby, dar s-a dovedit că-l ştia şi Greg care, pe deasupra, mai avea şi dovezi.
Mi-a povestit, cu lacrimi în ochi, în aceeaşi conversaţie în care mi-a mărturisit că s-a culcat cu Elise.
— S-a întâmplat o singură dată şi m-a ajutat să văd cât de mult te iubesc.
Nu încerca să mă şantajeze, dar eu tot nu cred în coincidente.
— Vreau să ne salvăm familia, a spus el.
Ce puteam să-i răspund?
— Şi eu vreau.
Am reuşit să-mi smulg câteva lacrimi, în timp ce pe dinăuntru fierbeam.
I-am spus că, din moment ce avea înregistrarea, ştia probabil că a fost ideea lui Ruby să muşamalizăm crima. Din nefericire, înregistrarea nu avea şi sonor. Dar sunt destul de sigură că l-am convins că n-am avut motive necurate.
Neaşteptat a fost cum ne-au afectat toate astea viaţa sexuală. Când Greg mi-a confirmat că se culcase cu Elise, mi s-a trezit spiritul de competiţie şi am ridicat miza jocului sexual. De când încercăm să ne salvăm familia, Greg a venit de câteva ori în vizită. Am început să interpretăm nişte fantezii destul de complicate. Şi sexul pe Skype e destul de intens. În principal, mie îmi plac

jocurile de rol, dar unele dintre propunerile lui Greg – el e poliţistul, eu suspecta; el e gardianul, eu deţinuta – îmi aduc aminte că atuurile sunt la el. Când îi ofer cele mai bune partide de sex am şi un motiv ascuns: îmi salvez viaţa.

Uneori, după, mă simt destul de umilită. Ba chiar prinsă în capcană. Mă întreb cât timp o să las lucrurile să continue. Înainte de tentativa ei de sinucidere, Ruby vorbea despre eliberare. Ce-aş face eu pentru libertate?

Zăresc cu coada ochiului o mişcare şi întorc capul. E Ruby, în capătul rândului, cu costumul şi machiajul de scenă, făcându-mi semn să vin cu ea. Din cauza luminii slabe din sală, abia când ieşim în hol văd cât e de furioasă.

— Încă nu s-a terminat, îmi spune. Elise şi tata. Am auzit-o pe Sadie distrându-se pe tema asta.

Habar n-aveam că Ruby sau Sadie ştiau despre aventura lui Greg, cu atât mai puţin…

— La naiba, îmi vine să-i omor pe toţi! Elise, tata, Sadie! Şi pe Bel şi pe Jess, pentru că râdeau! îmi vine să-i omor pe toţi!

Ar trebui s-o calmez. Asta ar face o mamă bună: ar struni cele mai violente instincte ale fiicei, ar încerca s-o ajute să vadă lucrurile în perspectivă.

Dar mă copleşeşte sentimentul trădării. Trădarea colosală, monumentală. Sunt sigură că Bronnie stătea lângă mine în sala aia ştiind, Carolyn probabil rânjea dispreţuitor în culise, Elise chiar i-a spus fiică-sii, aceasta le-a povestit prietenelor, cărora li s-a părut la fel de distractiv, iar propriul meu soţ, tatăl lui Ruby…

Până la urmă, eu şi Ruby suntem iar singure împotriva lumii. Ne-am străduit din răsputeri să ne purtăm frumos şi pentru ce? Nimeni altcineva nu încearcă.

Poate că nu astea sunt cele mai violente instincte ale lui Ruby; poate că sunt unele dintre cele mai bune.
S-ar putea să fi venit vremea pentru o întărire a legăturii mamă-fiică.

CAROLYN

— Asta-i problema şi tu nu reuşeşti să înţelegi. Te aştepţi să mă ocup eu. De ce?
— Pentru că e... mâna ta.
— „Creaţia”, nu „mâna” „E creaţia ta”, şuier din locul meu din culise. Mama dracului!
E prea mult să cer să nu-mi masacreze versurile elegante, scrise cu grijă?
— Nu mai pot să mă cert pe tema asta. Trebuie să mă duc la treabă. Ai nevoie de ceva, înainte să plec?
— Ah, pleacă! Du-te odată!
Mă uit cum băiatul (interpretând un bărbat) care a primit instrucţiunile face ce i s-a spus şi pleacă, fără să mai rostească replica cu care ar fi trebuit să iasă prin dreapta scenei.
Clatin frustrată din cap. Nu pot să înţeleg de ce a primit Olly Nevins rolul principal masculin. E atrăgător, da, cântă ca un înger, dar nu e în stare să-şi înveţe replicile. Schimbă cuvintele şi ordinea lor când are chef. Nicio urmă de atenţie la detalii, asta-i problema lui. Jess spune că principalul lui hobby e iarba – nu prea e de mirare. Dacă n-are grijă, vocea lui minunată n-o să dureze prea mult.
Aş fi putut insista să fie înlocuit – Adam mi-ar fi împlinit voia fără discuţie –, dar am făcut o înţelegere în seara aceea pe acoperiş. Nu vreau să fiu o şantajistă. Nu vreau

să fiu cea care ştie un secret despre cineva şi-l tot foloseşte, ajunge să se înveţe cu acţiuni zilnice de constrângere şi încep să i se pară fireşti.
Voiam un singur lucru de la Adam şi l-am primit. În ceea ce mă priveşte, de-acum e un om liber. Liber să distribuie pe cine vrea în rolurile principale la sfârşit de an. Poate chiar are dreptate în legătură cu Oily Nevins, cine ştie? Poate că aerul de star şi factorul „uau" contează mai mult decât un cuvânt greşit ici şi colo. Publicul – unde se află toate personalităţile cât de cât importante din lumea teatrului din West End – pare să-l placă pe Olly. De unde stau eu, îi văd profilul lui Cameron Mackintosh, în al treilea rând. E clar că e impresionat de Olly şi de spectacol.
Pare fermecat de Jess, ceea ce e minunat. Nu cred că Adam a distribuit-o în rolul principal feminin ca să mă împace pe mine. Jess are ceva magic, iar Adam ştie. Nici un alt elev de la AOF nu poate să cânte, să interpreteze şi să danseze ca Jess, să înveţe replicile repede şi să le spună cum trebuie. Nu-i de mirare că Ruby o invidia atât de tare. Cu toate că, de fapt, Ruby a fost adorabilă cu Jess după ce au apărut problemele. Chiar şi când Jess a fost distribuită în rolul principal feminin în cel mai important spectacol al anului, cel pe care şi-l doresc toate fetele de la AOF încă din prima zi a celor doi ani de şcoală, Ruby a felicitat-o şi i-a spus că-l merită.
A devenit altă persoană de când cu tentativa de suicid. O Ruby cu totul nouă, care nu-mi displace şi, cu atât mai mult, pe care n-o urăsc, deşi mi-e aproape ruşine să recunosc. Schimbarea vizibilă a caracterului lui Ruby este motivul pentru care nu reuşesc să gândesc şi să simt toate lucrurile pe care ar trebui să le gândesc şi să le simt pentru Adam. Da, ce a făcut n-a fost corect, dar... a văzut răul şi a luat măsuri într-un mod la care n-ar fi recurs

multă lume. Nu că aş crede că Ruby era întru totul diabolică în vechea ei încarnare. Acum înţeleg că e mult mai complicat de-atât, dar... e greu să nu remarci că rezultatul purtării înspăimântătoare şi ucigaşe a lui Adam e... bun. Minunat, de fapt. Ruby şi Jess sunt prietene cu adevărat apropiate acum. Gaşca de patru e mai unită ca oricând. În weekendul trecut au fost la un barbecue acasă la Bel, iar mâine-seară dorm toate la Sadie.

Îmi pasă oare că, dacă Adam ar fi calculat un pic mai atent, Ruby ar fi moartă acum, ucisă de o placă de ardezie căzută de pe acoperiş, iar noi nu ne-am afla în această situaţie mult îmbunătăţită? Probabil că ar trebui, dar, oricât aş încerca, nu reuşesc să mă conving să am sentimente negative pentru Adam. Şi-a pierdut fiica în cele mai tragice condiţii imaginabile. Şi a fost singura persoană din lume care a luat măsuri – reale – în apărarea fiicei *mele.*

Jess cântă ultimul vers, iar publicul se ridică spontan în picioare. Primele ovaţii în picioare din seara asta. Să sperăm că nu şi ultimele. În timp ce lumea bate din palme, ies pe vârfuri din culise, îmi fac loc printre oameni şi mă strecor lângă Dan.

Mă prinde de mână, se apropie şi-mi şopteşte:

— N-a fost uluitoare Jess?

Încuviinţez, cu lacrimi în ochi.

— Şi cântecul a fost minunat. Ai avut dreptate să nu mă laşi să citesc libretul sau să ascult vreun cântec până în seara asta. Ştiu că am încercat să te conving, dar mă bucur că te-ai ţinut tare şi ai spus nu.

Îi fac semn să tacă. Imediat se termină de rearanjat scena şi începe actul următor. Pentru că nu l-am lăsat să citească nicio parte din scenariu nu vreau să piardă nimic din musical.

— Îţi dai seama că va trebui să te duci şi tu acolo la sfârşit şi să-ţi primeşti ovaţiile în picioare, ca autor? şopteşte Dan.

Mi se strânge stomacul. Am visat mulţi ani să scriu propriul musical şi să-l văd montat, dar nu mi-am dat seama, tâmpită de mine, că, dacă se va întâmpla, va trebui să urc pe scenă, să fac reverenţe, să stau în lumina reflectoarelor. Tot ce îmi doresc, tot ce mi-am dorit vreodată a fost ca muzica aflată în mine să iasă în lume, să aibă o viaţă a ei, să fie văzută şi ascultată de cât mai mulţi oameni. Totuşi... e plăcută şi lumina reflectoarelor, câtă vreme cade pe tine dintr-un motiv bine întemeiat.

Asta-i ce i-am spus lui Adam pe acoperiş. Acesta era preţul ca să ţin adevărul doar pentru mine: să monteze un musical scris de mine pentru spectacolul de sfârşit de an, cel pe care vor da năvală să-l vadă toţi producătorii, agenţii şi vedetele. Bineînţeles, Adam a fost de acord. Ce-ar fi putut să facă? E un preţ mic pentru păstrarea carierei şi a libertăţii.

Cred că Elise bănuieşte adevărul sau pe-aproape. Ştie că sunt lucruri pe care nu i le-am spus. Obsedată de control, acum nu mai are niciun interes să fim prietene, după ce a văzut că n-am dat fuga la ea cu tot ce ştiam. Sinceră să fiu, nu-mi pasă. Am tot ce-mi trebuie: familia în siguranţă şi fericită, musicalul montat pe o scenă adevărată. N-are importanţă că nu e un spectacol profesionist; n-am nicio îndoială că va urma în scurt timp şi etapa asta.

N-o să uit niciodată uluirea din glasul lui Adam când m-a sunat, după ce citise scenariul şi ascultase cântecele.

— E de-a dreptul... extraordinar? a zis el, pe un ton întrebător.

Cum e posibil să fi scris asta o profesoară de drept, care n-are niciun fel de pregătire muzicală sau teatrală? Era limpede că asta se întreba. Nici eu nu ştiu răspunsul, nici

nu ştiu dacă o să mai scriu vreodată un musical. Tot ce ştiu e că e cea mai bună şi mai importantă lucrare a mea, indiferent ce crede Departamentul de Drept de la Universitatea Cambridge. Acum trebuie să stau cuminte şi fără alte aşteptări şi să încerc să fiu recunoscătoare şi fericită că spectacolul meu a ajuns aici, fără să-mi fac griji despre ce cred Cameron Mackintosh, Nick Allott şi Sonia Friedman. Oare ei vor fi cei care mă vor ajuta să merg mai departe de Academia Oria Flynn? N-am de unde să ştiu.

Se deschide o uşă în lateralul sălii şi se vede o rază de lumină, care dispare după o clipă. Oare a intrat cineva? A aruncat cineva o privire înăuntru? Sunt cu nervii atât de întinşi de emoţie, încât s-ar putea să-mi fi imaginat doar, în starea mea de hipersensibilitate.

Alung gândul şi încerc să-mi îndrept atenţia spre scena următoare.

LISA

Stă pe vine la perete, lângă uşă. Oricum, n-ar avea unde să se aşeze, toate locurile sunt ocupate. Toţi par încântaţi, dar ea nu-şi dă seama de ce. Nu i-au plăcut niciodată musicalurile, în afară de *The Rocky Horror Picture Show.* Majoritatea se iau mult prea în serios, ceea ce te face să-ţi dai seama cât de idioate sunt.

Înainte, credea că vrea să fie actriţă, dar acum nu mai e atât de sigură. Se gândeşte tot mai des că nu pentru asta a venit pe lume. Nu s-a simţit niciodată cu adevărat confortabil pe scenă – nu că ar fi avut multe ocazii. Abia dacă i-au ieşit în cale roluri bune în cursul anilor, iar agenta practic renunţase la ea.

Uneori, nu poţi decât accepţi situaţia. Nu e destul de bună, n-are calităţile necesare. Asta e. Privindu-i acum pe cei de pe scenă, talentaţi, aducând strălucirea în ochii publicului, nu simte invidia de altădată. Asta e vocaţia lor – pentru asta s-au născut. E vocaţia lor, nu a ei. E în regulă. Poate să se împace cu ideea.

Are însă alte talente, după cum a descoperit anul trecut. Un alt fel de actorie – ăsta-i domeniul unde străluceşte –, care nu implică o scenă şi un public care plăteşte să asiste la spectacol. Se descurcă mai bine cu un alt fel de public: unul care nu ştie că urmăreşte un spectacol sau că joacă cineva în faţa lui.

Unii i-ar spune minciună. Înşelătorie, escrocherie. Pentru ea nu mai contează cât de îngrozitor sună cuvintele astea, îi definesc sursa adevăratului talent. Când ştii că faci excepţional ceva anume, nu poţi să nu tânjeşti să-l faci din nou. Toată lumea de la Academia Oria Flynn a crezut că era mincinoasa compulsivă Imogen Curwood, periculoasă şi ciudată. Nimeni n-ar fi putut juca rolul acesta mai bine.

Vede în faţă o siluetă miscându-se în semiîntuneric: altcineva care n-are loc, în faţa draperiilor negre din lateralul scenei.

El e. Adam.

O străbate un tremur de nervozitate. Dacă se întoarce şi o vede…

Nu, n-ar face scandal şi n-ar da-o afară. Nu va risca să atragă atenţia asupra ei.

Poate să se împace cu ideea că Adam nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. N-are nevoie decât de cinci minute cu el – o discuţie scurtă. A plătit-o bine şi fără îndoială crede că nu-i mai datorează nimic, dar ea nu-i de acord. Şi, chiar dacă n-are dreptate, nu-i pasă. L-a văzut pe acoperiş când a căzut placa aia de ardezie, iar el ştie. Dacă vorbeşte, va

fi arestat şi acuzat de tentativă de omor. Speră să nu se ajungă acolo – depinde de Adam.
El are de pierdut dacă o trimite la plimbare – din mai multe puncte de vedere. În general, ea nu e o persoană ranchiunoasă, dar uneori se montează când se gândeşte cum o vede Adam: lipsită de talent şi neimportantă. De-asta a ales-o pe ea. Da, exista legătura cu Villiers şi relaţia ei cu Grace, dar n-a fost numai atât. Adam ştia că ea n-are niciun statut în lumea actoriei. Probabil că a considerat-o o ratată disperată şi şi-a închipuit că o să fie jalnic de recunoscătoare pentru orice firimituri i-ar arunca.
Publicul se ridică în picioare, aplauzele răsună. Adam Racki dispare după draperia neagră, iar ea se ţine după el.
Adam se opreşte. Se întoarce. De parcă i-ar fi simţit prezenţa.
— Lisa.
N-are niciun drept s-o privească aşa – de parcă ar fi o grămăjoară mucegăită şi puturoasă care a căzut din lada de gunoi. Îi vine să ţipe la el: „A fost ideea ta nenorocită! N-am făcut decât ce mi-ai cerut!” în loc de asta, îi zâmbeşte. De-a lungul anilor a învăţat că, dacă laşi pe cineva să-şi dea seama că eşti supărat sau de ce, înseamnă că renunţi la o putere pe care nu-ţi permiţi s-o pierzi.
— Bună, Adam. Merge bine, nu? Publicul pare încântat.
— Ţi-am spus să nu mai vii aici.
Pare speriat, dar nesigur. De parcă s-ar întreba dacă nu cumva ar fi mai potrivit să fie furios.
— Ştiu, îmi aduc aminte.
— Şi atunci ce...
— Fac aici? Mă întrebam dacă nu mai ai ceva de lucru pentru mine.

— Ştii că n-am. Lisa, am avut o înţelegere. Ţi-am cerut să nu mai iei legătura cu mine, iar tu ai promis. Ştii doar.
— Iar tu pari să fi uitat ce *altceva* mai ştiu eu.
Se mută stingherit de pe un picior pe altul. Nu mai are ce să răspundă. L-a încolţit.
— Ai venit să mă ameninţi? Cât? De cât e nevoie ca să nu te mai întorci niciodată?
— Nu asta vreau. Nu urmăresc să obţin bani din şantaj, vreau *de lucru.* Vreau să mă asculţi, atâta tot. Cinci minute. După aia plec şi nu mă mai întorc. Dacă eşti sigur că asta vrei.
— Nu ţi-am explicat deja clar că sunt sigur?
— Ba da, dar… Adam, ideea e că n-are nicio noimă. Te-am *ajutat.* Ai vrut s-o faci pe Ruby Donovan să sufere…
— Vorbeşte mai încet.
— Şi te-am ajutat. A suferit. *Mult.* Apoi, când ţi-ai pierdut capul pe acoperiş şi ai hotărât că vrei s-o *omori* – ceva ce nu mi-ai spus că ar fi făcut parte din plan –, am salvat-o. Te-am împiedicat să devii criminal. Nu te bucuri? Adică, nu merit nişte mulţumiri?
— N-ai venit ca să capeţi recunoştinţă, Lisa, nu te mai preface.
E momentul să treacă la subiect.
— M-am tot gândit, Adam… la adevărata Imogen Curwood. Cea care a împins-o pe Crace la sinucidere şi a scăpat basma curată.
Adam se trage înapoi.
— Ce-i cu ea?
— Când mi-ai spus despre Ruby – tot ce-a zis şi ce-a făcut, cum a terorizat-o pe Jess –, era clar că voiai s-o pedepseşti pentru că nu puteai să ajungi la Imogen. Ruby era un substitut. Aşa e, nu?
— Şi?
Lisa zâmbeşte.

— N-ai vrea să ştii unde e Imogen? Adresa ei, de exemplu? Adam nu răspunde. Privirea îi fuge dintr-o parte într-alta în timp ce încearcă să formuleze un răspuns.
— Te rog, du-te, Lisa, spune cu glas gâtuit. Te rog din toată inima.
— Poate că n-ai vrea să ştii. Poate că, în sinea ta, eşti un laş. E uşor să faci ce i-ai făcut lui Ruby. N-avea nimeni vreun motiv să te bănuiască. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva adevăratei Imogen Curwood, mai ales în timp ce tu erai în America, ar fi fost greu să scapi de acuzaţii, nu? îmi imaginez că ai avea nevoie de ajutor.
— Nu mai vorbi despre ea, spune Adam cu glas pierit.
— Termin imediat, îi răspunde Lisa Daisley. După ce-mi răspunzi la întrebarea pe care am venit să ţi-o pun.
Zâmbeşte. Oricine i-ar privi, ar crede că poartă o conversaţie normală.
— Cât m-ai plăti să mă ocup de ea în locul tău? Să mă duc în America şi s-o găsesc pe adevărata Imogen Curwood?

virtual-project.eu